

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાશિદ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૫૮૨૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ મી. ૨૧૩૧૮૫

વિષય ૨ - ૫

શ્રી રઘુવીર સમર્થ.

સદગુરુ શ્રી કૃષ્ણરામ મહારાજ.

કૃત.

મહાકાવ્ય.

શ્રી

ભક્તિ જ્ઞાન પ્રસારક ગ્રંથ.

ભાગ ૧ લો.

પ્રસિદ્ધ કર્તા.

રામદાસી હરિવલ્લભ નારાયણ મહારાજ.

મુકામ-અમદાવાદ સારંગપુર શાહકાની પોળ સામે

શ્રી રણછોડજી મંદિર.

પ્રત ૧૦૦૦,

સવત્ર ૧૯૧૧.

પ્રથમાવૃત્તિ.

સન ૧૯૧૫.

શ્રી સત્યપ્રકાશ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં ડાહ્યાભાઈ શંકરાભાઈ ગાંધીએ

છાપ્યું. ડે. ખાડીઆમાં--અમદાવાદ.

કિંમત રૂ. ૧-૪-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

મહાસત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
૧૯૫૮
ગુજરાત સંગ્રહ

૫૮૨૮

સને ૧૮૬૭ ના ૨૫ મા એક્ટ પ્રમાણે રજીસ્ટર કરાવી સર્વ હક
પ્રસિદ્ધ કર્તા એ પોતાને સ્વાધીન રાખ્યા છે

સૂચના-પરદેશના આલકોને વી. પી થી મોકલવામા આવશે.

શ્રીગણેશાયનમઃ

પરત્તાવના.

ભજન, પદ વીગેરે બનાવવામાં પુષ્કળ કવીયો જોવામાં આવે છે. પરંતુ જેવી રીતે વર્ણન કરી ઉપદેશ કરે ને પોતેજ સ્વધર્મ પાલનકર્તા હોય તેમનું વચન કલ્યાણકારક છે. પરંતુ જોવા સ્વધર્મનીંક ઉપદેશ ધણીજ કરી હોય છે વચન છે કે:—

પરોપદેશે કુશલા દ્રષ્યન્તે બહવો નરાઃ

સ્વધર્મ મનુ વર્તન્તે સદ્ગુણવપિ દુર્લભાઃ ॥

પોતેજ સ્વધર્મનીંક જેમકે, મહાન સાધુ પુરુષ, નર-સિંહ મહેતા, મીરાંબાઈ, તુલસીદાસ, સુરદાસજી, સમર્થ રામદાસ સ્વામી, તુકારામ બુવા, વીગેરેની વાણી પ્રાસાદીક છે, તેવી રીતે અમદાવાદમાં ભટ મેવાડા જ્ઞાતીમાં માહાન્ પુરુષ દેવીભક્ત વલ્લભ થયા. તેમના ભાઈ ધોળા નામે હતા. તેઉ બંને મુર્તી સાક્ષાત્ દેવીભક્ત હતા. તેથી વલ્લભ ધોળા, એ નામથી જગત્ પ્રસીદ્ધ છે. તેઓ સાક્ષાત્ જગદંબાનો અવતાર હતા. તે કહેવાને કોઈ પણ પ્રકારે શંકા લેવા જેવું છેજ નહીં, કે જેની અગાધ ધુની અરણ્ય જેવા માહાન્ શ્રીઅંબાજીના સ્થાનપ્રત્યે જેનો અહરનીશ જયજયકાર ઉચ્ચાર થયે જાય છે તેમજ શ્રીબહુચરાજી માતાનું સ્થાન છે ત્યાં જેનો અહરનીશ જયજયકાર શબ્દ બોલાયા કરે છે, તે જેની કીરતીના ઘોષ સર્વ જગતમાં થયાં કરે છે તે માહાન્ પુરુષનું નામ ગયું નથી પરંતુ સદા સર્વદા તેઓ અમર છે.

દેવી તથા વિષ્ણુ ભક્તોને પણ દેવી વીગેરેની અલેહ ભક્તી થવી જોઈએ અને અલેહભાવના સાથે ટેક ભક્તી દેવી રીતે કરવી તે પ્રસિદ્ધ કરવા પરમાત્માયે સવત્ ૧૯૨૪ માં કૃષ્ણારામ માહારાજને 'જન્મ આપ્યો. અને તેઓએ મુખ્યત્વે કૃષ્ણભક્તી સ્વીકારી,

અલેહ ભાવના રાખી પ્રત્યેક દેવના પદ રચ્યાં છે. તેથી સ્પષ્ટ જણાશે અને એટલે સુધી કે તેઓને અમહાવાદમાં એક મુસલમાન પુરૂષ મળેલો અને વિનંતી કરેલી કે સખ દેવો કે, ભજન આપ બનાતે હો, તબ હમેરા અલ્લાકા ભજન કયેં નહી બનાતે હો ? એટલુંજ તેઓનું પ્રેમ પૂરત્સર વચન સાબલતાંજ પદ રચી બનાવ્યું. તે કીર્તન નંબર ૧૫૦ એ છે (બહેનીબાજલેના મેરી સલામકું એ વિશેની ગજલ છે) આવા મહાન પુરૂષના કાબ્ય પ્રગટ કરવા સાફ ઘણા હરીજનોનો આગ્રહ થયાથી તેમની વાણી પ્રસીદ્ધ કરવા પ્રયાસ કર્યો છે. પુસ્તક મોટું થઈ જાય એ હેતુથી તેના બે વિભાગ કરવામાં આવેલા છે.

પ્રથમ ભાગમાં ઉપદેશના, શંકરના, દેવીના, તથા કૃષ્ણ ભક્ત મહાન પુરૂષ દયારામભાઈ ડભોઇવાસી તેમના વીષે કેટલાક પદ રચ્યાં છે. સ્ત્રી પુરૂષની શીક્ષા તથા ધર્મશાસ્ત્રની શીક્ષાઓ.

બીજા ભાગમાં-ધર્મપ્રાર્થના, તથા પ્રાર્થનારૂપે ઉપદેશ, અને કેટલાક દક્ષણી ભાષામાં તથા સમસ્યા, તથા સંસ્કૃત ભાષાના ને રામજન્મ, કૃષ્ણજન્મ, વીગેરે દશે અવતારના ચરિત્ર વેદાંત વીગેરે

કૃષ્ણરામ માહારાજે પદનારાગનું નામ, દેશી, એવું લખ્યું છે-ને જ્યાં રાગ બહલાય કે દેશી બીજી કે દેશી ફેર એવી સંજ્ઞા આપી છે અને અનેક પ્રકારના રાગો રાખેલાં છે. તેમાં વીષેશે કરીને દરેક રાગના ચાર પદનો ક્રમ રાખેલો છે. પરંતુ વીષયવાર પદની રચના રાખવાથી આ પુસ્તકમાં ચાર પદનો ક્રમ રહેલો નથી તેથી રાગના નામ લખેલા નથી. આ પુસ્તક લખવામાં દોષ માલમ પડેતો સુદ પુરૂષ હંસવત ત્યાગ કરી સાર ગ્રહણ કરશે એવી આશા છે.

આ મહાન સાધુપુરૂષ કૃષ્ણરામ માહારાજની વાણીના પુસ્તકનો ઉપયોગ થવાથી મારો શ્રમ સાર્થક થયો માનીશ.

તેમજ આ પુસ્તકની જે રકમ પ્રાપ્ત થશે તે સર્વ અમહાવાદ-સારંગપુર ક્ષાફડાની પોળ સામે સાધુ પુરૂષ-નારાયણ માહા

સજનું-શ્રી રણછોડજીનું મંદીર છે, તે મંદીરમાં શ્રીરણછોડજીની સેવામાં ઉપયોગી થશે.

માટે એક પંથને દોઝાજ સમજી. દરેક સજનન પુરુષ આ પુસ્તકનો ઉપયોગ કર્યાવગર રહેશે નહીં એવી આશા રાખું છું.

આ પુસ્તક સર્વે વીષય ઉપર લાગુ છે તેમ ધર્મ શાસ્ત્રનો બોધ સહજ રીતે થાય તેમ છે. આ માહાન્ પુરુષની વાણી ઘણીજ ઉત્તમ છે, તેમજ હરી કથા કરનાર માણસો આ માહાન્ પુરુષની વાણીના અનેક દાખલાઓ આપે છે. તેથી ઉપદેશો તથા વ્યાખ્યાન કરતાઓને ઘણુંજ ઉપયોગી છે કેમકે દરેક વી-
ષયપર કીર્તન લાગુ પડે તેમ છે.

સહયુક્ત કૃષ્ણરામ માહારાજ ક્યારથી ક્યાં સુધી રહ્યા તથા તેમના પછી નારાયણમાહારાજ થયા વીગેરે બાબત તેમનું હું ક્રમાં જીવન ચરીત્ર આ પુસ્તકમાં રાખવામાં આવેલું છે.

મહાન્ સાધુ પુરૂષ.

કૃષ્ણુરામ માહારાજનું જીવન ચરીત્ર.

આ સાધુપુરૂષ કૃષ્ણુરામ મહારાજનો જન્મ ભટ્ટ મેવાડા બ્રાહ્મણ જ્ઞાતીમા અમદાવાદ રાયપૂર .મકેરીવાડામાં ભક્તીરામને ત્યાં વીક્રમ સંવત્ ૧૮૨૪ મા થયો હતો. પૂર્વે ભટ્ટમેવાડાજ્ઞાતિમાં જે પરમ દેવી ભક્ત વલ્લભ ધોળા નામે થયા છે. તેમનું જોડકું અમદાવાદના આબાલ વૃદ્ધોના મુખે સંભળાતું આ બ્રહ્મામહેષના યુગળમા વિષ્ણુસ્વરૂપ કૃષ્ણુરામ માહારાજે પોતાનું મોતી પરોંચું. અને ભટ્ટમેવાડાજ્ઞાતિમા એક અનુપમ ત્રિમૂર્તિસ્થાપી આ અલૌકીક સજ્જનોનાં નામ અને ગુણો આ જ્ઞાતીના ઈતીહાસમાં ચિર સ્મરણીય છે.

ભક્તીરામનું કુંદુબ વિશાળ નોહોતું ને પુર્વજોની સંપત્તીમા એક પ્રાચીનઘર અને કલંક રહીત નામ માત્ર મળ્યું હતું તેમના પુત્ર કૃષ્ણુરામ મહારાજને પિતૃધનરૂપે આજ પ્રાપ્ત થયું હતું. ભક્તીરામ પુત્ર દર્શનને આશરે ત્રણેક વર્ષ થતાજ સ્વર્ગવાસી થયા અને કૃષ્ણુરામ માહારાજ પોતાના નાહાનાભાઈ શંભુરામ સાથે ત્રાજ ગામમા પોતાના મોસાલમાં રહેવા લાગ્યા. તેમનું ઘણુંજ નાહાનું વય તેમના મોસાલમા નીરગમન થયું.

તેમના પદ કીરતનની વાણીથી મીશ્રિત થતાં ગ્રામ્ય શબ્દ આ કાળને આભારી છે. તેહની તીવ્ર બુદ્ધિ પોતાના યોગ્ય પોષણ આસપાસ મેરૂની પ્રકૃતી દેવીના સ્મરણીય ઊઘાનમાથી મેળવતી તેમજ તેમની નૈસર્ગિક કાવ્યશક્તી ગામડાના રવિના કીરણોમા વીકસતી હતી બારેક વર્ષની ઉમરે જન્મ ભુમીમા તેમનું આવડું થયું શેહેરની પદ્ધતી અનુસાર અને બ્રાહ્મણ ધર્મના તત્કાલીન સંપ્રદાયને યોગ્ય તેમને દેવ ભાષાનું (સંસ્કૃત) શીક્ષણ મળ્યું સંસ્કૃતમા અને વીશેષમાં વ્યાકરણ વીષયમા તેહની નીપુણતા અગ્રાધ હતી. શાસ્ત્રના વિવાદોમા પ્રસંગે પ્રસંગે

તેઓ વાદી અથવા પ્રતીવાદીનું પદ સ્વીકારતા. આ વાદવીવાદનો રસ પોતાને થોડા કાળ પછી અસ્ત થયો અને તેમના એક કીર્તનમાં પદાર્થ સંશોધન ત્યાગી પદની શુદ્ધી સ્થાપન કરવામાં આગ્રહી પંડીત મળ્યો તેની ભત્સના જ્વલિત નિરૂપી છે.

સોળ અથવા સત્તર વર્ષની વયે તેમનો વીહવા થયો. આ પ્રસંગના સંબંધમાં કવિત્વના અને ભક્તીના બીજા અંકુરી નીકળ્યા. કૃષ્ણુરામ માહારાજની માતૃશ્રીયે અને કૃષ્ણે પોતાના પુત્રના લગ્ન થયે નવ યુગલને શ્રીખહુચરાજી માતાએ પગે લગાડવા બાધા રાખી હતી થોડા દીવસ બાદ માતૃશ્રીયે પોતાની પ્રતિજ્ઞા જણાવી

કૃષ્ણુરામમાહારાજમાં ભક્તીનો રસ છલકાતો હતો. પોતાનું હૃદય હૃદયેશ્વરથી સંલગ્ન થયું હતું. પરંતુ અપુર્વ ભક્તિને આધીન બની દેવદેવીઓએ પોતાના ભક્તોના સંકટ નીવાર્યા હતા. તે કથાઓ હજી શ્રદ્ધાળુ હૃદયવાળા માને છે. પોતાની ભક્તીની તુલના કરવાનો આ માહાત્માનો વીચાર થયો અને એક નીળાચે શ્રીખહુચરાજી માતાને પ્રત્યક્ષ સનમુખ બોલાવી તેમની આજ્ઞા લેવા સંકલ્પ સાધ્યો. તેમની આ શ્રદ્ધાને ભક્તીયુક્ત એક નીળા દેહાત પરીચંત રહી અને ઉત્તરાવસ્થામાં ઉપનીષદના બ્રહ્મ તરફ ઢળી છતાં નીરગુણ કરતાં સગુણ બ્રહ્માપાસનામાં વિશેષલેતી પછી માતાજીને મનમાં સંકલ્પ દ્વારા આમંત્રણ મોકલ્યું આ પ્રસંગનું વરણન

“ શ્રી ગણપતીને કરી ધરી ચીત્તમાં ધ્યાન ”

આ કીરતનમાં છે આ પ્રમાણે અચલચમ્પાન ભક્તીયે માતાજીને પ્રસન્ન કર્યો ને હુકમ આપોતો આવુ આ પ્રસંગનું વરણન.

“ હુકમદીજીયે માત બવાની હુકમ દીજીયે. ”

આ કીરતનમાંથી તે હકીકત મળી આવે છે. બ્યાકરણ સાથે જ્યોતીષનો પણ સારો અભ્યાસ તેમણે કર્યો હતો ને ઇષ્ટદેવની સીદ્ધિના બળે તેમનું ભવિષ્ય કથન સત્ય પડતું. પછી ધનની ઇચ્છાએ તેમણે દક્ષિણ તરફ પ્રયાણ કર્યું તે સમયે બાજીરાવ પુ-

નાની ગાદી માટે પ્રયત્ન કરતા હતા. પુનામાં આ ગુજરાતી માણસને કોઈએ માન્ય તો આપ્યું નહીં પરંતુ ભિક્ષુક વૃત્તિ પણ બધ કરી ધર્મશાળામાં મુકામ છતાં અનેક દુઃખો સેહેવા પડતાં પણ આ દુઃખનો અતુલ્ય તેમના પછીના આવનાર મનુષ્યને નથાય એ ઇચ્છામજબુત થઈ અને પ્રસંગ આવે અખીલ ગુજરાતી બ્રાહ્મણ વર્ગની અમુલ્ય સેવા તેમના હાથે બજવાઈ. પુનામાં થોડા દીવસમાંજ એમની કીર્તિ પ્રસરવા લાગી અને બાજીરાવના રાજ્યા રોહણનું ભવિષ્ય દર્શન (કથન) અક્ષરશઃ પ્રત્યક્ષ મલ્યુ. આ વિદ્વત્તાના સત્કારરૂપે બાજીરાવે હઝારો રૂપીયાની ભેટ આપવા ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી પરંતુ આ પુણ્યસ્થોકને આટલા ધનની અબીલાવા નોહોતી તેથી અશમાત્રથી સતોષમાની બાકીના ધનનો વ્યય કોઈ ગુજરાતી બ્રાહ્મણ આવે તેને સત્કાર મળે એવો નિયમ તેમણે કરાવ્યો હતો. આ ઉપરથી તેમના ઉદાર બુદ્ધિ અને નિસ્વાર્થ વૃત્તિ તેમના બીજા અનેક જીવન પ્રકરણોમાં બળકી ઉઠે છે.

તેમણે મહાત્માઓ પ્રતિ વસુંધવ કુટુબકમ્ આ સુત્રને પોતાના જીવનના હેવાલરૂપ વૃત્તીએ સરલ અને બુદ્ધી ગમ્ય બનાવ્યું છે. સમગ્ર વસુધા નહીં તો ગુજરાતી બ્રાહ્મણ સમાજ તેમનું કુટુંબ હતું એ તો આથીજ સ્પષ્ટ જણાય છે

આ દક્ષીણ પ્રદેશના પ્રવાસથી તેમને “સમર્થ રામદાસ સ્વામીના શિષ્ય નૃસિંહરાજ માહારાજનું” દર્શન સ્વપ્નમાં થયું, ને સમર્થ રામદાસી સપ્રદાયની દીક્ષા લેવા આજ્ઞા થઈ, પછી તેમણે તે સમયના ગાદીપતી મુકુંદરાજ માહારાજ પાસે ગુરૂ ઉપદેશ લીધો, તે દીવસથી તેઓ અને તેમના વંશજો ‘રામદાસી’ કહેવાય છે. તેમની ગુરૂ વીષે ઇશ્વર ભાવના હતી. તે સંબંધીના વાક્ય કીર્તનમાં બતાવે છે તે

“મંસારી પણ સગ નહી સંસારનો

દુર રહે જોહેના દરશનથી દોશ જો

સાબળજ્યો શાહાજીજન રીક્ષા શાસની ”

બીજા સંસ્કૃત કીરતનમાં વર્ણવેલ છે તે.

“શ્રી સદ્ગુરુ પ્રદક્ષિતું નૌમીનરૂપમ્”

મતલબ ઉપરના વરણન પ્રમાણે ગુરુ મળે તોજ શીખ્ય થયે લાભ છે.

અમદાવાદમાં આવતાજ તેમને સાર ગુરુ ચકલામાં જે હાલ ગોરધનનાથજીનું મંદીર છે તેનો અર્ધ ભાગ ગણેશપુરી સાધુના ગુરુએ અરપણુ કર્યો હતો. બાકીનું કેટલાક વર્ષ પછી તેમના મુખ્ય શીખ્ય નારાયણ માહારાજને ગણેશપુરી સાધુએ અરપણુ કર્યું. દીવસે દીવસે ભક્ત મંડળીમાં વૃદ્ધિ થતી હતી. તેથી વીશાળગ્રહની તેમને જરૂર જણાવવા લાગી. તે વખતે લાખીયાની પોળના નાકે ગોપાળભાઈની હવેલીના નામથી પ્રસીદ્ધ મકાન તેઓએ ધરાણું રાખ્યું હતું.

આસમયના એઓશ્રીના જીવનમાં જાણવા યોગ્ય બનાવો બન્યા નથી. કેમકે પ્રતીષ્ઠા અને કીરતી પ્રસરતા હતા. અને માનસીક અભ્યુન્નતીમાં ઉચ્ચ ભુમીકા પ્રાપ્ત થઈ હતી અને તે મના ધાર્મિક વીચારો એકેશ્વર વાદી તરફ વળ્યાં હતાં. અને સ કુચિત ધાર્મિક મર્યાદાએ વિશાળ પ્રદક્ષિણીને જગે આપવા શરૂવાત કરી હતી. પ્રદક્ષિણ, મહેશ્વર, એ પરસ્પર ભિન્ન દેવતા નથી પરંતુ એક મહાન પરબ્રહ્મની વિષાધિ શક્તિઓને અંગે તેમના નામ માત્ર જુદા છે એ વિચારો ધાર્મિક ગ્રંથોના મંથનથી નવનીતરૂપે પ્રગટ થવા લાગ્યા હતા. પરંતુ આ સમયની મનઃ પ્રવૃત્તિ પારલૌકિક નોહોતી. સામાજિક સુધારણાના વીચારો અને વિવિધ માર્ગો તેમના મનમાં વારંવાર સ્ફુરતા, સ્ત્રી, પુત્ર, અને સંસાર પ્રદક્ષિણ દ્રષ્ટિએ માયાજાળ માત્ર છે. પરંતુ એ માયા જાળ નવીન જીવો ઉપર બાલ્યાવસ્થામાં પડતાં માનવ મનના સંસ્કારો ઉન્નતી માર્ગને અનુકુળ થાય અને એક અસમર્થ હુદ્ર, પશુ જીવનમાં અધઃ પતન ન કરે એ ધારણા બલવત્તર થતી હતી. સામાજિક, સુધારણા સ્વતઃ નહીં પણ ધાર્મિક સુધારણાને ઉપકાર રૂપે ઇષ્ટ છે એ આ પ્રદક્ષિણીનું મત હતું. એમનો આ સમ-

યના કીરતનનો સમાજ અને સમાજની ભિન્નભિન્ન સામાજિક સુધારણા કરી મુખ્ય વ્યક્તિઓના શુદ્ધ સ્વરૂપો અને કાર્યો આલેખવામાં પ્રયત્નશીલ છે.

યાત્રાની ઉત્સુકતાએ એમને પવિત્રધામો જોવાની ઇચ્છા થઈ હતી અને થોડા વર્ષોમાં નમદેહના પવિત્ર તટપરના “આણોદ” ગામમાં તેમનો વાસ થયો જણાય છે. આ પવિત્ર સરીતાના રસથી નજીકમાં આવેલું હોઈ ગામના રહીશ રસીકકવિ દયારામભાઈ સાથે “ આ સ્થળે ” એમનો સમાગમ થયો. અને આ સાહિત્ય પુષ્પના મત્ત બ્રજોતું ગુંજવર પરસ્પર સબધથી સવિશેષ આનંદદાયક બને છે. દયારામભાઈ અને કૃષ્ણરામ માહારાજ પોતાના કાવ્યો અન્યોન્યને મોકલતા અને સ્વશક્તિની તુલના કરવા માટે અન્યોન્યની કવિતા સાથે તોલતા. દયારામભાઈ આગ્રહી કૃષ્ણ ભક્ત હતા; અને શૈવ માર્ગ તેમને શુષ્ક લાગતો હતો કૃષ્ણ અને શૈવ વિરુદ્ધ નહીં તો ભિન્ન દેવો તો છે એમની માન્યતા હતી. એકેશ્વર વાદી કૃષ્ણરામ માહારાજને આ ભેદ આભાસ માત્ર હતો. તત્ત્વદ્રષ્ટિથી ઐક્યતા પ્રત્યક્ષ હતી. કૃષ્ણરામ માહારાજે આહાવા વિદ્વાન્ કવીને આ બ્રમથી મુક્ત કરવા પ્રયાસ આરંભ્યો અને પોતાના મનને ઉદ્દેશીને નીચે દાખલા તરીકે લખેલા હરિહરના આ અભેદ સિદ્ધ કરતા કીરતનો આ સમયના છે.

“ મનમેરે ભજતું ઉમા રમણ ધૃ૦
એક કે શીરપર જટા ખીરાજે
એક મુક્તા ભરણું મન ” ૧

“ હરી તુને પ્રસન્ન તે કયમ થાય. ”

“ ત્યહા લગી હુખ તેહનેરે ગુણવંતાજી
ભિન્ન દ્રૃષ્ટી છે જેહનેરે ગુણવંતાજી
વાહાલા જેણે હરીહરને ભિન્ન બાણ્યા
તૃણાચે તાંણ્યારે ગુણવંતાજી ” ૧

આ કીરતનો આ પ્રસંગનાં હોય તેમ જણાય છે, દયારામ ભાઈની રસીકવત્તીને અલેહ ગણના રૂચી નહીં અને કૃષ્ણભક્તીમાં એમનો આગ્રહ વીશેષ હતો. અપરાન્હની છાયા માફક આ સજ્જનોની મૈત્રી મતલેહ છતાં વધતી ગઈ અને પરસ્પર કવી-તાનો વીનીમય થતો લાગે છે.

દયારામભાઈનાં કીરતન.

“ થાને વેહેલી અલખેલી 'યારી રાધે. ”

“ વાગે વૃંદાવનમાં વાસળી રે.

ઉભો ઉભો વગાડે કાન. ”

એ કીરતનની સામે દાખલા રૂપે કૃષ્ણુરામ મહારાજના.

“ થાને વહેલો અલખેલા સમજ આણી

તુંને શુ કહી ભણાવુ, તુંને શા ગુણ ગણાઉ

તુંને તાહારો પ્રીય જણાઉ, પ્રીતી થવા પ્રાણી પ્રાણી ” થાને

“ એહેવી વાસલી વગાડી નંદાનંદ નેજે

શુણી અઘટીત ઘટ ન થયું સર્વ વૃંદનેજે ” “ ૧ ”

ઉપરના કીરતન બંને માહાત્માના સરખાવતા વીનીમય રકુટ છે. પ્રથમ પદ આ કવીજનોમા કેને આપવું તે સકાર્પક છે. બંનેની કવીતા રસીક અને પ્રાસાદીક છે અને દયારામભાઈ માટે વીસમા વીશોટામા લખે છે કે,

“ દયારામ સમજે દયા આણી ”

એવી રીતે લખાણ છે

• કૃષ્ણુરામ માહારાજે શ્રી પંડુરની યાત્રા કરી હતી. પંડુરમાં અશાડી એકાદશીને દીવસે ભક્તજનની મંડલી ભજન કરતી નગર પ્રદક્ષીણા નીકલી ચંદ્રભાગાના કિનારે જાય છે. આ રીવાજ કૃષ્ણુરામ મહારાજના ભક્તી યુક્ત મનને બહુજ પ્રીય લાગ્યો હતો. અને અમદાવાદમા આવ્યા પછી એ માર્ગ અનુસરવા મંડ્યો હતો. જમાલપર થઈ નહીંયે જતાં અને ભક્તીના

કીરતનો ગાવામા કાલ નીરગમન કરતા હતા. આહાવા એકાદ ઉત્સવમાં એક મુસલમાન સાથે ભેટો થયો અને મુસલમાને મહારાજને એકેશ્વર મતાનું લખી જાણી પોતાના ઇષ્ટ અલ્લાના ગુણનું કીરતન ગાવાનું કહ્યું; નામલેદ માત્ર હીંદુના અને મુસલમાનના પરમેશ્વરમાં ભેદરૂપ છે. એ સગુણ પ્રદાના ઉપાસક માનતા હતા. તેથી અલ્લાનું ભજન કરવું તેમને અવાસ્તવીક ન લાગ્યું ને તુર્ત ત્યા નવીન ગજલ ગાઈ સંભળાવી.

ગજલ.

“ બંદેનીવાજ લેના મેરીસલામકું,
સાહેબ દેદાર દેના, અબમો ગુલામકું. ૧

બડા મે થા બેવાકબ સરે કુરાનકા,
તકસીરબાજ તીનસુ, હુવા પુરાનકા. ૨

આ ભેરવી ગજલ તે સમયનીય છે પછી તેજ રાગની ગજલો શ્રીકૃષ્ણ વિશે બીજી ત્રણ રચી છે. આ વીશાળ દ્રષ્ટી અને વ્યવહાર બુદ્ધી કૃષ્ણરામ મહારાજના ધાર્મિક જીવનમાં મુખ્ય સ્તંભ છે. સર્વ પ્રદ્યુત્યની હજી વાર હતી, છતાં આવા ઉચ્ચ શ્રેણી અનેક જન્મોનું પુણ્ય ફલ છે એ માનવું મુશ્કેલ નથી.

આ માહાત્માનો ગ્રહસ્થાશ્રમ ફલ (પુત્ર) હીન હતો તથાપી સંતાનની ચીન્તાએ ભક્તી મગ્ન કૃષ્ણરામ મહારાજે તે ઉદ્દેશી કર્મ કર્યા હોય તેમ જણાતું નથી. ઇશ્વરની ઇચ્છા એ બળવાન છે, અને સત્ પુત્ર હોય તો ઠીક નીકર મુખ્ય પ્રેમ પુત્ર ઉત્પન્ન કરવો જોઈએ. એવિ આ ઇશ્વર ભક્તની માન્યતા હતી. આ પ્રસંગનું વરણન.

“ માહારા મન માંનજેરે. ”

આ શીક્ષાના કીરતનમા પુત્ર, સ્ત્રી, ધન, વીંધ વૈરાગ્ય થાય એમ સાડ વર્ણવેલ છે અને સંતોષ વૃત્તીએ તેમનો પ્રધાન ગુણ હતો. તેમના કીરતનો સરલ છતાં પ્રોઢ છે. અર્થ ગૌરવને લીધે ભાષા પ્રોઢ હોય તે યુક્ત છતાં સ્વાભાવિક ગીરવાણુ ગીરા

પ્રત્યેનીપક્ષપાત વૃત્તી પ્રકાશી નીકળે છે. કીરતન તરફ દ્રષ્ટી કરતાં એક રાગના ચાર પદ બનાવવા એ એમનો સામાન્ય નીયમ જણાય છે. કવચીત ઠેકાણે કમી પણ છે. શા કારણથી એ ચાર સખ્યા પ્રીય હતી, તે જાણુવુ દુરલભ છે અને રાગનું નામ ન લખતાં “દેશી અને દેશી ફેર” એમ લખ્યું છે. અને તે સર્વે કીરતનો પોતાના હાથે તેત્રીસ ચોપડીયોમા લખી સમાસ કરેલાં છે અને તે ચોપડીનું નામ તેઓએ વીસોટો, પહેલો, બીજો, ત્રીજો, એમ લખેલું છે. આમ વિવિધ પ્રવૃત્તીયોમા એમનો સમય વ્યય થયો હતો.

પોતાના સાળાના દિકરા નારાયણ મહારાજ અમદાવાદ રાજમહેતાની પોળમા કાનજી દીવાનને ખાચે રહેતા હતા અને તેમના પીતાનું નામ લક્ષ્મીરામ હતું તે સારા ગ્રહસ્થ ઘરના હતા. તેમની બાલ્યાવસ્થાથીજ નૈષ્ઠીક વૃત્તી હતી તેથી પોને પાસેજ રાખતા, ને તેમને ગુરૂમત્ર પોતે આપ્યો અને પાત્ર જાણી પોતાનું કાવ્ય અરપણુ કરી સર્વ મહલીને સારે મારગે દોરવા આજ્ઞા થઈ. પોતાને પુત્રનો અભાવ હતો તેથી નારાયણ મહારાજને આજ્ઞા કરી કે તમે શીબ્ય છો ને ગુરૂ પરપરા ચલાવવા યોગ્ય છો. તો સમર્થ રામદાસ સ્વામીના રીવાજ મુજબ નીત્ય નીયમ, ભજન, હરદાસની કથા, ને ભિક્ષા વિગેરેનો માર્ગ તમારે ચલાવવો આ ઉપરથી પોતે તબુરો રાખી ભજન કીરતન કરતા અને પોતાને શ્રીમદ્ ભાગવત્ વાંચવામાં લક્ષ વિશેષ હતો.

તેમનો બ્રહ્મ સાંનિધ્યકાળ પાસે આવતો હતો અને આ જડ દેહનો ત્યાગ કરી તેમનું ચૈતન્ય સંવત્ ૧૮૯૬ ના ભાદ્રપદ શુકલ મક્ષની છઠને દીવસે બ્રહ્મભાવ પામ્યું. જગતના યથાર્થ મહાન પુરૂષમા આ માહાત્માની પણ ગણના છે અને તેમના ગુણો અમરતાને યોગ્ય છે તેઓનું નામ મનુષ્યના હૃદયમાથી જુસાઈ ગયું હશે, છતાં આ માહાત્માના બ્રહ્મતમ હૃદયમા સર્વ જગત વીચરતું હતું સત્તાન નહીં છતાં માનવ જાતીના નાહાના મોટાનું હિત તેમના આચરણોમા સર્વદા પ્રતીત થતું

હતું. ફક્ત એમનો જડ દેહ રૂપાંતર પામ્યો. પરંતુ એમના શુ-
ભોના પ્રતિધ્વનિ હજી સંસારમાં ચારે દિશામાં ગાળે છે. અને
એમનો આત્મા સર્વ આત્મામાં ઓતપ્રોત થયો છે. આદાવા
સતપુરૂષો માટે તે।

અંગ્રેજ કવિ “ મુર ” કહે છે તે યથાર્થ છે.

“ But Souls that of is own good life partake,
He loves as His own self, dear as His eye.
They are to Him, He'll never them forsake,
When they shall die then God Himself shall die.
They live, they live in blest eternity.”

Henry more

લેખક,

કૃષ્ણરાવ બાળકૃષ્ણ રામદાસી.

નારાયણ મહારાજનું ટુંક ચરિત્ર.

ગુરૂ શ્રી કૃષ્ણરામ મહારાજ સ્વધામસ્થ થયા બાદ તેમના
અગ્રગણ્ય શિષ્ય મહાન્ પુરૂષ નારાયણ મહારાજે ગુરૂ પરંપરા
ચલાવી તે અમદાવાદ વીગેરે સ્થળે પ્રસિદ્ધ છે.

નારાયણ મહારાજના પિતાનું ઘર અમદાવાદ રાજ મહેતા
નાંપોળે કાહાનજી દીવાનના ખાચે હતું. તેમના પિતાનું નામ
બ્યાસ લક્ષ્મીરામ હતું તેમનો જન્મ સંવત ૧૮૭૦ ના માઘ
વદી ૯ નવમીના દીવસે થયો હતો ને સમજદાર થયા ત્યારથી
કૃષ્ણરામ મહારાજ પાસે રહેતા ને બાલપણથીજ શ્રવણ કીર્તન
કરવાની વૃત્તિ હતી પછીથી મુળ ભાષા (સંસ્કૃત) અને રમણ
વિદ્યા ઘણી સારી જાણતા હતા. પોતાના દોહિત્ર ગોવિંદરામ
તથા હરિવલ્લભને સિદ્ધાંત કૌમુદિનો પ્રારંભ પોતેજ કરાવેલો
પરંતુ પોતાને અનવકાશને લીધે વડોદરે સંસ્કૃત પાઠશાળામાં

અબ્યાસ માટે બાઉપુણેકરને ત્યા સુપરત કરી, તેમજ ચાણોદના સાઠોદરા બ્રાહ્મણ પ્રાણજીવન પુરાણીને પોતેજ અબ્યાસ કરાવેલો હતો, તે પુરાણિ નર્મદા કાઠે સર્વ વિદ્વાનોમાં સર્વેત્કૃષ્ટ ગણાયા હતા.

વડોદરામાં વદલબરામ બટ મહાન્ સિદ્ધ પુરૂષ હતા કે તેમના દર્શનાર્થ ગાયકવાડ સરકાર પોતેજતા તેમના ગુપ્ત હરિ શંકરની હીકરી બાઇ ઉજમ સાથે લગ્ન થયું હતું, પરંતુ દૈવ ઇચ્છાથી તેમણે નાહાની વયમા સ્વર્ગવાસ કર્યો, હવે ફરી લગ્ન ન કરવું એમ જણાવાથી કૃષ્ણરામ માહારાજે આજ્ઞા કરી કે ફરી લગ્ન કરો કે જેનાથી વંશ રેહેશે ને કન્યા પણ દેવિ સંપત્તિવાન્ મળશે. આ પ્રમાણેનું ગુરૂ વચન અલંબ્ય સમજી અમદાવાદ ખાડીયામા કવેશ્વરની પોળમા બ્યાસ હરગોવિંદની પુત્રી લક્ષ્મીબાઇ સાથે લગ્ન કર્યું. લક્ષ્મીબાઇની વૃત્તિ બાલપણથીજ ઘણી નિમર્ગ હતી. લગ્ન થયા પછી લક્ષ્મી બાઇ ધોળું વસ્ત્ર પહેરતા ને નારાયણ માહારાજની સાથે ભજન કીર્તનમા ઉભા રહેતા તેમજ સમર્થ રામદાસ સ્વામીના સપ્રદાય પ્રમાણે ભિક્ષાત્ર લેવું બેઠએ તેથી માહારાજ ભિક્ષાએ જતા તે વખતે સાથે લક્ષ્મી-બાઇ પણ જતાં તેમણે અરાઠ વર્ષની વયે એક કન્યાને જન્મ આપી નવમે દીવસે જડ દેહનો ત્યાગ કરી વૈકુંઠવાસ કર્યો. તે કન્યાનું નામ પાર્વતિ હતું અને પાર્વતિ પણ બાળપણથી માહારાજની સાથે ભજન કીર્તન કરવામાં પ્રેમી હતા. ને કૃષ્ણરામ માહારાજના ઘણા કીર્તનો કઠાગ્ર હતા.

કૃષ્ણરામ માહારાજનું વચન હતું કે વશ રહેશે. તે ઉપરથી પોતાની હીકરી પાર્વતિને ગુરૂ વંશમા અર્પણ કરવાથી ગુરૂ વશ પ્રચલિત થશે એવા વીચારથી કૃષ્ણરામ માહારાજના કાકાના હીકરા માધવરામ હતા તેમના પુત્ર પુરૂષોત્તમ સાથે પાર્વતિનું લગ્ન કર્યું તેમને બાલકૃષ્ણ, ગોવિંદરામ, હરિવલ્લભ, નામે ત્રણ પુત્ર ને ગોદાવરી અને શિવલક્ષ્મી બે પુત્રી એ પ્રમાણે સંતતી થઈ.

પોતાને અલેદ બુદ્ધે હોવાથી સારંગપુર દરવાજા બહાર શ્રીકર્ણમુકતેશ્વર માહાદેવ છે ત્યા નિત્યે દર્શને જવાનો રીવાજ

હતો. ને માહાદેવમાં નૈવેદ્ય પણ પોતાના તરફથી થતું ને તે અઘાપિ સુધી ચાલુ છે શિવ ભક્ત બાપાશાસ્ત્રી કરીને સાંકડી-શેરીમા હતા તેમને પોતાના બધુ તરીકે માનતાં હતાં. આ ઉપરથી પોતે અભેદ વૃત્તિવાન હતા તે સ્પષ્ટ જણાઇ આવે છે.

અમદાવાદ રાયપુરમા બાઉવાની પોળના બાપુજીના પુત્ર માધવરામ (બાપામહારાજ) નામે હતા તેમને પોતે પાસે રાખતા ને નજીકના સબંધી હતા કૃષ્ણરામ માહારાજ સ્વધામસ્થ થયા બાદ બાપામાહારાજને પોતે ગુરૂ મત્રોપદેશ કર્યો ને પોતે (બાપામાહારાજ) પણ શિષ્ય ભાવના પૂર્ણ રાખતા અને નારાયણ માહારાજની આજ્ઞાનુસાર વર્તતા. બેઉ જણ પાદુકા ધારણ કરતા પણ જેને ગુરૂ કે પિતા વિદ્યમાન હોય તેમનાથી અગુઠાવાળી પાદુકા ધારણ ન કરાય આ પ્રમાણે ધર્મ શાસ્ત્રાનુસાર પોતે અગુઠાવાળી ધારણ કરતા ને બાપામહારાજ બનાતની પાટીવાળી ધારણ કરતા.

હરિદાસની કથા રામદાસસ્વામીના વખતથી શરૂ થઈ તેથી દક્ષિણાત્યમા પ્રચાર હતો પણ ગુજરાતી ભાષામા પોતે કરતાં પણ વિશેષે કરી બાપામાહારાજ દ્વારાજ પ્રગટ થઈ ને બાપા માહારાજે હરિદાસની કથામા ઘણું જ માન્ય મેળવ્યું હતું કે ગુજરાત, કાઠીઆવાડ મુંબઈ સર્વત્ર પ્રસિદ્ધ છે

નારાયણ મહારાજ પોતે સારંગપુર ચકલામાં પીતળીઆ પોળ પાસે જે હાલ ગોરધનનાથજી નામે મંદિર છે તે ગણેશપુરી બાવાએ બક્ષીસ આપેલું હતું ત્યાં રહેતા અને પાર્વતિનો જન્મ એજ મંદિરમા થયેલો હતો બાદ ભજન કીરતનમા મડળી, પુષ્કળ થવાને લીધે જગો નાહાની પડવાથી દોલતખાનામા કુભારના ડહેલા વેચાતા લેઈ મહાન્ પ્રશસ્ત મંદિર બાધ્યું. તે હાલ ના રાયજી મહારાજ અગર વિઠોબાના નામથી ઓળખાય છે. અને સારંગપુર ચકલાવાળું મંદિર અમદાવાદ સાકડી શેરીમા ખીજડાની પોળના શાસ્ત્રી લલ્લુભાઈ બાપુજીને શ્રીકૃષ્ણાર્પણ આપ્યું.

પોતે દક્ષિણમાં નાશક, પઢરપુર, સજ્જનગઢ વીગેરે સ્થળે અને આ બાબુએ દ્વારકાજી વિગેરે સ્થળે યાત્રાઓ પગરસ્તે કરી હતી. સાથે મડળી હોવાથી બળદ ગાડીયો રાખી હતી પણ પોતે હાથમાં તબુરો લેઈ નારદજી માફક ભજન કરતા ચાલતા, અને પાંચ પાંચ ગાગિનો મુકામ કરતા હતા.

ઉત્તર અવસ્થામાં શ્રીનર્મદાના તટપર ચાણોદ ગામમાં વાસ કર્યો તે વખતે કૃષ્ણરામ મહારાજના સ્વહસ્તાક્ષરથી લખેલા કીર્તનના વિસોટા (ચોપડીયો) તથા દેવસેવા સાથે રાખી અમદાવાદ દોલતખાનાવાળું કુલ મદિર માધવરામ (બાપા મહારાજ) ને સ્વાધિન કર્યું. ચાણોદમાં ગીરધર પુરાણીની ધર્મશાળામાં મુકામ કર્યો. ભજન કીરતન તથા હરિકથાનો પ્રવાહ ચાલુ કર્યો. ને આ બાળ વૃદ્ધ સર્વે ભજનનો લાભ સારી રીતે લેતા ને ત્યારથી તે ગામના લોકોને ભજનનો અભ્યાસ થયો તે અજી સુધી ચાલુ છે બાદ નજીકમાં આવેલા ડભોઈ ગામના કેટલાક મનુષ્યો દર વ્યતિપાતે ચાણોદ કુબેર ભડારીના પુજન માટે આવતા, ભજન શ્રવણનો લાભ લેતા અને કેટલાક વર્ષ પછી તેમથી એક ખેડાવાળા બ્રાહ્મણ અસ્તિ માહાશંકર રણછીડજી કરીને હતા, તેમની અગાધ શ્રદ્ધાને લીધે ડભોઈ મુકામે તેમને ઘેરજ મુકામ કર્યો, ત્યાં પણ મડળી વધતી ગઈ તેથી ખેડાવાળા જ્ઞાતીની વાડીમાં વિશાળ જગ્યામાં મુકામ રાખ્યો. ત્યાં ભાદ્રપદમાં ગુરૂશ્રી કૃષ્ણરામ માહારાજની પુણ્ય તિથીનો ઉત્સવ શરૂ કર્યો અને રાત્ર દીવસ ભજનની સત્તા તથા હરિકથા ચાલતી તે ગામમાં બજારમાં વિકૃલ મદિર છે ત્યાં એક ભગવાનદાસ માહારાજ નામે માહાત્મા હતા તેમના વખતથી તાલસુરથી ભજન કરવાનો રીવાજ ચાલુ હતો તે અદ્યાપી સુધી ચાલુ છે. તે મદિરમાં એકાદશીયે ભજનને માટે નારાયણ માહારાજ પોતે મડળી સાથે જતા તે મદિરમાં શીથીલ થયેલું ભજન પુનઃ બનાવ્યું. આ ભજનનાન દને લીધે ડભોઈને નાહાનું પઢરપુર કહી આનંદ માનતા.

પછી ડભોઈમાં શીબ્ય મડલી વધતી ગઈ અને મડલીયે ખેડા-

વાળ ફળીયામા મંદિર ખાંધી માહારાજને અર્પણ કર્યું, તે હાલ પોતાના દોહિત્ર હરિવલ્લભના કબજામાં છે, છેવટમાં માહારાજની વાયુ પ્રકૃતી રહેતી અને અમદાવાદ કાર્ય પ્રસંગે જવું થતું. વીધેશ ભાગે ડભોઈ મુકામે રહેતા કારણકે નર્મદાના કરતાં ભજનાનંદ વીધેશ પ્રિય થઈ પડ્યો હતો.

બાપા માહારાજને હાથમાં વિછી કરડવાથી કેટલોક વખત મંદગી ભોગવી સંવત્ ૧૯૪૧ ના અશાડ સુદી નવમીને દીવશે વૈકુંઠવાસી થયા. આ બીના ખબર પડતા નારાયણ માહારાજ અમદાવાદ આવ્યા ને ઉત્તર ક્રિયા થયા બાદ તુરત ડભોઈ પધાર્યાહતા બાપામાહારાજના વીયોગ થવાથી વૃષ્ણિ કુલમાં બળરામનુ પ્રયાણ જોતાજ શ્રીકૃષ્ણની પેઠે બાપામાહારાજને આઠ માસ થતાંજ ચૈત્ર માસમા શ્રીરામ નવમીનો ઉત્સવ પૂર્ણ થતા અમદાવાદ વીગેરે સ્થળે પોતેજ પત્ર લખાવ્યા કે જેહેમને છેલ્લા મેળાની ઇચ્છા હોય તેમણે તુર્ત આવવુ ને ડભોઈમા સર્વ મઠ-બીના સમક્ષ આજ્ઞા કરી કે ભજન કરજો ને છોકરાંને બોલાવી ઉત્સવ કરતા રહેજો બાદ ચૈત્ર સુદી ૧૫ મે હનુમાન જયંતિ થયા બાદ પ્રતિપદાના દીવસથી મૌન્ય વ્રત ધારણ કરી શયન કરી ધ્યાનસ્થ રહ્યા માત્ર મુખથી નામસ્મરણનો ધ્વની ને કર-માળા ચાલતી હતી અને અમદાવાદ વીગેરેથી દર્શન માટે મંડલી આવી પોહોંચી. ચાણોદવાસી પોતાના શીષ્ય પ્રાણજીવન પુરાણી શ્રીમદ્ ભાગવદ્ કઠાગ્ર જેવું હતું તેથી બે પારાયણ કર્યા કેટલાક ભજન કરતા ને કેટલાક ભક્તિ વિજય નામે ગ્રંથ વાચતાં સંવત્ ૧૯૪૨ ના ચૈત્ર વદી ૧૦ ની રાત્રીયે પોંણા બે વાગતા પચ ભુતનો ત્યાગ કરી બ્રહ્મરૂપ થયા. ત્યાં નર્મદા નજીક હોવાથી સર્વ મંડલી ભજન કરતાં કરતાં ચાણોદ મુકામે લેઈ ગયા તે નર્મદાના તટ ઉપર પોતાના દોહિત્ર ગોવિંદરામના હસ્તે અગ્નિ સંસ્કાર થયો અને ક્રિયા તેમનાજ હસ્તે થઈ.

લેખક.

રામદાસી બાલકૃષ્ણ પુરશોત્તમભટ્ટ.

અનુક્રમણિકા.

કીર્તન ઉપદેશ વિષે.

પૃષ્ઠ.

૧ ગોવિંદના ગુણ ગાને	૧
૨ ભક્તિને વશ ભગવાન.	..	.	૨
૩ કૃષ્ણ સદા છે કૃપાળ	..	.	૩
૪ શક કા અજીયે સુવે છે	૪
૫ જન્મ ધારયાનું સાર્થક	.	..	૫
૬ એહેવા વિરલા જાણો નર		..	૬
૭ જીવે માનવ એહેવા મોઘ	૭
૮ ધારી માનવ તનુ કા તેહેજો		...	૮
૯ કૃષ્ણ કથામૃત પાન કરેથી	૯
૧૦ કેશવજીનુ કીર્તન કરતા	૧૦
૧૧ શ્રીધરજીનુ સ્મરણ કરતા	૧૦
૧૨ કૃષ્ણ વિના કલ્યાણ નથી કહી...	..		૧૧
૧૩ મન તું સ્થિર ખેસ્ય..	૧૨
૧૪ આવ્યો અવતાર	૧૩
૧૫ કોય વીરલા જન	..	.	૧૪
૧૬ આવી એકાદશી આજ સુખદાયકા	૧૫
૧૭ કૃષ્ણે અગી કર્યા જેને માહારા કહી	૧૭
૧૮ કૃષ્ણ કરૂણા વિના કોટિ ઉદમ કરયે	.	..	૧૯
૧૯ તૂતો ચતુર ચેતી લ્યે આ સમે..		...	૨૦
૨૦ કૃષ્ણ ભક્તિ વિના વેષ થુ કરે	૨૨
૨૧ હરિ વિમુખોને સુખ શાનુ	..		૨૪
૨૨ ચિત્ત ધરી ચિતન કરીયે	..	.	૨૫
૨૩ ખીજો કૃષ્ણ વિના કોન કલ્પ કલ્પિયેરે	૩૦
૨૪ માયા એણી રીતે મનમા વશી માનિયેરે	૩૧
૨૫ કક્કા કૃષ્ણ કથામાં રે	૩૨
૨૬ આણે જન્મે આવી થુ સાડ કીધું	૫૨
૨૭ જેણે સેવ્યા શ્રીધરને તે જન સાચા	૫૨

૨૮ સદ્ગુરુ સેવા તે હરિની સેવા બાણો	૫૩
૨૯ હરિને બજશે તે જનના ભાવિ ભવ્ય	૫૪
૩૦ મન વશ રાખીરે, શ્રીહરજીનું ધ્યાન ધરિયે.	૫૫
૩૧ નર નારિયોને વશ વિરલા હશે	૫૬
૩૨ લંકા નગર સોઈ કાચારે	૫૮
૩૩ માયાયે જીવ મોહિત તે મમતાના બાધ્યા બજશે	૫૯
૩૪ કેશવની કળના કુણુ કરે હે	૬૦
૩૫ અલ્યા કરમ હિણા કા ન બજે કૃષ્ણનેરે		૬૧
૩૬ જોતા કૃષ્ણ સમો કુણુ કૃપાવત છેરે		૬૨
૩૭ સદ્ગુરુ જીરણેરે સધળા કારજ સરશે .	..	૬૩

અભક્ત પંડિત વિષે

૩૮ ચાવતપ ડિતરે		૬૪
૩૯ આથી પૂર્વેરે	...	૬૫
૪૦ પાડિત્ય કરવુરે	..	૬૬
૪૧ દેખો મહામાયા જ્યાને નિપાયા	...	૬૭
૪૨ વ્યર્થ જીવવુ કેશવની કરણા વીના .	.	૬૮
૪૩ મન મૂર્ખ થઈ શુ ફરે મદ માતો		૬૯
૪૪ મન તુ શિખામણુ માન્યને માહારી		૭૨
૪૫ મન નિત્ય દિવાળી આપણે	૭૪
૪૬ ઘડી ઘડી કૃષ્ણ ચિત્તન કરીયે	૭૬
૪૭ ગોવિદના ગુણુ કુણુ વિસારે	૭૭
૪૮ જાગીને જોજ્યોરે માનવિયો	૭૭
૪૯ અજી કા નવ્ય ચેતોરે, માનવિયો	..	૮૦

મનને ઉપદેશ

૫૦ મન માહારારે માનવ દેહ	૮૧
---------------------------	---	----	----

શાણુગારનું વર્ણન.

૫૧ સુખકારી સરસ સ્વરૂપ	૮૨
૫૨ મનરે દર દીયા	૮૪
૫૩ મન માહારારે, કા અતિ આકુલ થાય છે	૮૫
૫૪ મન માહારારે-વિશ્વ વિચિત્ર જોણે રચ્યુ	૮૭
૫૫ મેરે મન ધન્ય નિત્ય વાંકા ધ્યાન	૮૮

૫૬ એસે અપને નાથકુ જ્યોહી	૮૯
૫૭ ત્રીભુવનવાળા જગરે... ..	૯૦

લાવણી.

૫૮ સુન્ય મનરે હમારા	૯૧
૫૯ બડા ગુનેગાર મેરા મન મસ્તાન હે . ..	૯૨
૬૦ અજી મન મેરા તું કીને ભરમાયા હે	૯૩

સંત પુરૂષના સગા વિશે.

૬૧ સ ત પુરૂષને શોધિ સેવિયે	૯૩
૬૨ કૃષ્ણ વિના તાહાઝ કોય સગુ નથી	૯૫
૬૩ મત મુકીને માનવી	૯૭
૬૪ મન તુ આપહી અનુભવ કરચરે	૯૮
૬૫ મન ગાશીલ રહે પ્રાણિ સુજનહે . . .	૯૮
૬૬ ભગવત ભરસો ભક્તને હે	૯૯
૬૭ શ્રીગુરુ ચરણ શરણ યમ શીરમા નમુરે . . .	૧૦૦

જ્ઞાન સાધન વિષે કંકડો.

૬૮ કક્કા કરામત્ય છોક	૧૧૬
૬૯ શાંતે તુ સામળિયા બિન કોયરે . . .	૧૨૧

પ્રતના આવી તે વિષે

૭૦ એક સમય આવીએ ગોકુળ માહે કલુકિકા	૧૨૨
૭૧ કોયેક ભાવે કૃષ્ણ કૃપાશ્યે કૃષ્ણ ગતી મળે . . .	૧૨૪
૭૨ મન માહાઝ કદ્યુ માન્ય બેશ નહી બેહોશથી ...	૧૨૬

ભક્તશ્રી હ્યારામભાઈ પ્રત્યે વર્ણન.

૭૩ આહાવો નિલજ ન થાનેરે હે	૧૩૦
---------------------------------	-----

થાળ વિષે.

૭૪ અહા લગી ઓરા આવોરે હો	૧૩૫
૭૫ છાનોરે માહારા આપુરે હો	૧૩૬
૭૬ કયા લગી તુને વારે	૧૩૭
૭૭ ત્યહાં લગી દુખ તેહનેરે	૧૩૯
૭૮ વિષ્ણુ પ્રરૂષ વિમ્મિ વાયબેરે	૧૪૦
૭૯ થાને વેહેલો અલબેલા સમજ આણિ ..	૧૪૧

૮૦ કીર્તિ ગાને ગાવિદ કીર્તિ ગાને	૧૪૩
૮૧ આલ્ય વેહેલો-મળરામ સહિત પ્યારા	૧૪૫
૮૨ નદસદને તે કુવર કૃષ્ણકીડે		..	૧૪૬
૮૩ માતા યશોદા વારોને કુવર કૃષ્ણને	૧૪૭
૮૪ કામાનુજ ન યશો કોય વાઝયથીરે		..	૧૫૦
૮૫ ભક્તિહીન ભવ્ય કર્મ કીન માનિયેજો		.	૧૫૮
૮૬ કૃષ્ણ કીર્તન સમુ ન અમૃતાન્ય છે જો	૧૬૦
૮૭ એહેવી વાંસળી વળડી નદ નદને જો	.		૧૬૧
૮૮ કૃપાનેત્રથી નિહાલ્ય કુવર નદના જો	.	.	૧૬૨
૮૯ હરિ તુને કૃષ્ણ તે કયમ આજો	૧૬૪
૯૦ એ છબિલાથી શુ રહે છે જાનુ		.	૧૬૫
૯૧ હરિ તુને પ્રસન્ન તે કયમ થાય		...	૧૬૬
૯૨ કરય હરિ કીર્તનને, કીર્તનને			૧૬૫

શિક્ષાના કીર્તનો.

૯૩ ઇશ ઇચ્છાયે આવે સુખ દુઃખ	.		૧૬૮
૯૪ પોતાને ક્રોધે બળશે પ્રાણી		..	૧૬૮
૯૫ સંકટને સુખ લેહે છે વિરલા		.	૧૭૧
૯૬ કાં ન ભરસો માને હરિનો		..	૧૭૨
૯૭ પૂર્વ પૂણ્યે કોય સમજે અતે	૧૭૩
૯૮ સદગુરુ શિક્ષા માનવા લાયક	.		૧૭૩
૯૯ પરને પીડે તે આપ પીડાશે	૧૭૪
૧૦૦ વિપ્રતણી ન અવગ્યા ચ્યાહાવી			૧૭૫
૧૦૧ માહારા મન માનજોરે	૧૭૬
૧૦૨ હવે સુદરીને કહુ સૂધીરે		..	૧૭૬
૧૦૩ હવે કનક તણી કહુ રીતિરે	...		૧૮૨
એતો કનક તણી કહી કરણીરે	૨૦૮
૧૦૪ માને તો શાસ્ત્રની શિક્ષાને માનજો	...		૨૧૬
૧૦૫ સાબળજો શાહાણુજન શિક્ષા શાસ્ત્રનીરે	.	.	૨૨૨
૧૦૬ કહુ શાસ્ત્રની શીક્ષાઓ સારીરે	.	.	૨૩૪
૧૦૭ પગે કરીને ન પગને નવ્ય ધોધયેરે	૨૩૫
૧૦૮ રજો આવેલી નારિને ન વરિયેરે	.	.	૨૩૭
૧૦૯ વિપ્ર ગોને ન દલિયે લાનોરે	૨૩૮

પુરૂષના આવશ્યક નિયમો.

૧૧૦ શ્રી સદ્ગુરને નમીને ચરણે . . . ૨૩૯

સ્ત્રીના આવશ્યક નિયમો.

૧૧૧ નારી માણસને શીખામણ ૨૪૦

૧૧૨ મન માહારાના મીત્ર . . . ૨૪૨

૧૧૩ કૃષ્ણ બજન કરયને' ૨૪૩

પાખંડીના લક્ષણ.

૧૧૪ વિષયીના મન વશ રહે નહીરે ૨૪૪

ગણપતિ સ્તવન.

૧૧૫ આદિ આરાધન શ કર સુતકે . . ૨૪૫

શંકરના કીર્તનો.

૧૧૬ હારે હો સમજ્ય સમજ્ય સુન સંક મન મેગ . ૨૪૪

૧૧૭ સોહિ શ કરક શિર નાકિ . ૨૪૬

૧૧૮ પુરૂષોત્તમ સોહિ શ કર ૨૪૭

૧૧૯ અખિલોકે અતરયામિ . . ૨૪૮

૧૨૦ ગુણ ગાઉજી શ કરે . . ૨૪૯

૧૨૧ ધન્ય એ માનવ દેહ ધર્યો જ્યે ૨૫૦

૧૨૨ મે' તો હે કહા સમર્પુ' .. ૨૫૧

૧૨૩ સુનો શભો શિરયાદ. (કવિત) . ૨૫૧

૧૨૪ શિરતા હુ દેશ દેશ , , .. ૨૫૩

૧૨૫ બડે બાપનકે બાલ. , , . ૨૫૪

૧૨૪ મન મેરચે બજ્ય તુ ઉમારમણ .. . ૨૫૩

૧૨૭ ધાયરે બધન છોડાવનહારા. ૨૫૪

દેવિના કીર્તનો.

૧૨૮ જગન્માતા જગન્માતા ... ૨૫૫

૧૨૯ માહારી માજી માહારી માજી. .. ૨૫૬

૧૩૦ જગજનની. .. ૨૫૮

૧૩૧ જગતા જનની .. ૨૭૧

૧૩૨ ગોખવાલી તહુને ગરિખ હુ કરગર. ૨૭૨

૧૩૩ કમાહારે ત્રિપુર સુદરિજી મુને જવાજ કાઢાવશો. . ૨૭૩

૧૩૪ અરબકની જયગદમે સાબલ્ય અરજીમા. ... ૨૭૪

૧૩૫	તુ તો શક્તિ સાચિ (૨)	૨૭૫
૧૩૬	પૂજુ પૂજુ અબા માની ચુદડી	૨૭૭
૧૩૭	કર કયારે ધરિશમા કિ કરનો	૨૮૦
૧૩૮	માહારી બહુચરાજી બાધ રે	.	.	.	૨૮૧

શ્રી બહુચરાનો પત્ર.

૧૩૯	શ્રી ગણપતિને નમી કરી	૨૮૪
૧૩૦	ગુણવતી શુભો ગરીબનીવાજ.	૨૮૭
૧૪૧	માહારિ માત જાત વાત વેગે સાંભળો રે	૨૮૮
૧૪૨	ઉત્તર દેવાને તુ આવ્યરે.	૨૯૨
૧૪૩	ગહન ગુણોને શુ ગાઉ રે.	૨૯૨
૧૪૪	માતકા આવે નહિ વેહેલીરે	૨૯૩

સતકર્મમાં ઉંઘનાર વિષે

૧૪૫	નિદ્રારૂપે કાળી	૨૯૪
૧૪૬	આવોને જગદબે અતિ ઉતાવળા રે..	૨૯૬
૧૪૭	માહારિ મતવાલીરે મા,	૨૯૮
૧૪૮	છાની શુ રહે છત્યવાલી	૨૯૮
૧૪૯	હુકુમ દીગિયે માત ભવાનિ	૨૯૯
૧૫૦	શરણુ આવ્યો તુંને	૩૦૦

કળિકાળનો ગરબો.

૧૫૧	અરજી અમાગી એક	૩૦૧
-----	-----------------	-----	---	-----	-----

મુસલમાની ભાષામાં.

૧૫૨	બદે નિવાજ લેના	૩૧૧
૧૫૩	મે દાસ દાસ તિનકા	૩૧૧
૧૫૪	નદનવે નદજીકા	૩૧૨
૧૫૫	ચ્યા હુ મે કૃષ્ણજી સુ	૩૧૩

આરતીઓ.

૧૫૬	જય જય સગુણ સ્વરૂપી (કૃષ્ણની)	૩૧૩
૧૫૭	જય કૌશલ્યા નદન (રામચંદ્રની)	૩૧૪
૧૫૮	અજનિ તનય નિરજન (હનુમાનની)	૩૧૪
૧૫૯	જય પુરુષોત્તમ પુરણ (પચાયતનની)	૩૧૫
૧૬૦	જય જગદીશ દયાનિધિ (શકરની)	૩૧૫
૧૬૧	જય જય સખા વિજયના (કૃષ્ણની)	૩૧૬

શુદ્ધિપત્ર.

પૃષ્ઠ.	લીટી.	અશુદ્ધ.	શુદ્ધ
૯	૧૧	દારા	દાસ
૨૦	૬	ધનને	ધનને.
૨૧	૨	દબે	દેબે
૨૩	૨૩	ઉન્નવતા	ઉપન્નવતા.
૪૧	૨૪	કૃષ્ણાર્પણ	કૃષ્ણાર્પણ.
૪૧	૨૫	ધધને	યધને.
૫૪	૩	ધર્ત	ધુર્ત
૫૭	૪	મત્સર	મત્સર.
૬૬	૧૩	લક્ષ્મીવર	લક્ષ્મીવર.
૬૯	૧૪	વૃક્તીયો	વૃત્તીયો.
૮૧	૭	લાગશેરે	લાગરે.
૯૦	૧૯	પરચ	પરચ
૯૬	૧૬	યધ	યધ
૯૭	૨	સદ્ગુર	સદ્ગુરુ
૧૦૦	૧૭	કૃષ્ણરામ	કૃષ્ણરામ.
૧૨૬	૧	માહાર	માહાર.
૧૨૮	૧૫	હરયુ હરયુ	હરયુ.
૧૩૪	૯	પરન	પરનુ
૧૪૦	૫	ક્ષિવ	શિવ
૧૪૦	૧૪	નિજયપાદ	નિજયપાદ
૧૪૩	૧૧	અધઓધ	અધઓધ
૧૪૫	૧૩	કમ	કર્મ
૧૪૬	૨૧	રગ	
૧૫૩	૨૭	શકુના	સકુના
૧૫૪	૧૨	કર	કરે.
૧૮૬	૧૪	વૃક્તીયો	વૃત્તીયો.
૧૮૯	૨૯	પ્રોતુ	વિપ્રોતુ.
૨૦૦	૧૬	લક્ષ્મીવર	લક્ષ્મીવર
૨૪૩	૧૦	વીનતા	વીનતી

૨૪૪	૨૯	રે	કરે
૨૪૭	૧૨	ફરીન	ફરીયે
૨૫૬	૨૪	જ્યો	જ્યો
૨૬૫	૧૧	વદેવદે	વદેવેદ.
૨૬૮	૫	વરદેશ્વરિયા	વરદેશ્વરિમા.
૨૬૯	૧૮	ત્યાગથી	ત્યાગવી.
૨૭૦	૨૦	પઝી	પઝી
૩૦૬	૭	બધ્યા	વધ્યા.

ટીપનું શુદ્ધિપત્ર.

પૃષ્ઠ	અંક	અં	શુદ્ધ.
૨૨	૨	દશ્વર	કુતરો.
૨૨	૩	બાલક	મીચી.
૩૦	૩	અસપર્થ	અસમર્થ.
૫૨	૧	વીશલ	વીષય.
૫૫	૧	પ્રિયકર	કમળ.
૧૦૨	૪	વીષમ	વીષય
૧૩૨	૧૧	યાત્રીયેથી	છાત્રીયેથી
૧૫૫	૫	વિશેષ ખાનારને	ખેરી ખાયને
૧૬૬	૧	ગોવાસ	ગોપાળ.
૧૮૦	૧	રાક્ષી	સાક્ષી
૨૨૨	૪	સોમ	સોય.
૨૨૪	૨ મા ૫ ને. ૩ મા ૬ ને ૪ મા ૨ ને ૫ મા ૩ ને ૬ માં ૪ મુજબ નબર બદલવા.		

રવિકાન્ત ભાગ ૧ લો.

સન્માર્ગ દર્શક-મુખ્યોદ્દેશ્ય રસમય ગ્રંથ

પુસ્તકનું સાઈઝ-સારા સફેદ ગ્લેઝ શીત્તર રતલી કાગળ, સુપરરોયલ
માર પેજ ૧૨૫, પૃષ્ઠ ચાલુ પૈકા ટાઈપિના ૪૨૦, સોનેરી નામોવાળું પાકું
પૃષ્ઠ. કિંમત પોસ્ટેજ સાથે રૂ. ૨-૦-૦

મુ. અમદાવાદ. } યુનીલાલ નરભોરામ દેસાઈ.
માર ગુપ્ત ધાશીરામની પોળ.

સદ્ગુરુ શ્રી કૃષ્ણરામ મહારાજ કૃત મહાકાવ્ય.

કીર્તન ૧ લુ.

ગોવિંદના ગુણ ગાને,
તેણે મગલ થાશે ધૃ ૧
પુરુષોત્તમ જ્યે તાહારા પ્રીયકર,
તેહને તુ શરણે થાને. તે૦
ચિદાનંદનુ ચીંતન કરતા,
જાડયતા સઘલી જાશે. તે૦ ૨
હિતકારી હરજીને જાણવા,
સતસંગમા જાને તે૦
સ્વારથીને જો સગા લહીશ તો,
વાહાલા થઈ તુને વાહાશે. તે૦ ૩
રમાનાથ જ્યે ધર્મે રીઝે,
તે ધર્મોને ચ્યહાને. તે૦
અનન્ય ભાવે હરીને ભજતા,
પાપ પ્રચંડ પલાશે તે૦ ૪
અભાગીયાનો તજીને આશ્રય,
પદર પ્રભૂનો સાહાને તે૦
દેવાદીક તાહારે ચરણે નમશે,
ગુણ સહુ તાહારા ગાશે. તે૦ ૫

પાસા સઘલા સવલા પડશે,
 દુર્લભ જીતીશ દાને. તે૦
 વિધન નીવારવા તાહારાં વિઠલ,
 ચક્ર ધરીને ધાશે તે૦ ૬
 દાસનાં દારીદ્ર દૂર કરાવા,
 રામ મોકલશે રમાને. તે૦
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણને ભજતાં,
 જન્મમરણ જીતાશે. તે૦ ૭
 ————— વા ૬ પ. ૪

કીર્તન ર જી.

ભક્તિને વશ ભગવાન,
 ગુણના નહીં કામી. ધ. ૧
 વય નોહોતું પણ ધ્રુવને રીઝયા,
 આપ્યું અચલ સ સ્થાન ગુ.
 શવરીને જાતી નોહોતી પણ,
 પ્રેમે અભય પદ પામી ૨
 શ્રીદામાને શ્રી નહોતી પણ,
 દીધું આલિંગન દાન ગુ.
 ઉગ્રસેનને નોહોતું પરાક્રમ,
 પણ થયા યાદવ સ્વામી. ગુ. ૩
 રૂપ નોહોતું કુબજ્યાને પણ તે,
 સખીનું પામી સમાન ગુ.
 ચ્યાતુરી નોહોતી ગોપીજનોને,
 પણ ચંદ્રપતી શ્રી જામી ગુ. ૪
 સદાચરણ નોહોતું વાલ્મીકીને
 પણ થયા તેજોનિધાન^૧ ગુ.
^૨વારણેન્દ્રને વિદ્યા નોહોતી,
 પણ તેણે આપદા વામિ.^૩ ગુ. ૫

સ્થલ નોહોતું પણ સમીપ વશીયા
હરજી ને હનુમાન. ગુ.

રાજ્ય નોહોતું પણ વીહુર તણે ધર,
ગયા શ્રી ગરૂડાગામિ. ગુ. ૬

એમ ભક્તિ વશ જોઈ ભુધરને,
અન્યતું તજ્ય અભીમાન ગુ.

કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણને ભજતા,
કાંઈ રહે નહીં ખામી. ગુ. ૭

વી ૬ પ. ૫

કીર્તન ૩ જી.

કૃષ્ણ સદા છે કૃપાલ,
ભજ શરણ થઈને ધ.
અન્ય સગાં અલગા થઈ રહેશે.
એ કરશે સલાલ. ભ.

યમ કિંકર છે કાશી તે સમે.^૧
ઉગારે એ કર ગ્રહીને, ભ. ૨
દાસને દોહાલે દેવ એ દોડે,
કર લેઈને કરવાલ^૨ ભ.

સ્મર્ણ માત્રમા સેવકનાએ,
હુકૃત નાંખે દહીને ભ. ૩
માહારો કહી માધવજી મીટાવે
જન કેરીજાનલ. ભ.

વિશ્વાસે ભજતા એ વીઠલ.
વેગે આવશે વહીને ભ. ૪
અવશ્ય એ અનુચરની કરશે
પ્રેમી લહી પ્રતીપાલ ભ.

જેહેને તહેવી દેશે પ્રતીતી
ભક્ત મનોરથ લહીને ભ. ૫

શાત રૂપ ભાસે સેવકને
 વિકટોને વીકરાલ ભ.
 જીવ તાણ દૈવત જાણીને
 માન્ય તુ માહારા કહીને ભ ૬
 દેવાદિક સહુ એહીને વશ છે
 કહ્યામા રેહે છે કાલ ભ
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણને ભજજે
 સુખ હુ ખ સધલા સહીને ભ ૭

— વી ૬ ૫ ૬

કીર્તન ૪ થુ.

રાગ કાળી તાલ દીપગદી

શઠકાં અજિયે સુવે છે,
 જોને આખ્ય ઉઘાડિ ધ૦ ૧
 લેહેણદાર લેહેણ લેખ છુટયા,
 તેહેને તું શાને રવે છે જો ૧
 અનુપમ દેહના આયુષમાથી,
 કાલ લે છે નીત્ય કાહાડિ જો ૨
 આ સૃષ્ટિ ઈશ્વરને આધીન,
 જડતા તાહારી જીવે છે જો
 માહારુ માનવુ જો ન તજે તો,
 દ્વખી થઈશ તુ દાહાડી જો ૩
 કૃષ્ણ ભજન ^૧કામધેનુ તણુ,
 વિષય ^૨શ્રુનીને હુંડે છે જો
 કૃષ્ણનુ આધને તું ^૩કા જનોની,
 જકડ કરે છે જાડી જો ૪
 શ્લેષકારી મારગને તણુ કા,
 ખોટામા કાલ જીવે છે જો

હિસાબ લેશે યમરાય ત્યાહારે,
 ઉદર નાખશે ફાડી જો ૫
 વૈષ્ણવ કેહેવાઈ વિમુખ રહિને,
 વેશને કા વગુવે છે. જો ૦
 સુધાસમુદ્ર એ કૃષ્ણ ભજન જો,
 કામના કીચની ખાડી. જો ૦ ૬
 હરી હીરાને હાથે તજીને,
 ધૂલ્ય તું શાને ધુવે છે જો ૦
 કૃષ્ણરામ કહે કયાં સમજીશ.
 ધોલી થઈ જોને ડાહ્યાડી જો ૦ ૭
 ————— વી ૬ ૫ ૩

કીર્તન ૫ મુ.

જન્મ ધાર્યાનું સાર્થક,
 જેણે સભાલી આતક
 દેહ દુર્લભ દ્રષ્ટે દાખી,
 કાને કથા રસાયણ ચાખી જો ૧
 સતસગની સત્વર સાધી,
 આતરિનો મિટિયો આધી,
 વિધિ સેવ્યો તજિયો નિવેધ,
 એણેમાનો કર્યા નિવેધ જો ૨
 પ્રદાવિત્ સેવી પ્રાદાણ,
 કરિ વૃત્તિયો વીલક્ષણ,
 હુને માહારુ સમજ્યો સગ્ય,
 આપ્યા સત્પાત્રોને દ્રવ્ય જો ૩
 શ્રીમદ્ ભાગવતનું સત્ર,
 કિધુ વૃત્તિ કરી એકત્ર,
 જેથી કામાદી ખસે નીહીતા,
 શ્રુણી એહેવી શ્રી ભગવત ગીતા. જ. ૪

અહંકરતા પદ તે શમિયુ,
 શિર સદ્ગુરુચરણે નમિયુ,
 મમતા મલિનોની ભાગી,
 જગદીશની ભક્તિ જાગી જો ૫
 ગમ્યા ગોવિંદના ગુણ ગાવા,
 દેવાદિકના છુટા દાવા,
 માન્યા માહારા માધવજીને,
 ચરણ શરણ રહ્યા વળગીને જો ૬
 કરિ પાવન માની કૃપા,
 સેવ્યા હરિને થઈ સન્મૂખ,
 વસુધાની પીડા વારી,
 કૃષ્ણરામ ક્ષોભે તારી. જો ૭
 ————— વી ૬ પ. ૧૯

કીર્તન ૬ ઠું.

એહેવા વિરલા જાણે નર,
 જેણે સેવ્યા શારિંગધર,
 ઉરમા પ્રગટી અન્વીક્ષા,
 ધરિ અગે વૈષ્ણવિ દિક્ષા. એ ૧
 દાન કરતા રહે ઉદાર,
 માને સ્વપ્ન સમો સ સાર,
 જાણે પરનારીને જનની.
 ધરે નહિ તૃણા પરધનની. એ ૨
 મદા આતરી રહે સતસંગી,
 બાહ્યર જ્યે રહે બહુ રંગી,
 જેના મનનો બોધ અગાધ,
 અહં મમતા ન કરે બાધ. એ ૩
 માને માનવ તનુને પ્રસાદી,
 વિકલ્પોના હોય ન વાદિ,
 લહે ઇશથી જીવ અલેદ,
 તોણે દાસ થતા નહિ ખેદ એ ૪

દેખે દેવને દેહે દેહે,
 સેવે સર્વને હરિને સ્નેહે,
 શોક મોહ વડે નવ્વ સૂકે,^૧
 માધવનુ સ્મરણુ નવ્ય મૂકે. એ ૦ ૫
 કૈના ઉપર ન ધરે ક્રોધ,
 વદી વાક્ય શમાવે વિરોધ.
 પ્રભુનાથ શુ' બાધિ પ્રીતિ,
 કશી આદરે નહિ જે અનીતિ. એ ૬
 લક્ષ જેની લુટાય ન લોભે,
 સાચા અનુભવથી જ્યે શોભે.
 ભક્તિ રસથી જ્યે રહે ભીના.
 કૃષ્ણરામ તે કેશવજીના. એ ૭
 વી ૬ ૫ ૨૦

કીર્તન ૭ મુ.

જીવે માનવ એહેવા મોઘ^૨
 અજિઆદરે અધનાઓઘ^૩
 ધૂજે મરણુ સમુદત^૪ માંની,
 માને દાનને મોટી હાની. જી ૦ ૧
 સોને સુત સુદરી શણગારે,
 પરણે સુત માટે વારેવારે,
 ખરચે ખાડમા પડતાં ધન.
 કૃષ્ણાર્પણુમાં ન ચાલે મન. જી ૦ ૨
^૫વરે વાવરે કરજે કાહાડી,
 યાચે વિપ્ર તો ઉઠે ^૬ત્રાડી
 પુત્રાદિકને પિંડને પોસે,
 ધર્મને શપથેથી ઘોસે^૭ જી ૦ ૩

૧ મનમા હર્ષ શોક ન કરે ૨ અજ્ઞાની ૩ પાપના દગલા ૪ દાન
 મર્ણુ જેવું માંનીને ૫ વરો ૬ મારી ૭ ગાજે.

લલ્લી વસ્તુ ન વિપ્રને આલે,
 કહે લૌકીક બિન કયમ ચાલે.
 ભરે વ્યભિચારેથી દંડ,
 નાપેં !વપ્રને પુંગી ખંડ. ૧ ૭૦ ૪
 કથા કૃષ્ણની રાખે ન હધયે,
 જાણે કયાહારે ઉડીને જધયે,
 બોલે નિજની મોટાધયેા હુઘે.
 કથા મુણતા આડા પડી ઉઘે. ૭૦ ૫
 વિષય વાતનું રાખે સ્મરણ,
 કૃષ્ણ કિર્તિન ઉતરે કણ
 કીર્તન કદી બોલે ન સ્પષ્ટ,
 કહિયે સાચું તો ઉપજે કપટ. ૭૦ ૬
 નાવે ગુરૂમાં હરીનો ભાવ,
 તેના વચનને માને તાવ
 વહે વજ્ર સરીખા વચન,
 કૃષ્ણરામ એ યમના જન. ૭૦ ૭
 વી ૧૭ ૫ ૧

કીર્તન ૮ મુ.

ધારી માનવતનુ કા તેહેણે,
 જે ન લાજે માધવને મેહેણે,
 વેદ શાસ્ત્ર પુરાણ પુકારે.
 તેમા કેાય વચન નવ્યધારે. ધા ૧
 રમે મિયુન પરસ્પર .રાત્યે,
 પડ્યા ઉઠે નહિ જ્યે પ્રભાતે.
 જમે અશ્રુચિ રઘવજોરિછપ્ટ,
 માને આપણાં જ્યેથી અનીષ્ટ ધા ૦ ૨

ભજે ભયતનુ ધનને માટે.
 આઠે પ્રહર ફરે ઉચાટે,
 ગત્તિલગનીના દુહિતાના.
 વાકયે વાકયે વિખાણે માના, ધા૦ ૩
 પરની પીડાને જોઈ રીઝે.
 ક્ષેમ કહેનારાને ખીજે,
 ગુણને જોઈ અવગુણ માને,
 કથા કદીયે સુણે નહિ કાને. ધા૦ ૪
 દાંન વેલા ખશી જાય દર,
 લોકિકમા જગાયે જરૂર,
 દામ દારાના થઈ રહે દાગ,
 પ્રીત્યે એસે પાખડી પાસ ધા૦ ૫
 નાવે હરિકીર્તનનો પ્રમ,
 વિધવિધના વિચારે વેહેમ
 વેદ વાક્યનો નહિ વિશ્વાસ.
 કલ્પે કઈ કઈ કૃત્તિસત કયાસ. ધા૦ ૬
 સાધી જાણે નહિ નિજ શ્રેય,
 પ્રભુજીને ન માને પ્રેય.
 નર રૂપે પશુ થઈ ફરશે,
 કાણુરામ તે કયાહારે તરશે. ધા૦ ૭
 વી ૭ પ. ૧

કીર્તન ૯ મું.

કૃષ્ણ કથામૃત પાન કરેથી,
 વિષય તણા વિષ જાશેરે. કૃ૦ ૧
 કરણે શ્રુણ્યેથી થશે કતારથ,
 ધ્યાન ધરી જોધવાશેરે,
 હુ માહારાની હોલી શમશે,
 રુદયે શીતલ થાશેરે કૃ૦ ૨
 ડાકયણ તૃણા ડોલી નિકલશે,
 જે જ્યમ ત્યમ ઓલખાશેરે,

મોહ ગયે માધવનુ સમજી,
 ચિત્તમાં ચિંતન ચ્યાહાશેરે. કૃ૦ ૩
 ગોવિંદજીના ગુણ પ્રિય જાણી,
 ગમ્ય થયેથી ગવાશેરે;
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ લહેં તે,
 કૃષ્ણ તણા કહેવાશેરે. કૃ૦ ૪
 ————— વી. ૫ ૫ ૪

કીર્તન ૧૦ મુ

કેશવજીનું કીર્તન કરતા,
 સંચિત સઘલા સમશેરે. કે૦ ધ૦ ૧
 આગ તુક અવલાં નહિ ઉપજે,
 રુદ્રયે રમાપતી રમશેરે,
 ખલતા સઘલી ખસશે તેહેની,
 ગોવિંદ ગાવા ગમશેરે. કે૦ ૨
 નીજ કીરતનથી નાથ રીઝીને,
 વંક વિકળના ખમશેરે,
 દેવાદીક સહુ દાવો તજીને,
 ચ્યાહિને ચરણે નમશેરે કે૦ ૩
 સમદ્રષ્ટિ થાશે પછી તેહેને,
 યમકિ કર કયમ દમશેરે,
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ દાસના,
 વિધિ નિષેધ વીસમશેરે. કે૦ ૪
 ————— ૧૧ ૫ ૫. ૮

કીર્તન ૧૧ મું.

શ્રીધરજીનુ સ્મરણ કરતા,
 વિષય સ્મરણ વીસરશેરે, શ્રી૦ ધ૦ ૧
 ચિત્ત ચરમમા ચોટયુ હશે તે,
 નિર્ભય થઈ નીસરશેરે,
 વાહાલા વૈરની દ્રષ્ટિ મિટિને,
 સરવ વિવેક સુધરશેરે શ્રી૦ ૨

૫૮૨

(૧૧)

આ અનીત્ય સઘલુ આલોક્યે,
 દ્વેષકટથી ચિત્ત ફરશેરે;
 ઇશ તણે આધીન લહીને',
 અહ' મમતાને તરશેરે શ્રી૦ ૩
 વિકલ્પ સઘળા જશે વિસરી
 હરી ચરણે' ચિત્ત ઠરશેરે,
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ સ્મરણથી;
 વૃત્તિયો હરિને વરશેરે. શ્રી૦ ૪
 ૧૧ ૫ ૫ ૪

પ્રીર્તન ૧૨ મું.

કૃષ્ણ વિના કલ્યાણ નથી કહી,
 જીવ જો જીવે વિચારીરે. કૃ૦ ૧
 અતલાદિક અહિના લોકોમા,
 ભયવિષ ભરીયા ભારીરે,
 ભુખૂંવ સ્વર્લોકે ભય છે,
 ધ્યાન વડે જો ધારીરે કૃ૦ ૨
 મહર્જનાદિક ઉર્ધ્વલોકમા,
 નિર્ભય નહિ નરનારીરે,
 દસોદીશામા કાલ કરે ભય,
 જીવ યાવત અહ કારીરે કૃ૦ ૩
 કૃષ્ણ વિમુખ કહિ સુખ નવ્ય પામે,
 જ્યમ જલ ખીન જલચારીરે,
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ શરણથી,
 સકલ થશે સુખકારીરે. કૃ૦ ૪
 ૧૧ ૫ ૫ ૪

પદ ૧૩ મુ.

મન તું સ્થિર બેશ્ય,
 કાઠ પડે નહિ કૃષ્ણ ચદ્રને કેહેવું,
 એ તો છે રુષિકેશ,
 એહેને આપણે અધીન થઈને રહેવું. ધ. ૧
 એહેની સકલ ^૧ધટે સત્તા ^૨સ્ફુર્તિ,
^૩અવ્યક્ત અકલ એહેની મૂર્તિ.
 એહેની અપ્રમેય પ્રભૂતા પૂર્તિ. મ૦ ૨
 એતો સ્વેચ્છાએ સરજે મૃદિ.
 એહેની વરસાવિ વરસે વૃદિ,
 પ્રેરે 'પ્રધાનને એહેની દ્રષ્ટિ મ ૩
 એહેને' અધીન સત્વ રજો ને તમ,
 રવીને અધીન લોચન છે જ્યમ,
 એહેની કર્ણા વિના હોય વિફલોદ્યમ. મ ૪
 એતો પાલે પ્રજા કોય કોય બાને.
 મોહિત જન અન્યોને માને,
 એહેની ગમ્ય લહે કોય ગુરૂ જ્ઞાને મ ૫
 હડકારો પશ્ચા જ્યમ દિશિ ધાવે,
 હતાને તજી યજ્ઞી ચાવે,
 એમ મોહિતને મન હરિ નાવે. મ ૬
 માટે મૂકી છે લૌકિક લવને,
 જાતો ખોઈ ^૧અનિમિષના ^૨જવને,
 કહે કૃષ્ણરામ બજ્ય કેશવને મ. ૭

શી ૧ ૫ ૬

૧ સર્વ પ્રાણીમા ૨ વ્યાપી ગતી છે. ૩ દૃષ્ટીએન દેખાય એમ ૪
 સર્વ પ્રત્યે સાક્ષી રૂપે જુવે છે ૫ કતરો ૬ આજ ઉત્તરવી ને મીચવી
 ૭ વિષય ૭ વેગ

કીર્તન ૧૪ મુ.

આવ્યો અવતાર માનવનો માધવને ભજવા માટે,
અજિ કાં વિસાર પાડે છે મન અન્ય વિષય ઉચાટે ધૃ ૧

વિષ સરખા વિષય તણા છે રસ,
મીઠા લાગે જ્યમ ખણતા ખસ,
એહેને સેવ્યે પામિશ ^૧પૂર્વ દિવસ આ૦ ૨

એતો અખિલ ભોગ્યા છે તે આદિ,
તેથિ દ્વઃખ થયાં તે ધરત્ર યાદિ,
હવે ^૨મા થા ^૩શિશ્નોદર સ્વાદિ આ૦ ૩

ઉપકાર કર્યો કૃષ્ણે મન ધરત્ર,
જેણે માનવ સરજ્યો તેહેને વરત્ર
હું કુજર ^૪શૌચ સમુ મા કરત્ર આ૦ ૪

જો પપતંગ નેત્રે દહન પડિયો,
જો જીલે ઝખ જાલે જડિયો,
જો નાસાયેં અલિ કમલે શડિયો આ૦ ૫

જો શિશ્નસ્વાદથી ગજ ફશિયો,
જો શ્રવણે માર્યો મૃગ રશિયો,
તું પત્ર સેવવા કયમ ધશિયો આ૦ ૬

માટે મા થા વિષય તણા ધ્યાતા
ભજ મેવંશ્વરને થઈ જ્ઞાતા,
કહે કૃષ્ણરામ જો ચ્યાહે જ્ઞાતા આ૦ ૭

પી. ૧ પ. ૭

૧ પશ્ચીમી ૨ ન થમશિ ૩ સ્ત્રી મુખ ૪ હાથી નહાય પણ પાછો
કયરો નાખે તેમ ૫ કુંદા

કીર્તન ૧૫ મુ.

કોય વીરલા જ ન,
ભગવદ્ ભજને શું સુખ છે તે જાણે
હરિચરણે મંન અરખ્યુ તેં તો ભિતિ કોયથિ નાણે, કો. ૧

શુભ્ય ^૧કાયાધવ કેરી કરણી
શ્રીભાગવતે વ્યાસે વરણી,
જેહેનિ મનવૃત્તિ પ્રભુને પરણી કો. ૨

જેના મુખથી હરિતું નામ લહી,
શુભિ કોખ્યો તાત યથામહા ^૨અહિ.
જાણ્યેં નાંખશે દશે દિશાને દહિ, કો. ૩

કહે હરિ બોલ્યો તે માડ હવે
એમ કહિને નાખ્યો દહન દવે,
જોયુ તો દહને મુધાજવે. કો. ૪

પછિ પાયુ ગર પ્રસુતાકરથી,
થયુ મુખકારી ^૩અમૃતવરથી
નવ્ય ત્વચા કપાઈ મહાશરથી કો. ૫

દિગ્ગજ ત્રાશ્યા પણુ નવ્ય મારયો,
મહા જલે ^૪નમન કર્યો તારયો,
હઠિ તાત ઉપાય કરી હાર્યો. કો. ૬.

સુખ સીમારૂપ ભજન એહેવુ,
તે તણુ ^૫વિડબણુ કા વેહેવુ,
કહે ધૃણુરામ મન એ ગ્રહેવુ કો. ૭

વી ૧૫ /

કીર્તન ૧૬ મું.

આવિ એકાદશી આજ સુખદાયકા, લાયકા કૃષ્ણ પદવીની દાતા. સર્વ વ્યાપાર તજી સત આવો સજી, સહજમા ચ્યાહો જો સકલ શાતા	આ. ૧
ધર્મીયો સકલ તે અર્પવા કૃષ્ણને, મન માધવજીને ચરણ ધરવું. ભોજન પરિહરિ ચિત્તને દઢ કરિ, કૃષ્ણ કીર્તનથી જાગરણ કરવું	આ. ૨
વેદે અથર્વજી મહિમા મોહોટા ભણે, પદ્મ પૂરાણે વલિ પ્રભુએ ગાયો મુર હતો દૈત્ય સ્વરસકલથી ^૩ સાંકલ્યો, તે જ્યારે લડવા હરિ સાહામો ધાયો.	આ. ૩
હરિને હાથે નોહોતો મારવો તે સમે, ઉચિ એકાદશી પ્રગટિ શક્તિ, ત્રણયરૂપે ગણો એક એ તત્વને ^૪ વિષ્ણુ એકાદશી પ્રેમભક્તિ.	આ. ૪
કીધે એકાદશી ભક્તિ રહે મનવશી, હરજી આવે હુશિ વેગે વાહારે માટે રાખો ખખરય યત્ન કરવું જખર, આહાવો આ અવસર મલશે કયાહારે.	આ. ૫
મેઘ જયમ સરવનું બીજ ત્યમ ધર્મનું, બીજ એકાદશી યુકતે જાણી શાસ્ત્રે વેદાંત પૂરાણમા ભાગવત વાણીમા શ્રેષ્ઠ જયમ વેદ વાણી,	આ. ૬
દેવમાં કૃષ્ણ જયમ તીર્થમા જાનહવી, સર્વ, ફલદાતા જયમ શબૂ કહિયે.	

વર્ણમાં વીમ્બ જ્યમ તુલશિ તરૂને વિપે,
 એમ એકાદશી તિથિમા લહિયે આ. ૭
 અપરિમિત મહિમા છે જ્યેના જાગરણનો
 કંઠ કીર્તન કરી કૃષ્ણ ગાતાં
 સવિધિપૂર્વક અતી આદરે નાચતા,
 કોટિ કલિમલ જશે લાત ખાતા આ. ૮
 જેહેને એકાદશિ ઉરમા ભાવે નહિ,
 ભ્રાંત તે ભટકતાં ભવમા ભમશે
 નિદા કરતા જે કો અન્ન આરોગશે,
 તે પ્રાણિ સર્વેનુ પાપ જમશે આ. ૯
 જેહેને વાહાલા નથી શ્રીપતી સામળા,
 મુરદાને માટે તે રાત્રિ જાગે
 દામના દાસ થઈ કોધે લાઘણ કરે,
 તે તણુ ફલ કોહોની પાસ માગે આ. ૧૦
 વિષ્ણુચિ વિમુખ રહિ વેશ-વગોવતા,
 કાતાના કુડમા જાય નાહાવા.
 એહેવા નરનારીના ઘટ વિપે કયમ ગમે,
 ગિરિવરધારીના ગુણુ તે ગાવા આ. ૧૧
 જે રમાનાથના રંગધિ રમ ભરયા
 જીવ તે કયમ રહે કોહોના આલ્યા,
 અંગાઅંગ તેહેને આનદ ઉપજે,
 કૃષ્ણ કીર્તન વિપે આવે આલ્યા. આ. ૧૨
 આદરે આવિયે ગામ ગવરાવિયે,
 શીખિ શીખાવિયે કૃષ્ણ કહિયે
 કૃષ્ણ કરૂણા થકી કૃષ્ણરામે કહ્યુ,
 વાજતે ડકે વેકુઠ જઈએ આ. ૧૩

પી. ૧ પ. ૧૦

કીર્તન પદ ૧૭ મું.

કષ્ણે અંગી કર્યા જેને માહારા કહી,
જન્મ સાર્થક થયા તેહ જનના.

આકિ બીજા બકે' આધ પામે બધા,
દાસ તે તો સદા દારા ધનના

ક. ૧

વિપ્ર વા ક્ષત્રી વા વૈશ્ય વા શુદ્રવા,
નીચ વા 'વચચ' વા મ્લેચ્છ જાતી

જેહેના ઉરમા હશે ભક્તિ જગદીશની,^૧
ખાસા તેહેની કરે ખાત્યે 'યાતી

ક. ૨

પારસ પરશ્યેથી લોહ બદલાય જ્યમ,
એમ આશય તે ભક્તિથી પલટે

ઉચ મધ્યમ અધમ લોહોની જ્યે જાતિયો,
તેહેને આયસ હવે કહેવું ન ઘટે

ક. ૩

પારસ પરશ્યા બિન જ્યે રહ્યું લોહતે,
લોહ જાતી સમુ મૂળ પામે

પારસ પરશ્યે આયસ અનાવામથી,
જાતરૂપી થઈ જાતિ વામે

ક. ૪

એમ આશય અવિદ્યાતણા સર્વને,
ઉચ મધ્યમ અધમ આયસ જેહેવા,

ભક્તિભાવે ભજ્યા કૃષ્ણને તેહવે,
જાતિ જોવું તજી સત કહેવા

કૃ. ૫

ખાહારનું શરીર તે પચમાહાભૂતનું,
તેતો સદા સમુ જોવું જાણી,

એહેમા આશય ભર્યા જેહ આગ્યતરે
વિપ્રાદી કહે તેહેને વેદવાણી.

કૃ. ૬

મૃતિકાના જ્યમ પીંડ ઝાઝા કરી,
ઉચ મધ્યમ અધમ લોહે ભરિયા,

૧ આકાશ. ૨ ઇશ્વર ૩ ગમે તે જાતી હોય પણ અતકરણ બદ-
લાઈ સતયાય ૪ લોહ ૫ શુદ્ધીજાન.

એમ આલૌતિક દેહ આશય ભર્યા. તેણે તે ભયને નીચ ઠરિયા	કૃ૦ ૭
એહેમાંના આશય ભક્તિ ભાવે ભજ્યે, પલટયા જહેને મલ્યા સંત સાચા, તે થયા સત અસત ખીજા રહ્યા, વિપ્રાદિ જાતિએ વેદવાચ્યા	કૃ૦ ૮
સાચે ભાવે થયા શરણુ શ્રીનાથને, વેદવાણીનો વિશ્વાસ માની, કૃષ્ણ ભજતા તેહેને કૃષ્ણે કરૂણા કરી, ગમ્ય ઉઘાડિને કીધા જ્ઞાની.	કૃ૦ ૯
સત નવ્ય સેવ્યા તે શરિર દર્શી રહ્યા, વિપ્રાદિ વપુનુ તે માન ધરતા, વેશ વૈષ્ણવ તણો વપુયે ^૩ વીજારીને, આતરિ વૃત્તીયે વિષય વરતા.	કૃ૦ ૧૦
કૃષ્ણથી વિમુખોને કોટિ કલ્પે ભમ્યે, સંત સેવ્યા વિના સાન નાવે, શુ થયુ શાસ્ત્રને વેદ વિદ્યા ભણ્યે, ખોધ તે માહેલો કુણુ ખતાવ	કૃ૦ ૧૧
માટે કરૂણા કરો માહામાયી માધવા, સતની સગતી શઠને દીજે, પતિત પાવન ધરયુ બિરૂદ તે પાલિયે, અજ્ઞ જાણીને ઉપકાર કીજે	કૃ૦ ૧૨
ચરણને શરણુ હુ છુ ચિહ્નન દને, અન્ય સાધન નથી કોય માહારે, કીચ માહાથી કૃષ્ણરામને કાહાડવા, વેગે ધાજ્યો વાસુદેવ વાહારે	કૃ૦ ૧૩

કીર્તન પદ ૧૮ મું

કૃષ્ણ કરૂણા વિના કોટિ ઉદ્ધમ કરયે,	
જાય નહિ ૧ જવનિકા જીવ કેરી,	
સવિતા ઉગ્યા વિના ૨ શાર્વર રજનિનું,	
જ્યમ ન નિઃશેષ હોય બેડું ઘેરી	કૃ૦ ૧
દીપકે વર્ણિયે ૩ ઉડુગણે વિદ્યુતે,	
મણિયે ૪ મૃગલાઇને સ્વરૂપ ભાસે,	
સૂક્ષ્મ વસ્તુ તથાપિ ન શોધી જડે,	
નિશિતુ ૫ તમ સઘણ તે સયે નાસે	કૃ૦ ૨
એમ તીથે તપે વૃત્તે દાને ભણ્યે,	
યોગે ૭ અપરોક્ષ નબ્બ હોય જ્ઞાન,	
સૂક્ષ્મ તે સચ્ચિદાનંદ ભાસે નહી,	
માયાનુ ન ખસે નિ શેષ માન	કૃ૦ ૩
સર્વનુ માન મૂકીને શ્રીનાથને,	
દીન થઇ બે ભજે દાસ ભાવે,	
કૃષ્ણ કરૂણા કરે કિકર જાણિને,	
તો તે જનને નિકટ માયા નાવે	કૃ૦ ૪
માયાનિ ૮ જવનિકા દુર થઇ જાણવા,	
ઓલખો શાસ્ત્રની કહુ ઇધાણી,	
હુને માહાફ મિટે કોટિ સશય કટે,	
તૃષ્ણા તરગિણિ ન ગકે તાણિ	કૃ૦ ૫
ધર્મની અર્થની કામની મોક્ષની,	
આશા નબ્બ ઉપજે એકે એહેને,	
સિદ્ધિયોને પણ સ્વાદર નબ્બ કરે,	
જક્ત સ્વપના સમુ ભાસે જેહેને	કૃ૦ ૬
ભક્તિ વૈરાગ્ય ને જ્ઞાન ઉઘડે ભલા,	
શ્રવણ કીર્તન મનન સત્ય સેવે,	

૧ આધા. ૨ અધકાર ૩ તારા ૪ વીજલી ૫ ચદ્રમા ૬ અધાર
૭ પ્રત્યક્ષ પામે. ૮ મોહ ૯ મશ્વર

તેનિદિધ્યાસના સુખને સમજી શકે, માયા ગઈ જાણિયે ચિન્હ એહેવે.	કૃ૦ ૭
સફલ અવતાર તેહનો થયો સમજિયે, કૃષ્ણ કરૂણા થઈ જયેહ જનને,	
મડન રૂપી મહી મડલે તે થયા, અરુચું મન જેણે આનંદ ધનને	કૃ૦ ૮
કૃષ્ણ એહેવો દિવસ કપણને કયહા થકી અજ્ઞ અભિમાનને મજ સમાને,	
પતિત પાવન નિજ ખિરુદને પાલવા, પ્રાસા મજ માટે ધારો ક્ષમાને	કૃ૦ ૯
અખલ જાણીને અવિનાશી જો આદરો, લેશ કરૂણા કરો લક્ષ થાવા,	
જો કરો જવનિકા દૂર જન જાણિતો, ગમ્યેથિ ઇષ્ટું ગોવિંદ ગાવા	કૃ૦ ૧૦
આપનો અશ અર્જુન સમે જાણીને, કૃષ્ણ કરૂણા કરો કંટ વામુ,	
કૃષ્ણ જો કૃષ્ણરામનો કર ધરો, પ્રીત્યે પ્રીતિ પ્રત્યક્ષ પામુ	કૃ૦ ૧૧
	૧૧ ૫ ૧૪

પદ ૧૯ મુ.

ત તો અતુર ચેતી દ્યે આ સમે, મદમત્ત ફરે છે કા મન ગમ્યે	
રગડાઈશ રાગરોષમા રમ્યે	ત ૧
ગુનેગાર છે તું ઘણો ઘાહાડોરે, અજાણે છે કા આડો આડોરે.	
દેખીશ કયહા ફરીતે આ દાહાડોરે, નાથે નર તનુ તુજને આપીરે,	ત ૨

કુટિલ કામ કલેશમા શ્રુ ^૧ કાપિરે,	
આખ્યે દંખ નહી શુ અધાપિરે	તં. ૩
વિષ સરખા વિષયમા લોગ્યરે,	
એતો નર તનુને નહી યોગ્યરે,	
એથી અધિક થશે ^૨ અનારોગ્યરે.	તં. ૪
દેહ ધન સતદારા ધામરે,	
એતો માયાના બહુ વિધ નામરે,	
કેય એહેમાનુ આવે ન કામરે	ત ૫
ગુ તું એહેમાનુ માને છે સત્યરે,	
વિચારિ જોતા એ છે ^૩ વિપત્તરે,	
એથી અંતે થશે ^૪ અવગત્યરે.	ત ૬
કોહોને હું ને માહારૂ ત કહે છેરે,	
વિના મમજ્યે તુ વાકો વહે છેરે	
દિવ્ય દેહ કા દ્ર ખમા દહ છેરે.	તં. ૭
ન્યારે અવતર્યો ત્યારે તુ એકરે,	
મધ્યે આવિ મર્યા આ અનેકરે,	
એ છે છલ કરનારા છીકરે	ત ૮
તાહારૂ તન, મન, ધન, એ હરશેરે.	
મધ્યે રુષ્ટ છુટ્યેથિ એ મરશેરે	
વાસના વડે ન એ વિસરશેરે.	તં. ૯
ધણા ઘાલશે ઘટમા એ પગાડાડે,	
અતિ કરમ કરાવશે આડારે,	
જીવતાં ભત શા વલગ્યે જાડારે	ત. ૧૦
માહારા માનવા મૂકિધે એહેનેરે,	
કાણુચંદ્રને તું માહારા કહેનેરે,	
જેણુ આખ્યો આ દુર્લભ કેહેનેરે.	તં. ૧૧

નથી ગરજ એહેમા તાહાઝે કોહોનીઝે,
 એતો સરવ વિટંબણા મોહોનીરે,
 માટે મૂકિયે વૃત્તિ દ્રોહોનીરે ૧. ૧૨
 માંયે માન્ય કરે છે મરણરે,
 શીઘ્ર થા હવે કાણુને શરણરે,
 એહેની કરૂણાયે ખસસે આવાણરે ૧. ૧૩
 એ છે સ્વામી શરણ વિશ્રામરે,
 પાતેત પાવન પાલશે નાંગરે,
 કહ્યું માન્ય કહે કૃષ્ણરામરે ૧. ૧૪
 ૧૧ ૨ ૫ ૧૪

કીર્તન ૨૦ મું.

કૃષ્ણ ભક્તિ વિના વેશ ગૃ કરે,
 શ્રદ્ધા વરણત સત ને કયમ કરે.
 એથી આચ ન યમની ઉગરે. ૧
 બક પક્ષી સપેત છે બારણે,
 ધ્યાને દૃઢ ઉભો રહે ધારણે,
 કિનારે તીર્થને મત્સ કારણે. ૨
 જોને બકરો ધન બહુ ડાહાડીને,
 પત્ર પ્રાસે છે આપે ઉપાડીને,
 ચઢે બકરીને ગાલ વળાડીને ૩
 જાગે રાત્રદિવસ નિત્ય સ્વાનર,
 હીન થઈને મુકે નિજ માનરે,
 તેહેને તુતું સુણ્યાતુ ધ્યાનરે ૪
 મોન મૂઠે ચક્ષુ માળરેરે,
 બોલે ગરીબ સરીખો ઉત્તરરે,
 મુષક મારવા થાય તૈયાર ૫

મહા ગ ગાયે રહેનારા મીન છે,
 પણ મહિમાં અબાણે મલીન છે;
 જીલે જીલે પડે માટે દીન છે. ક. ૬
 દેહ બાલવો બને પતંગને,
 પણ સમજે નહી કૌય ઢગને,
 માટે ચ્યાહ્ય વન્હીના રગને ક ૭
 રામ રામ કહેવું કીરને ઘડે,
 તોહ્ય કામને ભય તેહેને નડે,
 માટે પરાધીન પીજરે પડે ક. ૮
 સાધે ગુફામા રહેવું સાપને
 અન્ય સગ વિનાથી આપને,
 તોહ્ય આચરે અન્ય મંતાપને, ક ૯
 એમ ૧અબાણુ લહે સાધનને થશે,
 તે તો વિશય વિલાસ મહા જશે,
 હરી રીઝે જો હેત હૃદય હશે ક. ૧૦
 સતસંગ વિના રનેહ કયાંહ થકે,
 વેષ એકલા શુ સધવિ મકે
 બોધ સમજ્યા ન તે બઝબઝ બકે ૧૧
 પણ પક્ષીનું નરને સમાન છે,
 ધારયે વેશે જો ઉર અજ્ઞાન છે,
 વિબ્ધુ વિમુખોને વિષયનું વ્યાન છે, ક ૧૨
 આહાર ભય નિદ્રા રતિમા રમ્યે,
 મત ઉન્નવતા મનને ગમ્યે,
 જ્ઞાન નહી આવે જિન સતને નમ્યે ક ૧૩
 મૂર્ખ દુર્લભ દેહને શુ લહે.
 જ્યમ સુગંધ વસ્તુને ખરવહે,
 તેહેના ગુણને ગુમાર તે શુ ગ્રહે ક ૧૪
 એમ, મૂઠ હુ માનવ દેહે મલ્યો,

છું હું મોહાદિક કેગે છલ્યો,
 રાગ રોષે રઝલતા શુ રલ્યો. ક. ૧૫
 વ્યાસ કેહેવાઈ વગોવાઉ છુ,
 ઉરે ભક્તિ વિના અકલાઉ છુ,
 કૃષ્ણરામ કૃપા થવિ ચાહાઉ છુ. ક ૧૬
 વી ૨ ૫ ૨૦.

કીર્તન ૨૧ મુ

હરિ વિમુખોને સુખ શાતુ,
 યમ જ્યેહેતુ ખોળે પાતુ,
 વાહારચતું બાહારચ રહે બાતું ક. ૧
 પ્રભુનિ પ્રીતિ વિના પ્રાણી,
 હરય ધરો છો ન જાણી,
 માહાસો શૂ મમતા માણી. ક. ૨
 વેશ ધરે નટુવા વારુ,
 લોક રિઝવવાને સારુ,
 એહેવાથી ન મિટે અધારુ. ક. ૩
 હેત વિના હરિ નવ્ય રીઝે,
 ખલમનને જાણી ખીજે,
 ભાવ વિના ન હૃદય બીજે ક. ૪
 હરિ સહુના અતરયામી,
 કેમલ દાસ તણા કામી,
 તે રીઝયે શી રહે ખામિ ક. ૫
 વેદશાસ્ત્ર વરણે જ્યેહેને,
 જ્યેહેણે આપ્યો આ દેહને,
 કૃષ્ણરામ ઇન્દ્રિય તેહને ક. ૬

વી ૩ ૫ ૧

૫૬ ૨૨ મું.

ચિત્ત ધરી ચિંતન કરીયે,
ઉત્તમ સાધન અનુસરીયે,
તરતતો ત્રિવિધિ તાપ તરીયે. ચિ. ૧

સત્સંગમ સુકરમ શિક્ષા,
શમ દમ ઉપરમ તિતીક્ષા;
આત્મરતીને અન્વીક્ષા. ચિ. ૨

અખીલમાં આત્મા ઓલખાવે,
નિરાલો નિત્યને નિરખાવે,
દયા કરી મારગ દેખાવે. ચિ. ૩

સહસ્ર સગાંથી જ્યે ન સરે,
તે એક સજ્જન કૃત્ય કરે,
કઇને તારિ આપ તરે ચી. ૪

જ્યેથી લક્ષ્મીવર રહિયે,
સ્થિર મન ચરણ શરણ રહિયે,
તેહને સત્સંગમ કહિયે. ચિ. ૫

લૌકિક અવશ્યને કરવા,
નિત્ય નૈમિત્તિકને નરુવા,
કામ્ય નિષિદ્ધને પરિહરવા ચિ. ૬

વિવેક થકી વપુનાં વાધો,
એથી ઇશ્વર આરાધો,
૫૯ વિધ સુકર્મ એ સાધો. ચી. ૭

સકલ સગાઇ સ્વારથની,
અહં મમતા શિ અપારથની;
પ્રીતિ કરો પરમારથની ચિ. ૮

નિરમલ નામ જપો નિત્યેં, ચપલતા શીઠ ધરો ચિત્તેં; રહેજ્યો રાખે તે રીત્યેં.	ચિ. ૯
મુખ દુઃખ સમ જાણી સેહેવું, સહુ જનથી નમતા રહેવું; કઠિણ વચન શાંતે કહેવું.	ચિ. ૧૦
રાગ દ્વેષ રહિત રહેજ્યો, નિજ ડાહ્યાપણ મૂકી દેજ્યો, લક્ષ ધરી લાહાવો લેજ્યો.	ચિ. ૧૧
રખે જ્યમ જાણો ત્યમ તાણો, મરણ તણો ડર મન આણો, એ શિક્ષા સાધન જાણો.	ચિ. ૧૨
હરિનુ નિરમ્યુ ત્યમ થાશે અથડામણ એજ્યે જાશે, બલગી રહેવુ વિશ્વાસે,	ચિ. ૧૩
જે જન હું કરતા કહેશે, વાહાડ્યું તે પોતે વેહેશે, તેહેને દૈવ દગો દેશે.	ચિ. ૧૪
વિકલ્પક સધલાં વિસરજ્યો, કૃષ્ણાકાર વૃત્તિ કરજ્યો, એ શમ સાધન ચિત્ત ધરજ્યો.	ચિ. ૧૫
પંચ ભૂત રચના પેખો, લાલ રખે એહમા લેખો, દમ સાધન એહેને દેખો.	ચિ. ૧૬
કમેશો કરમ રચિત આલોક, સ્વરગાદિક પણ ત્યમ છે શોક, ^૧ ફલ સધલાંને માનો ફોક.	ચિ. ૧૭

૧. અન્યવિચારો ૧. સ્વર્ગમાથી છેવટ પાત્રુ આવવુ પડે છે.

માયિક સરવે માયાનું,	
વલવલતાં ને વાહ્યાનું,	
દિલ કયમ માને ડાહ્યાનું	ચિ. ૧૮
કાલ ભક્ષ્ય જેહેને કરશે,	
તે તો કયમ સાચુ ઠરશે,	
એથી અર્થ કીયો સરશે.	ચિ. ૧૯
માટે સહુ મુકી દીજે,	
કુટ લહી વિરતી ^૧ કીજે,	
એ ઉપરમ સમજી લીજે	ચિ. ૨૦
જ્યે નિપજે તે નિજ કરમે, ^૨	
ભાસે મિત્રાદિક ભગમે,	
ધારિ ચાલો નિજ ધરમે.	ચિ. ૨૧
પ્રાણને છુધા તૃષા પ્રાણી,	
દેખે દુષ્ટિ વદે વાણી,	
સાભજે કરજો દ્રિય કાંણિ	ચિ. ૨૨
રસના પડ રમને માણે ^૩ ,	
સ્પર્શત્વચા સઘણા જાણે,	
ગદ્ય ગ્રહે છે તે ઘ્રાણે. ^૪	ચિ. ૨૩
એથી જલમલ ત્યાગ ઘડે,	
ચાલે ચરણ પાણિ ^૫ પકડે,	
એહેમા આત્માને શુ અડે	ચિ. ૨૪
એ મહુ અતઃકરણાધાન,	
દેહ બિચાગે ભૌતિક દીન,	
લેખો કાર્ય કરણમા લીન.	ચિ. ૨૫
તજ્જુદિક જાણી તનના,	
માનાદિક મૂકો મનના,	
ધરમાદિક ધારો ધનના	ચિ. ૨૬

૧ શાંતી. ૨ પોતાના પ્રારબ્ધ. ૩ જાણે. ૪ નાકવડે. ૫ હાથ.

જ્યે તેહેનાં જાણી લેજ્યો,
વિવેકથી વપુયે વેહેજ્યો,
તિતિક્ષા તો એહેને કેહેજ્યો. ચિ૦ ૨૭

જ્યે સત્ચિત્ આનંદ સ્વરૂપ,
અતકર્થ શક્તિ એક અનૂપ,
જ્યહા જમ્ ચિત્ત બને છે ચ્યૂપ. ચિ૦ ૨૮

જ્યે છે નિજ પ્રકાશ સ્વતસિદ્ધ,
અખંડાનંદ તમોડનપવિદ્ધ,
જ્યે પ્રકૃતિ પ્રાવરણા પીદ્ધ ચિ૦ ૨૯

પુરૂષોત્તમ જ્યે પુરણ કામ;
સાચો શરણાગત વિશ્રાંમ;
નારાયણ છે જ્યેહેનુ નામ ચિ૦ ૩૦

વ્યાપિ વિશ્વ વિશે રેહે છે,
દાસ થયે દરશન દે છે,
વિશ્વંભર બાનૂ વેહે છે. ચિ૦ ૩૧

જ્યે છે દેવ તણે શિરદેવ,
જ્યેહેની સિદ્ધ કરે છે મેવ,
જ્યેને તાર્યાની છે ટેવ ચિ૦ ૩૨

જ્યે અંતરયામી આધાર,
સેવક જનની કરવા સાર,
લે છે નાના વિધ અવતાર ચિ૦ ૩૩

વિવિધના મૂકી દેજે વહેમ,
તે પ્રભૂ સાચ્યે કરિયે પ્રેમ,
આત્મરતીતે થાયે એમ. ચિ૦ ૩૪

મુખ જ્યમ મુકુર મધ્ય પ્રતિભાસ,
ઘટગત અંબર જ્યમ આકાશ,
જીવેશ્વરની ત્યમ જીહાશ. ચિ૦ ૩૫

યાવત ચિતચિંતે ^૧ ચોવીસ,	
તાવત કાલ કલ્પના શીશ;	
યાવત જીવપણુ ત્યહાં ઇશ	ચિં ૨૬
અપ ચીકૃતનાં સત્તર અંગ,	
અસર્વેન્દ્રિય મન બુદ્ધિ સગ,	
એતો જીવો પાધીલિંગ	ચિં ૩૭
તનુતે ચિત્પ્રતિ બિંબ એ જીવ,	
વશ વિદ્યા તે ઇશ્વર દ્વિવ્ય,	
રહિત ઉપાધી જોતા શીવ ^૨	ચિં ૩૮
વિ ^૩ વિદ્યોપાધી જાણેહ,	
તેથી કલ્પિત દીસે દેહ,	
ચિદ્રશ રૂપે તેનો તેહ.	ચિં ૩૯
સ્વાગ્નિક સરખો સહુ સ સાર,	
વસ્તુ વિષેતા નહિ વ્યભિચાર,	
નિશ્ચય કયે હોય નિસ્તાર	ચિં ૪૦
વચન વેદાંત તથે પ્રતિબોધ,	
સાચો સમજ લીજે શોધ,	
કીજે ચિત્તવૃત્તિનો રોધ	ચિં ૪૧
કઉતુક સરવે કહેવાના,	
મનથી મુકી દેવાના,	
એ લક્ષણ નોડે એહેવાનાં	ચિં ૪૨
શ્રી હરજીની સત્ય સગાઇ,	
હરી શુ હેત કરોને ભાઈ,	
સેહેજે બધ છોડશે ^૪ બાઈ	ચિં ૪૩
દિલમા રાખો એ દિક્ષા,	
અખિલ વિશે ઇશ્વર ઇક્ષા,	
જોલખજો એ અનવિક્ષા.	ચિં ૪૪

૧ જ્યાં સુધી ચોવીસ તત્વ એટલે સુખ દુખના વિચારો છે ત્યાંસુધી કાલનો બધ છે. ૨ કલ્યાણ સ્વરૂપ. ૩ માયા-તમે ઇશ્વરના અંશરૂપ છો તેથી સાધન મુકશો નહીં.

સદ્ગુરુ સરખો નહિ કોય મીત્ર,
જ્યેથી પાપી થાય પવીત્ર,
જેણે ઓળખાવ્યા આ ચીત્ર. ચિં ૪૫

કૃષ્ણરામ કહે રહો રાજી,
ગાઓ ગોવિંદ ગુણ ગાજી;
હરિના નહિ હારો ખાજી ચિં ૪૬
વી ૩ પ. ૨

પદ ૨૩ મું.

ગ્રીએ કૃષ્ણ વિના કોન ^૧કલ્પ કલ્પિયેરે,
જ્યેની આજ્ઞા ^૨પાખેં અખિલ ^૩અનીશર;
માંનિ અન્યની મોટાઇ નવ્ય મલ્પિયેરે,
જોતા જુક્તિયે જણાય જગદીશરે ચિં ૧

જો એ માતાપિતા ત્રાતા હોય બાલનારે,
છતાં માતા પિતા કામરે છે બાલરે,
જો એ અસ્ત્ર આદિ કારણ હોય કાલનાંરે,
લાગ્યા અસ્ત્ર વિના કા બનેછે કાલરે. બિં ૨

જો એ ^૧નૌકા હોય ^૨નીર થકે ^૩તારકારે,
પ્રાણિ કા કુબે છે જલે સહિત વાહાણરે;
જો એ મંત્ર હોયે વિષાદિ ^૪નિવારકારે,
જાણે મંત્ર કા એ નીકલે છે પ્રાણરે. બિં ૩

જો એ પૂત્ર વડે દ્વાર ઉઘાડા વસેરે,
છતે પૂત્રે ઘરે દેવાય કા તાલુરે,
જો એ ચ્યાતુરિયે લાભ મલતો હશે,
છતી ચ્યાતુરિ કા નીકલે દેવાલુરે. બિં ૪

જો એ ઔષધાદિ ગાગથી રક્ષા કરેરે,
એંયે સર્વૌષધે કા મરેછે જનરે,
જોયે સચતાલા રક્ષક ધનના ઠરેરે,
ગુપ્ત સચતાલે કા હરાય ધનરે. બિં ૫

૧ જામર. ૨ વીના. ૩ અસપર્થ. ૪ નાવ ૫ જલ. ૬ તારનાર.
૭ વીગેરે ઉતારનાર

જો એ પીડાકારી પ્રહ હશે આકરારે,
 તો કાં એક રાશી વાલો સુખિ બીજરે,
 જો એ પંચ હશે ન્યાયકારિ પાધરારે,
 ચૂકે પંચાત્યે કાં ન્યાય બને ત્રીજરે. બી. ૬
 એતો સર્વ હેતુ કૃષ્ણને આધીન છેરે,
 એહિની આજ્ઞા હશે તંહેવા કરે કામરે,
 મનો કદપીતને માને તે મલીન છેરે, બિં ૭
 કૃષ્ણરામને તો ભાસે કૃષ્ણરામરે

વી ૩૫ ૯

કીર્તન ૨૪ મું.

માયા એણી રીત્યે મનમા વશી માંનિયેરે,
 જેણે ચિત્ત પડે વિષ્ણુથી વિયોગરે
 બને આપનો વિગાડ તેડેવો ^૧માનિયેરે,
 દ્વૈતદૃષ્ટિયેથી ભોગવવો ભોગરે. મા૦ ૧
 જેણે પુત્ર પૌત્ર પ્યારા લાગે પ્રાણીનેરે,
 વળિ ^૨વિટલ વનિતાઓના વિનોદરે,
 જેણે જાન થતુ પારકાનુ જાણિનેરે,
 માને વૈરીમરથો શુષ્ણિને મન ^૩મોદરે. મા૦ ૨
 જેણે લોકીકની લવે લક્ષ લાગશેરે,
 ગાવા શુભુવા ગમે ગ્રામ્ય તણા ગીતરે,
 જેણે તારક વસ્તુનો સગ ત્યાગશેરે,
 નારીનાણા માહે ચોટાડીને ચીત્તરે મા૦ ૩
 જેણે મમો ચચ્યો નીકલશે મખથીરે,
 ફરી શીખામણે હૃદય થશે રોષરે,
 જેણે હરે તણ અરે કેહશે દ્વઃખથી^૪,
 'અંગીમરયા માંહે કરશે આકોશ' મા૦ ૪

વરે વાવરણ્યે કરજ કાહાણી ધનનેરે,
આળ્યે અવયશે તે કરશે મન શોચરે;
કોય પ્રાહ્મણુ સત્પાત્ર સત જનનેરે,
દાન દેવા વેલા બનશે સંકોચરે. થા૦ ૫

કથા કીર્તનમા ઉંઘ લાજ આવશેરે,
કુડા કબિયામા બનશે ઉત્સાહરે.
પરધનાદિને પચાવવા ભાવશેરે.
દારાદામ ગયે ઉપજશે દાહરે. મા૦ ૬

કઠી કૃષ્ણ કથાકરણુ શુણી નહી ગમેરે,
અધિક ઉપજશે ક્રોધ લોભ કામરે,
એહેવી માયિક વૃત્તિમા જન જો રમેરે,
કૃષ્ણ વિસરશે તેહેને કૃષ્ણરામરે માયા૦ ૭

ત્રી- ૩ પ. ૯

કીર્તન રપ મું.

કમ્ભા કૃષ્ણ કથામા રે,
જેહેના મન માન્યા;
વલતા વીવીધ વ્યથામારે,
વહી જશે શાના ૧

કેરાવના કીરતન રે,
જેની વાણીયે વશિયા;
બહુ વિધના બંધનરે,
તેના ક્ષણમા ખરીયા ૨

કૃષ્ણ કથાના કામીરે,
તેને નીંદ્રા નાવે,
હોય જેહ હરામીરે,
તેહેને ભજન ન ભાવે. ૩

કૃષ્ણકથાથી કાંનરે,
જેહેનો રહ આટો,

તે જનથી ભગવાનરે, પાનૂં રખે પાડો.	૪
ખખા ખલનો સંગરે, ખાંતે નબ્ય કરીયે, પડે ભજનમાં ભંગરે, માર્યા ખીન મરીયે.	૫
ખાટી વાતને ખેલ રે, જે જન્મ જવા દે, તે મમતાને મેલે રે, શૂં સ્થીર થવા દે	૬
ખસે ન જીલેભડીરે, વીળા લપટાઇ; ખેડેન દીકરી માડીરે, તેના ગર્તને ગાઇ	૭
ખરા પંથને ખોધરે, આપે અથડાયા, વારૂ વેશ વગોધરે. દીલ માને ડહા	૮
ગગા ગીરીધારીનેરે, જ્ઞાનેથી ગાવું, નિર્લજ નરનારીનેરે, સંગે શીદ જાવું	૯
ગુરૂ ચરણે જઇ નમીયેરે, મોટયમ પદ મૂકી, ભવમા નહીતર ભમીયેરે, અવસરને ચૂકી.	૧૦
ગુરૂ ગોવીંદમા અંતરરે, રખે ઉરમાં આણે,	

નિર્ગુણ તેજ ગુણાકરરે,
સદ્ગુરુને જાણે. ૧૧

ગાવીઠ ગુણના ગાનરે,
જેને મન પેઠાં;
સકલ તીર્થનાં સ્નાનરે,
તેહેને ઘર બેઠાં. ૧૨

ઘઘા ઘોર અધારૂંરે,
અજ્ઞાને કીધુ,
તજી કથામૃત પ્યાડૂંરે,
વીષયા વીષ પીધુ. ૧૩

ઘોલ ઘણેરો પડીયોરે,
ગુરૂ જીન શૂં જાણે,
જીવ જન્મમા જડીયોરે,
અવલી ચોલખાણે. ૧૪

ઘાલ્યાં ઘટમાં ગાડારે,
લોકોયે લાવી,
તે ક્યમ જાશે કાહાડ્યાંરે,
મુકયો ભરમાવી ૧૫

ઘારણુ એ માયાનીરે,
ગુરૂ રવીથી જાશે,
ઘન સુત તનુ જાયાનીરે,
મમતા મરહાશે ૧૬

નન્યા નિર્મલ એ છેરે,
આત્મા અવિનાશી
કરતા તૂ કા કહે છેરે,
ઉપજવા હાશી. ૧૭

નીશ્ચય કરીને નીહાલ્યરે,
સદ્ગુરુને સં,

એસેં કાં બેહાલરે,
ઉજવલ તૂં અગે. ૧૮

નરહરીને કસ્ય નાથરે,
તં મસ્તક તાહારે,
તે સદ્ગુણો સાથરે,
આપી ઉગારે. ૧૯

નિત્યાનીત્ય વીચારરે,
તાહારો તૂં નીરખે,
તો પ્રકૃતીને પારરે,
પોતાને પરખે ૨૦

ચચ્યા ચિંતન ચૂંચેરે,
ચેટક બહુ વલગ્યા;
હને માહારૂ મચેરે,
એ જાશે અલગા. ૨૧

ચાનક ચીત્તમા લાગેરે,
દ્રષ્ટે હુખ દેખી,
જીવ જીવે જો જાગેરે,
લક્ષણથી લેખી ૨૨

ચપલપણું ચટ છુટેર,
ધીરજ દ્રઢ ધારી,
લોક પછી ક્યમ લૂટેરે,
હઠી જાયે હારી ૨૩

ચતુરપણે લે ચિંતિરે,
તો આપ ઉગારે,
યુક્તિયે બાજી જીતીરે,
તે પછી ન હારે. ૨૪

છછા છલ એ કરશેરે,
માહાશં જયે માન્યાં;

કાંન કઠિતુકે ભરશેરે, તે સખંધી શાંના.	૨૫
છેતરવા સહુ આવેરે, સ્વારથને શોધે, લૌકીકને લક્ષાવેરે, બુધ્ય અવલી બોધે	૨૬
છકી ન જઇએ છકરે, માયાના મોહોથી, અર્થ સરે નહીં એકરે, કારણ શુ કૈથી.	૨૭
છાંની વાત ન કહીયેરે, રંગ્યા જ્યે રંગે, સહુ જન કહે તે સહીયેરે, સરખા થઈ સંગે.	૨૮
જળ્યા જોખ્યમ જાણીરે, લોકોની લવમા, પડે રખે તૂ પ્રાંણીરે, દેવાના દવમા.	૨૯
જ્યમ છુટે ત્યમ છોડા, દેવાનો દાવો, દોડ્ય રખે નવી દોડારે, અવસર છે આહાવો.	૩૦
જે આબ્યાં તે લેશેરે, રૂણીયાં રણ પહેલાં; તેહેને માહારા કહેશેરે, તે ઘટનાં ઘેલાં.	૩૧
જે કાઈ રેહેશે રાખીરે, તો પોતે ખાશે;	

શાસ્ત્ર તણી એ સાખીરે,
માંને સુખ થાશે. ૩૨

ઝઝા ઝલહલ ચૈતનરે,
તેને ઉજવાલે,
શેભે સહુ તન મન ધનરે,
નજરે તુ ન્યાહાલે ૩૩

ઝાડ સમા કાં જીવોરે,
માનવને રૂપે,
દીવ્ય ભૂજે લેધ દીવોરે,
કયમ પડીયે રૂપે ૩૪
ખૂરણુ શુ લેધ બેઠારે,
કુટીલોની કરકે,
હવે ન પડીયે હેઠારે,
નૌતમ થધ નરકે. ૩૫

ઝાલ સમાવો મનનીરે,
ગોર્વીદ ગુણ ગાધ,
જડબુદ્ધિના જનનીરે,
શ કરો સગાધ. ૩૬

ટટા દીખલ તજીયેરે,
સાચે સકેતે,
તટસ્થ રહિને લજીયેરે,
હરજીને હેતે. ૩૭

ટટો કૌય ન વલગેરે,
ખાતી જાય ભગની,
શુ તૃણ પાખે શલગેરે,
એકલડો અગની ૩૮
ઠઠર કૌથી ન લીજેરે,
હારીને રહીયે;

દોષ ન કોયને દિજેરે,
સુખ દુઃખને સહીયે. ૩૬

ટેક કરી સત કુલનોરે,
દીનોને ન દમીયે,
જોઈ મશાલો મૂલનોરે,
સમીજીને શમીયે. ૪૦

ઠઠા ઠગીયે કોઠાનેરે,
રગડીને રીસે,
યુક્તિયે કરીને જોનેરે,
હરિ સઘલે દીસે. ૪૧

ઠામ ન ખાલી ભાસેરે,
પરમેશ્વર પાખે,
રહે વીઠલ વીશ્વાસેરે,
દૂજો શીદ દાખે. ૪૨

ઠરીયે પરના સુખનેરે,
ન્યાહાધને ચીતે,
દાઝીયે કોયના દુખનેરે,
ન્યાહાલીને નીત્યે. ૪૩

ઠીક મારગે વહીયેરે
ન્યમ આચ ન આવે,
ગુણ સહુ જનથી ગ્રહીયેરે,
આનંદ ઉપજાવે ૪૪

ઠડા ઠમર હાકોરે.
શૂ મરણ મુખે રહી,
કાલ તમારો કાઠોરે,
ઘડીમા લેશે ગ્રહી. ૪૫

ઠાકાપણમાં શુ કુલોરે,
મૂછો શુ મરડો,

ભલા ભણ્યા શું બૂલોરે, ખોખોને ખરડો.	૪૬
ડંડ પડે શીર ભારે, યમરાયનો જ્યાહારે; કેાય ચઢે નહીં ત્યાહારેરે, વિજ્ઞુ ખીન વાહારે	૪૭
ડાક્યણુ તૃણા ડોલોરે, ઘટ ઘટમા ઘાઢી, કૃષ્ણ તણને ખોલોરે, ધન, સુત, ને ઘાહાડી.	૪૮
ડુઢી સમજો મનમારે, જે ગુફ ખતાવે; રહો ઘરમાં કે વનમાંરે, પછી આંચ ન આવે	૫૦
ઢલી જશે જો ખ્યાલોરે, અમૃતનો કરથી; જન્મ જશે વહી ઠાલોરે, માહા મદ મત્સરથી.	૫૧
ઢાઢી વાત ઉઘાડીરે, કહીયે નહીં કેાથી, માનવ ઢેહ ખીગાડીરે, માહાલો જયે મોહોથી	૫૨
જીણુ નર્તન કરતીરે, માયા સહુ માથે, કસણી કઠ કચરતીરે, ખસિયાના ખાથે.	૫૩
નારી રૂપે થઇનેરે, સહુ નરને નસતી,	

જ્ઞાન સકલનાં ગ્રહીનેરે, ખોલે ખડખડતી.	૫૪
નીત્ય નવી ઉપજાવેરે, આશાઓ અનેરી; કુડા કર્મ કરાવેરે, મરદે થઈ મેહિરી.	૫૫
નારાયણને શરણેરે, જો રહેવું ભાવે, તો અલગું આવણું, કરી નીકટે નાવે.	૫૬
તતા તરત તેયારીરે, કરીયે માનવ થઈ; હઠી ન જાયે હારીરે, પાલવ પ્રભુનો ગ્રહી.	૫૭
તરૂણી તનયા તનરે, જાતા મા લગની, સકલ સંબંધી જનરે, તે ટોલી ઠગની	૫૮
તાહરા બાંધશે તાણીરે, લોચન સહુ મલીને, ધરની ખીચીશ ઘાણીરે, રગડાઈશ રલીને	૫૯
તુને દગો એ દેશેરે, થેહેલા થઈશ ધરડો, ખમા કહેનારા કહેશેરે, ટલતો નથી ટરડો.	૬૦
થથા થકીત ના થાશેરે, નારીના ન્યેહેમાં,	

ખાડમહા ખરડાશેરે,
દ્વઃખ થાશે દેહમા ૬૧

થાથા થઈ શુ કીધુરે,
શામાને સાટે,
તન મન ધન ત્યહા દીધુરે,
મલમૂત્રને માટે ૬૨

થોડા માટે હાનીરે,
કા ઘણી વધારે;
માનીતી મન શું માનીરે,
સોને શણગારે. ૬૩

થઈ વૈષ્ણવને છાપારે,
અગે ચીતરીયા,
મનમાં મોહોનાં માપારે,
ભારે કા ભરીયા ૬૪

દહા દેવ ન રીઝેરે,
લેખોને ભાલી,
ખલ ઈપર હરી ખીજેરે,
નીબ્દુરતા ન્યાહાલી. ૬૫

દિલના જે જન સાચારે,
તે ક્રે ન ફેરા;
નહીતર પડે તમાચારે,
યમ કીંકર કેરા ૬૬

દાન દયા કરી દેશેરે,
કુનાર્પણ જાણી,
દાસ ધર્મને રહેશેરે,
તે આનંદ આણી. ૬૭

દોષ જશે સહુ તેહનારે,
માધવજી મલશે;

જ્યે દરશી છે દેહેનારે,
તે બહુ વિધ બલશે. ૬૮

ધધા ધન ભંડારે,
કેડે કાચ ન ગયુ;
પરમ ધરમ ઉપકારે,
કહેશે જ્યે ન કહ્યુ. ૬૯

ધ્યાન કરીને પારોરે,
યમ ડરથી ડરપી;
આપે આપ ઉગારોરે,
જ્યેહેનુ ત્યહા અરપી ૭૦

ધેનુ વછ ધરેથીરે
રાજી થઇ રહેશે,
તેહેને દૂર કરેથીરે,
દોહોવા કયમ દેશે. ૭૧

ધાન્યાદીક ત્યમ ધરણીરે,
વેસજન કાજે;
કુટીલ તણી જોઈ કરણીરે,
દાખી લે દાઝે. ૭૨

નના નષ્ટ ન થયેરે,
શીશ્નોદર સાફ,
હુ. માફ કયમ કહીયેરે,
અંધાઈ જાય ખાફ. ૭૩

નારાયણનું ન્યાહાલીરે,
પરસાદી જયમીયે;
સજનને સંભાલીરે,
બૂલા કયમ ભમીયે. ૭૪

નહીતર નામૂ નાથરે,
ઘડી ઘડીનું નીરખે;

હંધયે પડશે હાથરે
પોતાનું પરખયે. ૭૫

નગણા ન થાશે નેટરે,
ગુણ હરીનો લેખ્યો;
ખાઈ ના કરશે પેટરે,
કાંઈ દાનજ દેખ્યો. ૭૬

પપા પૃથ્વી પાણીરે,
ખંવન્હિવાયું,
તેથી તનુ ખંધાણીરે,
તેનું અલ્પજ આયુ. ૭૭

પાંચ પાંચમા મલીયેરે,
પોતાને ભાગે,
ફરી ફરી પાછા ફલશેરે,
જઈ જુદી જાગે ૭૮

પડયું પાંચથી પાતુરે.
તે છક ન છટે,
માહાઈં યાવત માન્યુરે.
તાવત નબ્ય ત્રુટે. ૭૯

પડતું ગુફથી કરણેરે,
સાનામૃત ગમશે,
નીજ વસ્તુનો નિરણેરે,
સમજ્યેથી શમશે. ૮૦

ફક્ક ફલ તે ફૂટેરે,
ફલીયાં જે ફાસુ,
કો કોહોને તું કુટેરે,
આંખે ભરી આંસુ. ૮૧

ફરી જઈશ તું ફાકરે,
અવલે અધ્યાસે,

શીઢ ધરે છે શોકરે,
જનમ્યું તે જાશે. ૮૨

ફંદ નજરખંધીનેરે,
મેલ્યો માવડીયે;
સંશય સંખંધીનેરે,
માની કયમ મરડીયે. ૮૩

ફાકટ એહ ફજેતીરે,
મમતાની માની;
ચિત્તમાં જોને ચેતીરે,
ગુણવંતા જ્ઞાની. ૮૪

ખખા ખલીયા એ છેરે,
જેણે મમતા મારી;
રાગ વીનાના રહે છેરે,
વેઢાંત વીચારી ૮૫

ખળવાદે ખકવાદરે,
રાઘવના રશીયા,
અવણાદીકતા સ્વાદરે,
જેહેને મન વશીયાં ૮૬

ખેઠા ધીર્ય ધરીનેરે,
તે તૃષ્ણા તજતાં,
નીત્યે શ્રી નરહરીને,
ભાવેથી ભજતા ૮૭

ખાકી જે ખડખડશેરે,
લોકોની લવમાં,
તે તાપે તરફડશેરે,
ભટકતા ભવમા ૮૮

ભલા ભાગવત્ ગીતારે,
જાણીતા જેહેને,

પ્રીત્યે તે રસ પીતારે,
દેખી નર દહેને. ૮૯

ભરતખડમા પામ્યારે,
અત્રગ્રેક્ષો અવસર,
વિવીધ વેદના વામ્યાંરે.
ઓલખીયા ઇશ્વર ૯૦

ભગવદ્ ભક્તિ સાધેરે,
વશ કરીને વાચા,
અભેદને આરાધેરે,
સેવક થઈ સાચા ૯૧

ભૂલવણી ગઈ ભાગીરે,
પ્રીછા પરત્યક્ષ,
લક્ષ્મીવર શુ ભાગીરે,
લાખેણી લક્ષ ૯૨

મમા માયા તેથીરે,
અલગી ગઈ આપે,
વીળ્યુને વળગેથીરે.
તે ન તપે તાપે. ૯૩

મોહ ગયો મત્સરનેરે,
મમતાને લેઈ
જે ગોડાવતો ધરનેરે,
દરવાજે દેઈ ૯૪

મત્ત કામને મરદોરે,
ક્રશી ક્રોધને કાહાડયો
પહેલો કરયો તે પરદોરે,
અહ તાનો આડો. ૯૫

મેળ થયો માધવથીરે,
પ્યારા નયે પહેલા.

- ભય કયમ માને ભવશી, ૬૬
 ઝોહેવા ઝલમેલા.
- યયા યુક્તિ જણાણીરે,
 સેહેજયેથી સેહેલી.
 વલતી ઉઘડી વાંણીરે,
 રગે રગેલી. ૬૭
- યદુપતીના ગુણ ગાયારે.
 નામોને તુધી,
 કર્મ ગયા થઈ કાચારે,
 સઘલેથી સૂધી. ૬૮
- યશ ગાતામા રંગરે.
 વિધવિધનો વાઘ્યો,
 લિંગ દેહનો ભંગરે,
 સેહેજયેથી સાધ્યો. ૬૯
- યતી તતપસ્વી યોગીરે,
 યત્ને જે ઈચ્છે
 ભગવદ્ગુણના ભોગીરે,
 પ્રેમે તે પ્રીછે. ૧૦૦
- રરા રહો વીશ્વાસેરે,
 ફેડીને ફરવુ.
 જયે જયમ તે ત્યમ થાશેરે,
 કેશવનુ કરવુ. ૧૦૧
- રામ વીના રગડાઈએરે,
 કરતા હુ કહીને.
 પાછા કા પછડાઇયેરે,
 આઘેરા જઇને. ૧૦૨
- રોક રાખીયે નાણુરે,
 ગોવીંદને ગ્રહીને.

બૂઢી જશે કયમ ભાણુરે,
વીશ્વંભર થઈને. ૧૦૩

રચના જેણે કીધીરે,
તે સઘલું કરશે.
ખખર ગર્ભમા લીધીરે,
તે કયમ વીસરશે ૧૦૪

લલા લક્ષ્મીવરનેરે,
આશ્રયથી રહેલુ
જાણે જે સ્થીર ચરનેરે,
તેહને શુ કહેલુ. ૧૦૫

લેખો સહુના લખશેરે,
કર્તાર કહ્યાંના.
કરમ ગાત્રને બકસેરે,
જે શરણુ ગયાનાં ૧૦૬

લાલ સકલ છે એહેમારે
હરીના થઇ રહેશે,
હેવ વસે સહુ હેહેમારે.
હુ ખ ઠોહોને હશે ૧૦૭

હોલે જો લલચાશેરે,
તો બુદ્ધિ બીગડશે.
બિ'ણુ વીસુખ જો યાશેરે,
પેંજરો પડશે. ૧૦૮

વવા વશ થઇ વશીયેરે,
સજ્જનને સંગે
ખલ સગતથી ખશીયેરે,
આતુરને અંગે. ૧૦૯

વાહાલા હરીને ઢાસરે,
તેહની મોખત સારી.

- પુનરપી ન પડે પાશરે.
 ત્રીઠમ દ્યે તારી. ૧૧૦
- વીધન વીલય થઇ જાયરે,
 શ્રીપતીને સ્મરણે.
 સાલલતા સુખ થાયરે,
 હરી કોર્તન કરણે. ૧૧૧
- બ્રહ્મા ન ભાવે ભવમારે,
 સજ્જનના સગી.
 હહે ન ત્રણ્યે દેવમારે,
 રાઘવના રંગી. ૧૧૨
- શશા શેઠ વાણીતરે,
 કોહોને કયમ કહીયે.
 જીવ દાસપતી ઇશ્વરે,
 લક્ષ્મણથી લહીયે ૧૧૩
- સેવક થઇને રેહેવારે,
 ગોવિંદ ના ગમશે
 દેવાદીકના દેવારે,
 તે સહજ નીગમશે ૧૧૪
- શક્ય નથી કાઇ બીજોરે,
 પરમેશ્વર પાળે
 રાઘવજી શુ રીઝોરે,
 રોગોથી રાખે. ૧૧૫
- શકતા સધલી શમશેરે,
 પરિપુરણ થાશે.
 દાસ થયે કયમ દમશેરે,
 નબઝહ કે રાશો. ૧૧૬
- ષષા શોડશ હલરે,
 ઇદ્યમાં રેખે

જેતાં ત્યા જલહલરે, તૂં તુજને દેખે.	૧૧૭
૫૬ વિંશતીમુ રૂપરે, સઘલાંથી સારૂ. ચૈતન જ્યે છે ચૂપરે, તે દૈવત તાહરૂ	૧૧૮
૫૮ ચકોને ઉપરરે, નીર્ગુણ છે ન્યારો ત્રિમલ વસે વીશ્વેશ્વરરે, ન્યાને જો ધારો	૧૧૯
૫૯ વીધીના કીકરરે, વલતા કયમ થાશે અવીનાશીના અનુચરરે, સાચુજ્ય સમાશે	૧૨૦
૬૦ સસા સ્વપન સમાનરે, મુખ સંસારીના ગુણ હીનોને ગાનરે, ગમે નરનારીના	૧૨૧
૬૧ સુત ધન માટે બાધાર, રાખી રોલાણા. ખલને સગે બાધારે, તે જનને બાધ્યા	૧૨૨
૬૨ સજ્જનને નવ્ય શોધેરે, જ્યે શુદ્ધ જણાવે. અધ અધને બોધેરે, ભલી બ્રાંતિ લણાવે.	૧૨૩
૬૩ સત પાત્રાના કરમારે, ધન દેતાં મુઝે	

તેને આ અવસરમાંરે, સાચા ક્યમ સૂઝે.	૧૨૪
હહા હહીમહી બેઠારે, માહારા માનેલા. આરોગે છે એઠારે, ઘેલાનાં ઘેહેલાં.	૧૨૫
હર્ષ શોકથી હાલેરે, બોલે બડબડતાં. વલતાં વાંકા ચાલેરે, વાંધેથી વઢતાં.	૧૨૬
હેન હતું પશુ અલગારે, મધ બેઠાં બાધે બૂત બૂતને વલગ્યારે, તેહેની નજરે બાધે	૧૨૭
હરી વિમૂખોની ટોલીરે, પશુ સરખી વીલસે. હું માહારાંની હોલીરે, છાતીથી ન ખસે.	૧૨૮
અઆ અલબેલા થધરે, એહેવું ક્યમ કરીયે. વપુ સુંદર જાશે વહીરે, જ્યે આપ્યું હરીયે.	૧૨૯
આલસ આધી કરજયોરે, સતસંગે જાજયો વીઠલ વરને વરજયોરે, બોવિંદ ગુણ ગાજયો.	૧૩૦
અખીલ જનોને નમજયોરે, હરી મધલે ધારી	

સમજી ચીતમાં શમજ્યોરે,
ભય મીટશે બારી. ૧૩૧

અજ વિષ્ણુ ને શંકરે,
ત્યાહા ભેઠ ન આણો.
કૃષ્ણરામ કહે અવસરે,
આ ઉત્તમ બાણો. ૧૩૨

સંવત અરાઠ ચ્યુમોત્યરે,
પછી કાઠગુન સીત.
પૂર્ણ લીખ્યો ગુરવાસરે,
કકો થવા સવિત. ૧૩૩

શાહો.

તુક એકસો તેતરી,
મમ્મવડે જે ગાય
કકાની તેને હરી,
કૃષ્ણરામ એલખાય. ૧

આર આર તુકો કહી,
પ્રત્યક્ષરે પર્વાત.
સ્વ સ્વાક્ષર આદી કહો,
માયા સર્વ ચરીત. ૨

કીર્તન ૨૬ મું.

આણે જન્મે આવી શુ સાડ કીધું, પુનરપિ ૧શિસ્નોદર સ્વાદે મનડું વીધું; શ્રેવસ્કારી ન કૃષ્ણ કથામૃત પીધું.	આ. ૧
આઠે અગે એકાદશીયો ન૦ય સાધી, લૌકિક લક્ષ્યે અતરનો ન શમ્યો ૨આધી. મતને મુકી ન અનન્યતા આરાધી	આ૦ ૨
ગંગાજળથી આતનુને ન૦ય નન્દરાવી, ગિરિધારીના ગાયા નહી ગુણ ગવરાવી; રાજિ ન થયો સત્પાત્રોને ખવરાવી	આ૦ ૩
કેશવજીના કીર્તનનો ન થયો કામી, સેવા કહિયે ન સદ્ગુરુને શિર નામી; હરી ન જાણ્યા અજિયે હું રહ્યો હરામી.	આ૦ ૪
કૃષ્ણકથાથી લિજ્યુ નહિ અતઃકરણ, ભ્રાતિ કેરા અજિ ઉતરિયા નહિ ભરણ; સાચે ભાવે શ્રીધરને ન થયો શરણ.	આ૦ ૫
સત્સંગત્યથી સજ્જનતા કહિયે નાવિ, હું મહારાની ૩હોલી ન સક્યો હોલાવી, ભૂધરજીની ભાક્ત ન મનને ભાવી.	આ૦ ૬
૪દામ્યુ મનડું અજીયે તે દારા દામે, આયુષ ખોયુ વિણુથી વેહેતા વામે, કૃષ્ણ સાધી ન મકાયા કૃષ્ણરામે	આ૦ ૭

તી. ૬ પ. ૯

કીર્તન ૨૭ મું.

જેણે શેઁયા શ્રીધરને તે જન સાચા, તેની વરણે કીર્તિને વેદ વાચા; બાકી બીજને યમના પડે તમાચા	જે૦ ૧
--	-------

અંતર જુઠા જ્યે આદ્યર ધારે વેશ,
 લક્ષ્મીવરને તે લક્ષ લહે નહીં લેશ,
 તેને કયાથી ગજ ગાશે રૂપિકેશ. જો ૦ ૨
 જેને ભામે સચરાચરમા શ્રીનાથ,
 રાગ રોષ તે કરશે કોની સાથ
 તે પણ તરશે જેનાં જો ધરશે હાથ. જો ૦ ૩
 જે શિવ બ્રહ્મા વિષ્ણુમા ગણશે ભે',
 સત પુરૂષોના વચનને કરશે છેદ,
 તેમને માને 'સ કરજાતી કહે વેદ જો ૦ ૪
 ભેદ દ્રષ્ટી જેની સઘલેથી ભાગી,
 તન્વાદિ ની તૃષ્ણાએ જેમણે ત્યાગી,
 વેદે વરણ્યા બણે તેમને વેગી. જો ૦ ૫
 હું મહારાની હઠય જેને ચોટી હધએ.
 મત કલ્પીને બણે જે મોટા થઈએ,
 તેમની છાયાને નીચે કદિ ન રહિયે. જો ૦ ૬
 જે તૃષ્ણાથી કદિયે નવ્ય બાયે તાણ્યા,
 અખિલા વાસી ધંધરને ઉરમા આણ્યા.
 કૃષ્ણરામે તે કૃષ્ણ તણ્યા જન બાણ્યા. જો ૦ ૭

વી ૬ ૫ ૧૦

કીર્તન ૨૮ મુ.

સદ્ગુરૂ સેવા તે હરીની સેવા બણે,
 પાવનકારી સદ્ગુરૂને કૃષ્ણ પ્રમાણે,
 હરિ સદ્ગુરૂમાં રખે અતર ઉરમાં આણે. સં ૧
 સદ્ગુરૂ વેશે અપરોક્ષ હરી એ બોલે,
 સંશય રૂપી અંતરના પરદા ખોલે;
 તેને દેખે તત્તુ દરશી તે નિજ તોલે. સં ૨

વચનામૃતથી જ્યે વિષય વિષેને વારે,
 તૃણા રૂપી જ્યે તરગીચીથી તારે;
 ધર્ત્ત હશે જે તે ધૂત્ત સરીખા ધારે. સં ૩
 નરનેં રૂપેં જ્યે કરતાતા 'પામર,
 ધર્મ જણાવી જેણે તે કીધા નર,
 લક્ષ્યે જણવ્યા જેણેશ્રી લક્ષ્મીવર સ. ૪
 ર્યમને હાથેં ચઢતા તે પાછા વાલ્યા,
 ચોરાશીની વાટે જાતા તે ખાલ્યા
 શરણે આંચા તેમને જેણે સભાલ્યા. સ. ૫
 એ સદ્ગુરુને માનવ માનેં તે મૂઢ,
 ગુરુને રૂપે એ તો શ્રી ગરૂડાગૃહ
 અંધ ન આલખેં એહેને જયમ રવિને ભૂઢ સ. ૬
 એહેવા ગુરુની સેવાથી સંશય વામે,
 ભૂલ્યાતા તે પોતાનું સ્વરૂપ પામેં.
 હશે હરીના તે માન્યા કૃષ્ણરામે. સ. ૭

વી. ૬ પ. ૧૧

કીર્તન ૨૯ મું.

હરિને ભજશે તે જનના ભાવિ ભવ્ય,
 શાસ્ત્ર પુરાણેં તે કહ્યા તેહેને 'સ્તવ્ય
 તેમની શ્રદ્ધા શ્રીધરમા ચાલે 'સવ્ય. હ. ૧
 જન્માતરના તે સત્ય હશે સત્સંગી,
 માનો તેમને મલીયા છે સત 'અલિંગિ.
 તે જન થાશેં શ્રી રમાપતીના રંગી. હ. ૨
 ભણતા ગણતા કે રમાડતા સંતાંન,
 સુતાં બેઠાં ચાલતાં કરતા સ્નાન.
 તેમના મનથી છુટે નહિ હરિનું ધ્યાન. હ. ૩

૧ અગ્નિ. ૨ યમ રાજાને ૩ સ્તુતિયોગ્ય. ૪ સારી રીતે. ૫ મહા શક્તિ.

તેમને માંથી હું માહારનો નહિ ભર,
 સંસારીમાં તે બિન સંસારી નર.
 જલમાં જનમ્યું જ્યમ અલગ રહે ^૧પુષ્કર. હ. ૪
 ગીથી ગાશે તે ગિરિધારીને ગાંને,
 કૃષ્ણ કથાને તે સુણશે વ્ય હિને કાને.
 સત્પાત્રોને તે તરખી સકશે દાને. હ. ૫
 લોષ્ટ ઉપલને ને ધનને તે સમ જોશે,
 સત્કર્મોથી તે મનના મલને ધોશે.
 નિષ્કામેથી તે મુલવાસના ખોડોશે. હ. ૬
 સઘલે વિષ્ણુ જોઇને તે શિરનાંમે,
 કાઈ ઉરમાં તે ^૨આશીશ્યો નવ્યકામે.
 તેમને હરિનાજન જાણ્યાં કૃષ્ણરામે. હ. ૭

પી ૬ પ. ૧૧

કીર્તન ૩૦ મું.

મન વશ રાખીરે,
 શ્રી હરજીનું ધ્યાન ધરિયે.
 જાણિ સહુનો ^૨સાખીરે,
 મિથ્યા માયાથી તરિયે મ. ધ. ૧
 જેની ચેષ્ટા કાલ શક્તિ થકી,
 પ્રકૃતિ સચેત ન હોય.
 એક જ્યે વિશ્વરૂપ વિસ્તરિને,
 આપ આપને જોય.
 જેને દિલ દાખીરે,
 સ્વ સ્વરૂપમા ઠરિયે. મ. ૨
 જાગૃત સ્વપ્ન સુપ્ત એ બુદ્ધિની,
 ત્રણેયે અવસ્થા ભિન્ન.

ભાસે જે થકી જ્યેમા સમાયે,
તોહો ૧અપરિછિન્ન.

જેને જાણ્યા પાખીરે,
ભવમયમાં ફરિયે

મ. ૩

જેણે નિજજનને ઉદ્ધરવા,

મગુણ બનાવ્યા વેશ,

કંઈ કે જન તાર્યા કરુણાથિ,

કરીને નિજ ઉપદેશ

જેણે ગીતા ભાખીરે,

જે શુણ્યેથી કારજ્ય સરિયે

મ. ૪

ધ્રુવ અંખરીપ પ્રલ્લાહ શ્રીદામા,

સનકાદિક સુતદેવ,

લિખ્મપિતામહ વ્યાસ વિભિષણ,

નારદાદિ કરે સેવ

જેનો રસ ચાખારે,

ન યમ ડરથી ડરિયે.

મ. ૫

જે કૃષ્ણ કિચિત કરુણા કરા તો,

આ આવ્યો છે હાવ,

કૃષ્ણરામને તારા કૃપાનિધે,

નામ રૂપ થઇ નાવ,

મન કરો ખાખીરે,

તો નિર્વૃત્તિને વરિયે

મ. ૬

ત્રી. ૭ પ ૪

કોર્તાન ૩૧ મુ.

નરનારિયોને વશ વિરલા હશે,

ભજે કાંતાને કાત તે દિવ્ય થશે.

- નર નરને ભજે ત્યહાં સુખ શાનું,
માટે મેહરી ભજે તે મરહ માંનું. નર. ૧
નર જીવ જો કાંમ ને ક્રોધ ભજે,
મદ, દોષ, મત્શર પુરુષોથિ સજે;
હર્ષ શોક ને મોહને વશ થાશે,
નર નરને ભજ્યે નરકે જાશે. નર. ૨
- આદિ ભરતખંડ અવનીયે ધરયો,
નર નરતનુ ને મલિ શ્રેષ્ઠ ઠરયો,
વલિ વૃત્તિયો વિધવિધની ઉપજી,
તેણે નર સહયો વિમલ વિદ્યાને ભજી. નર. ૩
- પછિ સગતિ મત તણી સાધી,
તેથિ સત્ક્રિયાને તેણે આરાધિ,
ત્યાર કેડયે ઉપાસના ઉર લાગી,
પછિ નરને વિષય વિરતી જાગી. નર. ૪
- પછિ લજ્જા થઇ કુત્સિત કૃતિની,
ત્યારે કીર્તિ ઉદય થઇ સદ્વૃત્તિની,
તેણે જાગિ રતી રુષિકેશ્વરની,
અનુભૂતી થઇ તેણે સ્થિર ચરની. નર. ૫
- જાણિ કૃષ્ણકથા તે સુધા સરખી,
ગુણ ગાવાની પ્રીતિ પછે પરખી,
પરદેવતા કારિકા વૃત્તિ હવી,
દિવ્ય દ્રષ્ટિયો થઇ તે કહેવાયા કવિ. નર. ૬
- ભવ્ય ભક્તિ થઇ ભવ તારકની
પ્રતીતિ પામ્યો સુખકારકની,
ક્ષમા શાંતિ દયા મતિ અન્વીક્ષા,
થઇ જાગૃતિ પામ્યે મહા દીક્ષા. નર. ૭
- પછિ કમનિય કાતિ પ્રકાશિ સતી,
તેણે પામ્યો અકુઠા વિકુંઠ ગતી;
એમ નારીયોથી નર પ્રબલ થયા,
કૃષ્ણરામ ભજે કરો કૃષ્ણ દયા. નર. ૮

૫૬ ૩૨ મું.

લંકા નગર સોહિ કાચારે.	
દેખો ભવસાગર ખીચ્ય.	લં. ધ. ૧
દશમુખ રાવન મન વાહિકું,	
બુદ્ધિ મંદોદરિ જાચારે;	દે૦ ૨
કુંભકર નવે કોષકુંજ્યાનો,	
મહા મેઘનાદ બણાચારે.	દે૦ ૩
લોભ ચાકર ને ધણિ કે હુકુમ મુ.	
દુર્મતિ કુડિ ફિરાચારે.	દે૦ ૪
અહંકાર દીવાંનને ધણિકું,	
જમ મું બહુત લરમાચારે.	દે૦ ૫
રાવન એક બડે ઉદમસૂ,	
સુમતિ સિતા હર લાચારે.	દે૦ ૬
અતિ ચિતન એ અશોક બાગમે,	
સ્થિર કરિ ઢોલ બજાચારે.	દે૦ ૭
જ્ઞાન વિરાગ એ રામ લછમન,	
કાર્ય કરનકુ ધાચારે	દે૦ ૮
મોહ વાલીકુ માર્ય સતાળી,	
ધીર્ય સુગ્રીવ બચાચારે	દે૦ ૯
યાકા સેન્ય રૂપે સંગ સાગર પર,	
અફમા અખૂચતિરાચારે.	દે૦ ૧૦
નિવૃત્તિ બાણ સું રાવન કુલસળ,	
એકિ બેર હઠાચારે.	દે૦ ૧૧
વાકે તખત પર ભક્તિ વીબીપણ,	
નિશ્ચલ રાજ્ય બઠાચારે.	દે૦ ૧૨
રામ લછમન સંગ સિતા લિયે,	
તપ અયોધ્યાપુર આચારે.	દે૦ ૧૩
દૂધ્ધુરામ કહે ચહ રામાયણ,	
મુનકે મહા સુખ પાચારે.	દે૦ ૧૪

વી ૭ ૫ ૧૪

કીર્તન ૩૩ મું

માયાયે જીવ મોહિત તે મમતાના ખાંધ્યા જાશે,	
આહરી અમીવ અંતે લક્ષ ચોરાશીમા અથડાશે.	ધ૦ ૧
વપુ એ વૈષ્ણવનો વેશ ધરે.	
વિધિ વરજી નિત્ય નિષિદ્ધ ચરે,	
કલ્પિતથી કમના કાંન ભરે	મા૦ ૨
કાંતાને કનક તણા કામિ,	
જડતા રહિ જેહોને મન જામિ,	
ફરે પશુ સરખા તે દ્વિપદ ગામી.	મા૦ ૩
અન્યોનું ઉર્જિત અવદોકેં,	
કોય ઉપાયથી થાતું રોકે.	
તોયે તત્પ થઇ તેને ટોકે.	મા૦ ૪
બાહ્યર મીઠા અંતર કાતી,	
રોષે આંખડલી થાય રાતી.	
મરે પૂત્રહાર ઝટે છાતી.	મા૦ ૫
શુભે શાસ્ત્ર તથાપી નબ્ય મમજેં,	
ભવ રોગે ભર્યા તોહો ભોગ ભજેં.	
તેને જ્ઞાન વિરાગ એ કયમ ઉપજેં	મા૦ ૬.
સત્સંગતીમા તે કયમ ઠરશે,	
ગુફને હરિ સમ લહી કયમ વરશે,	
કહે કૃષ્ણરામ તે કયમ તરશે.	મા૦ ૭

૧ ૧ ૫ ૬

કીર્તન ૩૪ મું.

કેશવની કળના કુણુ કરે હે, હો માહારા નાયક, અચિત્ય શક્તિ જ્યેહ અનંત.	કે૦ ૧
પૂતલીથી પૂતલીયો પ્રગટે, કોણે ઘડ્યો એ કાય. માધવ જઠરા નલથી કોણે જાલવ્યો, રૂડી રીતે રચી રગનાય	કે૦ ૨
અન્નોદક જ્યે ૧ અશન ખનેતે, ભેલો કં કુણુ સિન્ન. માધવ. વિના ઇંધણે વિના ફૂંટતા, પેટમા કુણુ કરે પાયન્ન.	કે૦ ૩
વસુધામા વાવ્યાં વિધ વિધ તે, બિજ કાહાડે કોણુ બાહારય. માધવ. એકથી અનેક વિધ ઉપજાવે. રસ રૂપ ધાન્ય ગધ ચારય.	કે૦ ૪
અંતરીક્ષ માહે અક્ષ મડલી, કોણુ કરે ઉત્તપન્ન માધવ સમયે સમયે સલીલ ભરીને, ગજાવીને કોણુ એ વરસે ઘન	કે૦ ૫
ગોમહીષીથી ગોરસ સઘલુ, ઉપજાવે કુણુ એહ. માધવ કોઠીમાં કણુ ભરીયા તેહમા, જીવોના કોણુ એ સરજ્યા દેહ.	કે૦ ૬
વૃક્ષ વેલીથી પૂંપ પત્ર ફલ, છીપોથી મુક્તાફલ. માધવ પત્ર પત્રમાં કોણુ પોહોચાડે, જીવનરૂપી યુક્તે જલ.	કે૦ ૭
શિત કાલે કોણુ શીતને સરજે, ગરમી કાલમા ધામ માધવ કૃષ્ણરામ એ કૃષ્ણ કરે સહુ, ગિજને માને તે બદલામ	કે૦ ૮

વી. ૨ ૫ ૧૩

કીર્તન પદ ૩૫ મું.

અલ્યા કરમહિણા કાં ન ભજે કૃષ્ણનેરે, અસત વચ્ચુનો શુ થઈ રહે અધીનરે.	
અજી કયાં સુધી પુછીશ વિષય પ્રશ્નનેરે, માંને મમતાયે તુ થઈશ મલીનરે.	અ. ૧
આતે દેવ તુંને શી પડી અભાગીયારે, વાહાલા વિજ્યથી તું કા વહે વિમ્બરે.	
પાપી પીડા કરશે તુંને તાહારા પાગિયારે, દામદારાદિ એ દેશે તુંને દુ ખરે.	અ. ૨
એ તો સ્વારથે મલ્યાં છે આપઆપનેરે, નથી તાહારી સાથે કોયને સબંધરે.	
સ્વાર્થ સાધશે નહિ તો દેશે ક્યાપનેરે, ઉર ઉઘાડી તું કાંન જીવે અંધરે.	અ. ૩
જેને સ્વારથેથી મુઝચિયે શાપિયોરે, ધ્રુવપ અવર્ષનો સતાનરે.	
આખ્યો શરણ એહેને અંકમા સ્થાપિયોરે.	
આખ્યુ શ્રીધરે અચલ સ સ્થાનરે	અ. ૪
દશગ્રીવે મારિલત્તા વિભીષણનેરે, જેને સ્વારથ માટે કાહાડીયો વિદેશરે	
આખ્યો શરણ જ્યાહારે રામતણા ચરણનેરે, અભય આપીને કીધો લ કેશરે	અ. ૫
જેને. ૧તાતે ૨તાતિ તેલ કઢા નાંખિયોરે. સ્વાર્થ માટે તે સુધનવા રાયરે	
તેને રૂણ થતા રૂષિકેશે રાખિયોરે, નિજ સેવક જાણીને કરી સહાયરે.	અ. ૬
એહેવાં સત્ય સખા જાણી શ્રીનીવાસનેરે, નિત્યનાથનુ સંભારય હવે નામરે.	
દેવદૂભશે ન એ તો કદી દાસનેરે, કળ કાપશે કહે કૃષ્ણરામરે.	અ. ૭

પી. ૩ ૫ ૭

કીર્તન ૩૬ મું.

- જેતા કૃષ્ણ સમોંણ કૃપાવંત છેરે,
જેહેને શરણે શમે સકલ સંતાપરે.
જ્યે જ્યે એહેને ન ભજે તે અસંત છેરે,
પૂર્ણ પુર્વ જન્મના જહેના પાપરે. જો. ૧
- જ્યારે ચીર ખીચ્યાં કૃષ્ણાનાં દુઃશાસનેરે,
બીજા કોયથી તો ન થઈ બિરહાશરે.
ત્યાહારે સભારયા સખા શ્રીનિવાસનેરે,
પૂર્વા ચીર આવી ઉભા રહ્યા પાશરે. જો. ૨
- જ્યાહારે જુદે જલેં ગ્રહો ગજરાજનેરે,
ભણ્યુ આનો આવ્યો અતુલ અપાયરે
ત્યાહારે સભારયા શ્રી રાજધિરાજનેરે.
સખા આવ્યા તેણે ચટકરીસહાયરે જો. ૩
- દુષ્ટે દુર્વાસા મોકલ્યા વન વાસિનેરે,
પથ પાચાલીને દેવા માટે દુ ખરે
તર્ત સખા આવ્યા તેણે પત્ર પ્રાશીનેરે,
કિધિ તૃપ સકલ વિશ્વતણિ કૂખરે. જો. ૪
- અશ્વત્થામાયે ઉત્તરાતણી કુખમારે,
મુકયુ બ્રહ્મ અસ્ત્ર બાલવાને ગર્ભરે,
દેખી શરણ આવી ઉત્તરાને દુઃખમારે
આપે ગર્ભે પેશી ઉગારીયો અભરે. જો. ૫
- એહેવા કમ જનોને કેશવે કૃપા કરીરે,
તેની વેદ શાસ્ત્ર પુરાણોમા સાક્ષરે.
અલ્યા જીવતાહારી આ શી બુદ્ધિ આકરીરે.
કાતું કૃપાલુધિ રાખે છે કટાક્ષરે. જો. ૬
- ભારે ભરૂંસો જ્યે એ હરીનો ધારશેરે;
તેના અનાયાસે પૂર્ણ થશે કામરે.
કૃષ્ણરામ કહે જ્યે એહેને વિચારશેરે.
તે તો દુ.ખિ થગે સેવ્યે દારા દામરે. જો. ૭

વી. ૩. પ. ૮.

કીર્તન ૩૭ મું.

સહગુરુ શરણેરે, સઘળાં કારજ સરશે;	
ભવનાં ભારેરે, વિધન વિવિધ વિસરશે.	૧
મન માહારાનારે, સંશય સઘળાં શમીયા;	
હરખે ગાવારે, ગુણ ગોવિંદના ગમિયા.	૨
આંખે અંજનરે, જ્ઞાન શલાખા ઘાલી,	
જન્મ ઘણાનીરે, બડબડ બહુ વિધ બાલી	૩
ઇશ જીવનેરે, અણસારે ઓલખાવ્યા;	
જડ ચેતનનેરે, ન્યારા કરી નીરખાવ્યા.	૪
હુને માહારેરે, જુઠું કરી જણાવ્યું,	
ગુણ સઘલાનુરે, ગમતું રૂપ ગણાવ્યું.	૫
આવણું અલગુરે, કિધુ માહારા મનથી,	
સગપણ સાચુરે, જણવ્યું જગજીવનથી.	૬
હરીહર પ્રહારે, સહગુરૂથી નથી બીજા,	
તે જન તરીયારે, જ્યે ગુરુ વચને રીઝ્યા	૭
અધ જનોનેરે, અધ ગુરુ જો મલશે,	
પુર્વે બલતારે, વલિ વલિ અધિકા બલશે.	૮
શિશ્નોદરનારે, ભાવે જ્યે જન ભોગી.	
એહેવા ગુરૂથીરે, રંગડાશે થઇ રોગી.	૯
અવસર આહાવોરે, મનુજ દેહ ક્યહા મલશે;	
ફરીને સાચીરે, વાટયે ક્યમ કરી વલશે.	૧૦
ઠગનાં ટોલારે, જ્યહા જોશે ત્યહા જડશે,	
કમનકમ વચનેરે, નીચે તમને નડશે.	૧૧
કાયર થઇનેરે, ખેઠા જો બહુ બકશે;	
સહગુરુ કેરોરે, સંગ કરી ક્યમ સકશે.	૧૨
કંમર બાધીરે, આવો સહગુરુ સંગે;	
એ ઓલખાવેરે, રાઘવજીને રંગે.	૧૩
કર્મ સકલનુરે, પડકરે એ પાનું;	
કૃષ્ણરામનુરે, મન ગુરૂચરણે માન્યું	૧૪

ત્રી. ૯ ૫ ૫

કીર્તન ૩૮ મું.

અભક્ત પડિતનું વર્ણન (૩૮-૩૯-૪૦) સુધી.

યાવત્પડિતરે, ભગવદ્ભક્તિ ન સાધે, તે સરખાનેરે, ^૧ બલવતિ તાવત આધે.	૧
એહેવાથી પણુરે, જો તું નબ્બ જતાય; તો અજ્ઞાથીરે, તું કયમ જતી સકાય.	૨
એટલા વાસ્તિરે, દુ.ખ લહી આવર્ણે; હું મમ મુકીરે, જે ગયા નૃહરિ શરણે.	૩
તેમના ઉપરે, પ્રસન્ન થાય તૂં માતા, ત્યારે ન પણુરે, સાચવે કરીને શાતા. ^૨	૪
જેની વાણિરે, વિવિધ વિકાર ભરેલી, અતર ધર્ષારે, મતિ મમતાયે મેલિ	૫
એહેવા જનથીરે, તે હરિજન ન કલાય, તૂરછ સરીખુરે, જ્યેમને જ્યક્ત જણાય.	૬
જ્ઞાલ વિનાનારે, ^૩ જલનીધી ર્યા મન જેહેના, તોપણુ ભાઈયારે, હાસન કરીયે તેહેના	૭
મન હરીજનનારે કાથી વિકલ ન થાય, યોગ્ય પુરૂષનેરે, હસતા હરિ દુખાય.	૮
તોપણુ પડિતરે, હાસ કરે સુંજાણિ, નહિ હસવાનારે, યોગ્ય પરમ એ પ્રાણી	૯
તમે તમારેરે, વચન થકે કે તારયા, શકમતીયોનેરે, આગ થકે ઉગારયા	૧૦
તોહોતમથીરે, ^૪ અશિવહાસન અગ્રગુ; કિધુ લજીયેરે, વિન રહ્યુ કયમ વળગું	૧૧
શાસ્ત્ર સકલથીરે, કે ગુરૂથી લણી મનને; નિશ્ચય કરીયુરે, હસણુ શુ હરિજનનં.	૧૨
ધન્ય ધન્ય છે રે, ભણ્યા તમે જ્ઞાનીને, મહિમા મોહોનારે અકલીતમન માંનીને	૧૩
વિદ્યા બાહ્યરે, આબ્યતર અધારૂં; કૃષ્ણરામ કહેરે ઓલખો આપ તમારૂં	૧૪

વિ. ૯ પં. ૭.

કીર્તન ૩૯ મું.

૧આથી પૂવેરે, રમમખુદ્ધિયે મોટો, અહો તો ભ્રમનેરે, આજ પડયો તે જોટો.	૧
હરિજન હસતાંરે, પડિત વચન પ્રમાણ્યા. વાત જવાહોરે, શાસ્ત્ર ભણ્યાં તે જાણ્યાં.	૨
વિદ્વજનનેરે, શુ કહું વારે વારે; હરિ છે સઘલેરે; તે જોઈ ડરવું માહારે.	૩
હૃદયેરે માહારેરે, ૩અઘી યુગલ તમારૂં, નિત્યે વસજયોરે, ધ્યાન વડે હું ધારૂં.	૪
૪જાડય કલુષતારે, માફ માહારી કરિયે, સુખ્ય કહ્યા છોરે, તમને શ્રી નરહરીયે.	૫
ભરતખંડમારે, જ્યે નર તનુને મલિયા, કોટીક જન્મેરે, ન મલે તે દીન મલીયા.	૬
ઉત્તમ વરણેરે, થઈ શુભ વિદ્યા સાધિ, તોહો પરસ્પરે, વિવાહ બકવા વાધિ.	૭
મરણુ તણો ભયરે, જાણી ન ધરે ચિત્તે. ૫વિરસ લોગનેરે, મલવું માને નિમિત્તે.	૮
શિશ્ય કરીનેરે, પર યોધવું ન ચુકે, આપ અંથીનેરે, તોપણ મનથી ન મૂકે	૯
મુમતે મરદેરે, મીથ્યા માનવ દેહેને, શિ કહું શીક્ષારે, નિત્ય નમુ હું તેહેને.	૧૦
હું નવ્ય નાહોરે, વ્યાકરણ ૬વારી નિધીયે, શબ્દ ૭મકરથીરે, છુટિ શકુ કુણ વિધિયે.	૧૧
વિમલ નયનમાંરે, ધુમ માર્ગ લક્ષાવે; તે મિમાંસારે, મન માહારે ન સુહાવે.	૧૨
ન્યાય શાસ્ત્રનારે, વિશેષ તર્ક વિખાણ્યા, દુઃખિત મનનેરે, સુખકારિ નવ્ય જાણ્યા.	૧૩
ઇશ વિનાનું, સાખ્ય સાસ્ત્ર સમજાવ્યું, લેહ જણવતુંરે, ભ્રમકારી નવ્ય ભાવ્યું.	૧૪
વિકલ્પ ૮જાલેરે, પડતાં વિકલ્પ ૯વિટે, કૃષ્ણરામનેરે, માટે ન ગમે મિટયે.	૧૫

વી. ૯ પ. ૮

૧ સમજતા પહેલા ૨ મારી ૩ ચરણ ૪ જાડી બુદ્ધિ. ૫ રસવિનાની
૬ સમુદ્ર. ૭ મગર. ૮ જાળમા. ૯ ઉત્પન્ન થવું.

કીર્તન ૪૦ મુ.

પાંડિત્ય કરવુરે, મન માહારાને ન ગમે;	
યાચ્યા નૃપનીરે, કરવા મનહું ન ભમે.	૧
ધનનો સચયરે, વાહનનું વા મલવુ	
મન નબ્બ ઇછેરે, રટણ કરીને રલવુ.	૨
ચિદાનંદથીરે, ભવ ભયહરથી ખીજું;	
કૃષ્ણ વિનાથીરે, શુ સાચુ જોઇ રીજું.	૩
એહ વિચારીરે, બ્રહ્મ નિશદિન નિરણે,	
મમ મન ઇછેરે, રેહેવુ શ્રીહરી શરણે.	૪
હે દયા સિ ઘેરે, હે વ્યાપક હે નિર્ભવ;	
હે સર્વોત્તમરે, હે વિશ્વભર રઘુભિનવ.	૫
હે હરે મુકુદરે, હે સર્વોન્તરયામિન,	
કમલ નયન હેરે, અગમ્ય સર્વ સ્વામિન	૬
હે લક્ષ્મીવરરે, હે સ્વાશ્રય જન પાલક,	
આવ હે ભગવનરે, નિષ્કુર મતિ નિર્દાલિક.	૭
ગુણ ગોવિદનારે, સહાયના કરનારા,	
નિત્યે રટતારે, સફલ થજ્યો દિન માહારા.	૮
નિજ માયાયેં, જ્યક્ત જેણે રચી થાપ્યું;	
સત્તા સ્ફુર્તિયેરે, વિશ્વ સકલને વાપ્યું.	૯
જેની માયારે, હરી વિમુખોને ભમાડે;	
જ્યે ભક્તોનેરે, રસિક રૂપથી રમાડે	૧૦
હુટ જનોયેરે, જે જાણ્યા નબ્બ જાય,	
તે નરહરીનેરે, નિત્ય નમુ હુ પાય	૧૧
સયર્થ જે છે, વિમલ મને લક્ષ્યાય,	
જેની આજારે. અલધ્ય નબ્બ લઘાય	૧૨
કર્મ ક્રીયાપદ રે, કર્તા પદ કે વિભક્તિ;	
રૂપ ધાતુનારે, વચન લિંગની વ્યક્તિ.	૧૩
વરણ માત્રિકારે, જન હુ કાઈ ન પ્રીછું,	
તોપણ હરિનુરે, હેત થવુ મન ઇછું;	૧૪
નિર્વિકાર છોરે, વક ક્ષમા બહુ કરજ્યો,	
કૃષ્ણરામનુરે, મન હરી ચરણે ઠરજ્યો.	૧૫

પી ૯ પ. ૯

કીર્તન ૪૧ મું.

લાવણી

દેખો મહા માયા, જ્યાને ^૧નિપાયા,
 વિધ વિધ કાયા, ^૨ભૂતન તે
 જ્યોવેંસબનાયા, ભરમ બૂલાયા,
 મરમ ન પાયા, ^૩વેકિન તે
 માતુ પીતુ લાયા, મૃત અરૂ જાયા,
 ભેદ બતાયા, નતનતે,
 ઉનમેહિ પચાયા, જ્યાન ગમાયા,
 મન લલચાયા, ગૃહ ધનતે
 કોઉ વિદ્યા પઢતે, વાદ ^૪ત્રિબડતે,
 ફીરે રબડતે, ઘર ઘરકુ
 કો રણમે ^૫બડતે, અરિ સુ ^૬અડતે,
 મસ્તક પડતે, સમરકુ
 હથીહય ^૭બઢતે, રથપર ^૮ગડતે,
 ચલે ^૯રગડતે, ^{૧૦}કનરકુ
 કો બજાયે બજાયાવે, ગાયન ગાવે,
 નૃત્ય શિખાવેં સુદરસેં.
 કોઉ ટીખલ દ્યાવે, વેસ બનાવે
 બહુત હસાવે, હુનરસે
 કો પશુ પઢાવે, ખેલ ખેલાવે
 જગત રીઝાવે, આદરસે
 ઔષધ દ્યે આવે, સખેચવાવે,
 ધન ^{૧૧}હરજ્યાવેં, ઘર ઘરસે
 કોઉ મુડન કરતે, કોપીન ધરતે.
 જટા પસરતે, નગન ચિલે

દે૦ ૧

૩

૧ ન સમજાય ૨ પ્રાણી. ૩ કોઈના ૪ બડબડ કરે છે. ૫ ફરે છે
 ૬ સામા થાય છે ૭ બળદ. ૮ રથ ઉપર બેસે છે. ૯ અથડાતા
 ૧૦ કોઈ ગાણુમોતે.

કેા માલસુમરતે, તિલક ચીતરતે;
 ઘર ઘર ફીરતે, અન્ન મિલે.
 કેા ઉચ્ચેસુરતે, બાંગ પુકરતે;
 કાન ^૧દુભરતે, અંગુલિલે,
 કેા ^૨ચુપડોપરતે, બ્રાતિ વિસરતે,
 કેા તપ ચરતે, છંદિલે. ૪
 એસે બહો ^૩છંદા, વિધ વિધ કદા,
 યામિનું ધધા, કેાઉ નહિ
 ભોગે અરૂ દેખે, ત્રિવિધ વિશેષે,
 અકલ અલેખે, સર્વ સહી.
 ભૂલવણી ^૪ભામા, કીસન રામા
 કહે ન પામ્યા, પાર કહી
 માયાકિ એ ^૫છબ, ભરમ ભયા સખ;
 દયા કરો અખ બહુત ભઈ. ૫

વી. ૯ પ. ૨

કીર્તન ૪૨ મું.

વ્યર્થ જીવવું કેશવની કરૂણા વિનારે,
 એણે જીવે સાર્થક તે શુ થાય જો;
 આલખ્યા પાખે આનંદ ધન અખીલેશને,
 દિવ્ય દેહ આ જાંનલે વહી જાય જો. ૧
 ધનના ઢગલા મલિયા તોપણ શુ થયુરે,
 જેણે વાધે નિત્ય અધિક સંતાપ જો,
 કૃપણોથી તે અરપાયે નહિ કૃષ્ણનેરે,
 તેથી અંતે થવું ભૂત કે સાપ જો. ૨
 પુત્ર પૌત્ર દૌહિત્ર મલેથી શુ થયુરે,
 જેથી કઈના કરવા સાધ્યા દ્રોહ જો,

અનુદિન તેહેને ઉચ્ચાટે રહેવું પડેરે,
 મરે જીવતે જાને શોક ને મોહ જો વ્ય. ૩
 એક ચક્રવર્તિ જો પામે રાજ્યનેરે,
 જોણે કંઈના જાને કલ્પવા કેહેર જો;
 તેથી અંતે માહા નરકે પડવું પડેરે,
 વપુને સેહેવા પડે વળ્લના વેહેર જો વ્ય. ૪
 જાણી પ્રતિષ્ઠા સુકર વિષ્ણના મમિરે,
 ગૌરવ તે તો માહા ગૌરવ સમાન જો,
 કૃષ્ણચંદ્રની કંઠા જાન તે કોયથીરે,
 આશ્વતરનું નિકલે નહિ અજ્ઞાન જો. વ્ય. ૫
 મરણ તણે મહા ભય તેથી નાસે નહિરે,
 કેડય ન મૂકે ક્રોધ લોભ કે કામ જો,
 સચરાચરના વાસી મમજાયા વિનારે,
 વિષય વૃક્તિયો પારખે ક્યમ વિરામ જો. વ્ય. ૬
 આ અવતાર અનુપમ આન્યો જાણે છેરે,
 બોધ વિના તે શાંતુ ચાલે જાળ જો;
 કંઠા કિચિત્ કરશે જ્યાહારે કૃષ્ણજીરે,
 કૃષ્ણરામને ત્યારે પડશે કલ જો. વ્ય. ૭

વી ૯ પ ૧૫

કીર્તન ૪૩ મું.

મન મૂખ થઈ શું ફરે મદ રમાતો,
 વશ્ય^૩ થઈ વશ કહું શુણ્ય વેદનિ વાતો.
 રખે જીવ અજાણ્યે મારગે જાતો,
 કે અથડામણ આગલ ઘણીરે
 વડિ વિશ્વમા વિશ્વંભર શુ વિસારે,
 જાણિ જોઈ શુ જીતીં જાજીને હારે

૧ ભુકની ૨ ભરેલો. ૩ હે મન ૪ મને વશ થઈ રહે. ૫. મનુષ્ય જન લાભ.

પડશે 'પ્રાહાર ત્યાહારે કોણ ચઢશે વાહારે,
કે અછલ હોયે તો ઓલવ્ય અણિરે

૧

જેણે જનનિ જઠર મધ્યે' રસાજસમારી,
જેણે 'અનલ આંચ થકી રાખ્યો ઉગારી.

તે વિશ્વેશ્વરને જાઉં હું વારિકે,
કે બાહારય કાહાડયો જેણે બંધથીરે.

અલ્યા ઘાંણિ તાણવીને ગુણ્યોનુ વેહેવુ,
અલ્યા હાડય છેડય તુંને પડતુ તું સેહેવુ.

તે કૃષ્ણે કપટ કપાવ્યુ છે કેહેવુ,
કે કાહાડયુ 'કધર જેણે કંધથીરે.

૨

અલ્યા ત્યાહારે હતો તુ તો તુચ્છથી તુચ્છ,
આજ માનવ થઈને શુ મરડે છે મરૂછ.

તુ તો પેટને કાળ્ય પછાડતો પુચ્છ,
કે અજી ન સમજે અભાગીયારે

હવે હું ને માહારે' માનવુ દે મૂકી,

તું તો ચ્યતુર થઈ રાખે જાતો ચક્રી
જોને કાલ લેશે ઓ રહ્યો છે હુકી,

કે પાછલ નહિ આવે પપાગિયારે.

૩

કોને મદ દેખીને શુ મુખડું મરડે,

કોને અરિ દેખીને અધર શુ કરડે

અલ્યા શાહાણો થઈને શલ્યા શુ ભરડે',

કે બાપ માહારા બુદ્ધિ કા ખુવેરે

આખા વિશ્વમા વિશ્વપતિ એ વસે છે,

એહેમા કોહોને તુ મુખ મરડીને હસે છે.

'ધણી તજી ધૂલ્ય ધોવા શૂ ધસે' છે,

કે જુઠા ઉપાધિને શું જુવેરે

૪

અલ્યા શાહાણુપણે સતોષને ધરયને,

હવે ફંદ ફેજેતીથી પાછો ફરયને'

અહ્યા કાંઈક હવેથી કહ્યું તું કરયને,
 કે સમજ્ય શિખામણ સ્થિર થઈરે
 અહ્યા બિન સગપણ શુ ધરે છે શોક.
 અજ કલ તૃણા કા કરે છે ફેક.
 તુંને લોકીક દાખવી લૂંટશે લોક.
 વિચાર વિના જાઈશ વહી રે,
 અહ્યા કૃષ્ણ કથા તેં તો સાલળી શાની.
 જ્યારે ગુણથી નાચ્યો ત્યારે શાનો તુ જાની
 અજ અકરમી રહ્યો અભિમાની,
 કે ભૂલ્યો ભમે બિનભાનથીરે.
 નિજ છાતિયેં શુ મેહેલાવે છે છાટ્યો,
 અજ કંઢી વચન શુ બોલ્યે મુખ ફાટ્યો.
 દૈવના ચોર હવે તો રહે ઘાટ્યો
 કે સમજ્ય સ્વામીને સાનથીરે,
 તુ તો ગુણનિધિ ગિરિધારિને ગાંને.
 સત્ય સમજી શરણ સાંમલિયાને જાને,
 થવાય તેહેરવો હવે થકી થાને.
 કે ભૂલ ત્યહાથી તુ ફરિ ભણ્યરે,
 જોલખ્ય એ છે સદા અવિનાશી.
 આજ્યેવડે જગત ભલુ રહ્યુ ભાશી,
 માંન્ય તું વિશ્વ સકલનો એ વાશી.
 કે ચ્યતુર પાચો મુઘો કરિચ્યણવે,
 તરત તરિશ છુટીશ ભવ કંઠ.
 પછી ગુણ અવગુણ ન જુવે ગોવિંદ
 મેહેરખાની કરશે એ મુકુદ,
 કે પતિત પાવન બિરૂદ પાલશે રે.
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણને ભજજ્યે,
 તૃણા તણા તું તુંને તજજ્યે.
 રનેહે શુ સરવેશ્વરથી સજજ્યે,
 કે ટંટા તે સઘલા ટાલશે રે.

૫

૬

૭

૮

ત્રી ૧૦ પ. ૧

કીર્તન ૪૪ મુ.

મન તું શિખામણ માન્યને માહારી,
 વસ્તુ વિવેકથી જોને વિચારી,
 અકલ અગાધ છે બુદ્ધિ તિહારી,
 તો કા બેઠા કાયર થઈરે,
 નિત્યને નિત્યે નિકટ તું રહે છે,
 જડ છે પણ જ્યેથી સરવ લહે છે,
 વિઘ્નને પથે તું કારે વહે છે,
 કે જ્ઞાન ગતી તાહારી ક્યહા ગઈરે. ૧
 દેવ બળ્યો કરી દૈત્ય કુમાર,
 કદી પશુ પક્ષિ તણે અવતાર,
 આ અવસર મલ્યો આણીવારકે,
 સમજ ૧સમઘ્યો નાયછેરે;
 નિત્ય અનિત્યનો ન્યાહાલી વિવેક,
 ઓલખ્ય સરવાવાસીને એક,
 ભજ્ય મૂકીને ત્રિવીધના ટેક,
 જો સદા તિહારી સહાય છેરે. ૨
 તન્ય તું અનેક ઉપાધિના ધધા,
 સર્વેશ્વરની સઘાત્યે તુ ૨સધા,
 કા અથડાતો ફૂં અજ અધા,
 કે લક્ષ્યોરાશીના લેખમારે,
 ટુંબુ કથા કદી સાલગ્ય કાને,
 ત્રિવિધ તાપથી તપે છે શાને
 માહારા કરી માધવને જો માંને,
 તો ભોગે ભલાઈ સર્વ લેખમારે. ૩

રાગ દ્રેષ રહે શીદ રાખી
 હુ માહાશ્ માનવુ દેને તુ નાખી,
 રામ રંગીલાના રસને આખી
 કે દાસ થા દીન દયાલનોરે,
 મીટશે જન્મ મરણનારે મેહેણાં.
 દેવાદિકૈના તૂ છુટીશ દેણા,
 લોપથશે પછી લાકિક લેહેણા.
 કે કાટો કપાશે કાલનોરે,
 પ્રીત્યે ભજ્યા તે તો પારજ પામ્યા.
 યુક્તિયે જગજીવન શુ જામ્યા,
 તે વિવિધ વેદના વેહેવી વામ્યા
 કે જીવનમુક્ત યોગી થયારે,
 સોહ ભાવથકી સાયુજ્ય મલીયા
 ભક્તિ ભાવથી ભજનમા ભલિયા,
 કઈ વિધના તેના ટંટા ટલીયા
 કે દેવ દેવની થઇ દયારે,
 એહેને શરણ થયે અરથજ સરશે,
 પેટ આપ્યુ તે તો પેટજ ભરશે.
 વિશ્વભર કયમ બિરૂદ વિસરશે,
 જ્યે વેદ વાક્ય પાલે સદારે
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણની વાચા,
 મન તૂ માન્ય સામલિયાને સાચા
 ને હરી ભૂદ્યો તો ખાઈશ તમાચા,
 કે આગલ પામીશ આપદારે.

૪

૫

૬

ત્રી ૧૦ ૫ ૨.

કીર્તીન ૪૫ મું.

મન નિત્ય દિવાલી આપણું,
માથે નરહરી સરખા નાથ.

કમી કોણ વસ્તની,

હરી સરખું હરીનું નામ શૂણ્યે.

કપે કરમ ^૧કુજરનો સાથ,

હારી ખસે હસ્તિની

૧

જેને નામે અન્નમિલ ઉદ્ધર્યો,

જીત્યો યમનુ ન ચાલ્યુ જોર,

લખાયો તે લેખમા,

તાપથી તતકાળ ગજેંદ્ર તર્યો,

પ્રીત્યે સ્તુતિ કરતા એક પોહોર,

રીઝી રહ્યો ^૨રેખમારે.

૨

^૩વિભુષણ કરી ^૪વૃષધ્વજે ધર્યુ,

જે જગત ભય કરે ઝેર,

રાખી કઠે રામને

સર્વ પ્રહાદનુ કારજ્ય સર્યુ,

વેઠી સકયો પિતાનુ વેર

નિત્યે જપિ નામને

૩

અળરીષ ઉગરિયો એ નામથી,

દુર્વાસાથી ન પામ્યો દુઃખ

સુદરશને સાદ્ય કરી,

સરસ નહિ બિન્નુ સુદરશ્યામથી.

રાખ્યો પરીક્ષીત પેશી કાખ,

પીડાને કીધી પહી.

૪

બીંમે બાણ શય્યાના ભયને તણ,

જપી મુખથી જય ચઢુવીર

કીધો વશ કાલને,

પીડામાં પંચાલિ પ્રભુને ભજી.

પામ્યા નવસેનવાંજી ચીર,

ઉગરીયા એ આલથી

૫

દેવે પાડવને રે કીધી દયા,

પમાડ્યા લાક્યા ગ્રહ પાર

અનલની આગથી.

દ્રુવ નામ જાગ્યેયકિ રૂઢવ થયા

એતી પામ્યા પદારથ ચાર,

પ્રીછા વરસ પાગથી

૬

જેણું કઈ જનને કરૂણા કરી,

એહેવા કરૂણાનીધી છે કૃષ્ણ

ભજી દ્યેને ભાવથી.

લેહેણુ દોગૂ જોવું ન પડે ફરી

પછિ પૂછવું શાને પ્રણુ

તરિશ નિશ્રે નાવથી

૭

કાઠિ નાખ્ય કર્યાઈની કલ્પના,

વીસારય સકલ્પ વિકલ્પ

વિઠલ વિશ્વાસથી.

જીઠી કરવી મુકી દે જલ્પના.૩

આયુષ્ય થાય છે અલ્પ,

સદા શ્વાસોશ્વાસથી

૮

તું તો ભૂર ભમ્યો ભૂતલ ઘણું,

હવે વશ્ય રહે પામિ વિરામ.

• ન્યેહ કરી નાથજી.

પ્રીછી શરણુ થા મૂક્ય પોતાપણું

સ્વામિ શરણાગત વિશ્રામ

હેતે ગ્રહે હાથજી.

૯

ગોવિદ બાણો માહારી ગત્યને,

કૃષ્ણરામ હું છું ક ગાલ
હરિ હરો આપદા,
સાયવોને સ્વામિના સત્યને.
સ્નેહ દૃષ્ટિયે કરીયે નિહાલ
ફરિ ફેરિ નાવે કદા.

૧૦

વી ૧૦ પ. ૩

કીર્તન ૪૬ મુ.

ઘડી ઘડી કૃષ્ણ ચિત્તન કરીયે,	
બીજે ભરૂસો ન ધરિયે	ઘ૦ ઘ૦ ૧
દ્રષ્ટિયે જ્યે જ્યે પડે તે ખોટું,	
એહેમા કેને માનિયે ન્યાહાનુ કે મોટું.	ઘ૦ ૨
માધવની માયા તાણુ એ છે રચિયું,	
મન પ્રીતીથિ પ્રપચમા પચિયુ	ઘ૦ ૩
એ મન અધ્યાસેથી અજાયું,	
થઈ પડ્યુ ઘેહેલુ હતું જ્યે હાહાયુ	ઘ૦ ૪
એહેમાંનુ નહી કાય કામમા આવે,	
એહેને ભરૂસે કા કાલ ગમાવે	ઘ૦ ૫
જ્યેણુ જ્યેણુ એહેની અહ તા માની,	
તેણુ તેણુ ભોગી હજારો હાની	ઘ૦ ૬
એહેવા અધ્યાસથી રહી રઉફરાટો,	
કૃષ્ણ ભજન વડે કાહાડય તાહારો કાટો.	ઘ૦ ૭
એ અરથે ધરયો આ અવતાર,	
મેલ મલશે નહિ તો પડશે માર	ઘ૦ ૮
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણનો દાસ,	
કૃષ્ણ ભજને મિટે મરણનુ હાસ	ઘ૦ ૯

વી ૧૦ પ ૨૪

કીર્તન ૪૭ મુ

ગોવિંદના ગુણ કુળ વિસારે,	
દાસ તણા હુ ખને જ્યે ૧દાર	ગો ૧૦ ૧
ધ્રુવને અચલ પદવીઓ આપી,	
સતાપ કરનારાને સતાપી,	
પ્રત્યક્ષ સાક્ષિ જો દીને અઘાપી	ગો ૧૦ ૨
૨અશ્મા તરયા નામ લેખથી જેના	
તો કા તં નહિ આશ્રિત એકેના,	
પ્રત્યક્ષ સાક્ષિ મલે છે તેડેના	ગો ૧૦ ૩
કા ચાલો અવલે આચરણે,	
નિરણે કરો કથા નાભલિ કરણે	
કૃષ્ણ રામ તે કૃષ્ણને શરણે.	ગો ૧૦ ૪
	વી ૧૧ ૫ ૨

કીર્તન ૪૮ મું.

જાગીને જોજ્યોરે, માનવીયો જાગિને જોજ્યો,	
ઈશ્વરેરે, શા શા કરયા ઉપકારરે,	
જનનીના જઠર ઝમોઝારરે,	
પીડા પામીને કરતા પુકારરે,	
શુણી સાભલિયે કરી સારરે,	
અધનથી કાહાડયા બાહારરે	જા ૧૦ ૧
લક્ષ્યચોરાશીરે મીટાડી લક્ષ્યચોરાશી,	
ફેરિયોરે છોડયા છખીલે દોરરે.	
ઘણા ગરદભાદિકના દોરરે,	
થઈ શ્વાન જ્યે કરતા ઝસોહારરે	
હવે વ્યતુર થશે નહી ચોરરે.	જા ૧૦ ૨

સરવ ઉઘાડીયે, વૃત્તિયો સરવ ઉઘાડી,
સામળેરે, મુલભ કર્યા સર્વ સ્વાદરે,
શ્રવણાદિકની કરી યાદરે.

પ્રભુજીનો પ્રીછી પ્રમાદરે,

ખેલવા દેા ખીજો બકવાદરે

જા૦ ૩

કામ ન આવેરે, કૃષ્ણ વિના કામ ન આવે,

કાર્યમારે, કુટિલ સખધી કોયરે,

જન જનનો સ્વાસ્થ જોયરે,

એમા કોણ આપણ હોયરે,

માનો માયાનો કીધો એ મોહરે

જા૦ ૪

રૂપ ધરિ આવેરે, રંગીલુ રૂપ ધરિ આવે,

ન્યાહાલવારે, ન ત ધુધટ ગ્રહી નારીરે,

બાહુડલી કઠ પ્રસારીરે,

તન મન ધન લેશે એહારીરે,

મોહબાણથી નાખશે મારીરે.

જા૦ ૫

સુત થઈ બેસેરે, શાહાણો શો નુત થઈ બેસે,

અકમારે, કાકા કહે મુખે કાલેરે,

પ્રેમેથી પાલવ ઝાલેરે,

હરિ લીધુ તે પાછુ ન આલેરે

થઈ ધરધણિને ઘર ઘાલેરે

જા૦ ૬

કુલ વધુ થઈનેરે, આવે એક કુલ વધુ થઈને,

ન્યાહાલતીરે, પાગ પકડતી પાગ્યરે

વહે લાજ ધરતી વાણ્યરે,

હાલા હલવીને કરશે એહાણ્યરે;

એ છે કપટ કલેશની ખાણ્યરે

જા૦ ૭

મિત્ર મોટેરા, થશે કઇ મીત્ર મોટેરા,

સ્વાર્થનારે, કેહેશે કરે પકવાનરે,

મોટું મેલવો ન્યાત્યમાં માનરે,
 પણ દેવા નહીં દે દાંનરે,
 કઈ કઉતુકે ભરશે કાનરે, જા૦ ૮
 અસજ્જન એહેવારે, મલશે અસજ્જન એહેવા,
 અતી ઘણારે, લક્ષ્ય લેખાવશે લોભરે,
 રાખી થાપણો દેશે થોભરે,
 અતી આલ ચઢાવશે ૧ઓભરે,
 ઘાલી ઘર તલે ૨મોડશે મોભરે જા૦ ૯
 અવસર આહાવોરે, ચુકો રખે અવસર આહાવો,
 આવિયોરે, હુવે નહિ આવે હાથરે,
 માથે નરહરિને કરો નાથરે,
 બાપડા શુ ન ભરશ્યો બાથરે,
 કરો સજ્જન જનનો માથરે જા૦ ૧૦
 શ્રવણે ધરજ્યોરે, કૃષ્ણકથા શ્રવણે ધરજ્યો,
 સ્થિર થઇરે, ત્રિવિધ તાપ થશે દૂરરે,
 ભલિ ભક્તિ થશે ભરપૂરરે,
 નિરખિ નાથને વાધશે નૂરરે,
 જન્મ મરણને તરશ્યો જરૂરરે જા૦ ૧૧
 પ્રીતથી કરજ્યો પૂણ્યની પ્રીતથી કરજ્યો,
 પાત્રનેરે, દાખિ અરપજ્યો દામરે,
 તેથી કષ્ટ જશે થશે કામરે,
 નિત્ય નાથનું જપજ્યો નામરે,
 કહ્યુ માનજ્યો કહે કૃષ્ણરામરે જા૦ ૧૨

ગી ૧૧ ૫ ૫

કીર્તન ૪૯ મુ.

અજિ કા નબ્ય ચેતોરે, માનવિયો કા નબ્ય ચેતો,
આ સમેરે, ફરિને નહિ આવે દાવરે;
પછિ પડશે ઘણો પ્રસ્તાવરે આલુ હાથ્ય નહિ આવેનાવરે,
માટે અવલા મુકી ઘો ઉઠાવરે ૧

અહ મમતાથીરે, ભુલો શુ અહ મમતાથી
આપડુ રે અગન માનિયે આપરે એતો પંચભૂતનુ માપરે,
જ્યેને વ્યાપે ત્રિવિધના તાપરે.

વિના સમજ્યે છે એહેનો વિલાપરે ૨

સચ્ચિતરૂપીરે, આપણુ છુ સચ્ચિતરૂપી,
ઇશથીરે, અલેહ એહેવા અશરે.
શાનો આપણુને વિદ્ર સરે, આતો ભૌતિકનો થાય અશરે,
જાણો સેવી સાચા પરમહ સરે ૩

અધ્યાસેથી ભાસેરે, અવલુ અધ્યાસેથી ભાસે,
આપનું રે, અન્ય વિષે અભિમાન
તે તો માયાના વિધવિધ તાનરે, અતે લય થશે ઉપજે જ્ઞાનરે
નાથ ભજતા લેહેવાશે નિદાનરે ૪

માનો છા જ્યે માહારારે, તે તો નથી આપણા કોઈ,
ધારજ્યોરે, ધન સૂત દારા ધામરે
તે સહુને છે નિજનુ કામરે, હાર્ન જતા એ ભાસે હરામરે,
માહારા માન્યે થશે બદલામરે ૫

પુરવના રુણિયારે, મળ્યાએ પુરવના રુણિયા મેળવ્યારે,
માધવજીએ માનોરે, આપણે એમને સંબધ કયાહાનોરે
એમને માટે કાળાધાઓ માનોરે જતાશોકધરોછોતેશાનોર.૫
રખાશે ન કોહોનેરે, આપણથી રખાશે ન કહોને,
હાથમારે, સરવના બુદ્ધા સ્વભાવરે
બલવતી માયાના બણાવરે, એમનો અંતે થાશે અભાવરે,
બુવો આયુનો થાય છે આવરે ૭

શિરે' મર્ણુ ગાજેરે, શરીરિ થીરે મર્ણુગાજે;
 ઓળખોરે જાવું છે મૂકીને સર્વરે, અહં મમતાએ લાગો ગર્વરે.
 વશ રાખો અતર મન અર્વરે, છુટો પંચ એવિધાના પર્વરે. ૮
 હરિને ભજતારે, હુશ્યેથી હરીને ભજતાં,
 ઉપજેરે, જ્ઞાન ભક્તિ ને વિરાગરે.
 ઓલખે જ્યે તેહેના ભાગરે, દિલના સહુ મિટશે દાગર,
 આહાવો પામશ્યો ક્યહાં પછી લાગશેરે. અ. ૯
 સત્વર થાજ્યોરે, હવેથી સત્વર થાજ્યો,
 કૃષ્ણનીરે, કથા સાલલજ્યો કર્ણરે.
 સત્ય ભાવેથી થાજ્યો શર્ણરે, એવા કરજ્યો હવે આચર્ણરે,
 કૃષ્ણરામ તરો જ્યમ મર્ણરે અ. ૧૦

વી ૧૧ ૫ ૭

કીર્તન ૫૦ મુ.

મન માહારારે માનવ દેહ, ફરી તુને ક્યહાં મળશે,
 કર્યનારાયણ શુન્યેહ^૧, તાપ તતક્ષણ ટલશે. ૧
 દેવ લોકના દેવ સકલ તે ઇચ્છે આ અવતારરે,
 જ્ઞાન વિરાગ વિવેકવટે કરી આથી થાય ઉદ્ધાર ૨
 વિષય રૂપિ યા વિષલોખ્યાનો, નોહો વિમલ આવેશરે,
 શાસ્ત્ર શ્રવણ કરી સત સગત્યથી, લ્યે ઉત્તમ ઉપદેશ ૩
 મેહેનત્યથી કા મલબુ માને, ધનસુતદારા ધામરે,
 કબ્ટ પડે ત્યહા કૃષ્ણ વિના તુંને, કોય ન આવે કામ ૪
 પશુની પેરયે દેહ દર્શી થઈ, વાહાલ વેર શીદ રાખેરે,
 અલસર ચુકી આપઆપને, રખે નરકમા નાંખે ૫
 અતર્દીંટે જો અવલોકી, શુ સસારમા સત્યરે,
 ગલ થકી તે મરણ લગણુ છે, વધતી નીત્ય વિપત્ય ૬
 આપ આપણે કરમે મલિયા, સગાં સંજંધી લોકરે,
 પોતપોતાને પથે રૂપલશે, તેહેમા શાનો શોક ૭

૧. રનેહ. ૨ નરશે

ધરમ કહ્યો ^૧ અપવરગને અરથે,, તેનું ફલ ધન નોહારે,
 ધનનું ફલ તો ધર્મ સાધવો, માં ખોટામાં ખોય. ક. ૮
 ઇન્દ્રિય અરથે કામ નથી કહ્યો જીવન માત્ર પ્રયોગરે,
 જીવવું તે જગદીશ જાણવા, સમજી કરચ સંયોગ ક. ૯
 નરતનું નૌકા સફરુડ ખેવટ, જો તું શરણું જઈશરે,
 સ સારાણુંવતરચ પ્રભુ પવને, આત્મ ઘાતી માં થઈશ. ક. ૧૦
 જે કરે તે કરચ હરીને અરથે, અન્ય તજી ઉદ્દેશરે;
 લક્ષ તજીને રખે લપટાવે, મમતા રૂપી મેશ; ક. ૧૧
 આ અવસર અતી દુર્લભ જાણી, લ્યે લાખેણી લાહાણરે;
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ ભજનથી, કરચ તાહાઈ કલ્યાણ. ક. ૧૨

શ્રી. ૧૧ પ. ૧૦

કીર્તન ૫૧ મુ.

શાણગાર વિષે.

મુખકારી સરસ સ્વરૂપ,
 મંગલ મૂર્તિ તાલુ,
 ચિત્ત કા ચિત્તે નહિ ચ્યૂપ,
 મિટવા ર માધપાણુ. ધ૦ ૧
 શિશ કીરીટ મયૂર પીછનો,
 રત્ન જડિત તે રાજેરે,
 મકરાકૃત કુડલ યુગ દોખી,
 કોટિ દિવાકર લાજે મં ૦ ૨
 બૂ યુગલોના નર્તન આગે,
 શી અનિમિષની શેઠીરે,
 અલક યુગલ વદનાણુજ ઉપર,
 ‘અલિ પંક્તિ જયમ ખેડી. મ ૦ ૩
 કુદકલીસમરદની પક્તી,
 મદ મદ મુસ્કયાનરે,
 જ્યે જોઈ ધ્યાતા હૃદય થકે તે,

મિટે મદનનું માન. મ ૦ ૪

કૌસ્તુભ કંઠ વિરાજે વક્ષ્યે,

શ્રી વચ્છ લક્ષ્મી ઝલકે,

ખાંહે બાબૂખંધ ક્રમતે,

ચોસર મોતી લલકે સં ૦ ૫

વૈજયંતી માલા ઉર ઉપર,

ચ્યાર ભૂજે હથીયારે,

કટિ કિંકિણિ પીતાબર ઉપર,

આભાનું ભુજ ચ્યાર. મ ૦ ૬

નવધન સમ શ્યામલ તેજોમય,

મૂર્તિ પરમ રસાલરે,

કૃપા કટાક્ષ્ય કમલ દલ લોચન,

ચરણે ચિન્હ વિશાલ મં ૦ ૭

પદ નખમણિપ્રતિ પ્રતિ શશિ શોભા,

વજ્રકુશ દંજ પદ્મ,

ચિન્નાકિત તે ચરણ તણા તલ,

ભાસે ભક્ત હૃદીસદ્ર મ ૦ ૮

જે ચરણોનો અગાધ મહિમા,

તાપ સકલનો હારીરે,

જેહેના રજનિ મીશ્ર જાનહવી,

પતીત પાવનકારી. મ ૦ ૯

એહેવું ધ્યાનમમ હૃદય કમલમા,

• કરુણા કરી કરાવોરે,

કૃષ્ણરામને કૃષ્ણચંદ્ર,

અવલોકનમા આવો. મ ૦ ૧૦

વી. ૧૧ પ. ૧૧

કીર્તન પર મું.

મનરે દરદિયા,	
દરદ તું બાણે ન કા સ્વયમેવ,	
મૂક્ય તું કુપથ્ય કરવાની ટેવ,	
હવે તો સદૌષધની કરચ સેવ.	મં. ૧
આ મમતાના અદાપથી તુને,	
પ્રવૃત્તિ રૂપી પીડય,	
તાપ ત્રિવિધે તપ્ત તું અલ્યા,	
હવે તો સમઝીને હીડય.	મન. ૨
અસલાવના આદો શીશી,	
વિપરિત લાવના વેમ	
લય તુને મૂર્છા મમો,	
વલિ વાતિ સમો વિશ્લેષ	મન. ૩
કપટ કક્ સરખુ તુને,	
મહા મન્યુ તે માહિલો તાપ,	
લોચ્ય પોચ્ય તે લોલ તુજને	
તૃણા તુજને પ્રલાપ	મન. ૪
ખાસી સમી ખલતા તુને,	
નિજ વર્ણન શોક મમાન.	
લોક લવતુને ભ્રમ સમી,	
તુને આધી સમુ અજ્ઞાન	મન. ૫
દેહ દરશન દેહુ તુજને,	
સ અહણીર્યો સંબધ,	
કામ અમ સમાન તુજને,	
મદાગિન અહ ધધ	મન. ૬
પુત્રાદિની પ્રીતી પામ,	
હુ કરતાપણુ હીક,	

સસાર સુખ તે શુલ સમ,
 કા અજી ન ધરે બીક. મન. ૭
 કૃષ્ણકથામૃત પથ્ય સાથે,
 જ્ઞાન રસાયણ ઘોઘ્ય,
 પી પુરુષારથ સિદ્ધ થવા,
 આવગ જન્મ ન બોલ્ય મન ૮
 સત સગતી કૃષ્ણ પ્રીતિ,
 એહેતું કર્ય અનુપાન,
 જેહેવો હતો પેહેવો થઈશ,
 દ્રઢ ધગતા હરિનુ ધ્યાન મન ૯
 માહાલ વૈરને ગેષ તજ તું,
 કુપથ્ય માની દર,
 કૃષ્ણરામ શ્રીકૃષ્ણ ભજતા,
 નિજનુ ન્યાહાલિશ નૂર મન. ૧૦

વી ૧૨ ૫ ૩

કીર્તન ૫૩ મુ.

મન માહારારે, કા અતિ આકુલ થાય છે,
 મન માહારારે, વિષ્ણુને સર્વ વિદીત
 મનોરથ પૂરશે
 મં અલલ સુલલ થવુ રહાય છે,
 મં પ્રભુજી શુ કર્ય તું પ્રીત, મનોરથ પુરશે ૧
 મં દેવ સકલનો એ દેવ છે
 મં સરવ વરદથી શ્રેષ્ઠ, મનોરથ,
 મં તારવાની જ્યેન દેવ છે
 મં પ્રાણિ માત્રનો એ પ્રેષ્ઠ, મનોરથ, ૨
 મં બલવત બિરુદ જહેના સદા
 મં શરણ વર્તસલ જ્યેનુ નાંમ, મનોરથ પૂરશે.

મં આશ્રિતની હણે આપદા,	
મં કંઈકના કીધા કામ, મનોરથ	૩
મં વિશ્વ સકલમા જ્યે વસે,	
મં સર્વજ્ઞ સર્વાધાર, મનોરથ	૪
મં ૧કૃપણને એ કદી નંચ કંમે,	
મં સેવક તણી કરે સાર-મનોરથ	
મં તે તો એહેને પુરવે વિસારીયો,	
મં તારું તો છે એહેને સ્મરણ-મનો	
મં આજ જો તે એહેને સંભારીયો	
મં તે સુણે સઘલુ કરણ, મનોરથ.	૫
મં એનથી કદીયે વેગલો	
મં પ્રભુજી છે તાહારે પાસ, મનોરથ,	
મં ભક્તવત્સલ એ તો છે ભલો	
મં દ્રઢ ધરી રહે વિશ્વાસ, મનોરથ,	૬
મં જઠરમા જેણે ભલવ્યો	
મં બાહારય કાઠયો કરી શુદ્ધ. મનોરથ,	
મં પછી જેણે પ્રસુતાને ભાલવ્યો	
મં પ્રગટિ પિવાવ્યુ દ્વંધ મનોરથ.	૭
મં માનવ દેહ જ્યેણે આપીયો,	
મં દેવને દુર્લભ જ્યેહ, મનોરથ	
મં તૂ અતિ તાપથી તાપીયો.	
મં એહેને વિદિત છે એહ મનોરથ	૮
મં એહેનો ભરુસો રાખજ્યે	
મં વહીશ નહી હવે વામ, મનોરથ.	
મં દૈવત બીજુ ન દાખજ્યે,	
મં કરજ્યે કહ્યુ કૃષ્ણનામ મનોરથ પૂરશે.	૯

વી. ૧૨ પ. ૯.

કીર્તન ૫૪ મુ.

મન માહારારે, વિશ્વ ભચીત્ર જેણે રચ્યું.	૪
મં વિવિધ ખનાવ્યા વિલાસ, મનોરથ પૂરશે.	
મં મીથ્યાને સત્ય સમુ મચ્યું,	
મં પોતાનો આપી પ્રકાસ-મનોરથ.	૧
મં માયા સાહામી દ્રષ્ટી કરી	
મં ચિંત્યે આપ્યો ચિદાભાસ-મનો	
મં તેથી આ રચના વિસ્તરી.	
મં જ્યે વશ્યો સરવા વાસ,-મનોરથ પૂરશે	૨
મં શ્રુતિયો સરવ જ્યેહિને સ્તવે	
મં શાસ્ત્ર સકલ કરે શોધ-મનોરથં	
મં વેદાત જ્યેહિને વર્ણવે	
મં ભુવને કરવા બોધ-મનોરથં	૩
મં આનંદ ધન જ્યેહિનુ રુપ છે.	
મં સાર સકલ લાભું સાર-મનો.	
મં ભુવન સકલનો જ્યે ભૂપ છે.	
મં નિર્ગુણ સગુણાકાર-મનો	૪
મં જેહિના નામના સમર્ણથી	
મં દૂખ સકલ હોય દૂર-મનો.	
મં કથા જેહિની સુણ્યે કર્ણથી.	
મં ઉજ્જવલ થાય છે ઉર-મનોરથ	૫
મં ઉત્તમ જ્યેહિની ઉપાસના.	
મં કીર્તેથી કલ્પીમલ નાસે-મનોરથ.	
મં દોષ જીવે ન જ્યે દાસના.	
મં પ્રેમી તણે જ્યે પાસે-મનોરથ.	૬
મં વિશ્વાસે જ્યે ન વગળા	
મં ભક્તમનોરથ પૂર, મનોરથ પૂરશે,	
મં કલ્પી ન શકાય જેહિની કલા.	
મં જાણે તુને જ્યે જરૂર-મનો	૭

મ● ભજતાં ભવાર્ણવ તારશે
 મ● પતિત પાવન જ્યેતું નામ મનોરથઃ
 મ● એને ભજે ન તે હારશે
 મ● કરજ્યે કહ્યુ કૃષ્ણરામ, મનોરથ પૂરશે

વી. ૧૨ ૫ ૧૦

૮

કીર્તન પપ મુ.

મેરે મન ધર્ય નિત્ય વાકો ધ્યાન,
 જ્યા કોવેદ યિમલ યશ ખરને;
 ગીતા કરે જ્યાકો ગાન મેં ૧
 પ્રથમ વિશેષણ તમસ. પરસ્તાત,
 સો પ્રકૃતી કે પાર,
 જ્યાકુન આવરણકા અધેરા,
 જ્યાકુન કોઉ અહ કાર. મેં ૨
 આદિત્ય વરણ એ દ્વિતીય વિશેષણ,
 સો સ્વય પ્રકાશ અખડ,
 વિદ્યા અવિદ્યા સુજ્યોહે વિરહિત,
 બિકસત જ્યાસુ બ્રહ્માડ. મેં ૩
 અચિત્ય રૂપ એ તિસરા વિશેષણ,
 જ્યહા ચિત્ત યાવત ચૂપ,
 બ્રહ્માકાર વૃત્તિ સૂ ભાસત,
 સોહ એ અપનો રૂપ મેં ૪
 સર્વસ્વ ૧ધાતાર વિશેષણ ચોથા,
 મો અખિલોંકો આધાર,
 સખકુ પોષણ જ્યાસ્ હોવત,
 સો સખકો કીરતાર મેં ૫
 ૨ અણો રણ્યાસ પચમ વિશેષણ,
 સો બારીક સૂ બારીક,

જ્યહાં જ્યે સો ત્વહાં તે સોહી દીસે,
 ઇન બીન અન્ય ^૩અલીક. મેં ૬
^૪અનુશાસિતાર પશુ છઠા વિશેષણ,
 સોહી અભંગ જ્યાકી આજા;
 બાહ્ય ભીતર ગુરુ પુરુષ ભઈજ્યો,
 પ્રણતકી પ્રગટત પ્રજા મેં ૭
 સમમ સોહી ^૫પુરાણ વિશેષણ,
 જ્યાકુન કૌઠ વિકાર,
 જ્યાં કો રૂપ ન બદલે કદાપિ;
 જ્યો અનાદીહે અપર અપાર મેં ૮
 કવિ એ સોહિ વિશેષણ અષ્ટમ,
 આદી મધ્ય અંત જ્યાને;
 જ્યાકુન કેહેવો પરતહે કહુહી,
 કૃષ્ણરામ જ્યાકુમાને મેં ૯

વી ૧૨ પ ૧૯

કીર્તન પદ મુ.

એસે અપને નાથકું જ્યોહી,
 નિત્ય વિવેક સૂ વિચારે.
 સોવત જ્યાગત આવત ધાવત.
 અનુદિન જ્યોહી ધારે. મે
 મરણ સમયમે અનુક્ષણ ચિંતે,
 પ્રબલ ધરી જ્યો પ્રેમ
 માનવ જન્મ સફલ હોય તાકો,
 ખુબ બને સખ શેમ. મે ૨
 યહ ચિંતન બિન વિમુખ રહેજ્યો.
 વાઠે જનમ બને વ્યર્થ

ઇહ પરલોકમે તાકુ પીઠા,
 એકહીન સરે અર્થ. મે. ૩
 સદ્ગુરુ શરન બચે સૂં સમજત.
 વાકો ન ત્રુટત તાન,
 અનુદીન સોહુરટત આજ્યંતર.
 અહ મમકો તણ માન. મે. ૪
 પાપ પૂણ્ય નહી બાધત વાકુ,
 સચિત સબ જ્યર જાવેં.
 કૃષ્ણરામ નિત્ય કૃષ્ણ ચિતને.
 અ તે પરમપદ પાવે મે. ૫
 ત્રી ૧૨ ૫ ૧૮

પદ ૫૭ મુ.

ત્રીભુવનવાલા જાગરે,
 અધમોદ્ધારા જાગરે,
 પચમ માહાલે કીનિ નિદ્રાજ્યહા
 હોવત અનહદ રાગરે ત્રી. ૧
 પાચ પચીસ સગ કહે પોહોચાઇ,
 મેરી અરજકી આગરે
 હોય રાની સગ આપ એકાતે
 વહા ઓ કંચા ઘરે પાગરે ત્રી. ૨
 તીનું ચ્યોપદાર વોહી છયુટ પરચ,
 હમસું ન હોવત થાગરે.
 ઐસે પ્રભુકુ કહાલું પુકારુ.
 અબ કછયુ કરચ નિદ્રા ત્યાગરે, ત્રી. ૩
 દેખો મે નટકી રીત્યમ નયા નયા,
 લ્યાયા વિવિધ બહો રસ્વાગરે;

બોમાકાશ ખખાં ખરાખિધ વસવ,
તો હું નહીં અનુરાગરે. ત્રિ० ૪

જ્યો કછુ એસ ફર્યે હોયે તુમકુ,
તો અખ દીજે સુહાગરે,
નહિ તો કહો એ એસનકારે,
મત વ્યાવે બિન લાગરે ત્રિ० ૫

અખ કહો સત્ય ઉત્તર યાકાતુમ,
મત રખના દિલ દાગરે.
કૃષ્ણરામ કિંકરકી લાવટચ,
લવકી લવ અખ લાગરે ત્રિ० ૬

|| ૧૨ ૫ ૨૦

કીર્તન પદ મુ.

લાવણી

સુન્ય મનરે મન હમારા,
યા માયાકી મોહજાલ પરીકર્યો 'ખાવિંદ બિસારા, સુ. ધ. ૧

ખાલપણા ખેલેકાટ બહો વિધ. ખેલમેં ગમાયા,
તરૂણી તારૂણી કે બશ્ય હોકેં, કીડા પરધાયા,
કીડા પરધાયકે ખાવરે, યૌવન ચહ હારયા. યા મા. ૨

માત પિતા અરૂ ભાઈબધુ, લરકે કબિલા,
વાકુ અપના અપના કર કર ભરમનમે ભૂલા,
ભરમનમેં ભૂલારે ખાવરે, લવજલ ચહ ખારા. યા મા. ૩

દેખ ઘરી ઘરી પલપલક્ષન છન, કરત કાલ જ્યાવે,
જન્મ મરન અરૂ જરા દેખતો, હુ અખલુ ડરનાવે,
અખલુ ડરનાવે ખાવરે, ખોવત જન્મારા. યા મા. ૪

જરા જજરી રઆય લગેગી, નહિ દ્રષ્ટેં સૂઝે,
લગી જવાલ ઘરકૂપ ખન્યેસૂં, ઝટ કેસે ખૂઝે;
ઝટ કેહેં ખૂઝેરે ખાવરે, બિનસે ઘર સારા. યા મા. ૫

જામર કમલમે મીન જાલમે, દીપમે પતંગ,
 દેખ દેખકેં ઇસ બિધ પ્રાની, મૂતલ બિન ઢંગ;
 મૂતલ બિન ઢંગસેં આવરયે, કહા લાગત પ્યારા. યા મા. ૬
 કાતિ કીર્તિ કાતા લક્ષ્મી, આપે કહત મેરી,
 ગલા પકર ખીચેગા કાલ જ્યખ, વે નહિ કેા તેરી,
 વે નહિ તેરી હોય આવરે, જ્યાવેગા મારયા; યા મા. ૭
 કૃષ્ણરામ કહે પીનિ પ્રમાદ, મહિરા મોહ રૂપ,
 જગત ભયા ઉન્મત જ્યાનકર, પરિયા ભવ રૂપ,
 પરિયા ભવ રૂપમે આવરે, કબનિકસન ખારા. યા મા. ૮
 વી ૧૩ પ. ૧૩

કીર્તન પદ મુ.

બડા ગુનેગાર મેરા મન મસ્તાન હે. ધ૦
 કછુ કછુ બેઠકી શિક્ષા સુનાઇ,
 અવર પઢાયા પુરાન હે. બ૦ ૨
 શાસ્ત્રકી શીક્ષ્યાકું નહિ માંનત
 અજહુ ધરત અભિમાન હે બ૦ ૨
 કોઉ ઉપાય કીયે નહિ માને.
 યજ્ઞ તીરથ વ્રત દાન હે બ૦ ૩
 માનવ દેહ પ્રસાદી હરિકી;
 વાકોન રાખત માન હે બ૦ ૪
 કેસે કરમે કૈશવજી અખ,
 ભુલ્ય પરયો નિજ માનરે બ૦ ૫
 ચરન સરન આયોમે ગ્યાકર,
 ગોવિંદ દિજિયે જ્ઞાનરે બ૦ ૬
 કૃષ્ણરામકુ કાઠક કૃપા કરો;
 કૃષ્ણજી જીવન પ્રાણ હે બ૦ ૭

વી. ૧૪ પ. ૧૭

કીર્તન ૬૦ મુ.

અજી મન મેરા તું કીને ભરમાયા હે	અ. ધ.
કોટિ કલ્યાણુ રૂપ હરી તજ્ય કે,	
લૌકિકમે લલચાયા હે.	અ૦ ૧
કહા કલ્યાણુ કરે ગે તોકુ;	
ધન સુત ગૃહ વપુ જાયાવે.	અ૦ ૨
કઉતુક મકલ કુવે મેં ડારી;	
ભજ્ય સજ્જન પદ છાચારે	અ૦ ૩
વે પુરુષોત્તમ સૂં કરચ પ્રીતિ,	
નિર્મલ જ્યાને તું નિપાયા વે	અ૦ ૪
દેવ સરીખેકું જ્યો ફલ્લિ,	
અખ તુ ૧લક્યો એસિ ૧કાચારે	અ૦ ૫
ખેદ પુરાન શાસ્ત્રકી શિક્ષા,	
પઠ પઠ દિન કા ગમાયા હે	અ૦ ૬
કૃષ્ણરામ અખ કૃષ્ણ કંપા સુ,	
ખામ્ય કછુક સ્થિર લાયા હે	અ૦ ૭
	વી ૧૪ ૫ ૭

સંતપુરુષના સગાં વિશેનું વર્ણન.

કીર્તન ૬૧ મુ.

સંત પુરુષને શોધિ સેવિયે,	
શુદ્ધ સગાનો જ્યે સખધી,	
અગી સઘળા જેહેના ઉજલા,	
કુલહીનોની જેને ખંધિ	અ૦ ૧

પૂણ્ય પૂર્વનું માતામહ જેહેનું,
 માધવજીની કરૂણા માતા,
 વિપ્ર વરણ તે દીક્યા વેણુવી,
 ત્રીવિક્રમનો શરણો ત્રાતા સં ૨
 પ્રભુની પ્રીતિ પન્ની જ્યેહની.
 બ્રાતા ભાગવત કેફ દાન,
 બલવતી ધીરજ્ય જેહેની બેહેનડી,
 નાથ નામનો જપ યજમાન સં ૩
 ક્રિયા કરમની જેની કન્યકા,
 શુદ્ધસત્વ જ્યેહેનો ય્યામાત્ર;
 સસંગે સગમ જેહેને સતનો,
 પ્રેમ કથાનો સુત સતપાત્ર સં ૪
 કુલવધુ જેહેની વિરતી ત્રિવચની.
 વિધ્યુ તણૂ કીર્તન વેહેવાઈ;
 પરોપ ઠરવુ પાડોશી જેહેના,
 મનન જેહના મીત્ર સવાઈ સં ૫
 શીલપાણુ તે સાસુ જેહની,
 મામા મગલનુ આચરવુ.
 કાકા જેહેનારે નિષ્કામતા,
 કાકી કલહ તાજૂ નવ્ય કરવુ સં ૬
 પુઈ તે જેહેની કુલ્ય ન હાકવી,
 કૂવા કૂબોને ફોકટ લેહેવુ,
 અનાસક્તિ તે જેહેની આજી મા,
 શુદ્ધ પિતામહ સુખદુખ સેહેવુ સં ૭
 મમતા મરદન તે માતામહી,
 બડબડ તજવુ તેહ બન્ડેચી,
 પૌત્ર પૂણ્ય પરમારથ જેહને,
 આસ્તિકતા જેહેની કુનદેચી સં ૮

મોહ વિસરવું જેની મામીયો,
 ભાણેજ તે તજવી ભ્રતી,
 શમલ તણે પ્રસ્તાવજ શાવકા,
 સાલા હેલી સુદર શાતિ. સં ૦ ૯
 હયાલુતા તે જ્યેહની દૈહિત્રી,
 શારિગધરની સેવા શેહર,
 ક્ષમા રૂણી ખડકીમા રહેવું,
 મોટાપણુ તે મહુથી મેહર. સં ૦ ૧૦
 આચારજ તે આત્મારામતા,
 વ્યસન જેહનું વિષ્ણુ ગાવું,
 સાવધાનતા શિષ્યજ જેહના,
 સ્નાન જ્ઞાન ગગામા નાહાવું સં ૦ ૧૧
 વેદાજ્ઞાતે જેની વૃત્તિયો,
 આસન પ્રારબ્ધોનો ભોગ,
 કૃષ્ણરામ તે સંતપુરૂષ સાચા,
 રાગાદિકના જ્યાહા નહિ રોગ. સં ૦ ૧૨
 ત્રી. ૧૪ પ ૯

કીર્તન કરે મુ.

કૃષ્ણ વિના તાહારૂ કોય મગુ નથી,
 શાને એવરને માને,
 જેમ લક્ષ્યે તે જોખ્યમ કરશે,
 દ્રઢ કરી જોને ધ્યાનેરે કૃં ૦ ૧
 કહિતુક સઘલા જોઇશ ક્યહા લગી,
 અવમર આહાવો જાણ્યેરે,
 તાણાતાણ્ય થશે તે સમયે,
 કરકૃષ્ણ તાહારો સાહાશેરે. કૃં ૦ ૨

જનનિ જઠરથી જન્મ થયો ત્યાહારે,
 શુ લાગ્યોતો સાથેરે,
 ખાંધિ મુઠીનો ભરમ જશે તો,
 જઘશ પસારયે હાથ્યેરે. કૃ૦ ૩
 જ્યે વેળે તુંને યત્ન હતું નહી,
 ત્યારે પૂરણુ રૂપયોપાયુરે;
 યત્ન સકલ જેણે સહજ જગાડ્યાં તેતું,
 ગાન ન કા તે ગાયુરે. કૃ૦ ૪
 રવિ શશિ ^૩ઉડુ શિખિ ઇદ્ર ^૪મરણુ,
 જેની આજ્ઞા માફક ચાલેરે,
 તેહેવા થકે તું કેવો બલિષ્ઠ જ્યે,
 મત વાલો થઈ માહાલેરે કૃ૦ ૫
 કલબલ કરતા કાલ જશે વહી;
 ખકતા માહાડ માહાડરે,
 વિપ્લુ વિસારે વિકલ થઈશ પછી,
 બધ ધઈ જશે બાડરે કૃ૦ ૬
 મદ્ગુણુ સંગથી શાસ્ત્ર શિખામણુ
 કાંઈક ધરય તું કાંનેરે;
 દેહે દરશી થાતાં હુ ખ પામિશ.
 ભુલો પડિશ બિન ભાનેરે, કૃ૦ ૭
 કાંઈક હવેથી તું સ્થિર ઠરીને,
 શ્રીહરીને સભારયરે,
 સ્વારથ સકલ સુધરશે તાહારો,
 પ્રભુ પમાડશે પાડચરે. કૃ૦ ૮
 દૃષ્ટુને કાંઈ પડે નહિ કેહેવુ,
 સરવજ્ઞ બાણે સર્વરે,
 તાહાડ કરયું તો કાંઈ ન નિપજે,
 ઘેલા કરીશ નહિ ગર્વરે કૃ૦ ૯

(૯૭)

આતરી નજરે જો અવલોકી,
સદ્દર રને રહિ શરણેરે,
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણને લજતા,
મિટે જરા લય મરણરે

કૃ ૦ ૧૦

વી. ૧૪ પ. ૧૮

કીર્તન ૬૩ મુ.

મત મૂકીને માનવી, કહ્યું કાંઈક કરજ્યે.
આગમ શીક્ષા અભીનવી, ચિત્ત ચિંતાવિ ધરજ્યે. ૧
પ્રથમ આપને પરખીયે, હું તે કયહા થકી આવ્યો.
હાર્દ લહીને હરખીયે, જેણે હું ઉપજાવ્યો. ૨
માતપિતાથી જો ઉપજ્યો, તો તો તે કાં ન જાણે.
જેશી કહે વાત જુજવિયો, તેને પૂછ્યે પ્રમાણે ૩
ગલમાં કોણે ઘાલિયો, રચના રચિ રૂપી.
યત્ને ને કરી કોણે ઝાલીયો, પીડા જ્યહાં પ્રાઢી ૪
જઠરા નલની આંચથી, તુને કોણે ઉગાર્યો,
ગર્ભાણી માહા ઘાયથી, કયમ બાહારય પધાર્યો. ૫
એ સહુ રચના રામની તું તો પૂત્રજ તેહેનો.
વાત માની લ્યે કામની, આશરો ધરય એહેનો. ૬
એહેવા પિતાનો પૂત્ર થઈ, શાને હીડે રજલતો.
અન્ય સગાને અન્નણ્યે લહી, કંટે કા કલકળતો ૭
પ્રીછિ પિતાના પ્રણુને, આલખવુ ચ્યાહાને.
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણનં, કંટે કલથી સાહાને. ૮

વી. ૧૫ પ. ૬

કીર્તન ૬૪ મું.

મન તૂ આપહી અનુભવ કરચરે.	મ૦ ધ.
અપને માન્ય તું ઇશ્વરકું.	
ચરણ કમલ ચિત્ત ધરચરે.	મ૦ ૧
સહાય સખા જો તેરા સદા હે,	
ઇનકો ખચન અનુસરચરે.	
ચિત્તમે' ચિત્ય ચિદ્વાનદ તેરા,	
ખાસના અવર ખિસરચરે.	મ૦ ૨
અવર ઉદમ સખ અફલ ખને ગે,	
જ્યાને દે જડકિ જિકરચરે.	
પ્રાન પ્યારે સ્ પ્રીતિ લગાઇ,	
ભારે ભડ્ડો દિલ ભરચરે.	મ૦ ૩
વિઠલકુ હં વિદિત સકલ ગતિ,	
ખલ સંતનકી ખખરચરે.	
ઐસે વરદ વિજયકુ વિસારી,	
ખડખડ મે ન ખિગરચરે.	મ૦ ૪
ગોવિંદ કો ગુનમાન હ્યે ઘટમે,	
નાથ કો નામ ઉચરચરે	
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ કૃપાસુ,	
તાપ ત્રિવિધ કે તરચરે	મ૦ ૫

વી. ૧૫. પ. ૮.

કીર્તન ૬૫ મું.

મત ગાફીલ રહો પ્રાણિ સુખનહે	મ. ધ.
ધરિ ધરિ પલપલ નામ રમરન કરી,	
નવ ચુકો દિલ હું તે ધ્યાન હે	મ. ૧
આ સંસાર કપટકી ખાડિ,	
ભય ફસોગે હોગે હેરાન હે.	
મેરો મેરો માન્યે તે મહાભય,	
પાતોગે મુલોગે ભાન હે	મ. ૨

એ નહિ અપની સત્તા પ્રાની,
 સત્તા સખ શંકરકી માનહે
 ઇશ્વર સત્તા બિનું નહી હાલત,
 એકહી પીપ્પલ કેરો પાનહે
 સર્વાવાસ ઘટઘટકે વ્યાપક,
 જ્યાંહા દેખો વાંહિ ભગવાન હે
 અહંકરતા ઇતનો પદ છોડી,
 દેખો દ્રષ્ટે સખહિ સમાન હે.
 હરી સોહિ જગત્ જગત્ સોહિ હરી,
 એત પ્રેત કહે બેદ પુરાન હે.
 કૃષ્ણરામ કહે એસે સમજને,
 કબહુ ન બંધન પરત પ્રાન હે

મ. ૩

મ. ૪

મ. ૫

વી ૯ ૫ ૨

કીર્તન ૬૬ મુ.

ભગવંત ભરસા ભજતને હે, હો માહારા નાયક
 અખીલાત્મ ભાવે કરી એક
 સંતતી થાઓ કે અથવા ન થાઓ,
 થઈ મરો કે થાઓ નેષ્ટ.
 હૃદયઆમાં હરષ કે શોક ન તેહેનો,
 પોતાની માંની ને પ્રેષ્ટાપેષ્ટ
 આજ મરણ આવો કે યુગાને,
 પરણો કે રહો અસ્થિક.
 ધન મળો કે મળ્યું હોય તે જાવો,
 હૃદયમા રાખે ન તેહેની હિક^૧
 રાય રહિત રૂસો કે તૂટો,^૨
 માન બનો કે અમાન.

ભ. ૧

માધવ.

ભ. ૨

માધવ.

ભ. ૩

માધવ.

પ્રાહાર કરો કે ક્રોધ કરો પૂજા, તેથી ન ત્રુટે તેહેનું તાંન	ભ. ૪
લોજન લબ્ય મળો કે ન મળો, સરસ નિરસ કે સ્વદ્ય.	માધવ.
પૃથ્વી કે પર્યંકે પોહોડો શુભાશુભનો ઉઠે નહિ સંકલ્પ	ભ. ૫
કોઇ ન રીઝે ખીજે ન કોશુ, માને ન અરિ કે ગિત્ર.	માધવ.
માઈકે સ્વપ્ન સરીખા ભાસે, ચઉદ્ધ ભૂવનના જ્યેહને ચિત્ર ૧	ભ. ૬
પોતાતણા પ્રારબ્ધને ભોગ, આવે ન આગતુક	માધવ.
સર્વ સ્વરૂપ શ્રીધરને જોતા, ચિંતનથી કદિયે ન પડે ચૂક	ભ. ૭
એહેવુ ભાગ્ય અગ અભાગીયાને, ક્યાહારે કરશે કૃપાળ	માધવ.
કૃષ્ણરામ શ્રી કૃષ્ણ કૃપાથી, જીવોની સદા મીટે જ જાળ	ભ. ૮
	લી ૨ ૫ ૧૫.

કીર્તન ૬૭ મુ.

શ્રી ગુરૂ ચરણ શરણ થઇ શીરસા નમુરે,
પૂરૂષોત્તમને પ્રીત્યે કરૂં પ્રણામજો.
માહામાયા સહીતા માધવને વરણવુરે,
આદી નીરજન અગુણ બ્રહ્મ જે ધામજો.
મનન થવાને માનવ મનમા ધારજ્યોરે,
આદી કહ્યુ તે અખીલ થકે પેહેલા હતુરે.
સ્થુલ સૂક્ષ્મથી રહીત નીરંજન એહજો.

૧

રૂપ રંગ વર્ણ તે નીર્ગુણ જાણુરે,	મન	૨
નીવિર્ણેશ સાકાર નહી જ્યાંહા દેહજો.		
બ્રહ્મ કહ્યું તે પુણ્ય વ્યાપકતાવડે		
અભેદ તે તો ભેદ વીનાની વસ્તુ જે		
એહેમા પૂર્વ પ્રલયના લય પ્રાણી હતારે,		
પ્રકૃતી દ્વારા સંવાસનીક સમસ્ત તજો.	મન	૩
તેમની શેશ વાસનાને ભોગાવવારે,		
સ્વરૂપ સમજ્યાણુ થાવા કીજે સ્પૃષ્ઠજો		
ઉપાધિઓ આખ્યાની તો ઇછા હવીરે,		
કલના કરતા કપાય જેથી કળા જે	મન	૪
કાલ શક્તિથી જગવી ઇછા શક્તિનેરે,		
પ્રગટ થઇને અનત જેની મર્તી જે,		
તેહેનુ રૂપ ચતુર્ભુજ ભાશ્યુ બ્રહ્મારે,		
બ્રહ્મ તણી ત્યહા ભાતિ સત્તા સ્પૃર્તી જે.	મન.	૫
ચાર ભુજ ભાશ્યા તે પુરૂષોત્તમ કહ્યારે,		
આણુદ રૂપી તે મહારાજાધીરાજજો,		
અચિંત્ય શક્તિ સર્વેશ્વર સોહામણુરે,		
શમર્થ જે છે સરવ સરજવા કાજ જે	મન.	૬
શ્રી ચંડી પરમા વીદ્યા ને નીર્ગુણારે,		
એ ચ્યારે ઇછા શક્તિના નામ જે,		
શુધ સત્વથી સ્વચ્છ રૂપ સર્વેશ્વરી રે,		
પરબ્રહ્મની મરખી પૂરણ કામ જે	મન	૭
તે ઇછા ઉપર જોયુ પુરૂષોત્તમેરે,		
પ્રકૃતી શક્તિ પ્રગટ થયા તત્કાલ જે,		
સગુણા માયા પ્રધાન ત્રણે નામનારે,		
ગુણ સામ્યા એ ચોથુ નામ વીશાલ જે,	મન.	૮
તેહેના ગુણ ત્રણે પેખ્યા પુરૂષોત્તમેરે,		
પુરૂષ રૂપ તે પ્રગટયુ ત્રણમ પ્રકાર જે;		

સદા શીવાદી બ્રહ્મા મહા વીળુ કહ્યારે, તમ રજ સત્વ થકે એ ગુણાવતારજો.	મન.	૯
ઇછા શક્તિ પુરુષોત્તમ અર્ધાગનારે, તે આગલ પ્રકૃતી શક્તિ તે દાશી જો;		
પુરુષ તણે પાસે મુખ્યણી ઇછા કહીરે, તેથી અખડ અનુભવ તે અવીનાશી જો	મવ	૧૦
પુરણ ચીટરૂપી તે પુરુષ પ્રમાણીયેરે, એહેમા અલગ આનદ કેરો અશ જો,		
પ્રધાન સરખી પુરુષ પાસ પ્રકૃતી વસેરે, કરે તેવડે વીશ્વ જન્મ સ્થીતી ભગ જો.	મન.	૧૧
શાત સત્વનું ^૧ ઘોર રજોગુણનું ^૨ કહ્યુરે, મૂઠ તમોનુ એનો ગુણના નામ જો		
ગુણ ધરતા પણ પુરુષને ગુણ લાગે નહીરે, ઇછા વિદ્યા વડે છ આત્મારામ જો	મન	૧૨
તે તમ સત્વરજોમા એકેકી ગહેરે, દ્રવ્ય જ્ઞાન ને કીયા શક્તિયો ત્રણે જો,		
માહાકાલી મહાલક્ષ્મી મહાસરસ્વતી કહીરે, ^૧ કૃષ્ણા ^૨ શુક્લા ^૩ અરુણા એહેવે વરણે જો	મન.	૧૩
ઇછાયે તે ત્રણેને અવલાકતારે, સતી રમાને ^૪ વાક ઠરયા અભીધાન જો,		
ત્રણ પુરુષની તે ત્રણે પટરાણીયોરે, ભગવતી ત્રણે પુરુષ ત્રય ભગવાન જો.	મન.	૧૪
ધર્મૈશ્વર્ય ^૫ વીરાગ જ્ઞાન શ્રી કીર્તી તેરે, અવીરોધે તે એષઘવીધભગ ઉપાસે જો,		
એટલા માટે ભગવન્નામે વરણબ્યારે, નીજ નીજ સરખી શક્તિ તેમને પાસ જો.	મન.	૧૫
અષ્ટ સીદ્ધિયો અનુદીનકરે ઉપાસનારે, અણીમા મહીમા લધીમાને પ્રકાશ જો,		

અવસ્યતી પ્રાપ્તી પરમેષ્ઠી ઇશતારે, ચીત્ શક્તીથી નીમિત્ત કરતી હાસ્ય જો.	મન. ૧૬
અણીમાદ્વારા મહાનને ન્યાહાનું કરે, મહીમાયે ન્યાહાનાને કરે મહાન જો;	
લઘીમાદ્વારા ગુરુત્વ જણુવે રક્તીરે, પ્રાકાશ્યેથી તોકને તેજો નીધાન જો	મન. ૧૭
અવસ્યતીથી સર્વ કામ પુરણ કરેરે, પ્રાપ્તીદ્વારા ઇન્દ્રિય પદ્મ-૧ પૂરજો,	
પારમેષ્ઠીથી પરમ પદાર્થને મેલવેરે, ઇશતા થકે લોગ છતા ભય દૂર જો	મન. ૧૮
પુરુષ તણા પુરુષાર્થ તણી એ કહી કથારે, હવે કહું છું પ્રાકૃત સર્ગ પ્રકાર જો,	
કાલ વડે પુરુષે જગની બે શક્તીયોરે, સ્વભાવ કર્મ એ જીવ નીભાવણ હાર જો.	મન. ૧૯
કાલે કીધા ગુણ ત્રણેને જૂજીવારે, સ્વભાવદ્વારા પ્રકૃતી થઇ પરિણામ જો,	
કર્મ શક્તીથી અકુર ઉપજ્યો વીશ્વનોરે, મહત્ત્વ તે તેહિનું કહીયે નામ જો	મન. ૨૦
મહત્ત્વમા સાને સંપત્તી વસેરે, ઉપજ્યુ ત્યાહારે શક્તી જ્ઞાન પ્રધાન જો,	
દીવ્ય તેજથી પૂર્વ પ્રલયના કાલનુરે, પ્રકૃતી કેરા 'તમનું કીધું પાન જો	મન. ૨૧
મહત્ત્વ તે ચીત્ત કહ્યું છે વીશ્વનુરે, એહિને અશે થયા સરવના ચીત્ત જો;	
ત્યહા ચેતન ભાશુ પુરુષોત્તમ પુરુષનુરે, પરમાત્મા ક્ષેત્રજ કહ્યા બે નીત્ય જો	મન. ૨૨
તે તેના પ્રતીબીબ સકલ ઘટ ભાસશે, વીદ્યાડવીદ્યાથી પરમાત્મા જીવ જો,	

તત્ત્વમસીથી જોતા રહીત ઉપાધીયેરે,
એક રૂપ એ શુધયુક્ત છે શીવ જો
ચિત્ત ઉપાધી ઇશ કોટીના જીવનો.
પુરૂષ તણા તે કોસ્તુભ મણીયે રહેછે જો,

મન. ૨૩

અયોની જન્મા પ્રગટ થઇ પ્રદ્યા થકે,
જ્ઞાન વિરાગ ભક્તીના પથનં કેહેછે જો.
વેદ રૂપ વાણીયે એ પુરૂષોત્તમ તણી,
કર્મ ઉપાસન જ્ઞાનકાંડની જ્યેહુ જો,

મન. ૨૪

તેહેનુ હાર્દ લઈને જાણવે જીવને,
ઓલખે ઈશ્વરની ઇછાને એહુ જો
ચિત્ત રૂપ એ સ્વરૂપથી તો શુધ છે,
યાવત પરનો લાગ્યો નથી પ્રસંગ જો,

મન. ૨૫

જ્ઞાન ભક્તી વૈરાગ્ય વસે જેહેને વીશે,
જીવને ઇશ જાણવવાનુ જ્યે અગ જો
ચિત્તેન્દ્રિય ક્ષેત્રજ દેવ છે ચિત્તનો,
ઉપાસ્ય એહેનો વાસુદેવ પુરૂશેષ જો,

મન. ૨૬

પુરૂષ તત્ત્વથી એ ત્રણે પ્રગટયો લહો,
દક સૂર્યાશ રવીના સરખા વેશ જો.
પ્રથમ સર્ગ એ મહત્ત્વ રૂપી કહ્યો,
નૃત્રાત્માએ ક્રીયાશક્તીયે નામ જો,

મન ૨૭

તે ઉપર પંખી જોયુ પુરૂષોત્તમે,
અહુ તત્ત્વ પ્રગટયુ ગુણ ત્રયનુ ધામ જો
ક્રીયાશક્તી છે પ્રગટયે પ્રધાન એહુને,
જીવાન્માને એ કરતા આવર્ણુ જો,

મન. ૨૮

પુરૂષ તાજ પ્રતીબીજ રૂદ્ર ત્યદા દેવતા,
ઉપાસ્ય પરમાત્માનુ સકરપણુ જો
દ્રવ્યક્રીયાને જ્ઞાનત્રીશક્તી એહુમા,
હું માહારૂં એ એથી છ અભીમાન જો,

મના ૨

- સદ્ગુરુ સંગે સવલુ' ભાસે જીવને,
નીજ કલ્પીતથી અવલુ તે અભીમાન જો. મન. ૩૦
- મમતાહંતા ક્રોધ વૈર એહેમા વસે,
જ્ઞાન હર્ષને વલી વસે ત્યહાં મોહ જો,
અવલે અધ્યાસે અતરપટ એ કરે,
વીઠલજીથી જીવને કરે વીછોહ જો. મન. ૩૧
- સત્વ વડે વૈકારિક કહિયે એહેને,
રજ્જીથી તૈજસ તમથી તામસ નામ જો,
અહંત્વ એ ત્રણ રૂપથી વર્ણવ્યું,
દ્વિતીય સર્ગ એ પ્રકૃતિનો પરિણામ જો. મન. ૩૨
- વૈકારિક ઉપર જોયું પુરૂષોત્તમ,
મનોરૂપીયુ તત્વ પ્રગટીયુ તેથી જો,
સંકલ્પોના સહીત વીકલ્પ વસે જ્યાહા,
કામ વીશેષે પ્રગટ થાય છે જેથી જો મન ૩૩
- શુભને અશુભ મનન ઉપજે છે જેહથી,
સદસત્ શીક્ષાથી તે શુદ્ધ અશુદ્ધ જો.
પુરૂષ તણ પ્રતીર્ષીબ ચદ્ર ત્યહાં દેવતા
ઉપાસ્ય પુરૂષોત્તમનું તે અનીરૂદ્ધ જો મન ૩૪
- ભેદ દભ તૃષ્ણા નીંદાને ધરિયા,
કુસંગ કરતાં એટલા આવે ત્યહા જો.
સદુપાસનથી સગ્ગિહયા સમજી સકે,
માધવ મનન તણ સાધન એમાહ જો. મન. ૩૫
- વૈકારિકથી વલી યયા દશ દેવતા,
રજો જાંત ઇંદ્રીયના તેહ અધીશ જો,
શ્રવણેંદ્રીયની દ્વિશાઓ કહીયે દેવતા,
અશ્વનીકુમાર ધાણેંદ્રિયના ઇશ જો. મન. ૩૬
- ચક્ષુના તે સૂર્ય વરૂણ રસના તણા,
ત્વક્ ઇંદ્રીયના વાયુ કહીયે દેવ જો,

વાણીના અગ્ની ^૧ કરના તે ઇંદ્રને છે,	મન. ૩૭
પદ ઇંદ્રીયના વીજ્યુ તે સ્વયમેવ જો,	
ઉપસ્થ ઇંદ્રીયના તે દેવ પ્રજાપતી,	
^૨ પાયુ ઇંદ્રીયના તે મૃત્યુદેવ જો;	
પોતપોતાની ઇંદ્રીય વિષય તણી સદા,	
પ્રકાશ કરવાની તે દશને ટેવ જો	મન. ૩૮
બીજો સર્ગ એ દેવ મનોરૂપી કહો,	
તૈજસ ઉપર ન્યાહાદ્યું ન્યાહારે નાથે જો,	
દશે ઇંદ્રીયો પ્રગટ થઈ તૈજસ થકે,	
દશ પ્રાણને બુદ્ધિને સઘાથે	મન. ૩૯
ચક્ષુ કરણ નાસીકા રસનાને ત્વચા,	
એ પાચે જ્ઞાનેંદ્રીયકેરા નામજો,	
જોવુ સાલગણુ ને સૂઘવુ ચાખવુ,	
સ્પર્શ જાણવો એ પાચેના કામ જો,	મન. ૪૦
વાણી હસ્ત પદ ઉપસ્થપાયું એ કહ્યા,	
કર્મેંદ્રીયના કમથી પાચે નામજો,	
વદવુ ધરવુ ^૩ પલવુને રમવુ ^૪ રતી,	
^૫ પુરીષતજવુ એ પાચના કામજો;	મન. ૪૧
પ્રાણ અપાન સમાન વ્યાનને ઉદ્ધાન એ,	
પ્રાણ ક્રીયા એ ઉર્દ્ધ્વદારથી વેહેવુ જો,	
અધોદાર વેહેવુ એ અપાનની ક્રીયા,	
સમાનની અન્નોદક જીહ્વ લેવું જો,	મન. ૪૨
વ્યાનની ક્રીયા અંગ સંકેચન પસરવુ;	
ઉદ્ધાનની તો ઉર્દ્ધ્વ રસોનૂ લેવું જો	
એ પચે પ્રાણોની પાચે ક્રીયા કહી;	
જ્યેષ્ઠેનુ કારણ્ય તે ત્યમ સમજી એહેવુ જો;	મન ૪૩
હીક અને ઉદગાર એ નામ વાયું તણી,	
નીમીષોન્મેષ એ કૃમ વાયુની વરણીજો;	

છીક કંકરની દેવદત્તની ઝમાઈયો, મરયે જીવ તે શોક ધનજય કરણી ને.	મન	૪૪
એ પાંચે ઉપપ્રાંણ તણી તે કહી કીયા, જ્ઞાનશક્તી બુદ્ધીનો શુભજ્યો બોધને, ઇંદ્રી સકલથી ભેદ માત્ર નીર્ણય કરે, વૈકંત દ્રવ્ય તણો શોધી લહે શોધ ને;	મન,	૪૫
બુદ્ધી ઇંદ્રી બ્રહ્માતેહેના ફેવતા, પુરુષતણું પ્રતિ બીંબ દેવનો વેશ ને, પુરુષોત્તમ પ્રતિબીંબએ પ્રદ્યુમન કહ્યા, ઉપાસ્ય રૂપી એ કહિએ રૂશીકેશને,	મન	૪૬
સશય વિપર્યાસ સ્વપનુ નીશ્ચય સ્મૃતી, એ પાંચે બુદ્ધિ ધરમીના ધરમને આતે આમ હશે કે નહીં તે સશયે, વીપર્યાસ તે અવલો સમજે મરમને;	મન	૪૭
સ્વપનુ તે નીંદ્રામા કોતુક દેખવુ, નીશ્ચય તો તે જ્યેજ્યમ ત્યેત્યમ જાણે ને, શુભા શુભોની યાદ રહે તે કહીં સ્મૃતી, અ પાંચે શુભ જાણે શુભ આલખાણે ને.	મન.	૪૮
સદ્રુપીએ જીવ પુરુષ પ્રતિબીંબ છે, તેને પાસેચ્યાર સરગના અંગને, ચીત્તાહંકૃતી મનો બુદ્ધીને ઇંદ્રીયો, પ્રાણ સહીત એ સૂક્ષ્મો પાધી લીંગ, ને.	મન	૪૯
ભોગ શુભાશુભ સાધે તે તો એ થકી, પુરુષોત્તમ પ્રીતી એથી આલખાયને. ભોગ સાધતાં ઘટે પૂર્વની વાસના સદ્ગુરુસંગે પુનરા વૃત્તીન થાય ને;	મન	૫૦
એ સગલું રહેવાને સ્થલ નેઇએ લલું, જ્યંહાં બલીયું થઇને બેસે પ્રારબ્ધને માટે તામસને પેખ્યો પુરુષોત્તમે તેથી તન્માત્રા થઇ તે તો શબ્દ ને	મન.	૫૧

કેહેવો સાલલવો તે અર્થ એથી બને, એથી વાચક વાચ્ય છળી ઓલખાયજો; નલની તન્માત્રા ગુણ એહેને જાણીયે, કર્ણદ્રિય જાણે એહેની કલનાયજો.	મન. ૫૨
એથી મહાભૂત આકાશજ ઉપજ્યુ', છીદ્રરૂપ થઈ સહુની કરે સમાસ જો. પ્રાહારચમાદી આગલ પાછલ તે એ વડે, અમૂર્તિ વ્યાપક એ કહીયે અવકાશજો.	મન. ૫૩
એ નલથી તન માત્ર થયુ તે સ્પર્શ છે, મૃદુ શીતોષ્ણ કઠોણ એ એના ચીન્હ જો વાયુની તન્માત્રા ગુણ એહેને કહી, ત્વગિ દ્રિતે એહેને જાણે અનુદીન જો.	મન. ૫૪
એથી મહાભૂત વાયુ તે ઉપજ્યો, વૃક્ષાદિક ચાલનને તૃણાદિ મેલન જો શબ્દ ઓતૃમા ગંધ ઘ્રાણુમા આણુલુ, ઇદ્રીરમણ એ અમૂર્તિ એહેનું મેલન જો	મન ૫૫
એ વાયુથી તન્માત્રા તે રૂપ થઈ, વ્ય માત્રની ઝલકી એથી હોય જો સ્વેતાદીક એ ગુણ તન્માત્રા તેજની, નેત્રેદ્રીય તે એહેના લક્ષણ જોયજો.	મન. ૫૬
એથી મહાભૂત અગ્નિ તે ઉપજ્યો, હીમનાશન અન્નાદીક પાચન પાનજો કુષા તૃશા અન્નુવાલુ જ્યમલુ શોષલુ, પ્રગટ તત્વ અગ્નીના એ તો તાન જો.	મન. ૫૭
એ અગ્નીથી રસ તન્માત્રા ઉપજી, કષાય મધુર કટુક તીક્ષણને ક્ષારજો. ખટાઇ એ લક્ષણ તન્માત્રા અણુની, રસના ઇદ્રિય એ લક્ષણ લેહેનાર જો	મન. ૫૮

એથી મહાભૂત અબુતે ઉપજ્યુ,	
તૃષા નાશ જીવન તૃપ્તી મૃદુ કરવુ જો.	
કલેદન પીડન વસ્તુ તાગ્રં વધારવું,	
તાપ નાશ એ ગોચર જલ ચીન ધરવુ જો	મન. ૫૯
એ જલથી તન્માત્રા ગંધ થયું પછી;	
મીશ્ર શાત મૈરભ્ય ઉત્ર દુર્ગુધજો	
એ લક્ષણુ ગુણુ તન્માત્રા અવની તણી,	
નાસા ઇન્દ્રિયને એ સર્વ સમધ જો	મન. ૬૦
એથી મહાભૂત અવની તે ઉપજી,	
પ્રતીમારૂપ થવુ સહુને ધરી રહેવુ જો.	
આપે સ્થીર રહેવુ સહુ તનુ રૂપે થવુ,	
એ લક્ષણુ ગોચર ભૂતું મન લેહેવુ	મન. ૬૧
નલનો ગુણુ તે શબ્દ વશ્યો વાયુવીશે	
નલ વાયુનો શબ્દ સ્પર્શ તે તેજે જો.	
નલ વાયુને તેજ તણા તે જલ વીષે.	
જલ સૂધા ચ્યારેના ભૂમા સેહેજ્યે જો	મન. ૬૨
એ પાચે સર્ગોના પ્રગટયા દેવ તે,	
મહત્તત્વને આદી ભૂપર્યાત જો	
એકઠા થઇને અડન ઉપજ્યાવી શકયા,	
તે અખીલે પછી પ્રાર્થ્યા દેવ અનંત જો	મન ૬૩
પ્રકૃતી કાલ સ્વભાવ કરમ સહીતા પછી,	
સહુમા કીધો પૂરૂષોત્તમે પ્રવેશજો.	
અખીલ તણો ત્યહા અશ કરીને એકઠા,	
આરકોષ તેથી ઉપજાવ્યો એવ જો,	મન. ૬૪
પચાશત્ કોટી યોજન પૃથ્વી ત્યહા.	
મધ્યે મેરૂ થકે સધલે પચીસ જો,	
ઉત્તર દક્ષિણપૂર્વાપર ઉચે અધો;	
અર્ધે લોકાલોકચલ ચહો દીશજો,	મન. ૬૫

મેરૂ શીખરથી ઉદ્ધૃં સત્તાવી લક્ષમા,
 સ્વર્ગ લોક ત્યંહા વસેં જ્યંહાશીશુમારજો,
 તે ઉપર ધ્રુવલોક તેરલક્ષેં વસેં,
 અચલ આપથી ને સહુનો આધાર જો, મન ૬૬
 તે ઉપર નવ લક્ષ તણો અવકાશ છે
 ત્યંહા ઢાંકયું છે અવની દલ જયમ છત્ર છજો;
 ચોહો દીશ પનર કોટીયે મેરૂ થકે.
 બેમલીઆં ત્યહા અવની દલ એકત્ર જો મન. ૬૭
 સાઠા ચૌદ કોટી યોજન તે દલ કહ્યું
 ત્યંહાથી ભૂઆવરણ કહ્યું દશ કોટી જો,
 ત્યાં ચારે ઉપરા ઉપરી વશીયાં મહર્જન
 તપ સત્ય સંપદોજ્યેહેની મોટી જો, મન ૬૮
 મેરૂ શીખરથી નીચે મૂથી ઉપરે,
 અતરીક્ષએ લોક વસે છે. ત્યાહાં જો,
 ચોરાશી હજાર તણા અવકાશમા,
 તે નીચે ભૂલોક એક શતમાહ જો, મન ૬૯
 સાઠાબાર કોટી યોજન મેરૂ થકે,
 ચોહો દીશ ફરતો લોકાલોકાચલ જો,
 તેથી આગલ મર્વ દીશે અઢી કોટીમા;
 પ્રકૃતીના પ્રાવર્ણ તણુ છે બલજો મન ૭૦
 મેરૂથી ચોહોદીશ પચાસ હજારમા,
 જબુદ્રીપ વસે જ્યહા ઝાઝો લાલ જો
 નવ ખડોમા મેરૂથી દક્ષીણ દીશા,
 છેહેલો નવ હજાર યોજન અજનાલ જો. મન. ૭૧
 પનર કોટી યોજન પડ પૃથ્વી તણું
 તે નીચે આવરણ કહ્યું દશ કોટી જો.
 તેહેમા ઉત્તર દિશિયે સપ્ત^૧વિવર વસે
 રશ્મીકીની રીતયે જ્યહા રચના મોટી જો. મ. ૭૨

- અતલ વીતલ મહાતલને સુતલ તલાતલ,
વલી રસાતલને નીચે' પાતાલ જે.
દેવ ભુવનથી ભાર્યે લોગ ભલા જ્યાંહાં,
બ્રહ્માને શત વર્ષે જેહેનો કાલ જે. મ. ૭૩
- આવણે દક્ષીણ દીશીયે મહા નરક છે,
અઠાવીસ સહસ્ર છે જેમની ગણતીજે.
મહા પાપી લોગે જ્યાહાં યમની યાતના.
હરી વીમુખોથી તજવી કદી ન બાણતી જે. મ. ૭૪
- એ આવરણ પ્રથમ પૃથ્વી કેરું કહ્યું,
તેહેને પાછલ શત કોટી છે જલનું જે.
તેહેમા રસના લોગ વસે છે નવા નવા
તે પાછલ છે હજાર કોટી ^૧અનલજે. મન. ૭૫
- અગ્ન્યાવણે રૂપ લોગ રૂડા વસે,
તે પાછલ છે અયુત કોટી પવનનું જે.
સ્પર્શ રૂપીઆ લોગ જ્યહા સોહામણા,
પછી અંબરનું લક્ષ કોટી યોજનનું જે. મન. ૭૬
- શબ્દ લોગ તે આકાશાવણે વસે,
તે પાછલ દશ લક્ષ કોટી અહંકાર જે.
ઽન્ય કીયાને જ્ઞાન લોગ જેહેમા વસે,
લોંગ્યે' ગણતે જ્યેહેનો કદી ન પારજો મન. ૭૭
- તેહેને પાછલ કોટી કોટી યોજન તાણું,
મહત્તરવનું સત્તમ છે આવરણજે.
સ્વભાવ કર્મ તણી જ્યહા સુદરતા વસેં,
એમ એક બ્રહ્માડ તણુ આચરણ જે. મન. ૭૮
- પુરૂષોત્તમ અંગેથી ગર્ભોદક થયુ,
તેહ વીષે' કઈ વર્ષ રહ્યુ બ્રહ્માડ જે;
પુરૂષોત્તમના અગ વીષે કઈ રોમમા,
એહેવાં અનત વશી રહ્યાં છે ^૨અંડ જે, મન. ૭૯

- જડ અંગેને ચેતન કરવા કારણે,
પૂરુષોત્તમ વૈરાજ થયા તેહમાહ જો,
સહસ્ર શીર્ષા કહી જ્યહેને શ્રુતિ વરણુવે,
સરવ તત્વનો અંગીકાર છે જ્યાહ જો. મન. ૮૦
- ચ્યાર પાંચને સોલ કહી જ્યે શકતીયો,
શરીર ધરીયું સધલીનો કરી સચળો,
પ્રકૃતી પુરુષ મહદ્દકાર એ ચ્યાર છે,
શબ્દ સ્પર્શ રસ રૂપ ગંધ એ પંચ જો. મન. ૮૧
- પંચ ભૂતને મન વલી જ્યે દશ ઇંદ્રિયો,
સોલ કહી એ કલારૂપીણી ધારી જો,
કાલકરમને સ્વભાવ દ્રવ્ય કીયા વલીરે,
જ્ઞાન ત્રીગુણ સહીતા એ આજ્ઞાકારી જો મન. ૮૨
- પ્રથમ પુરુષ એ નારાયણ રૂપે કહ્યારે,
જલા વરણુમાં અહી અંગે જ્યે પોહોડે જો,
લોક સકલ રહે જ્યેહેના અંગોઅંગમારે,
જ્યેહ પરસ્પર સહુ શકતીને જોડે જો મન. ૮૩
- સત્ લોક પાતાલ વસે જેહેને પગેરે,
અસ્તીને ઠેકાણે ભૂમીલોક જો,
અંતરીક્ષ નાલીમા સ્વર્ગ રૂદે વસે,
ધૃવમંડલ ઉર મધ્ય નહી જ્યહા શોક જો. મન. ૮૪
- વક્ષસ્થલમા લોક મહર્જન ત્રીવમારે,
તપોલોકનો લલાટ દેશે વાસ જો,
સત્ય રશીર્ષમા બાહુમા સર્વ દેવતા,
સત્ સીધુનો કુક્ષી મધ્ય વીલાસ જો. મન. ૮૫
- બારે મેઘ વસે જ્યેહેના શીર કેશમારે,
સ્મશ્રુ મધ્યે વીઘુતનો છે ખેલ જો;
અસ્થીમાં પર્વત માયા તે હાસમા
નરકલોક ગુહમા જ્યહા ઝાઝો મેલ જો, મન ૮૬

બ્રહ્મકુટી માહે કાલ કટાક્ષે કર્મ છે.	
જે ૧ પલકોમા દીવારાત્રીયો રહે છે જો;	
લોભ અધરમાં મોહ ઉપરના ઓષ્ઠમા,	
દંટાણે યમ ધર્મ ફદયમાં કેહે છે જો,	મન. ૮૭
સ્નેહ કલાતે દત વીધે' વસોવસે,	
ઘ્રાણુ ઇન્દ્રિયે વસે અશ્વની કુમાર જો;	
દીશાઓ કરણે લોચન માહે રહે રવી,	
પદકર નખમા સર્વ મણી શીરદાર જો,	મન. ૮૮
અધર્મ પૃષ્ઠે ચંદ્ર વસે મનને વીશે	
અગ્ની આસ્યે જ્યે મધ્યે ષ્ઠવિ હોમે જો,	
અહ કારમા ચંદ્ર વીરચી બુદ્ધિયે,	
વનસ્પતીની વસ્તી વિધવિધ રોમે જો;	મન. ૮૯
રસનાયે તે વરૂણ વક્ષમા શ્રી વસે;	
ગધર્વા સૂસ્વરમા કરે નીવાસજો.	
જઘા દેશે રાક્ષસ અસુરવસે સદા	
શ્રાણીમાં પશુ ચિત્રે પક્ષીવાસજો.	મન ૯૦
બ્રહ્મ કર્મ તે મુખે વેદ તે વાણીયે,	
બાહુ મધ્યે રક્ષા ક્ષત્રીય કર્મજો.	
વૈશ્ય કર્મ વ્યાપાર વસે ઉડ્ડને વિષે	
ચરણે શુદ્ર તણો રહે સેવા ધર્મ જો.	મ. ૯૧
એહેવા વીશ્વરૂપ એ વીશ્વેશ્વર કહ્યા,	
નારાયણજ્યે આદીરૂપ કેહેવાય જો.	
સૂક્ષ્મ કરી રચના તે જેણે સેહેજ્યમા,	
એહેના ઉરથી પ્રગટ થયા બ્રહ્માયજો.	મ. ૯૨
એ બ્રહ્માયે રથૂત્ત રચી રચના ઘણી,	
એક સમે વ્યવધાન પડ્યુ વીરમરણ જો	
કમલાસન ઉપર બેઠા તેહેણે સમે,	
નાદ સાંભલ્યો તપતપ બન્હે વર્ણ જો.	મ. ૯૩

- તેં તપતપ સાંભળીને કરી ઉપાસના,
ચીત્તમાં દીઠો પુરૂષોત્તમનો વેશજો.
ચતુર્ભૂજ જે ચીદાનંદ તેણે કર્યો.
ચતુઃશ્લોકી જે ભાગવતનો ઉપદેશ જો. મ. ૯૪
- ચીદાનંદ ચતુર્ભૂજ જાણ્યા વીરંચીયે,
નીર્ગુણ જે છે પૂરૂષોત્તમ પવીત્રજો.
તેહેનું ચીંતન સદા કરે છે ચીત્તમાં.
મનમાન્યા શીષ્યોને કેહેતે મીત્ર જો. મ. ૯૫
- યથા પૂર્વ રચીયું તે જગદ્વિરચિયે
એમ કરતા વર્ષ થયાં પંચાસ જો;
છેહેલે વરસે એક દીવસ બાકી રહ્યો,
તેહેની પહેલી રાત્રીએ થયો. હાસ જો, મ. ૯૬
- ભુભૂવને સ્વર્ગ તણો તે લય થયો,
દૈનંદિન જયે પ્રલય તણુ છે નામ જો,
ત્યાહારે બ્રહ્મા નારાયણનાસાથકે,
પેશી ઉઠરે સૂતા થઈ વીશ્રામ જો મ. ૯૭
- સૂતા સહસ્ર ચોકડીની રાત્રી લગી,
વલતી નારાયણ નાભીને દ્વાર જો.
પદ્મ થયું નારાયણની ઇછા થકે,
તે દ્વારા બ્રહ્મા નીકલીયા બાહારય જો મ. ૯૮
- પદ્મ કલ્પ તે કહેવાયો તેણે કદી,
બ્રહ્મ કલ્પ કેહેવાતો પેહેલા જ્યેહ જો,
પદ્મ ઉપર બેઠે બ્રહ્માને ઉપજ્યો,
હું તે કોથી પ્રગટ્યો એ સદેહ જો મ. ૯૯
- ચાર દીશા જોવા મુખ ચારે થયા તદા,
તો પણ જલમા દીકું નહી જન કોય જો;
ત્યાહારે પદ્મનાભથી પેઠા પદ્મમાં,
માંનવનાં શત વર્ષ લગી ત્યહા જોય જો. મ. ૧૦૦

અન્ય ન દીકું પાછા ત્યહાંથી નીસર્યા, કમલ ઉપર બેસી તપ કીધું રૂઢું જો; ત્યાહારે રૂઢયે ભાશ્યુ રૂપ ^૧ અભીનવ, પરમેશ્વર નારાયણનું તે રૂપૌડું જો.	મ. ૧૦૧
કંઈક હજારે મુખ હસ્તાદિક જેહેને, તેમની સ્તુતી કીધી પ્રજ્ઞાએ જાળીજો, પ્રસન્ન થઈ વરદાન આપીયુ વીરચીને, વીશ્વ રચે પણ વીવેક જાનન દાઝી જો	મ. ૧૦૨
ત્યારે પ્રજ્ઞા પ્રલય વાયુને પી ગયા, પ્રલય પયોધી જલનું કીધું પાન જો, તેહ કમલને મધ્યે રચ્યા ત્રીલોકના, બૂર્જવને ^૨ સ્વર્ગ તણા રૂપસ્થાન જો	મ. ૧૦૩
એમ કરતા છેહેલા દીનની રાત્રીએ, પ્રલય થયાને પુનરપી થયો પ્રભાત જો, એકાવનમા વર્ષ તણે પહેલે દીને, જ્યે જ્યમ તે ત્યય રચવાને સાક્ષાત જો	મ. ૧૦૪
એક સમે સૃષ્ટી રચવાનું મન કરી, બેઠાતા પ્રજ્ઞા સલાલી સર્વ જો, તો પણ એક અચાનક સર્ગજ નીકલ્યો, એહ અવીધા જ્યેહેના પચજ પર્વ જો	મ. ૧૦૫
પેહેલું તે આવણું પર્વ તેણે કરી, જીવ વીસરે સ્વસ્વરૂપની શુદ્ધિ જો, બીજું તે તો પર્વ અસ્મીતા જ્યે થકે, દેહાદીકમાં થાય અહં મમબુદ્ધિ જો.	મ. ૧૦૬
ત્રીજું તે તો રાગપર્વ તેથી બને, દેહાદીકની વૃદ્ધિ થવાની પ્રીતી જો; ચોથું તેતો દ્વેશપરવ જેણે કરે, રાગભંગ કરનારા ઉપર ભીતી જો	મ. ૧૦૭

પંચમપરવ અલીનીવેશ તેથી લહેં,
અન્ય મરણથી આપ મરયો એમ શોક ને,
એ પાંચે પર્વણી પ્રગટી અજ્ઞાનની,
ત્યારપછી વીધીયે રચીયા ત્રણ લોક ને. મ. ૧૦૮

પૂર્વકાલમાં પંચપર્વ આપે હતા,
વરાહ કલ્પે બ્રહ્માથી નીકલીયા ને,
જબર થયા તે સ્થલ જલ્યમ પામી હવે,
માટે કંદ કરીને સઘલે ફલીયાં ને. મ. ૧૦૯

એ માધવ માયાની મોટી મોહીની,
છલ પાડે છે એ તો છઠા સર્ગ ને,
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણકથા કરણે ધરયે,
અનુભવ થાતા આપે હોય અપવર્ગ ને,
મનન થવાને માનવ મનમા ધારજ્યોરે. મ. ૧૧૦

વી. ૧૮ પ ૧૬

છતિપ મર્ગચરણ લોચનમ્.

સંવત્ ૧૮૭૩ ફાલ્ગુન શુદ્ધિ ૧ ચંદ્રે લી. ભટ્ટ કૃષ્ણરામ ભક્તિરામ
શ્રી કૃષ્ણઃ પ્રીયતામ

કીર્તન ૬૮ મુ

અથ જ્ઞાનસાધન શિક્ષાભક્તિ જાણવનારા દ્વિત્રપલ (દ્વિદિતુંકેકકે)

કકા કરામત છેક, ને આ બ્રહ્મ તણી,
એ જ્યહાં દેખો ત્યહા એક, પરતુ વિભાતિ ઘણી. ૧
કરે કોટિ કોટિ રચનાય, વિધ વિધ નામ ધરે;
એ ઉપજે આપ ઇછાય, કો કહે કરમ કરે. ૨
ખખા ખાંત્યે ખોજ્ય, એ ખોટી કે ખરિ,
ઝગા ઝોલાઝોલ્ય, તે જ્યમ થાય પાહો. ૩
ખાત્યે તત્ત્વ જ્યે પચ, તેથી પચીસે,
કીધો એહેવો સંચ, સહુમા તે દીસે. ૪
ગગ્ન ગતિ બિન ગર્વ, કરવો તેહ ત્રથા,
ત્રિગુણાત્મક વયુ છે સર્વ, ઓળખ્ય મૂક્ય વ્યથા. ૫

ગાઠા બાંધ્યા બંધ, માયા વિસ્તારી,	
ઝોળખાવિ અંધા ધંધ, ભય મૂક્યો ભારી.	૬
ધધા ઘટમાં ઘેન, માયાથી કીધુ,	
જે જ્ઞાન રૂપિયું ૧નેન, ત્યહા તાલૂ દીધૂ.	૭
ઘણું નજરબંધીનો ખેલ, જયમ રંગારૂઢિ કેરો,	
ત્યમ એની માયાને ફેલ; જગત બધો ઘેરો.	૮
નન્યા નિત્યાનિત્ય, ને કયાથી આવી,	
નિજ જયગ જોયાની પ્રીત્ય, મુકયૂ ભરમાવી.	૯
નહિ તે કયાંથી હોય, કરમ એ કુણુ કરે,	
જોતાં નહિ બીજું કોય, ઘટ મઠ ઠામ ઠરે.	૧૦
ચચ્યા ચ્યારે ખાણ્ય યોનિ લક્ષચોરાશી,	
એ એથી ઉપજી જાણ્ય, અવલબી અવિનાશી.	૧૧
ચરણ એ સમ પાતાલ, કટિ પર્યત કહો,	
બિચ્યમર્ત્ય લોકનો માલ, શિર તે સ્વર્ગ લહો.	૧૨
છછા છબ એ છેક, વિરાટ સ્વરૂપ તણી,	
તેમા જતુ તેકીટ અનેક, વિધ વિધ ભાતિ બણી.	૧૩
છળથી છળીયા લોક, ઉપજ્ય આપ કરી,	
તેનો શાંને હર્ષ કે શોક, માનો ચિત્ત ધરી.	૧૪
જજ જળ જયમખીજ, સૃષ્ટી સર્વ તાણું;	
ત્યારેશાને રીઝકે ખીજ, શૂ આપણ,	૧૫
જતિ જતિના જીવ ભૂતાત્માહોય,	
તે સઘણાં જાણો શીવ, બીજુ નહિ કોય,	૧૬
ઝઝાઝખના જયમ, સ્વપ્ને દ્રષ્ટચઢે,	
જગી જોતાં. કયમ, તેહ વિસાર પડે,	૧૭
ઝઝિઝખના જયેહ, એ અવિનાશી તણી,	
આ ઉપજ્ય તેની ત્યેહ, આવી આપ બણી,	૧૮
ટટા મૂકી ટેક. છોડય અહંપદવી;	
એ સરવા વાસી એક, વિભાતી વિશેષ હવી;	૧૯

ટીખલ ટટા વાર્ય, ૧ જોને એક ગતી;	
ખિંબદીસે બહુ જલમોજર, રવી કોપ અન્ય નથી,	૨૦
ઠઠાઠામે ઠામ, જળ સ્થળ જ્યંગમમા,	
એમર્વાવાસ વિશ્રાંત, સહુકો સગમમા	૨૧
ઠડી ઠિક ઠક રાત્ય, ખેઠો અલગો થઇ,	
જુવે જગતનાના જાત્ય, સરવા વાસ રહી,	૨૨
ડા ડગ મગ ચીત્ર કયમ કરે' વ્રથા.	
જ્યે છે એહેનું નિરમીત, તેનો હે અન્યથા,	૨૩
કાહાપણે કરિજો વિવેક, એ સહુએથી થયુ,	
એ વ્યાપો જગતમા એક, જગત એ માહિ રહ્યું,	૨૪
ઢઢા ઢાકી વાત, તેને ડુણુ જાણે,	
જ્યમ ૨વર્ષાએ વરસાત, આવિ રહેટાણે,	૨૫
ઢળે શિયાળે શીત, ડાનહાળે ડિણ વાહાએ,	
જ્યેસમયે જ્યે નિરમીત, એની મેંદ્યે થાયે,	૨૬
ણુણા નરાદિ લોક, હર્ષ ઇછે દયાહાડી,	
આવે બિન બોલાવ્યો શોક, કુણુ મૂકે કાહાડી,	૨૭
કાહાડવા ઇછે સહુકોય, પણ નવ્ય થાય પહો;	
ત્યારે જ્યેનિર્મીત તે હોય. શાને શોચિમરો,	૨૮
તતાતપ ૩આચરિ, કરિને એધારો,	
થયો નિજ વસ્તુને શર્ણુ, સફળ હોય જન્મારો,	૨૯
તપ તે ત્રિભુવન પૂજ્ય બાકી સહુ ખોટું,	
જેથિ થાય વસ્તુની સુજ્ય તેથી શૂ મોટું,	૩૦
થથાસ્થિર મન રક્ષ. સ્વયંએ સિદ્ધ થવા,	
કેલેદ હઝારોલક્ષ. શોધે છે શીદનવા;	૩૧
થોથામાહે' સમસ્ત, ખોળીદ્યે ખાત્યે,	
ઓળખાવ્યા કેડયં નિજ વસ્ત, પછી ન ભુલે આત્યે;	૩૨
ઢઢાલ વિશેષથી જુહું સાચુ,	
જ્યેઓલે બીન ઉપદેશ, તે સરવે કાચું,	૩૩

દીર્ઘરોગ સંસાર. નેરોગે ભરિયો;	
કુપથ્ય અપારાવાર, કરતાં નબ્બ ડરિયો,	૩૪
ધધાધર્મા ધર્મ. કીધા વિધ વિધ,	
તેમાં સંકટપાદિ કર્મ, રાખિ રહ્યોશીદ,	૩૫
ધિક પડોએ બુધ્ય, મદમત્સર ધરતા,	
સમજી જોને શુધ્ય, એછે કુણુ કરતા,	૩૬
નન્યાએ નહિ તુજનામ; હું પદશુ કેહે છે,	
એ સરવા વાસી રામ. વશ એહેને વેહે છે,	૩૭
નભથી જળ આવે જ્યેહ સાગર સર્વભણે;	
ત્યમ કર્મ ધર્મ છે તેહ, જેના તેમા મળે,	૩૮
પપાપૂત્ર પરિવાર, માત પિતા બધુ,	
તેહમા કુણુ તાહારો આધાર, તારવા ભવમિંધુ,	૩૯
પાપપૂણ્યથી પીંડ, બધાયા સરવ,	
તેમા કેા રક કેા પ્રચડ, શો ધરવો ગર્વ,	૪૦
ફકા ફળ ઇછાય, ફેકટ શીદ કરે,	
નિર્મિત નવિન ન થાય શાને શોચ ધરે,	૪૧
ફાસૂનિ ફરમાશ, મૂકી દયો મમતા,	
બધાઈ આશાપાશ, શીદ હીંડો ભમતા.	૪૨
બખા બોલે વેદ, જગ એ હરી જાણો,	
નહિ જગત હરીમા ભેદ, રહસ્ય હૃદે આણો.	૪૩
બુદ્ધ ^૧ બુદ્ધ જળમા જ્યમ, નવિન દિસે બહુધા,	
તે તેમાં સમાયે ત્યમ, શિદ જાણો જુદા.	૪૪
ભભા બૂ આકાશ, જળ વાયુ તેજ,	
તે ચિદા ભાસથી વિલાસ, કરી ઉઠે સેહેજ	૪૫
ભય નિદ્રાને આહાર, મૈથુન સમેતા,	
એ પ્રાણિ માત્રમા ચ્યાર, વ્યાપક થઈ રહેતા.	૪૬
મમા માયા દોય, કનક અને કામા,	
એએ જોઇને મોહ, સહુકો જન પામ્યા	૪૭

મમતા બેની બેહ, ૧શિશ્નોદર માટે;	
પુનરપિ તેની તેહ, આવિ રહે ઘાટે.	૪૮
યયા યુક્તિ એક કહું તુજને સાચી,	
માંની લ્યે મનમાં છેક, રખે જાણે કાચી.	૪૯
યે દિન માયા માત, ઉદર ઉપનાં બિંબ;	
તે દિન સહુ સઘાત, કર્યા છે અવલબ.	૫૦
રેરા રચી રચનાય, કરામત્ય આગમથી,	
અધિક ન્યૂન નહિ થાય, તે તમથી અમથી	૫૧
રહે ધરી મન ધીર કે અથવા રઝલ્યે,	
પણ થનાર થાયે સ્થીર, ટાળેથી ન ટળે.	૫૨
લલા લેખુ એક, કોય પ્રકાર ગણે,	
ત્યારે શાને મૂકો ટેક, શ્રમ કરો ૨બિમણો.	૫૩
લઘસ એ મિથ્યા માન્ય, જે મન સ્થીર ઠરે;	
ધર્મ ચિદાનદનુ ધ્યાન, સહુ વસ્તુ સુધરે.	૫૪
વવા ૩૦યંગ અનેક, માયાથી ૪વળગા,	
એમા સાચુ નહિ એક, સમજ્યે કરચ અળગા	૫૫
વિશ્વંભર વિધ વિધ, ઘટ ઘટનો વાસી,	
તેણે સર્વ કર્યુ છે સીદ્ધ, શીદ્ધ હોય ઉદાસી	૫૬
શશા શરણે જઈશ, શોધ્ય વિચારીને,	
તો તૂ તન્મય થઇશ, હૂ પદ હારીને.	૫૭
શરણાગત વિશ્રામ, જેનું બિરદ મોદ;	
તે આપે આપણુ નામ, કયમ કરશે ખોદુ.	૫૮
પષા પોડપ દલ, હૃદય કમળ માંહિ,	
દિવ્ય મૂર્તિ જળહળ, તેહ વસે ત્યાહિ.	૫૯
ષટ્ ચંક્રાને અત, નિર્ગુણ છે ન્યારો,	
વસે વિશ્વરૂપી અનત, તે સહુથી સારો.	૬૦
સસા સરવ જે ધર્મ, તજી થાતે શરણ,	
છટીશ તૂ સઘળા કર્મ, ફરિ ન જનમ મરણ.	૬૧

(૧૨૧)

સંસાર સરોવર મહાય રહિશ કમલ ખેરયે;	
ખંધન કાંઈ ન થાય, પછી તુને કોણુ ઘેરે.	૬૨
હહા હઈયું હાથ, રાખી દ્રઢ રહેવું;	
નહિ સકલ ભવનના નાથ, ને કાંઈ પડે કેહેવું.	૬૩
હરખે યોગ ક્ષેમ, એ તાહારો કરશે,	
જેણે જ્યે બાંધ્યો છે નેમ, તે કયમ વિસરશે	૬૪
અઆ 'અયા બિન કોય, પૂરણુ અક્ષર નહિ,	
ત્યમ જ્ઞાન વિના નવ્ય હોય, પૂરણુ પાત્ર કહીં.	૬૫
એહેવો સમજી ભાવ, જ્ઞાન હૃદય આંણો,	
આ પુનરપિ આહાવો દાવ, નહિ આવે બાણો.	૬૬
કૃષ્ણરામ કહે જ્યંમ, દીપ વિના ધામ,	
સહુ વસ્તૂ જથમનિ ત્યમ, પણ નાવે કામ	૬૭
ત્યમ જ્ઞાન વિનાનું મન, સર્વ કાલ શૂન્ય;	
સદ્ગુરૂ 'વચથી પ્રસન્ન, થયે નર હે ન્યૂન.	૬૮

હાહરો.

અડસઠ તૂકો એ થઈ, કકા કેરી શ્રેષ્ઠ,	
કૃષ્ણરામ તે ધારતા, થશે કૃષ્ણનો 'પ્રેષ્ઠ.	૬૯
સંવત્ અઢાર ચ્યુમોત્યરે, વધ અષ્ટમિ રવિવાર,	
દ્વાદશુનમા કકો લિખ્યો, શોધી પૂરણુ પ્રકાર	૭૦

શી ૨૫ પ ૧૪

કીર્તન ૬૯ મુ .

શાંને તુ સામળિયા બિન કોયરે,	
માને છે બિજો વિધ વિધ ફલ દાતારે	શાં. ૧
અચિંત્ય શક્તિ જ્યે એક છે એ ઈશ્વર,	
જિજની માયાયે ભાસે દોયરે,	
શક્તિ ગણેશ રવિ હરીશ ધાતારે.	શા. ૨
વિશ્વ સકલ જેના વશમા વસે છે,	
એ વિના ન અન્ય શક્ય હોયરે;	
મામા'પિતૃવ્ય બ્રાત પિતા માતારે.	શા. ૩

૧ અ આ ૧ીગેઝે ૨વર ૧ીના ૨ વચન ૩ શ્રેષ્ઠ.

અનિમિષ રૂપે એ સહુને આકરસે,	
વર્ષા રૂપે વરસે એ તોયરે,	
તારક ગુરૂને રૂપે એ છે ત્રાતારે	શા. ૪
અનુભવ રૂપે એ ^૧ અમત જણાવે,	
વાયુને રૂપે એ વિષય ધોયરે;	
જ્ઞાનીને રૂપે એ એહેને જ્ઞાતારે,	શા. ૫
અનન્ય ભક્તિયે એ કૃષ્ણ ઉપાશ્યા વિના,	
વેષધારિ વેશ કા વગોયરે,	
જાણે ન કા તું વ્યર્થ દિવસ જાતારે.	શા. ૬
કૃષ્ણરામ ઇછે તે કૃષ્ણનિ કપાને,	
વાટય વર્ષા ચાતકશિ જોયરે,	
પ્રતીતિ પામ્યે સકળ થશે જ્ઞાતારે.	શા. ૭
	વી. ૨ પ. ૨૩

કીર્તન ૭૦ મુ.

એક મયય આવીએ ગોકળમાહે ^૧ જિહ્વાકેકા	
આમો આમે કરતિ બહુ બાળક નિ ઘાત,	
આનંદ અવલોકીને નદરાયને આંગણે;	
માંન્યો કંશ રિપુ પ્રગટયો છે અહા સાક્ષાત,	એ. ૧
એહેને અણુ પ્રીછયે મારૂ હુ એમ વિચારિને,	
કપટે ^૩ કમળા સરખો કીધો ^૪ કમનિયવેશ,	
પમેનમૃદુલમાં જ્યમ ^૫ કરવાલ ^૬ કરાલ રહે છુપિ;	
એ રીત્યે બાહ્યર સુંદરને અંતર દેષ	એ. ૨
અલક કપોલ અડયા તે કુંડળ તેજે શોભતા.	
કેસર કુંકુમ આડય ઉપરિ અબક મોડ	
ચોખા ચાહલિયે ચાડયા તે ઉપર દામણિ.	
નાકે ^૮ નથનિ તેમા અળકે મુક્તા જોડય,	એ. ૩

^૧ અભેદ. ^૨ પનના. ^૩ લક્ષ્મી ^૪ મુદ્ર. ^૫ મ્યાન. ^૬ તરવાર.

^૭ બચકર. ^૮ વાળી

ગડ હનુમાં ત્રાણુ નીલમ સરખા શોભતા;
 ઊર ઉપર મુક્તા માળાને ચંદનહાર,
 બાંહે બાળુબંધ જડાવ તણા તે બાંધિયા,
 રત્ન ખચિત ૧પાણિ ૨બલયોનાં તેજ અપાર. એ. ૪
 કંઠે મંગળસૂત્ર ધર્યું ને કટિએ કિકિણિ,
 કનકે કલશશ્યા કુંચ કચુકિયે બાંધ્યા બંધ;
 લંઘા ઉઘર કસળી સાલુ કુસુમ રગિયો,
 હીસે હસતાં દતે અધરાડણુ સબંધ. એ. ૫
 કુસુમ ભરેલિ વેણિ કટિયિ નીચે લુમતિ,
 કરમાં કમળ કુસુમ ખેલાવે કરતી ખેલ,
 વનિતાને જોવાને વ્રજવાસિ નરનારિયો,
 એ તરફાં ઊભા છે ગોકુલ કેરી જગેલ એ. ૬
 ગજગતિયે ચાલ્યેયિ ધમકે નૃપુર પાગના,
 મનોહરણુને કરતિ મદ મદ ૪મુસ્કયાન;
 વિલોકનેયિ વિસ્મિત વ્રજવાસિ સઘલા થયા,
 સકે હશે એ કમળા એમ કરતા અનુમાન. એ. ૭
 કોથિ પૂછિ સકાયું નહિ જ્યે કયાહાથિ આવિયા,
 કોહોની તનયા પત્નિ કોણુ તમે શિ જાતિ,
 કો કારણુ આંખ્યા કયહા જાણુ કોહોના પ્રેરિયા,
 એહેના હૃદય તણી કો કલી શક્યુ નહિ કાતિ. એ. ૮
 એહેવું મોહન રૂપ ધરીને આવિ નદને,
 પનિકેતને પેઠી જ્યહાં બેઠા છે એ માત,
 તેમણે અભ્યુત્થાન કરીને આવોજી કહ્યુ,
 પણ વિસ્મયથી બીજી પૂછિ ન સકયા વાત. એ. ૯
 જાણ્યુ નંદ તણા ઓળખીતા એ કોય, આવિયા,
 મોટાગિ માંનનિ શું કયમ અમથિ બોલાય,
 પૂત્ર નંદને પ્રગટયો શુભિને એ પ્રેમે કરિ,
 આંખ્યા રમાડવા કયમ આપણાથી ઓળખાય. એ. ૧૦
 કેવા કમળારાણિ આંખ્યાં એ કોય કારણે,
 ૧સબળો નંદકુંઝરના ઉપર કરવા રનેહ;

નહિતર ૧અબુજ પત્ર સરીખા લોચન અન્યનાં,
કયાંહાંચિ રકમળકરે હોય માટે એ તે એહ. એ. ૧૧

૩ગોપપતી તો ૪લોજપતીને મળવાને ગયા,
આપણુ અણુજણ્યા શુ સમજી સકિયે કાઈ,
કૃષ્ણરામ તે કૃષ્ણ કપટ જાણે છે સર્વનુ,
૫માહામાયી પોહોણ્યાં છે જ્યેહ મંચકી માંહિ. એ. ૧૨

વી. ૩૩ પ. ૨

કીર્તન ૭૧ મું.

કૈયેક ભાવે કૃષ્ણ ઉપાશ્યે કૃષ્ણ ગતી મળે,
પણુ જીવોને જોરે પ્રભુજી નવ્ય જીતાય,
કૃષ્ણસ્મરણ કીર્તન પૂજન વા શ્રવણ હશે જ્યહાં,
ચાતુધાનિયે ત્યહાં કાઈ પીડા કરિ ન સકાય. કૈ. ૧

૧ખકિયે બાળરૂપ મંચકિમા દીઠા કૃષ્ણને,
જેનુ પદ પકજ છે શ્રેય સકળનું ક્ષેત્ર,
કૃષ્ણે પણ નયનેથિ નિશાચરીને ન્યાહાલીને,
પ્રભુતા રખે પરખતિ એમ લહિ^૭ મૂઘા નેત્ર. કૈ. ૨

પેખ્યા પદકર પદ્મવ ન્યાહાંનકડાશા નાથના,
નવધન છળિ મન્મથનિ મનોમથન કરણાર;
અંધારે અબુવાળા સરખુ મુખ આ લોકિને,
સમજી એ હરિ પ્રગટયો કંસ હસ હરણાર. કૈ. ૩

અતકર્યશક્તિ ઇશ હશે તો એ મુજને હણે,
તો હું કસ કાજ્ય મરતે પામુ કલ્યાણ,
માટે મુગ્ધપણામા માફ તો વેગે મરે,
પ્રાદપણું પામે તો ખીચે અરિના પ્રાણ. કૈ. ૪

એમ વિચારિ મુખ મુસ્કયાન કરંતિ એ વદે,
મંચકિયેથિ લઈને અકે શ્રી માહારાજ;

- નંદ યશોદાનુ મહા ભાગ્ય વિખાણી કેા સકે,
 પૂર્વ પૂણ્ય પ્રગટયુ આ પૂત્ર રૂપથિ આજ. કેા. ૫
- જ્યમ કોય બાળક રજ્જુબુદ્ધિયે પકડે સર્પને,
 એમ અંકે લઈ કપડે દેખાડે છે વાહાલ,
 પયપાનો ચઢિયો તે હું ધવરાવુ બાળને,
 નિત્ય કરો સુખ નિજ સંબંધિને નદલાલ કેા. ૬
- શુભિને પ્રસન્ન થયા યશોદાજીને રોહિણી,
 કપટ કળાયુ નહિ જ્યે સ્તને ચોપડયું ઝેર
 બકિયે નંદકુઅરના સુખમા આપિ બીટડી,
 વિશ્વનાથ વળગ્યા ત્યહા સમજી એહેનુ વેર. કે. ૭
- વળી વિચારે વાહાલો મુજ માટે કઈ બાળની,
 હાંણ્ય કરી આવી છે હવણા મારે પાશ;
 તે સહુના સહિતા એહનું હું શ્લેમ કરૂં હવે,
 બિરૂદ માઘરૂ જોઈને કરૂં એહેની બિરૂદાશ કેા. ૮
- સ્તન એક મુખથિ દાખ્યો બીજો કરથી મદિયો,
 અતરિહ્ય ઊઠાવ્યે આવિ અચાનક બાહાર,
 વ્યથા ન સેહેવાઈ તે ૧નિશાચરિ વેશે થઈ,
 મુચ મુચ એમ કરતિ મુખથી મહા પુકાર. કેા. ૯
- છબિ રૂઝ કોસ તણી કીધિ પણ ગાત્ર ગળી ગયાં,
 લોચન બાહાર્ય નીકળ્યા પસર્યા કરપદ કેશ,
 બુમ બકીની શુભિને બહુધા બે શુદ્ધિ થયા,
 મુર્છિત થઈ મહિમા પડિયા વ્રજવાસિ અશેષ કેા. ૧૦
- કાળજડા કપ્યા ને કાઈ સૂઝય પડી નહિ,
 વ્રજથી બાહાર્ય બકીને નાંખિ કરિને કળ;
 પીધુ પ્રાણુ સહિત પયને ૩નિજનુ પદ આપિયુ,
 પડતા વૃક્ષ દખાયા પટ કોશના સકળ. કેા. ૧૧
- અસુર અશન કરવા અવતાર ધર્યો તે ઇશ્વરે,
 પ્રાણાહુતીમા એઝશી પૂતન' પેહેલ,
 વૈરે ભજતા પણ વિકટાને માતૃગતી હવી,
 કૃષ્ણરામ ,સહુ કરવુ કૃષ્ણચંદ્રને સેહેલ. કેા. ૧૨

કીર્તન ૭૨ મું.

મન માહાર કહ્યું માન્ય, બેશ્ય નહી બેહોશથી,	જીરેજી	
ગા ગિરધરધારિનું ગાન, દૂર રહીને દોષથી.	જીરેજી.	૧
જેણે જીતાવ્યો આ દાવ, કરિને નિરીક્ષણ નરતનું.	જીરેજી.	
તે તુને કરશે સહાય, બાતુ નિભાવિને બિરદતુ.	જીરેજી	૨
ઢીલો ન થા ધરત્ય ધીર, ગાડી એ કાહાડશે ઘાંચથી.	જીરેજી.	
૨૬ તણી શુભિ 'રીર, એહ ઉગારશે આયથી.	જીરેજી.	૩
એ છે ઇશનો ઇશ, દેવ તણે શિર દેવ છે.	જીરેજી.	
હૃદય ન રાખે રીશ, તરત તારયાની ટેવ છે.	જીરેજી.	૪
કાળ તણે શિર કાળ, સરવ વરદથી શ્રેષ્ઠ છે.	જીરેજી.	
તે તુંને કરશે નિહાલ, પ્રાણ તણો જે પ્રેમ છે.	જીરેજી.	૫
૨ પ્રીત્યે કરીને પ્રવેશ, અજળિમા ૩અપ્રમત્તને.	જીરેજી.	
સુદર ૪શકરિને વેશ, શિષ્ય કર્યો ૫સત્યવ્રતને.	જીરેજી.	૬
કપિલ થઈ કર્યું પ્રેય, તરત તારયા જેણે ૬તાતને.	જીરેજી.	
સાખ્યે સધાવીને શ્રેય, મુક્ત કરી જેણે ૭માતને.	જીરેજી	૭
પ્રીત્યે પસારિયો ૮પ્રેમ, કમઠ ૯ તણે રૂપે કરી.	જીરેજી	
કાયા દેવના કળ, મથ્યો સમુદ્ર ૧૦મદરધરી	જીરેજી.	૮
અસુર તાણ અભિમાન, હાવભાવથી હરાવિયું	જીરેજી.	
સુરને સુધાતુ પાન, મોહિનિ રૂપે કરાવિયુ	જીરેજી.	૯
કરિને કડણ કટાક્ષ, દંડાવડે ૧૧ધલા ઊદ્ધરિ.	જીરેજી.	
હઠથી હણ્યો હિરણ્યાક્ષ, યજ્ઞવરાહ રૂપે કરિ.	જીરેજી.	૧૦
સાચવ્યુ સ્વાયંભૂતુ ધ્યાન, યજ્ઞરૂપે ૧૨દૈત્યદારિને;	જીરેજી.	
આખ્યુ અચલ પદદાન, ધૃવને હરીરૂપ ધારિને	જીરેજી,	૧૧
૧૩નિર્દાલન કરિનક, કડણ કીધિ કરીશને, ૧૪	જીરેજી.	
આપનુ આપીને ચક્ર, રૂપિયિ ગાખ્યો અંબરીષને,	જીરેજી.	૧૨

૧ બકોર ૨ હવેલી દરેક આપનારનું સક્ષેપથી વર્ણન છે ૩ મદ રહીત ૪ મન્થ ૫ રાગ ૬ કર્મ મુની ૭ દેવહુતી ૮ અયડો ૯ કાચબો ૧૦ મદરાચલ ૧૧ પૃથ્વી. ૧૨ મારીને ૧૩ મારી ૧૪ ઝગબેન્દ્ર

નિકળીયા કરિનાદ, રતલાથિ થઇ ૧નરકેસરી; જીરેજી.
 પ્રીત્યેંથિ પાડ્યો પ્રહલાદ, હિરણ્યકશિપુને સંહરિજી; જીરેજી. ૧૩
 નરનારાયણનું રૂપ, ધારિખતાવે જ્યે ધ્યેયને, જીરેજી.
 જોળખાવિ આપેં અનૂપ, માયા શ્રી માર્કંડેયને જીરેજી. ૧૪
 હયગ્રીવતણે વણ્ણ, પેચમા આણ્યો પ્રપંચિને; જીરેજી
 મધુને પમાડ્યો મણ્ણ શ્રુતિયો સમર્પિ રવિરંચિને; જીરેજી, ૧૫
 ૧દત્તાથઈદાંન, ૨અત્રિને ભાશ્યા અભિન્નથી, જીરેજી,
 ૩યદ્દને જણાવ્યું જ્ઞાન, ચોવિસ ૪ચિંતનના ચિન્હથી, જીરેજી, ૧૬
 સૂર્યનું સુરેશને સ્વર્ગ, દાંન લેઈ જેણે દાસથી, જીરેજી.
 બળિને આણ્યું અપ વર્ગ; વામન વેશ વિલાસથી જીરેજી ૧૭
 રૂપલ દેવ તણે વેશ, ઘોખો મિટાવ્યો દ્રસનો, જીરેજી.
 કરિને નિજ ઉપદેશ, પથ પેખાવ્યો પરમહંસનો જીરેજી. ૧૮
 એક વિંશતિવાર. ક્ષત્રી સમૂહ સહારિને, જીરેજી.
 જેણે ઊતાર્યો બૂલાર, પરશુરામ વપુ ધારિને, જીરેજી. ૧૯
 પ્રગટ થઇ પ્રથુરાય. અવનિ દુહાવિ સમગ્રથીરે: જીરેજી,
 ૭વિષમ હતી વસુધાય, સામ્ય કરી ધનુષાગ્રથી, જીરેજી, ૨૦
 રોગ કરાવાને ત્યાગ, વૈદ્ય વિદ્યાનો વિધી કરી જીરેજી.
 જેણે યજ્ઞમાં ભાગ. લીધો થઈ ધન્વતરિ, જીરેજી ૨૧
 યુક્તિયે જણાવ્યો યોગ, હસ થઈ કહ્યું સારને, જીરેજી
 ચિત્ત વિષયનો વિયોગ, શીખવ્યો સનત કુમારને, જીરેજી, ૨૨
 રઘુકુળ થઈ જે રામ, વૃદ્ધ વચનથી વન ગયા, જીરેજી.
 કીધું અહિંદ્યાનું કામ ૯અધૃ ઊદ્ધાર્યો કરી દયા, જીરેજી. ૨૩
 શબરીને કીધિ સહાય, સખ્ય કર્યું સુગ્રિવથી, જીરેજી.
 ૧૦પયોનિધિ નમિયો પાય, જેણે જીવાડ્યો જીવથી. જીરેજી. ૨૪

૧ નરસિંહ. ૨ બ્રહ્મા ૩ દત્તાત્રેય ૪ અત્રીમુની ૫ પાદ્યો. ૬ ચોવીસ
 ગુરૂથી બોધ લીધો તે દત્તાત્રીએ કહી છે ૭ ટોકરા વાળી હતી. ૮ દશરથના
 ૯ નટાયુ. ૧૦ સમુદ્ર

હાઈ જણાવાને હેતુ, ભક્તનાં ભયને ભભડવા. જરેજ.
 સિંધુ શિરે રચ્યો સેતુ, દેશમાં ફૂંડી વળાડવા. જરેજ ૨૫
 ભક્ત વિલીપણને રાજ્ય, આપીયુ રાવણ મારિને, જરેજ.
 કઈ જનનાં કરયાં કાજ, પૂંપક સૂચું^૧ ભંડારિને. જરેજ. ૨૬
 પાળિ પ્રભા ધરિ હેત, વિવિધના ધર્મ વધારયા. જરેજ.
 પુરના પ્રાંણિ સમેત, પોતે, સ્વધામ સંધારિયા. જરેજ. ૨૭
 દેખિ ધરમનો હાસ, વેદની શાખાઓ પ્રથમ કરિ જરેજ.
 વિપ્ર કુલે થઈ, પુરાણ ગાયા વળિ વિસ્તરી જરેજ ૨૮
 વસુદેવ દેવકીને ધામ, રામકૃષ્ણરૂપે હવા જરેજ
 ગયા ગોપને ગામ, વાક્ય વિરંચિતુ સિદ્ધ થવા જરેજ. ૨૯
 પીધા પૂતનાના પ્રાંણ, અનથી અસુર વછોડિયો જરેજ
 યશોદાને કરવા જાણ, ત્રણાવર્તને તોડિયો. જરેજ. ૩૦
 મુખમા દેખાડયા લોક, માતને મૃત્તિકા ભક્ષિને જરેજ.
 સુરનો શમાવા શોક, ખાધ કર્યો બક પક્ષિને. જરેજ ૩૧
 ‘મંથનિ મોડી હરયુ હરયુ ગવ્ય, નાઠા વદન બિહામણે. જરેજ.
 ભય વર્જિત જ્યે ભવ્ય, દાસથિ બધાણા દામણે જરેજ. ૩૨
 વછ અધાસુર મારી, શાંતિ કરી સરવ સાથિને. જરેજ.
 વિષ વર્જિત કર્યું વારિ, નાગ કાલીયને નાથિને જરેજ ૩૩
 પ્રેમીની કરવા પક્ષ અવની તલે જ્યે અવતરયા. જરેજ.
 દેવ કરયા બે વ્રક્ષ, નારદ શ્યામથી ઉદ્ધરયા જરેજ. ૩૪
 જાણિ વિરંચિની વાત, ગોપવછ વપુને ધરિ જરેજ.
 ગોગોપીને કરી માત, પય પીધા પ્રેમે કરિ. જરેજ. ૩૫
 દાવાનળ કર્યું પાન, અગ્નિદૃતોને ઉગારિને. જરેજ.
 મોડયુ^૫ મધવાન માન, ગોવર્દન કર ધારિને જરેજ. ૩૬
 ‘પ્રાહ્મણિયોના ભાવ, જાણી ચાર્યી લિધુ અન્નને જરેજ
 પાંમિયા દ્વિજ પ્રસ્તાવ, જાણ્યા ન જગજીવનને. જરેજ. ૩૭

૧ કુબેર ૨ પધારયા ૩ શકટાસુર ૪ દહી વસોવાની ગોલી ભાગી.

૫ ઇંદ્ર ૬ યજ્ઞપતિયો

વરૂણ તણે વિશ્રામ, જઇને મુકાબ્યા નંદને.	છરેછ.
ગોપનેં દેખાડયું નિજ ધામ, ફરિને પમાડયા ફંદને.	છરેછ. ૩૮
ધેનુક ફેશી ઝરીખટ, મારિને સંકટ શમાવિયા.	છરેછ.
ગોપિયોન કરિ ઇખટ, ર ગભર રાસ રમાવિયા.	છરેછ. ૩૯
મધુર મુરલીને ગાન, ભોળવિયા જોણુ 'ભૂરને.	છરેછ.
આપ્યું અભયપદ હાંન, ઓળખાવીને અકૂરને.	છરેછ. ૪૦
મિશે દેખાડયો મહિમાય, 'રંગકારને રોળિને	છરેછ.
કાંતા કરી કુળ્ળય, ચિતવ્યું ચંદન ચોળિને.	છરેછ. ૪૧
માળાકાર કરયો લગ્ન ભાગિ 'વાયડની ભીડને	છરેછ.
ભારિ ધનુષ કરયુ ભગ્ન, કચરયો 'કુવલયાપીડને.	છરેછ. ૪૨
નવરસમય નિજરૂપ, દક્ષ જનોને દેખાડીને,	છરેછ.
ભયાભીત કરયો ભૂપ, પેહેલવાણેને પછાડિને.	છરેછ. ૪૩
હેલાથિ હરિયો હંસ, રમરણું સંચિત 'સુકાવિયા.	છરેછ.
'અવનિ 'આછેટિને કંસ, માતપિતાને મુકાવિયો.	છરેછ. ૪૪
રગડયો 'મગધ રાજાન, ફેલાવ્યો પછિ ફંદને.	છરેછ.
ખાડ્યો ચવન બળવાન, મેહર કરી મુચકુદને.	છરેછ. ૪૫
ઉદ્ધવ મોકલિને આપ, જ્ઞાન 'શખાવિયું ગોપિને.	છરેછ.
જે જપતી નિત્ય જાપ, લોક લાજનેં લોપિને.	છરેછ. ૪૬
રચિયો દારિકા ઠાડ, સિંધુથિ બેટ વછાડિને.	છરેછ.
સોલ સહસ્રશત આઠ, પરણા કઇક નૃપ મોડીને.	છરેછ. ૪૭
બળતા રાખ્યા 'પચવીર, 'અનળ આચથી ઉવેખતા,	છરેછ.
પૂરયા પચાળીને ચીર, ફૂંટ સભા મધ્યે દેખતાં.	છરેછ. ૪૮
સહજ 'શમાવ્યો શિશુપાળ, યુક્તિયે હત્યો જરાસંધને.	છરેછ.
મુક્તા કર્યા મહિપાળ, બહુ તપતાતા જયે બધને.	છરેછ. ૪૯
૧૧ ભક્તથી હણાવ્યા ભૂપ. 'સ્તોત્રવેત્ર કર સાહિને.	છરેછ.
સખાને દેખાડયું વિશ્વરૂપ, ગીતા સુણાવી ગાઇને.	છરેછ. ૫૦

૧. આતુરને ૨ મુષ્ટિક વંગિરે મધીને ૩ દરછ. ૪ હાથીનું નામ છે.
 ૫ પૃથ્વી. ૬ પાડીને ૭ જરાસંધ ૮ પાડવો. ૯ લાક્ષાગૃહથી. ૧૦ મારયો.
 ૧૧ અર્જુન. ૧૨ થોડાની લગામ.

મુક્ત કર્યાં કઈ જન પૂર્વે રૂપીના રૂપાપિયા. શ્રેષ્ઠ
 ૧ગુરુ માતુ દિજતન, મૃતક ઇવાડીને આપિયા. શ્રેષ્ઠ. ૫૧
 કાપ્યુ કૃપા કરી કબ્દ, જાણિ શ્રીદામાનિ સેવને. શ્રેષ્ઠ.
 સ્વતં કરી સુધા કબ્દ, તારયા ૨જનક શ્રુતદેવને. શ્રેષ્ઠ. ૫૨
 આપ્યું ઉદ્ધવને જ્ઞાન, દાસ જેણે દિલ ધારિને. શ્રેષ્ઠ.
 સુખેથી પધારયા સ્વસ્થાન, ભાર ભૂમીનો ઉતારીને. શ્રેષ્ઠ. ૫૩
 જોદ્ધ થઈ કર્યો મોહ, દાનવ ડાહ્યાડય શમાવવા શ્રેષ્ઠ.
 વેદથી ક્રીધા વિછોડ, ભયં કરોને ભમાવવા શ્રેષ્ઠ. ૫૪
 કલિક તણો ધરિ દેહ, મલેચ્છ મહીપને મારશે. શ્રેષ્ઠ.
 કળિયુગ અતે જેહ, વંશ માનવનો વધારશે. શ્રેષ્ઠ. ૫૫
 અનત એહેવા ધરી વેશ. ઉદારયા જેણે અનેકને. શ્રેષ્ઠ
 મન તુ સ્થિર થઈ ખેશ, તે હરિ રાખશે ટેકને. શ્રેષ્ઠ ૫૬
 તે તાહારિ પૂરશે હામ, જ્યેહ ઇવાડે છે જન્મતને. શ્રેષ્ઠ.
 કહે કિકર કૃષ્ણરામ, લેટજ્યો ભૂધર ભક્તને. શ્રેષ્ઠ. ૫૭

સોરઠા.

ખાવન સત્તાવન, તું કે બે ગરબા લિખ્યા,
 માધવ ધરજ્યો મન, કૃષ્ણરામની વીનતી ૫૮
 સંવત શત અઠાર, ચ્યુમોત્યર કાંચુન વદિ,
 એકાદશિ બુધવાર, ગરબા બે પૂરણ લિખ્યા.

વી ૨૭ પ. ૧૩

ભક્તશ્રી દયારામભાઈ પ્રત્યે અભિદવર્ણન.

કીર્તન ૭૩ મું.

આહાયો નિલજ ન થાનેરે હો. મામળિયાજીં
 ચોરી કરવા ન જાનેરે હો સામળિયાજીં
 એહેવિ બ્રાતિ તું ભજ મા ૨ હો યશોદાજીં
 વાહાલોં વિલનુહું વજમારે હો યશોદાજીં. ધ ૧

૧ માદિપિનીન તથા દેવકી માતા અને બ્રાહ્મણના મરેલાપુત્ર આણી
 આપ્યા ૨ જનકરાવન અને પુત્રને આદ્યાજી.

વાહાલા-કોની વસ્તુ હરે કોય હાથે,
ચઢે તાહારે માથેરે હો.

સાંમળિયાજી૦

માતા જેનિ વસ્તુ છુપે ૧અનવધાને,
કાં મજ શિરે માનેરે હો.

યશોદાજી૦ ૨

વાહાલા-વત્સગૌનાં છોટે કા ૨અકાસે,
ઝપાયાથી જ્યે પાળેરે હો.

સામળિયાજી૦

માતા-ભૂમિ ૪૬'શદ્દશ્યે દુખે દોડું,
હું સુખ થાવા છોડુંરે હો.

યશોદાજી૦ ૩

વાહાલા-શાને ગોપી ગ્રહે ગવ્ય ખાધાં,
સુને ધામે ૬લાધારે હો

સામળિયાજી૦

માતા-પેશિ મકંઠે માટ ઉઘાડયાં,
હામીને મે કાહાડયાંરે હો

યશોદાજી૦ ૪

વાહાલા-શાને ગોપ સખા સગે લીધા,
જકિતવ તેહેને કીધારે હો

સામળિયાજી૦

માતા-મુને ધામ જતા ડરે ડરથી
ગયો ૮સાનુચરથીરે હો.

યશોદાજી૦ ૫

વાહાલા-શાને ૯લાઠ લાગ્યા ગવ્ય ભરિયા,
એકાંતે જ્યે ધરિયારે હો.

સામળિયાજી૦

માતા-ચઢિ દીઠિ ૧૦પિપિલિકા ઝરી,
જાણિ નાંખ્યા વેરિરે સો.

યશોદાજી૦ ૬

વાહાલા-શાને ૧૧ઊલુખ અધો ૧૨મુખે કરિયો,
ઉપરિ અન્ય ૧૩ધરિયોરે હો.

સામળિયાજી૦

માતા-૧૪વિહુ ૧૫ઊલુખ ૨૬ ૧૬આલોંકી;
૧૭અધો રાખ્યો રોકીરે હો.

યશોદાજી૦ ૭

વાહાલા-શાને શીકેથી ગવ્ય ઊતાયા,
કા ૧૮ મકોને ૧૯આચારે હો

સાંમલિયાજી૦

૧ અનાયામે ૨ સમય વગર ૩ દુધ પાછને ૪ જુવા દરડવાથી ૫
દીદુધ ૬ ગજ ૭ મોળની ૮ ગોવાળીયાની મોખતથી ૯ વાસણ ૧૦ કી-
ડીયો ૧૧ ખાણીયો ૧૨ કંઠા પાડ્યો ૧૩ એક ઉપર બીજો ખાણીયો મુખ્યો
૧૪ વીણી ૧૫ ખાણીયો ૧૬ જોદ ૧૭ નીચે રોધી ગખ્યો. ૧૮ મોકડા ૧૯ પાયા

માતા-દેખ્યાં ૧ પલિલ પેઠેથી છુવાયાં,
પશુને તે પાયાંરે હો.

યશોદાજી ૮

વાહાલા-શાંને તોફ રફોશીને જગાડયા,
હતાં જ્યે ઉઠ્યાડયારે હો.

સામલિયાજી

માતા-દીઠા ૪કણુખજુરા મેં જાતે,
ઉઠાડયા તે પધાતેરે હો

યશોદાજી ૯

વાહાલા શાંને ૬કપાટ જોરેથી વાડ્યાં,
હતા જ્યે ઉવિકાશ્યારે હો

સામલિયાજી

માતા-ગાયો 'ત્રય ભયે' દોડી હિસોરે,
મેંદ્રાભિડયા જોરેરે હો.

યશોદાજી ૧૦

વાહાલા-શાને ૯વાસ્તુ મળે કર્યા મેલાં,
હતાં જે રંગેલારે હો.

સામલિયાજી

માતા-ગ્વાલ ૧૦મકોને ગોપિયે તાડ્યાં,
તેજો તે બીગાડયારે હો.

યશોદાજી ૧૧

વાહાલા-શાને ગોપિકા કઠનો હાર,
તોડયો તેણિવારે હો.

સામલિયાજી

માતા-લેતા ૧૧મુકુટ ઉરથિ ન છુટયો,
તેજો હાર તૂટયોરે હો

યશોદાજી ૧૨

વાહાલા-શાંને ૧૨મંથની-સ્ફોટન કીધું,
કાં ૧૩નવનિત લીધુંરે હો.

સામલિયાજી

માતા ૧૪અહિગરલ પડયુ માટે ભાગ્યુ,
૧૫મહિર્મહી ત્યાગ્યુરે હો

યશોદાજી ૧૩

૧ ગીલોડી પેડી તેથી અપત્રીત થવાથી માકડાને પાછ દીધા. ૨ લાકડી
૩ મુતેલા / કાનખજુગ ૪ પધાન્તીથી, ૬ આગળા ૭ ઉઘાડા હતા તે ૮
આખજાવી ગાયો પેસતી હતી ૯ વસ્ત્ર મેલાં કેમ કયા ? ૧૦ ગોવાળીયા
અને માકડાંને ગોપીયે માયા તેથી નેમજો જગાડયા છે ૧૧ મકોડો ચાતીયેથી
છુટયો નહી તેથી ખેયવાથી તુટયો ૧૨ વસોવવાનુ માટલુ કેમ કોડયુ ?
૧૩ માખજુ ૧૪ માપનો ગળા. ૧૫ દ્વડી કાઢી નાખ્યુ.

વાહાલા કીયાં મૈક્ષિક ૧૬૨છથી કાહાડયાં,
ગોપીને દેખાડયારે હો.

સાંમળિયાજી

માતા-માર્ગ જતા જડી જોડય મોતી,
૧આપ્યે ગોપી જોતીરે હો.

યશોદાજી ૧૪

વાહાલા-કોણે ૩અંતરધાન કર્યા છે,
કે તેં કયાહા ધર્યા છે હો.

સાંમળિયાજી

માતા-મુને ૪છુટવા મોતિ દેખાડયા,
તે તેણિયે સંતાડયારે હો.

યશોદાજી ૧૫

વાહાલા-તુને ચોર ઠરાવે કાં અત્તવિ,
પગ્ગોલંભા તે લ્યાવિ હો.

સામળિયાજી

માતા—માહારા મોતીને ઉલટાં દબાવે,
ઓળાંભાને આવેરે હો.

યશોદાજી ૧૬

વાહાલા—ત્યારે પરવર તું શીઠ પેસે,
કાં બાહારય ન બેસેરે હો.

સાંધળિયાજી

માતા—મુને જોઇને ગોપી કરિ સાંનો,
બોલાવી^૧ લ્યે છાંનોરે હો.

યશોદાજી ૧૭

વાહાલા—શિરે આળ ધરે ત્પહાં ન જઇયે,
જોડે તો ના કહિરે હો.

સામળિયાજી

માતા—ના કહુ તો દોડી આવે ગોપી,
કહરે માહારી ટોપીરે હો.

યશોદાજી ૧૮

વાહાલા—ત્યારે વક્રિતવ કહે કા તુજને,
ન કાં કહે મુજનેરે હો.

સામળિયાજી

માતા—જેથિ લ્યાલે તેનો કર આવે,
ન ૧૦મોટાથી ચાલેરે હો,

યશોદાજી ૧૯

વાહાલા—ત્યારે કા કહે ચોરી તબવો,
પછી મુખે આવોરે હો.

સામળિયાજી

૧ કેડમાંથી ૨ પોતાનો મેળે ૩ સતાડયા ૪ મને બાહાર કાઢી મુકવા
મોતી દેખાડીને ગોપીયે સતાડયાં છે. ૫ ફરીયાદ ૬ બોલાવે ૭ લેઈ જાય
૮ ચોર ૯ ગરીમ જણીને પકડે ૧૦ મોટાથી કરે

માતા—ચોરથુ હોય મેં તો જન્યાન એ જાણે,
તો કાં પ્રીતી આણેરે હો.

યશોદાજી ૨૦

વાહાલા—તુને કા કહે ધૂર્ત અતીશે,
આંહા રસાધુ રથો દીસેરે હો.

સાંમળિયાજી ૦

માતા—મુને ઝઘૂર્ત લહેતો એ પાને,
આકુળ કા જાજેતે હો.

યશોદાજી ૨૧

વાહાલા—કાં કહે એ જે આપ્યું ન લે છે,
સ્વહસ્તે ઘડે છે હો.

સાંમળિયાજી ૦

માતા—પરન જ્યે નમીએ ને પૂરો,
મીએ તો અધુરોરે હો.

યશોદાજી ૨૨

વાહાલા—મુત વાક્ય શુભિ અંકે શ્રેષ્ઠેતિ,
ઓવારણા લેનિરે હો.

સાંમળિયાજી ૦

વાહાલા—કહે જવાપ લાવ્યો ક્યાંધિ અહેવા,
જેને જોઇએ તેહેવારે હો.

સાંમળિયાજી ૦ ૨૩

વાહાલા—તાહારિ અકળ કળા કુણુ જપીએ,
શુ કરવુ એ ઇચ્છેરે હો.

સાંમળિયાજી ૦

વાહાલા—એ સવાદ પઅઘૌઘાતપુનાતુ,
વેનશ્ચાલંપાતુરે હો.

સાંમળિયાજી ૦ ૨૪

વાહાલા—શ્રોતૃવકતૃ ઇજનાનાંમુદેડસ્તુ,
અંતર્ગમ્યેડસ્તુરે હો.

સાંમળિયાજી ૦

વાહાલા—કૃષ્ણરામનિ કળને ઉઘાડો,
અતરપટ કાહાડોરે હો.

સાંમળિયાજી ૦ ૨૫

દાહરો.

ઇબિલો જ્યે ઇવિસંભા, તત્યો પચીસે પુણું,
કૃષ્ણરામના કૃષ્ણ એ તાપ નિવારો તૂણું.

૧

વી ૨૦ પ. ૧

૧ નુકસાન સમજે તો મારાપર પ્રીતી કેમ રાખે ? ૨ મારી પામે
રાત દેખાય છે ૩ મારીયો ગણતા હોય તો મને ન દેખવાથી આકુળ કેમ
થાય છે ? ૪ જાણે ૫ કૃષ્ણ યશોદાનો સવાદ અતીશે પાંપથી રક્ષણ કરે
૬ અમાર ને તમારે પરીપૂર્ણ રક્ષણ કરે ૭ શ્રોતાવક્તાને આનંદ આપે.
૮ અતર્યામી આનંદ આપે.

થાળવીધે. કીર્તન ૭૪ મુ.

અહાં લગિ ઓરા આવોરે હો.	સાંમળિયાજી૦
મન માહારૂં મનાવોરે હો.	સાંમળિયાજી૦
વાહાલા—મેંતો સરસ સામગ્રિ સમારિ, બની છે તૈયારિરે હો.	સામળિયાજી૦
વાહાલા—દૂધપાક પુરિ ગળિ શેવો, મિઠો ખિન્ને મેવોરે હો.	સામળિયાજી૦
વાહાલા—કર્ણશાઈ જલેખીને ખાલ, તમ્યો જમ્યો તાળરે હો.	સામળિયાજી૦ ૨
વાહાલા—ઘણા ધીને સાકરમાં ઝખોલી, કસાર ને પોળીરે હો.	સામળિયાજી૦
વાહાલા—ઠોર પૂણું પોળીને કચોરી, પ્રિયુ મોરિ મોરીરે હો.	સામળિયાજી૦ ૩
વાહાલા—માલપૂડા ઘેબર ફલલાડુ, હું હાથે જ્યમાડુરે.	સાંમળિયાજી૦
વાહાલા—કઠયાં દૂધ રઝોરીના ગળેલાં, અમિશ્રીયે મળેલારે હો.	સામળિયાજી૦ ૪
વાહાલા—દાળ, લાત, કઠિ, સ્વપ્પ ઉન્હા, શાકાદિ સસલુનાંરે હો.	સામળિયાજી૦
વાહાલા—મુખ પ્રક્ષાલિને દ્યો આ ખીડું. આવો ઉરે પભીડુરે હો.	સાંમળિયાજી૦ ૫
વાહાલા—તમે નટવર નહના લાલા, મુને ઘણા વહાલારે હો.	સાંમળિયાજી૦
વાહાલા—એક વાત કહું તે દ્યો માનિ, છે છન્નિથી છાનિરે હો.	સાંમળિયાજી૦ ૬
વાહાલા—નિત્ય રસિક છખી નિરખાવો. ખનદરસ દેરાવોરે હો.	સામળિયાજી૦
વાહાલા—કૃષ્ણરામ મુકીર્તિયો ગાય, પ્રસાદિ તે વ્યહાયરે હો.	સામળિયાજી૦ ૭

૧ ૨૦ ૫ ૨.

૧ વેડમી. ૨ ગાય. ૩ ચાકર ૪ મીડા ૧૧ગે મનાલાવાના ૫ ભેડુ
૬ ડાનામાગની ૭ ડહીયા દુર ન થાવો

ક્રીતન ઉપ મું.

છાનો રહે માહારા બાપુરે હો.	સાંમળિયાળ૦
આ દ્યે ધૂતરો આપુરે હો.	સાંમળિયાળ૦
વાહાલા—આજ આડો લીધો છે તે શુ છે, તાહારો જાણુ તૂં છેરે હો.	સાં ૧
વાહાલા—કહેતો હથુવે હાલરડાં હું ગાઉં, કહેતો રસ્તન્ય પાંજરે હો.	સાં ૦
વાહાલા—પ્રંખનિ દોરી હું અણું. ધુમરણિયો ઘાલુરે હો.	સાં ૨
વાહાલા—કૂલ કૂમતા કહેતો જલાવુ, દ્યે હાલ્યા હલાવુરે હો.	સાં ૦
વાહાલા—રૂચિ તાહારિ શકું ને હું જાણી, કહું કહેતો પકાહાંણિરે હો.	સાં ૩
વાહાલા—કહેતો મકાં આંબ્યા હાકિ કાહાડું, ઉપરણો આઢાડુરે હો.	સાં ૦
વાહાલા—કહે તો જ્ઞાજિને ભેગો સુવાણું, કે વગીતી ગવાણુંરે હો.	સાં ૪
વાહાલા—કહેતો બાગિ આપું તુજ કરમાં; કે પ્રંખલેગિઘહરમારે હો.	સાં ૦
વાહાલા—તુજ માટે હું વાગો કર છુ, નેળુટા ભરું છુંરે હો.	સાં ૫
વાહાલા—કદિ ઉર અગમ્યુ હોય તાહારૂં, તો વ્રણુ ઉતારૂં હો.	સાં ૦

૧ તમારી વાતના જાણનાર તમા છો ૨ ધવડાવણું ૩ પારણાની ૪ પારણુ પ્રજા હલાવણુ તે. ૫ વાતો અથવા કહેવતો કહું. ૬ માડા ૭ અવરામ ૮ ગીત.

વાહાલા—કેહેં તો પ્રાંખને વસ્ર ઓછાડું, કે ધૂધુ વળાડું રે હો.	સાં૦	૬
વાહાલા—કહે તો દૂધ સાકર મુખે રેડું, કે અંકમા તેડું રે હો.	સાં૦	
વાહાલા—કહે તો વિપ્ર જમાડવા માંતું કો બાધા હું બાતુ રે હો.	સાં૦	૭
વાહાલા—કાંઈ કીધે રહે નહિ રોતો, ઉઠે દિશા જોતો રે હો.	સાં૦	
વાહાલા—કૃષ્ણરામ ત્યાં રહે છાનો, મળ્યે મન માહાંનો રે હો	સાં૦	૮
	વી. ૨૦	૫ ૨

કીર્તન ૭૬ મુ.

કયા લગિ તુને વાડું રે હો.	સામળીયાજી.	
કેહને હાઈ તિહાડું રે હો,	સાં	
વાહાલા—ત્યારે કીધિ કચાવર્તિ છાનિ, જટીનિ નીશાનિ રે હો,	યશોદાજી.	૧
વાહાલા—એહેવે આવ્યા બની શીવયોગી, જેઅહેના ઉદયોગી રે હો,	સા.	
વાહાલા—જોઈયોગિ ઉઠીને મા આવ્યા, કુઅરને ત્યહા લાવ્યારે હો.	સા.	૨
વાહાલા—યશોદા નમિ સુતને નમાવ્યો, તે લવને મન લાવ્યો રે હો,	સા.	
વાહાલા—પછિ શ્રીકંઠ કેહે શ્રીપતિથી, મલીને મતીથી રે હો,	સા.	૩
વાહાલા—પરમાત્મને તુલ્ય નમોસ્તુ, માતુ વૈાશ્રેયો ડસ્તુ રે હો,	ય.	
વાહાલા—કહે માત યોગી લાગો મીઠા, અદ્યાપૂર્વ દીકારે હો.	જટાલુજી.	૪

વાહાલા—કહેં હર મુને વ્રજપતિ જાણે આવ્યા ઓળખાણેરે,	યશોદાજી.	
માતા—હું તો ઇતર ઊદાસિધુ આખેં, તાહારા પુત્ર પાખેરેહો,	યશોદાજી.	૫
વાહાલા—પછિ કામારિયેં સુત જોયો. પૂછેં એકાં રોયોરે હો	યશોદાજી.	
વાહાલા—કહે માત યોગી તમે જાણો. કૃપાકાઈ આણોરે હો,	જટાલુજી,	૬
વાહાલા—કહેંશંભુ હવે છાનો રાખું, જન્મોજ્જ્વળી નાખુંરે હો.	યશોદાજી.	
વાહાલા—એમ કહિ ભૂતિ ભાલેં અડાડી, શિખીપરે અડીરે હો.	સાંમળીયાજી.	૭
વાહાલા—પછી સદય રહ્યો સુતછાનો, હફ્યો કરી સાંનોરે હો,	સાંમળીયાજી	
વાહાલા—એ બે આત્મા પરસ્પર આપે. એકેકાનેં જાણેરે હો.	સાંમળીયાજી	૮
વાહાલા—પછી તુષ્ટ થઈ ગોપીબાલેં નકો તુમ તોલેરેહો,	જટાલુજી.	
વાહાલા—સ્વયંશંકર તમને લેહેવા. કરૂં શી હું શેવારે હો.	જટાલુજી.	૯
પછી તિરોહીત થયા—ચ બક પાતે યશોદાનેં જો તે રેહો,	સાંમળીયાજી.	
વાહાલા—કૃષ્ણરામ ઉરે કૃષ્ણ વ્યાપો. એહેવું સુખ આપોરે હો.	સાંમળીયાજી.	૧૦

કીર્તન ૭૭ મું.

ત્યહાં લગિ દુઃખ તેહેનેરે,	ગુણવતાજી.
ભિન્ન દ્રષ્ટિ છે જેહેનેરે,	હો ગુણવંતાજી.
વાહાલા૧ ઉપદેષ્ટા તે અસજ ઠરિયો,	
રવિષમતા જ્યે વરિયો.	હો ગુણવતાજી. ૧
વાહાલા વેદ વસ્તુ અભેદ વિખાણે,	
અંતર તેમા આણેરે.	ગુણવંતાજી.
વાહાલા—થવી વેણુવતા મન કામે	
ન શિવને શીરનામેરે.	ગુણવંતાજી ૨
વાહાલા—જ્યારે ગરજ પડે તે જનને,	
તો નમે તે યવનને.	ગુણવતાજી.
વાહાલા—જ્યારે કો શીવશીવ કહી ગાજે,	
તે શુણિ દિલ દાઝેરે.	ગુણવતાજી ૩
વાહાલા—જેણે બોધ ન શોધિયો સાચો,	
તો ગુરૂ તેનો કાચોરે.	ગુણવતાજી
વાહાલા—અજી જાડયતા જો રહિ જામિ,	
તો જન તે હરામિરે.	ગુણવંતાજી ૪
વાહાલા—ભેદ ગાતા કહેવાય જે ડાહ્યો.	
માયાયે તે વાહ્યારે	ગુણવતાજી.
વાહાલા—જેણે હરિહરને ભિન્ન જાણ્યા,	
તે તૃણુયે તાણ્યારે.	ગુણવંતાજી. ૫
વાહાલા—જેને શિવ શિવકારી ન લાવ્યા,	
તે છે જતાયે તાવ્યારે	ગુણવતાજી.
વાહાલા—૫ગૌર હરિ શિવ શ્યામજી વેશે,	
છે ગુણને ઉદ્દેશેરે	ગુણવતાજી ૬

૧. ભિન્નદ્રષ્ટીવાલા. ૨. ભિન્નતા

૩ કલ્યાણકારી ૪ ત્રીપીઠતાપથી ૫ સત્વગુણી હરિ તે ગોરાને તમે ગુણી શિવ તે શામ જોમએ પણ આગલ લખે છે કે હરિમા શિવ ધ્યાન ને શિવમા વિષ્ણુના ધ્યાન છે તેથી તમેગુણના ધ્યાનને લીધે. વીજળ કાળા ને વિજળના ધ્યાનને લીધે શિવ ગોરા છે.

વાહાલા—હરિમાં શિવ, હરિ શિવમા છે,
ને ભેદ તે કયા છે ?.

ગુણવંતાજી.

વાહાલા—જેણે એમ અભેદ ન માન્યા,
તે વૈષ્ણવ શાનારે

ગુણવંતાજી. ૭

વાહાલા—ક્ષિવ નિંદાએ ૧શિવ ૨ગોપાશે,
૩અશિવ તેને થાશેરે.

ગુણવંતાજી.

વાહાલા—કૃષ્ણરામ ઉરે કૃષ્ણ વ્યાપો,
ન એ બુદ્ધિ આપોરે.

ગુણવંતાજી. ૮

ત્રી ૨૦ ૫ ૩

કીર્તન ૭૮ મુ

વિઙ્ગ પુરૂષ વિઙ્ગસિ વાચજ્યોરે.

વરણ્યતત્ત્વ તણો જે વિવેક,

૪તારકનાથે તમને આપિયો.

અવલોચવાન દેશોએક.

વિં ૧

દ-આવ્યો તે દરદ પદુરાવવા.

યા-આપ્યો થાવા ૬નિજ્યષાદ,

રા-રાધાવર હૃદયે રાખવા,

મ-વરજાવવા મતનો માદ

વિં ૨

દ-આવ્યો ૭દશોને ઉપાસવા,

યા-૮મથવાયા ૯અયાત યામ,

રા-રાગે થાવા અનુરાગને,

મ-૧૦મધુહામા થવા મુકામ

વિં ૩

દ-આપ્યો દમ દેહેને સ્થાપવા,

યા-યાત્રા કરવાને સર્વ,

૧. કલ્યાણ ૨ નાશ થશે. ૩ અકલ્યાણ

૪ ઇશ્વરે ૫ દુર કરવા ૬ આત્મ સ્વરૂપ ૭ મત ૮ મયન કરવા

૧૦ અખ ૧૦ મધુસૂદન

રા- ^૧ રાકેશ નિલકંથી રાચવા,	
મ-મહાહીન થવા મન અર્વ.	વિ૦ ૪
દ-દગ્ધાદિ વરણ દાલન થવા,	
યા-યાદવપતિ રૂકવવા કાજ,	
રા-રાહાભક્તિ તણે રાજ થવા,	
મ-મહાજનનો થવા સમાજ.	વિ૦ ૫
ચતુરક્ષરે કરિ ચેતાંમણી,	
દયારામનીયે દયારામ,	
મદન કદન મધુસુદન એક છે,	
જન માટે એ જુદા નામ	વિ૦ ૬
જુદા જણે નડગે ^૩ જવનિકા,	
દાસ થયે 'પરદો રહે દર,	
કૃષ્ણરામ એમ અનન્ય કૃષ્ણને,	
ભજજ્યો દયારામ ભરપૂર	વિ૦ ૭

૧ી ૨૦ પ. ૪

કીર્તન ૭૯ મુ.

થાને વહેલો, અલખેલા સમજ આણિ.
 તુંને શુ કહી ભણાવુ, તુંને શ્યા ગુણ ગણાવુ,
 તુને તારો પ્રિય જણાવુ,
 પ્રીતિ થવા પ્રાણી ૨ થાને વહેલો અલખેલા સમજ આણી ૧
 ઉદય અસ્ત થાતો આખે પચ્ચક્ર જાય
 એણે જાય 'આયુ', ડસરનૂ જયમ તોય,
 શાને ત અજાણ્યે 'ક્ષેમ થવુ જોય.
 જોને નિત્યે ૩ આ કાયનો 'વિલાપ

૧ ચદ્ર તિલકમા એવા શકરથી ૨ જાણવા ૩. માયા ૪ મા-
 રાનુ આવણી. ૫ સૂર્ય ૬. આયણ્ય. ૭. તળાવનું પાણી મુકાય તેમ
 ૮. કવ્યાણુ ૯. વીલામ

(૧૪૨)

આયુર્ધાય—ઝાણ્યો જાય—તો કાંચ્યહાય.

તું અપાય—એ ૧ બલાય—તજ ધાય,

કે નિધાય—ગુરૂપાય—શરણુ થાય.

તે ઉપાય—થીસધાય—ચદુરાય.ચક્રપાણિ. ૨

થા૦ ૨

જેને વેદ શાસ્ત્રભેદ રહિત વરણે,

એહેવા વિધિ હરિહરનો તું જાણ્ય નિરણે.

એહેમા ભેદ રખે રાખે અતઃકરણે,

જેને જ્ઞાને એ રઅભ ગ છે, અસંગ.

વિવિધ અંગ--ધરે રગથી અન ગ

નો વિભંગ થવા સ્વગ-ગ્રહેઅંગ,

છે અલિંગ-રખે વ્યંગ-વિના ઢંગ.

થઈ દગ—માને શ્રગ-શશકાગ.

ઇવ વંઠય થવા વાણિ. ૨

થા૦ ૩

જેનુ લક્ષ્ય થયે માયા રહે દૂરી,

જેને સ્મરણે બળે પૂર્વ શમલ ઝભૂરિ.

જ્યે ઉપાશ્યેધિ જન વસે હબુરી,

જેની શક્તિ ડ છે અપાર

આ સંસાર—ના આકાર-સરજનાર.

તે દુસ્તાર-તણો પાર-કરણાર

જે આધાર—કરે ખાર—થિ ઉદ્ધાર.

તેને સાર—માનિ ધારય-થે તઇયાર

તૂ આવાર—સમજ્ય છાણિ ૨

થા૦ ૪

૧ મમાર સુખો. ૨ એ મુશ્કર આખરને સગ રહીત છે છતાં
અનેક પ્રકારના ડપ વરે છે તેથીજ અનગ એટલે જેને શરીરજ નથી. પણ
જીવપણુ નાશ થવા અગ જેશરીર ધારણ કરે છે તો અડપ છે તો વગર જ્ઞાને
આશ્ચર્ય પામી સસલાતા શીગડાની પેઠે અમત્ય ન બોલવું ડ. સચિત
૪ ઘણા ૫ વિચારી વિચારીને

જેણે મનુજતત્ત્વં દિવ્ય તુંને આપિ,
 ચોરાશીની ભ્રમણ દુર્ગતિ ઉત્થાપી.
 વિશદ વાણિને વિકારિ જેણે વ્યાપી,
 તે પ્રભૂ છે ઓ સુખધામ ગુણગ્રામ.
 અન્ય કામ—નોવિરામ—થવા હામ,
 ધરી દામ—નેહરામ—લહીનામ.
 આઠેયામ ઘનશ્યામ ગાને આમ.
 પાણુ વામ—કરી ઠામ—ઠામરામ—કૃષ્ણરામ.
 કૃષ્ણ જાણિ—૨

થા પ

વી. ૨૦ પ ૫

કીર્તન ૮૦ મુ.

કીર્તિ ગાને ગોવિન્દ કીર્તિ ગાને.
 જેથી નિંદુરતા નાસે, જેથી અધ્ધરોપ ત્રાસે.
 તાહારિ રધી વિકાસે, તેનું ચિતન વ્યાહાને ૨ કીર્તિ. ૧
 સંતસગે વિમળ કૃષ્ણ કથા મળશે.
 તે શુદ્ધેથી જડધીનું જડય ટળશે,
 વિશદ બુદ્ધિ થઈ કૃષ્ણ જાણિ વળશે
 જે આ ભાસે ઓ તે છે મોઘ-ને અધોગ.
 તેદરોગ-ભવભોગ-માનિરોગ.
 ને વિયોગ—ના સયોગ—નો ઉદ્યોગ
 જે અમોઘ-છે પ્રયોગ-તેનો યોગ,
 થવા સંત—સગે જાને ૨.
 શુનેગાર અંત કા રહે હરીનો,
 તેણે યોગ જો આપ્યો તુંને ઓતરીનો.
 તોહો કા ન તજે સંગ તે અરીનો,

કીર્તિ ૨

જે નડે છે ૩ કામાદિ—તુ અનાદિ.

ને પ્રમાદિ કરે'વાદિ—એમર્યાદિ.

તેની યાદિ—ધર્મમાદિ-તુ શમાદિ.

ને પ્રસાદિ—લહીઆદિ-નો અલ્હાદિ.

થવા ધણિને-ભણિધાને.—૨

કીર્તિ. ૩

કૃષ્ણ કીર્તિ શુણ્યે પુનિત થયા પાપી,

માન મૂકેય હવા મોટાના મેળાપી.

તેમને નાથે પણ નિજનિ ગતિ આપી,

તુ પણ ભજને—૩ ગોપાળ-પ્રણતપાળ.

ટાળે આળ—જન્મજાળ-મર્ણુગાળ

વિષય ૧ વ્યાળ-તણી જવાળ-ને તત્કાળ

દેવીશાળ—તેરસ'લ-ભક્તિ ગ્રહેવા

શરણુ ધાને—૨

કીર્તિ. ૪

દેવહીન શરણુ પાળે ભજે દુખને,

જાણપણુ તે ન જાગે બહિર્મુખને

શરણુ થયેથી લહે સ્વરૂપ સુખને,

તે પ્રભૂનો—૩ થા દાસ-અન્યકયાસ.

ના અધ્યાસ—થી ઉદાસ-થઈ ત્રાસ.

ગર્ભવાસ-મર્ણુહાસ-નો નિરાસ.

થવા વ્યાસ-ના અભ્યાસ-નાવિ,

શ્વાસ-થિ આરાધ્ય.

કૃષ્ણરામ રકેશિહાને -૨

કીર્તિ. ૫

૧. ૨૦ પ. ૫.

કીર્તન ૮૧ મું.

ચાલ્ય વેહેલો—૩ બળરામ સહિત આરા.

તુંને વ્રજરાજ બોલાવે—તુંને માહારાજ બોલાવે.

તુંને તુજ કાજ બોલાવે સત્વર મુંજ દ્વારા ૨ ચાલ્ય ધ. ૧

જેને તુજ તાત મધુપુરી જમને આંબ્યા,

ત્યાથિ તુંજ, કાજ મધુરમેવા રસિક લાંબ્યા.

તેને મેં સમારી મશાલે મેળાંબ્યા,

તું આરોગે, ૩ જોઇશ સદુદ્દેશ.

ને પ્રિયેશ-રૂપીકેશ-ભુવનેશ,

પછિ શેષ-લેશલેશ-જવાકલેશ.

તે અશેષ-પામેં તાહારા. ૨

ચાલ્ય ૨

આજ છે છબીલા જન્મ રૂક્ષ તાહારું,

આંબ્યને નંહાવિ તુજને શ્રંગાર.

આજ કરવુ ઘટે કર્મ તુંને સાર,

જો તેડાંબ્યા ૩ તત્ખેલ-મૂમિદેવ

નેમુદેવ-આવિસેવ—એ પુરેવ-તુજદેવ,

અધુનેવ-સવત્સેવ-સુરત્સેવ

સુખાયેવ-સ્વયમેવ-લ્ય સહારા ૨

ચાલ્ય ૩

આર્યોરમત્યનો અદ્ધાદ આવે તુજને,

હું બોલાવુ પણ જવાપ ન દે મુજને,

એમ કહિનેં ધરયા ઉભયતણા ભુજને.

કાહાડયા હાકી ૩ તત્કાળ થૈ રિસાલ.

દેઈ ગાળ ધરિ આળ ને ગોવાળ,

તણા બાળ રમતિયાળ પછિપાળ.

ને પ્રિયાળ લ્યાંબ્યાં સ્વાલ ચેતેવારા.

૨ ચાલ્ય. ૪

પછી નંહરાવિ શ્રંગારિ તિલક કીધાં.

તેમણે વિપ્રને પૂછને દાન દીધાં,

કરી ભોજનને પયોપાન પીધા.

સ્વય શોભે ડ સુખધામ ગૌર શ્યામ.
 પુર્ણ કામ ગુણ ગ્રામ શુદ્ધનામ,
 છો વિશ્રામ દ્યો પ્રણામ પુરોહામ.
 આઠેયામ રખેવામ કૃષ્ણરામ.
 થિ રહો ન્યારા. ૨

આલ્ય. ૫
 વી ૨૦ પ. ૬

કીર્તન ૮૨ મું.

નંદસદને તે કુંવર કૃષ્ણ કીડે,
 જેનિ કળના ન થાય-જેના ગુણ સર્વ ગાય.
 જેમા શ્રુતિયો સમાય-પળી જ્યમ નીડ. ૨ નંદ. ધ. ૧
 વિશદ ઝૂલડી બુટી ભરેલિ પેહેરી,
 પાગ ધુધરિયો ગાજતિ ઘણેરી.
 રિગ તે જીવે છે તેને વદન ફેરિ,
 એ શુ બોલે ડ ખણખણ તે ચરણ.
 ભણિણણ નિરિણણ કરે પણ,
 ન કૈ જણ નાઈણણ થીસરણ ભી.
 ઉદ્વણથિ તત્ત્ણણ આવિ માને ઉર ભીડે ૨ નંદ. ૨
 પુછે માત કાં વિકંપતો તુ આંવ્યો,
 વ્રજે રિગતાં કિયે તુને ડરાંવ્યો.
 ત્યારે સાને સાહામા નિહગને બતાંવ્યો.
 હશી માતા ડ ઉત્સંગ ધરિ અગ,
 હૃદયસંગ આપે દગ થેશ્રિરંગ નેવિહગ
 રગ નાના રંગ ચિત્રિતાગ તેના
 સ્વંગ ને વિભગ માટે ભીડે ૨ નંદ. ૩
 પછિ પ્રસન્ન રિંગણે વ્રજ ખેલે,
 ગયા ગૌનિવાસ ખિરક તણી ગેલે.
 રગિ ઝૂલડી ગોમૂત્ર રમેમેલે,
 માહા કૈટે ડ તોઅત્રાશી અવિનાશિ પૂર્ણ આશી.

વજવાશિ આવેનાશિ રજ્જેદાસિ,
માને પાશિ દોવિકાશિ ભીડેખાસિ.

બાથહાશિ થિનઘ્રીડે ર

નંદ ૪

એક સમે ઇંદુ દેખિને આકાશે,
લીધેા કેડો એ મા આણેા મુજ પાસે.

માહારા રમણ પાત્રમા ઘરે સમાશે,

એમ કહિનેં ૩ પુષ્કળ કરિ બળ

ફેવે ચપળ ત્યારે જળ પચપળ,

પાત્રતલ ભરયે કળ થી અમલ જળહળ

માની ફળ કૃષ્ણરામ કૃષ્ણમાને ન પીડે. ર

નંદ ૫

પી ૨૦ ૫ ૮

કીર્તન ૮૩ મું.

માતા યશોદા વારોને કુંવર કૃષ્ણને,

એહેને ચાર ચરિત્રે ચિત્ત ચઢાવ્યુ ચાક.

અતી થઈ છે ત્યાહારે આવિ ઓળભા કહું,

હઠય મૂકાવા એહેને દેખાડો કાંઈ હાક.

માતા. ૧

આહાતો સાધુ સરખો ઉભોછે કરજોડીને,

નીચે નેત્રે ન્યાહાળે પણ નિર્જીવ શિરદાર.

આખું વ્રજ આકુળ કીધૂ છે એણે એકલે,

કામિનિયોનિવૃત્તિ કરી છે કૃષ્ણાકાર

માતા. ૨

ઓ આવ્યો એમ આઠે યામ અમે આલોકિયે,

એણે હ્રદય અન્ય તણે ન પડે ઉકેલ.

મર્કટ મંડળિયોને ગ્વાલ સખાને એ રચી,

ફંદી નાના વિધના શીખાવે છે ફેલ.

માતા. ૩

અવસર પાખે ગૌવત્સોના છોડે ગાળિયાં.

તેહેને સાચવંતા એ ઘરમાં વેગે ભાય,

ચોરી ગવ્ય ચરાવે ગુપ્ત રહીનેં ગ્વાલને.

ખવરાવિ મર્કટનેં ખુશ યાનો એ ખાય.

માતા. ૪

(૧૪૮)

- કહિયે જો કુચમ આંચો કાંઈ જોઈયેતો માંગિલ્યે.
તોએ ખસતો હસતો કહે માહારેશી જોટય
મુખ માખણ ભરીયુ જોઈને જો જઈયે આલવા.
દોડી જાયતો સખાસહિત એ દેતો દોટય માતા ૫
- ખવરાંચે ખાતે જે શેષ રહ્યુ તે ગવ્યને
ભૂમીતળમા પટકે ભાંડ ભર્યા સમવેત.
કોય સમે કાઈ ન મળેતો કોસાવે તોકને,
મુત્રાદિ છટાવી અશુચિ કરે નિકેત, માતા ૬
- ઝાંચેશીકે મૂકયે ઊલુખલ ઊધો પાડીને
તે ઉપર ચઢિ કર ગેડીથિ મોડેપાત્ર,
નીચે ગવ્યસ્ત્રવેતે ભાડભરીલ્યે તે વડે,
સંતરપેએગ્વાલ ખાલને મર્કટમાત્ર માતા ૭
- કરિયે કોષઅમેતો એ સાહામે રહિને હસે
ચોરકહું તો ઊલટો અમને એ કહેચોર,
તાહારીમાને કહિશુ તો કેહે ગુખથી કહો
જાતાકપાટ ભટકાવેએ કરિનેજેર, માતા, ૮
- હાથયે આપિયે તો હઠયે ન લ્યે એ હાથમાં,
તસ્કર વિદ્યાએ લેવું તે એહેનેપ્રીય,
અધારે ધરિયું તે પણ એ આલોકી સકે,
જ્યોતિર્મય છે એહેના ભૂષણ અગસ્વકીય. માતા. ૯
- કદીક પકડયો ત્યારે એણે માહારા કઠનો,
હૃદયે શૂ છે એમ કહિ તોડયો મુક્તાહાર
મોતી વેણુ હુ એટલામા એ નાશીગયો,
ધાતો ગુપ્ત થઈ પાછોપેઠો મુજદવાર, માતા, ૧૦
- મથની ફેાડી લીધુ સમેટી નવનીતને,
દોડયો આવી તે દેખાડયું મુજને દ્રષ્ટ,
કહેક માહારે પાસે જે જોઈએ તે તે મળે
પળતો જોઈ પકડયો એ કરથિ જઈમે પૃષ્ઠ, માતા ૧૧

- મુજને કેહે મૂકોતો કાંઈ હું નવીન દાખવું
એટલામાં મળીયો ત્યહાં ગોપીજનનો સાથ.
સહુ કહે શું દેખાડિશ કેહેતો તાહારો મૂકિયે.
મુક્તા, જોડી શુષ્ણિને મૂક્યો એકજ હાથ. માતા. ૧૨
- કહેતાં કટિ કછેંથિ કહાડી મુક્તા જોડીને.
અભિનવ આગ્રોધી સહુ અમળાં જોવાધાય.
મોતિ અતર્ધાન કરિ નાઠો કરમોડીને
એહવાં ચરિત્ર એહેના ક્યમ અમથી ઓળખાય. માતા ૧૩
- કોહોના સરખો આતે કુ અર થયો છે કહાનુડો,
તરકરવાનિ આતે ક્યહાથી શીખ્યો દેવ,
તોપણુ પ્રિય લાગે છે એતો અમને પ્રાણથી,
જ્યમ વૈષ્ણુવને વિષ્ણુ શૈવોને માહાદેવ. માતા. ૧૪
- એહેને દેખ્યેથી આનદ અમને ઉપજે,
કદિ જો દેખુ નહિ તો કાંઈ પડે નહિ કળ,
ચોર ચરિત્ર કહ્યાં એહેના જો જુઠા માંનશો,
કદાપિ જોશો ત્યારે સમજશે સકળ, માતા. ૧૫
- માહારા સમ જો એહેને એકે સોઠી મારતા,
પાગ પધારે એહેના તે ઘહરમા રસરેલ્ય,
એકે વાતે જોગ્યમ એહેનાથી અમને નથી,
એહેને એટલુ કોહો જો ચોરિ કરવુ મેહેલ્ય. માતા. ૧૬
- એહેવા કુ અરચરીત્ર શુષ્ણિ હસતી મા પૂછશે,
કહો બાપા એ ગોપીજન કેહે છે તે સત્ય,
કૃષ્ણું શિખવશે માને જો કોઈ કેહે તે માનશો,
ત્યારે તમને રહસ્ય કળવાનિ શિ ગત્ય. માતા. ૧૭
- સાધુ નંદતણો સતાન ન અવળું આદરે,
કદિયે મેં નથિ કીધું કુટિલ સરીખું કર્મ,
એતો આવ્યા અળખા ઓલભા કેહેવા મિશે,
ધારી જોવા કાજે ધાત્રિધીનો ધર્મ. માતા. ૧૮

માનો નહિ તો મા પૂછો મહારા સહવાસિને,
 બોધ વિચાર્યેથી હું ન કરું કાષ્ઠ બિગાડ;
 વલ્લભ વ્રજપુર વાસિ વિશેષે મુજને સર્વથિ,
 લક્ષ ધરીને સર્વ લડાવે મુજને લાડ. માતા. ૧૯

એમનુ જ્યમ સાડું થાય ત્યમ હું કરિને દાખવું,
 વાક નથી કાઠી માહારો માનો સાચિ વાત,
 કૃષ્ણરામ એ ૧કલવાડ્યેથિ મા રાજી થશે,
 અક ગ્રહી ઉર ભીડી લેશે ભાંમણા માત. માતા. ૨૦
 વી ૨૦ પ. ૭

કીર્તન ૮૪ મું.

કામાનુજ ન થશે કોય વાક્યથીરે,
 સુર પુરૂષને સવળુ સર્વ,
 એ ત્રય એક વસ્તુનાં રૂપ છે,
 શતધૃતિને શ્રીપતિ શર્વ કાં ૧
 અનુસૂયાયે અત્રિયે રઅત્રિને,
 અનુભવિયા એ ઉરમા એક,
 ૩૬શે ૪૬ક્ષ થયે દિલ દાખિયા
 મકડ પૂત્રે લલો વિવેક કાં ૨
 સેવ્ય સેવક છે જેએ પપરપરે,
 એમની લીલાયે તે એહ,
 સ્વપદાશ્રિતને પ્રિય કરવા ગ્રહ્યા,
 દેવત એકે એ ત્રય દેહ કાં ૩
 અક્ષય ઇશ્વરતા છે એમનેરે,
 અભગ જ્ઞાન અકુ ઠાનદ,
 લક્ષાવે મોહાદિક લીલયા.
 ૬નિઃકિલ્લિષ છે એ નિજ છદ. કાં ૪

૧ આળકવચન ૨ એ ત્રાગ્યને ૩ દક્ષ પ્રજ્ઞધનિ ૪ જ્ઞાની ૫ શકર
 ને વિષ્ણુ ૬ પાપ ગલિત

પુરુષોત્તમ જ્યે કૃષ્ણ કૃપાનિધી,
નિગુણ તે ગુણ રાખિ અધીન,
કિંકરને કળ ઓળખાવા કરેરે,
જગદુત્પત્તિ પાલન લીન.

કાં ૫

અન્ય વસ્ત્ર ધરિ પોતાનો પતિ,
આવે ઓળખે કાંદ્યા દાસ,
પ્રીત્યે પદ પકજને તે નમે,
પ્રસા રહિત ન આવે પાસ.

કાં ૬

માર્કડેય મનોમાં મલ્યું હતુરે,
સ્વરૂપ નારાયણતું ધ્યેય,
સ્વાતર્હિત કરિ શિવે સ્વ દાખવ્યું,
ત્યહાં શુ ન નમ્યા માર્કડેય

કાં ૭

આપે અન્ય ળણિએ આપના,
ઓળખાવે મહિમાને આપ,
અજ્ઞનોને ઉપજાવા રતિ,
જણવેં રસેવ્ય શમાવા તાપ.

કાં ૮

ભ્રમથી ભૂલ્યાને ભક્તિ થવા,
વિષય વિકૃતિનો થવા વિરાગ,
નિરાકરણ થાવા નિદા તણુ,
આપે નમે આપને પાગ.

કાં ૯

જ્યમ ગોવર્દનગિરિથી દાખવ્યું,
કૃષ્ણે અન્ય આપનું રૂપ;
વળિ માહાકાળપુરે કૌતેયને,
અણ્ણુજ દેખાવ્યું અનૂપ.

કાં ૧૦

તે બે આપ રૂપને કૃષ્ણજી,
નમિયા વ્રજજન વિજય સમેત,
એમ એ અખિલ રૂપ હરી એક છે,

સત મુખે શુભિયો સકેત. કાં ૧૧

કેાય એકને ભજતાં કલ્યાણ છે,
નિષ્કામીને નિજ સુખ થાય,
સકામિને તો અન્ય સ્વરૂપથી,
એ હરિ કામ ટાળવા જાય. કાં ૧૨

કામ હરામ સંગથી ભક્તનોરે,
ભાસે ભ્રમથી હરામ દેહ,
દેહને હરિ હરિલ્યે હેલા થકેરે,
રામ રહેથી રામનો તેહ. કાં ૧૩

^૧દેહલ્યે દત્ત ઉપાસ્યા કામથીરે,
ભાસ્યો ભૂડો ભક્ત સુખાણુ,
પરશુરામ વેશે પીડા હરીરે,
કિંકરનું કીધું કલ્યાણુ. કાં ૧૪

^૨એ નહિ જીવ અવિદ્યા આવર્યારે,
^૩ઇશ કોટિને પણ ન અધીન,
વિદ્યા અવિદ્યાદિ વશ એમને,
સગુણ છતાંએ ત્રિગુણ વિહીન. કાં ૧૫

એ સ્ત્રી એ પુમાન એ ષઠ છેરે,
પર દેવતા ઇશ ને બ્રહ્મ,
એ ગણપતિ રવિ એ છે અગ્નિકારે,
^૪મિથોન ઉલ્લેધે એ મરમ. કાં ૧૬

એ આરાધ્યા અદ્વજ જાને નહિરે,
સકામથી અથવા નિષ્કામ,
આશ્રિતના અભિમતને એ કરેરે,
શરણાગતના એ વિશ્રામ. કાં ૧૭

અનન્યતા જનની ઓલખાવવારે,
અવયશ અચ્યુત લ્યે નિજ શીશ,
નિજ જન દવારા મહિમા દાસનોરે,
આપે જણવે યૈને અનીશ. કાં ૧૮

ભક્ત સમુદાય પ્રિય ભગવંતનેરે, અન્યનથિ એમ વરણે વ્યાસ, કોયરૂપીને કોય પ્રકારથીરે, દંભ રહિત ભજશે તે દાસ,	કા. ૧૯
કામેદ્રંપે સખ્યે ^૧ વા ભયે ^૨ . સ્નેહે ^૩ ભક્તિ ભાવથી કૃપણ, ભજશે તે ^૪ બડભાગી ઉદ્ધર, શંકાશી જ્યે પૂછુ પ્રશ્ન,	કા. ૨૦
તથાપિ દેષે ^૫ ભયે ઉપાસનારે. કરતા પ્રથમ ઉપજેકષ્ટ. સમર્થ પ્રાણુ સમર્પે ^૬ તે ^૭ કરે ^૮ રે, ઉપાસના સ્વરૂપનિ રપપટ,	કા. ૨૧
પ્રભુપણુ સમક્ષ તેમને ^૯ થાય છે, એમને માટે દ્યે અવતાર, નિજના દાસતણી જે દુષ્ટતાને, નિદકને આપે ^{૧૦} નિરધાર.	કા. ૨૨
ગુણ કીર્તિ પ્રગટે હરી જેહતે વ્યાસાદિકને મુખે ગવાય, તે દ્વારા ણીજનન ઉદ્ધરે, પણુ નવ્ય તેમના તુલ્ય થવાય,	કા. ૨૩
એ હરિની વા હરિના જનતણીરો. નિદા કરે જ્યે ધરિ આમપ શુણિ શકાય નહિ શ્રવણે મુને. હઠયવાણા કદિ પામો હર્ષ ^{૧૧} ,	કા. ૨૪
પછિતો જ્યે જેમના મનમા વસે, તે ત્યમવેહેજ્યો તેમની લીક, હુ શહુના પદ રજનો દાસછુ રે, નથિકોય માહરે ન્યુનાધિક	કા. ૨૫

૧ મીત્રતા-૨ મોટાભાગ્યમાન-૩ હાયે ૪ નિશ્ચે.

કૃષ્ણ કરેજો જનનું ચિંતવ્યુરે,
 ભીષ્મ જનક શ્રુતદેવ સમાન,
 ૧વારૂંકી વ્રજ કૃષ્ણાતણુરે
 તેમના અભિમત સરખુંદાન, કા, ૨૬
 આ કળિમા પણ તુલસી નૃસિંહને,
 પ્રભુએ જયમ પેખાવ્યો પ્રસાદ,
 એમ દેખેતો દાસખરો ઠરેરે
 અન્ય વદે તે વિતડવાદ, કા. ૨૭
 અખળાને તો નમે અપ્તાગથીરે
 રજનીમા રમતા રતિરગ,
 મૂંઝેલ યવન ખસ ૨ધીવરનિષાદનેરે,
 નમેનામઘે કર પ્રસંગ, કા, ૨૮
 એહેવાંનેએ ટેકન કામનોરે,
 નમવુ નહિ જે શિવ કહિમાની
 એ ન નમ્યેથી શુ શિવજીતણીરે,
 ઇશ્વરતાનિ થાશે હાની, કા ૨૯
 ખળની નિંદા તેશ ખાળશે,
 વિધિશ કર કેરો મહિમાય,
 મરીચિસુત પટ દક્ષતણિગતિરે,
 તરત થઇ તે તેમને થાય, કા, ૩૦
 ભક્તભણેતે લેદનકોલહેરે.
 આરાધે એ સઘળે એક,
 અનન્ય ઉપાસના ઓળખી હરીરે.
 તેમનો રાખે તે થઇટેક. કા, ૩૧
 શ્રી કૃષ્ણે દેવને શીખવ્યુરે.
 ભક્તિ થવુ એકાદશમાંહિ,
 ૪આધ્યપચાત સકળમાં નંદમુનેરે.
 નમજ્યો લેદન જોશ્યો કયાહિ કા. ૩૨

ત્યહાંશૂ વિધિ શંકર વરજ્યા હશેરે,
 નવ્ય નમવાનું કરીનિદાન,
 પોતાને કદાપે જો પ્રભૂ મળેરે,
 તો કાં ૧હુશી હોય હેરાન કા. ૩૩
 નિહર રહે તેને દુઃખ ઉપજે.

ડરમાંને તેહનો ડર જાય,
 ગાપી શખચુડ દ્વષ્ટાંતથીરે,
 એક છુટે ને અન્ય મરાય, કા. ૩૪

કેા કહે શ્રી ગુસામનો કાનમારે
 શ્રી કૃષ્ણ શરણુંમમ મંત્ર,
 લેઈ અવળો ચાલે અણુ રસાધતાડે,
 તો પણ નોહો યમનો ચપરતંત્ર, કા. ૩૫

તે નિર્ણય ત્યાહારે મન માનિયેરે,
 જો 'અત્યશને નોહ્યં અજીર્ણ',
 જો જાળવણી ખિન થાયે નહિરે,
 ધુસા, દુસાલ, ઊરણા. 'શીર્ણ'. કા. ૩૬

એમ હોય તો તે કા શ્રી ગુસામજીરે,
 સેવા સાધે આઠે પોહોર.
 નિષિદ્ધ વરજી 'વિધિને આદરેરે,
 ચિતન વિમુખ રહે તે ચોર કા. ૩૭

વેંણુવતા થાવિ શીખાવવારે,
 વલ્લભ પ્રગટયા વલ્લભરાય.
 અનલિમાનિ તે એમને અનુસરે,
 સર્વ સમર્પિ અધીન થાય. કા. ૩૮

તો તેમની કૃષ્ણાયે જીવ તેરે,
 સત્ય વસ્તુનો લાભે શોધ.

૧ જ્ઞાનુ ૨ જપતા ૩ યમપામે નમય ૪ ધ્યાનુ જમનાર ૫ વિશેષ
 ખાનાર તે ૬. શાસ્ત્ર તીર્થી

બહિર્મુખી તે બાહ્યારથ રહ્યા બકેરે, બુદ્ધિ બિગાડ થવાનો બોધ.	કાં ૩૯
અચિંત્ય અપ્રેમય તે કૃષ્ણનેરે, ગુરૂ કરૂણા બિન સમજે કયમ.	
યથા સાધવું ત્યમ સાધ્યા વિના રે, અવળાં પડશે અખિલો ઘંમ.	કાં ૪૦
સેવ્યા બિન જો હરિ સેવા વળેરે, કલ્પિતથી જો હોય કલ્યાણ.	
ભેદ બુદ્ધિયે જો ભક્તી બનેરે, તો શિદ જોઇએ વેદ પુરાણ.	કાં ૪૧
સમર્પણી તો તે જે નાથનોરે, સહુનુ મૂળ સમરપે મન	
શાનો સમર્પણી બીજો ઠરેરે, અર્ચ્યા બીન જ્યે કરે અશાન	કાં ૪૨
ટેક ભક્તિતો તેડેની જાણીયેરે, ટક્યુ રહે મન જેનુ નીત્ય	
વિષયરૂપ વાયુના વેગથીરે, ન ચળે તો ત્યહા પરબું પ્રીત્ય.	કાં ૪૩
તે પ્રેમીનો પ્રેમ લહે હરીરે, નામરૂપ ધાતે તે કાજ	
ગુણ તેણે ગાયા તે પ્રિય ગર્ણીરે, માહાલે તે આગળ ૧માહારાજ.	કાં ૪૪
ગરીબનિવાજ એ ગોવિદ છે રે, નથી હરામીને હલના	
નિજનુ વાક્ય નિભાવે નાથજીરે, માહિલો મર્મ લહે છે ૨મુરાર.	કાં ૪૫
એ આપે અંતર નથી બોલનારે, વિધિ હરિહર માહે આણુ માત્ર,	

મત કદપે શી મોટાઈ થશેરે.
 પ્રભુજી પરખે સઘળાં પાત્ર. કા. ૪૬
 ઇશ ભજન અવલંબન એક છે રે,
 સંસારાર્ણવ તરવા માટય.
 કોઈ પ્રકારે ભજતાં કૃષ્ણને,
 ઉઘડશે આવરણ કપાટ. કા. ૪૭
 ઈદ્રુતને સર્પિષ કહિકિ આજ્યવારે,
 એવે તેનું વાઘે નર
 અપર નામથી એમ હરિ એ લહીરે,
 દક્ષ હશે તે ન રહે દૂર કા. ૪૮
 અકળિત કળા એ શ્રી કૃષ્ણનીરે,
 સદગુરૂ પાખે કયમ સમજાય.
 ગુરૂને હરિ લહિને જ્યે સેવશેરે,
 એહેવાં પુરૂષ થકી ઓળખાય કા. ૪૯
 મદગુરૂ વચન સ્વાદરે સેવતારે,
 કૃષ્ણ કૃપા કરશે ત્યહા તૃપ્તિ
 સખ્યપાત્ર તો શ્રીધરથી થશેરે,
 અન્ય કલ્પતા થશે અપૂર્ણ. કા. ૫૦
 મતે શિખંબુ એ સિદ્ધાંતને,
 કરૂણાથી ભરિયા મુજ કાન
 હુ મજથી ઉત્તમ સહુને લહુરે,
 મજ નિષ્કુરનું એહ નિદાન કા. ૫૧
 પીડિત છ હું પ્રેષ્ટ વિયોગથી,
 બિગ્નની શી કરૂં બિરૂદાશ.
 કળ સઘળાનિ કૃષ્ણ કરે વસેરે,
 એ ઇશ્વરની મુજને આશ કા. ૫૨
 પક્ષ હીન હુ પ્રભુ પદરે પડ્યોરે,
 સાધનની મુજને નહિ સાન

૧ ધીને કોઈ સર્પિષ ને આજ્ય કહે એ ધીનાજ નામ છે.
 ૨. પ્રેમથી. ૩ જલદી. ૪ શ્રેષ્ઠ ને શ્રીકૃષ્ણના.

શી સામથ્યે' ટેક ધરી સકુરે,

ભલુ કરે સહનું ભગવાન.

કાં ૫૩

લક્ષ્મીપતિ નિજ લાજ નિભાવવારે,

પ્રણતપાળ કરશે મુજ પક્ષ.

કૃષ્ણરામને કળ પડશે તહારે,

શ્રીધર જ્યાડારે થશે સમક્ષ

કાં ૫૪

પી ૨૦ ૫ ૧

કીર્તન ૮૫ મું.

ભક્તિ હીન ભવ્ય કર્મ કોન માનિયેજો,

અહિર્દષ્ટિના જેવું ન ખાતું ખાનિયે જો ભ૦

રાજવેશ ધરત્રે નટવો શુ નૃપ ઠરેજો,

તેની દ્વાહિથી શું હુર્જન તસ્કર ડરે જા. ભ૦ ૧

રાવળ ભિક્ષાચરે ભગવા વસ્ત્રધારિને જો,

તે શું તુલ્ય ઠરે ન્યાસિ બ્રહ્મચારિને જો. ભ૦

ધરિ રૂચક ગહે સલજ્જ રકુલટા બણિ જો,

તે શુ તુલ્યતા પામે પતીવૃત્તા તણી જો ભ૦ ૨

વિષ્ણુ શિવ દેવિને શ્ર ગારે ઊત્પોધમા જો,

તેને કોણુ ગણે શ્રીમત કે શ્માર્ત્તક સમાજો. ભ૦

અખિલ આસનાદિ જમરૂં કરી દાખવે' જો,

તેને યોગીને મમાન શુ કવીકવે જો ભ૦ ૩

વરણ આશ્રમનો નિયમ તજીને વહેજો,

એહેવા પખસને શુ આત્મદરશી કહેજો. ભ૦

ગાળિ દીન સહે પણ ન વહે વાણિયે જો,

તેને શુ અભિન્ન દ્રષ્ટિ સમા બાણિયેજો. ભ૦ ૪

૧ પડે ૨ વેસ્યા ૩ જોને તપોધન કહે છે તે.

૪. ખેત કરનાર. ૫ નારિતક

પૂત્રપરણાવિ અલેખે ધન વાવરેનું
 તેશું દિવ્યદાતારોનિ તુલનાઠરેનું. લ૦
 હરિહરાદિની ચીતારા છબી ચીતરેજો,
 કૃષ્ણાકાર સમા તે શુ કૃષ્ણને વરે જો. લ૦ ૫
 ૧ગરો જનોઈ ધરે છે કંધ સૂત્રની જો,
 તેને સેવ્યે શુ ગતી મળે ૨ અમૂત્રની જો. લ૦
 દેવ દેવજો ઝનિષાદ ૪અવીનં નડેજો.
 તે શુ યાજ્ઞિકોની રીત્યે વિમાને ચઢે જો. લ૦ ૬
 શોક પાળે તે તે વિષય સેવા ત્યાગતા જો,
 તેના ચિત્તમાં શુ ઉપજે વિરાગતા જો. લ૦
 કરચે કર્મ ધરચે વેશે રાચે જો હરી જો
 તો એ જે ગણાવ્યા તે સદે આપે તરી જો. લ૦ ૭
 એણિ રીત્યે ધરે તિલકમાળા નવનવી જો.
 કેવળ એટલે ન દિક્ષા ઠરે વેળુવી જો લ૦
 વિમૂત્તી ધરે ત્રિપુંદ્રને દ્રાક્ષને જો,
 ભજન હીન શુ સુતુષ્ટ કરે ૫અક્ષને જો. લ૦ ૮
 તે તે વેષ ધરીને કરે પ્રતારણા જો,
 ધણી તો જીવે છે ક્રિકરની ધારણા જો. લ૦
 એહેવા વેશ ધરિ કર્મ કરી હું વહ્યાજો,
 તેણે પ્રિય પતીના વિરહ વન્હિયે હઠ્યા જો લ૦ ૯
 હવં શરણુ આવ્યો વ્યાસ વચન સાભળિ જો,
 અજ પ્રકૃતિયે પીડયો છું નથિ કળ વળી જો. લ૦
 પતિત પાવન નામે શુ પછી ગાજશે જો,
 કૃષ્ણરામને ન તારચે કૃષ્ણ લાજશે જો. લ. ૧૦

(૨૦ પ. ૧૩)

૧. ગરોડો. ૨. પરચોડ ૩. ભીષ કોળી ૪. અકગ મારે છે તે.
 ૫ ત્રણ નેત્ર તાળા રાંધરે.

કીર્તન ૮૬ મુ

કૃષ્ણ કીર્તન સમુ ન અમૃતાન્ય છે જો,	
અન્ય સ્થાનકે કહ્યા જે તે અમાન્ય છે જો.	૬૦
૧ક્ષપાનાથ છે સુધાયે ક્ષયરોગિયો જો,	
૨સુનીતી સુનૂ છે ૩અક્ષયનો ભોગિયો જો.	૬૦ ૧
૪અગુ અમૃતે ૫વિલોમતા ન વામિયો જો,	
૬કયાધુકુમાર વૈષ્ણવતા પામિયો જો.	૬૦
આખે અમૃતે ૭અભોનિધિ ૮અપેય છે જો,	
નામ લેખે તર્યા ૯દશદશ્યે તે પ્રેય છે જો.	૬૦ ૨
૧૦સુધાભોગ તે ન ૧૧ભોગિયોતું ૧૨ગર ગયું જો,	
પિંદુ ગરલ તે પણ મીરાને સુધા થયું જો	૬૦
વધુ વદન સુધાન્યુએ ન ૧૩મારિ ટળ્યા જો,	
રૂપી મૃકડના ૧૪પૂત્ર અમરતા મળ્યા જો.	૬૦ ૩
સુધા સ્વર્ગમા છતે છે ભય ૧૫પાતનો જો,	
શુભો મહિમા ૧૬નાભાગ તણા જાતનો જો	૬૦
૧૭સુરાધીશ છે ૧૮સુધાશિ તોહો ભગ થયા જો,	
કાક ભુષ ડિના કીર્તને ક-મય ગયા જો.	૬૦ ૪
કૃષ્ણ કીર્તિ કથન બુદ્ધિ છે સજીવની જો.	
એહિને સેવે લહા અશક્યતા અમીવની જો	૬૦
ભક્તિ જ્ઞાન વિરાગાદિનિ એ ખાણ્ય છે જો,	
હરી કીર્તિહીનને સદૈવ હાણ્ય છે જો	૬૦ ૫
કૃષ્ણ કીર્તને સુધા સમૂદ્ર ઘેર છે જો,	
વિના કીર્તને સુધા મળે તે ઝેર છે જો.	૬૦

૧ ચક્ર ૨ સુનીતીના પુત્ર ધ્રુવજી ૨ અક્ષય જે ધ્રુવપદ ૪ રાહુ ૫ જે ભાગ થયા ને અજાનતા ન ગમ ૬ પ્રલલાદને એક ધા ન લાગ્યા ૭ સમુદ્ર ૮ ખાગે ૯ પદ્ય ૧૦ નાગલોક જેવા અમૃતજ પાન કરે તે ૧૧ નાગ લોકનું ૧૨ રીપ ૧૩ આના મુખથી અમૃત પીતા છતા મરણ ન ટળ્યું ૧૪ માર્કંડેય ૧૫ પુણ્ય થઈ રહ્યે પૃથ્વીમા પડવાનાં ૧૬ નાભાગનો પુત્ર અંબરીષ ગમ્ન ૧૭ હં ૧૮ અમૃત પીયે છે,

કૃષ્ણ કીર્તિ સુધા સેઁયે આત્તરેયનું ને,	
અનાયાસે કાર્ય માધ્યુર્સર્વ શ્રેયનું ને.	કૃ૦ ૬
કૃષ્ણ કીર્તિ કર્ણ પીયુષન ને વર્યા ને,	
તો તે માનવા મનુષ્ય જીવતે મરચા ને.	કૃ૦ ૭
એમણે આપની વિદ્યાત કરી આપથી ને,	
કૃષ્ણ કીર્તિ સુધા પીવાઈ ન પાપથી ને.	કૃ૦ ૭
કૃષ્ણ કીર્તનામૃતે રઠતાંત વ્યાલથી ને,	
સહજ ઉગરે જે તપતા બહુ કાળથી ને.	કૃ૦
માયું એટલું તે કૃષ્ણ સફળ કીજીયે ને,	
કૃષ્ણ કીર્તિ કૃષ્ણરામ મુખે ઢીજીયે ને.	કૃ૦ ૮

કીર્તન ૮૭ મું.

એહેવી વાસળી વળડી નંદનદને ને,	
શુભિ અઘટ ઘટન થયું સર્વ વ્રદને ને	એ૦
હતા સ્થાવર તે જંગમતા પામિયા ને,	
તજ ચંચળતા જગમ વિરામિયા ને.	એ૦ ૧
અંધિપોયે અશ્રુપાતઈવારલિયા ને,	
કાલિંદી આદિ નદીના જળ સ્તંભિયા ને.	એ૦
નવાપર્ણ થયા શુષ્ક તરૂને ઉરે ને,	
અતર્યામિતા જણાવે ઝંઘલા અંકુરે ને	એ૦ ૨
ધેતુ વત્સ મુખે તૃણ પયો ન ઉતરયા ને,	
પશ્રવણ ઉત્તભીને નાદ શુભવા ઠર્યા ને	એ૦
૬વિહગ ૭વિટપ અગ્ર બેઠા તજ દેહિને ને,	
નાદ સ્વાદ ગ્રહે નયન યુગલ મેલિને ને.	એ૦ ૩
મલયવાયુ મદશીત સુગંધી વહેજે,	
શ્રીનિગ્રાસ અગસંગ સુગંધી ગ્રહેજે,	એ૦

૧ પરીક્ષીત ૨ ચમદત ૩ પી સર્પ. ૪ મહાલીને ૫ પૃથ્વી ૬ કાન
ઉધા કરી. ૭ પક્ષીયો ૮ વક્ત્રની ટોચે ૯ વીપય સુખ.

દેવસ ગે શુભે યાનેઃ ચઢી દેવિયોજે,	
કામેઽવ્યથિત તેહેની છુટિ કબરિ રનિવિયોજે.	એ૦ ૪
ગોપિ ગલિયેમલિ કાર્યને ઊવેખિનેજે,	
લોક લાજતણ ગાતિ ગતિ દેખિનેજે,	એ૦
ચઢયો મેઘકુસમ ઝઈવાળુને આવતો જો.	
સ્વવપુયેછત્રસખાને ધરાવતો જો.	એ૦ ૫
હરિણ હરિણિયો સમેત કરણમાડિને જો,	
સાહામા રહિને શુભે ગીતિ ભીતિ છાડિનેજે,	એ૦
કલામાડિને ગાજતા 'બહિ' નાચતાજે,	
અકળ તાને શુષ્ણિવિધિ પમવાદિ રાચતા જો.	એ૦ ૬
અતુલ ત્રજ વનૌકસોતુ ભાગ્ય શુ કવુ જો,	
નિત્યે કૃષ્ણ વેણુ તાન સુભે નવનવુ જો	એ૦
મહાભાગ્ય અપ્રમેયતણા મિત્રના જો,	
દિવ્ય દરશણ પામે છે વિવિધ ચીત્રના જો.	એ૦ ૭
અકળ કળા તે કળાય કયમ કૃષ્ણની જો,	
ધરછે સખ્યતા જે ભક્તિના સતૃષ્ણની જો.	એ૦
જેણે નાદે છુટયા અન્ય વિષય કામને જો,	
કૃષ્ણ નાદ તે શુભાવો કૃષ્ણરામને જો	એ૦ ૮
	૧૧. ૨૦ પ. ૧૪

કીર્તન ૮૮ મુ.

કૃપા નેત્રથી નિહાલ્ય કુવર નદના જો	
તોડી નાખ્ય તુ જ્યે પાશ ફલ્યા ફ દના જો.	કૃ.
ગુણ ગમ્યથી ગવરાવ્ય તું ગોવિદના જો,	
આલોકાવ્ય અખિલ દિવસ તું આનંદના જો.	કૃ ૧
નાહારી માયાનિ જે ભૂરિ ભૂરકી નડે જો	
તેણે કેા ઉપાય કર્યેથી ન કલ પડે જો.	કૃ.

૧ વિમાને. ૨ કમરે બાંધેલી ગાદ-૩ પુષ્પ વણીની માકક જરા જરા
પ્રગટ નાખે તે-૪ મયુર-૫ રાકર વીંગે ૬ નર્તન કરવું.

એણિયેં સર્વદા ઘાટ્યો છે મુને સાંગડેને.	
તૂં વિચારય શું બની શકે ન નાંગડે ને.	કૃ. ૨
શકે શુ ખસેડિ એહને નિયમાયમાં ને,	
દીન પડે અહેના આગે સર્વ દેહે દમાને.	કૃ૦
તાહારિ માયા છે તિહારે વશ ત્રિકમા ને.	
મજ રંકથી ખશેડય કરીને ક્ષમાને	કૃ૦ ૩
પેલું પતિત પાવન બિરૂદને પેખાડયને ને.	
કામ કિચે કલ્યા કિકરને કાહાડયને ને.	કૃ૦
આધી તૂં ખશેડય આવરણની આડયને ને,	
દિવ્ય દ્રષ્ટિ આપી દિવ્યતા દેખાડયને ને.	કૃ૦ ૪
તાહારે હાથ સકળખાણ અહેનિ માધવા ને,	
તું સંતુષ્ટ થયે નાવે પછિ ખાંધવા ને	કૃ૦
તાહારે શીખવ્યે હુશીબિ સકુ સાધવા ને,	
અખિલ રૂપે તુંને એકને આરાધવા ને	કૃ૦ ૫
તાહારી કરૂણાથી દુહિણુ હરી શર્વમાં ને,	
ભેદ ભાસે નહિ તુ સેવાય સર્વમાં ને	કૃ૦
મેહેર તાહારિ ચે ન મનમળે કેા ગર્વમા ને,	
પ્રીતિ ઉપજ્યે ન પડે પંચ પર્વમા ને	કૃ૦ ૬
જે જે રૂપને સેવુ ત્યહાતુને માનીને ને,	
પતિત પાવન તે બિરૂદ તાહારું ખાનિને ને	કૃ૦
હરિહરાદિ ભિન્ન ને તે બજે હાનિને ને.	
એકય બુદ્ધિયેં લગ્ગવ્ય અભય દાનિને ને	કૃ૦ ૭
એ છે સર્વરૂપ નામે લિલા તાહારિ ને,	
વ્યાસં વાલ્મિકાદિ વરણું જેને જાહ્યરી ને	કૃ૦
ખાધહીન કલ્પનાઓ તે તે ખાહ્યરી ને.	
માહારા નાથ ત્યહાં ન મતિ મિલાવ્ય માહ્યરીને,	કૃ૦ ૮
શકય તું છે અજીકાં રહે સંતાઇને ને.	
ધીર્ય આપવા ધણી તું આવ્ય ધાઇને ને	કૃ.
પ્રણતપાળ શ્રી ગોપાળ તું કહેવાય ને ને.	

રહેવું ન ઘટે મુજ રંકથી રિશાઈને જો.	કૃ. ૨૬
હું તો પૂર્ણથવા માહારા મનો કામને, જો.	
શરણુ આપ્યો તુને શરણુ વિશ્રામને જો.	કૃ.
વિરહવન્હિ દહે તે થવા વિરામને જો.	
આવ્ય આખ્ય આગે કૃષ્ણ કૃષ્ણ રામને જો.	કૃ.
	વી ૨૦ પ. ૧૪

કીર્તન ૮૯ મું.

હરિતુંને કરૂણાને કયમ આણે	
સર્વજ્ઞ એ મધગું જાણે હ	હ૦
જો વેદ પુરાણ શાસ્ત્ર જે વરણે	
વિધિહરિ હરને અભેદે	
તૃકટિપત મતથી જુદાકહિ	
આદિ વચન ઊછિંદે,	હ૦ ૧
ગુરૂને શરણુ થઈ હારેલાવે,	
નિજનુ હિત ન વિગ્યારે	
વિરૂદ્ધ વાક્ય વદનથી બ્રાહ્મ્યે	
કયમ તરે કયમ તારે.	હ૦ ૨
મતનો મદમૂકી માધવને	
શરણુ અને નહિ સાચે	
નિર્મળનું બાંતુ ધરિ નિર્લજ,	
નાણામાટે નાચે.	હ૦ ૩
શાહાણુ કહેવાઈ શિષ્યોને,	
બ્રાધહીન પણ બ્રાધે;	
દુકાનદારિ કરે દંભેથી,	
સારાસાર ન શોધે.	હ૦ ૪
ગહન કળા ગોવિદ તણી તે,	
સહજ સકે કયમ જાણી;	

૧ તુલસી ૨ નૃસિંહની કયમ તુલના,
 તૂં કરિ સકીશ પ્રાણિ. હૃ૦ ૫
 સ્વાભિમાન કરનારાથી એ,
 દામોદર રહે દૂરી,
 વશ્યમાય તુજ વશ્ય બને જો,
 પ્રિતી લહે તુજ પૂરી. હૃ૦ ૬
 સર્વાત્મા સર્વેશ્વર શ્રીધર,
 સર્વ રૂપ સુખ રાશિ,
 ઉત્પત્તિ નિવારક આશ્રિતના એ,
 વિચિત્ર વેશ વિલાશિ. હૃ૦ ૭
 કૃષ્ણ કૃપાળ કૃપણ જન વત્સલ,
 પ્રણતપાળ પ્રભુ પોતે,
 કૃષ્ણરામ ક્રિકરને કૃષ્ણા,
 કરશે અભિન્ન જો તે હૃ૦ ૮

૧/ ૨૦ ૫ ૧૬

કીર્તન ૯૦ મું.

એ છબિલાથી શુ રહે છાતું,
 તાહાઈં કપટે કળે મન માહાતું. એ૦ ૫૦
 જો કસતણી પ્રેરી કપટે વજ,
 જહલુકિકાચટ આવિ.
 કમનિય વેશ કર્યો પણ કૃષ્ણે,
 પ્રાણ હરયા પય ધાવી એ૦ ૧
 વછતણેરૂપે વછાસુર,
 આવિ વછમાં અટક્યો
 કૃષ્ણે ફર લઈ કપીચ્છ ઉપર,
 પગ પકડીને પટક્યો. એ૦ ૨

વૃંદાવન સમ છળી વિતર્કિ,
અધવદને વત્સાદિ.

ગયાં તોહો તેમને જીવાડયાં,
મરઘો બે મર્યાદિ.

એ. ૩

સૂર્યજીઆ સુંદર તનુ ધરિને,
આવિ કરામત્ય કળવા

તેના કર્ણુ નાસિકા કાળ્યા,
તેહેનુ તેહેને કળવા.

ઓ. ૪

માટે કપટ તજી માધવને,
અતન્ય લહિ આરાધો.

કૃષ્ણરામ એ કૃષ્ણ કૃપાથી
સમય સફળતા સાધો

ઓ. ૫

કીર્તન ૯૧ મુ.

હરિ તુંને પ્રસન્ન તે કયમ થાય,

તાહારા અતર કપટ કળાય

હ ધ.

વૈજીવ વેષ ધરિને વપુયે

કનક તણો હોય કામી.

નારિ રનિરય ગત્તને ઇચ્છે,

હૃદયે રહે હરામી

હ ૧

કૃષ્ણ કથામા રૂચી કરે નહિ,

કરણુ મુધા સમન્નણિ

લોકતણી લવલવથી લવતો,

વિષય વિનોદ વિખાણિ.

હા ૨

અશિષ્નોદરની સેવા માધે,

અટ પ્રહર અથડાતો

કળિ મળહારિણિ કૃષ્ણ કીર્તને,	
ઘડી ઠરી નબ્બ ગાતો.	હ૦ ૩
સતપાત્રોને સન્મુખ ન રહે,	
સદવસ્તુ નબ્બ અરપે.	
ધર્મ બહિર્મુખ રળિ તે ધનથી,	
તૂ તાહારાને તરપે	હ૦ ૪
પ્રભુ પ્રીત્યર્થ ન પછસો ખરચે,	
મુમત્ત માંને મોટો,	
હરિ વિમોખોથિ હેત કરી તૂં,	
ખેલે ખેલતે ખોટો	હ૦ ૫
તુ તાહારે કલ્પે મત ચાલે,	
વેદ વચન ન વિચ્યારે	
કરુણા સિંધુ કૃષ્ણચંદ્રને,	
કુટિલ ભજીશ તૂં કયાહારે.	હ૦ ૬
સર્વ તણું સિદ્ધાત એટલુ,	
કૃષ્ણ આશરે તરવુ.	
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ વિમુખને,	
જીવ્યાથી ભલું મરવું.	હ૦ ૭

॥ ૨૦ ૫ ૧૬.

કીર્તન દર મુ.

કરચ હરિ કીર્તનને, કીર્તનને,	
જો.શુદ્ધ થવુ વ્યાહે મનને, ગા હરી કીર્તનને. ધૃ.	
જે કળ પામે નહિ તીર્થોમા,	
ત્રિકાળ નિત્યે નાહાતા	
તે કળ તુજને તરત મળે,	
ધર ખેડાં હરિશુભ ગાતા.	ગા૦ ૧
હય મેધાદિ યજ્ઞ કરેથિ,	
જે કળ ન મળે કામે,	

તે હરિ કીર્તન શુભી તે ગાતે, સઘ અભયતા પામે	ગા૦ ૨
જે ફળ ન મળે સુવર્ણ હીરા, ગો હય ^૧ કરિ ભૂદાને,	
તે ફળ તુજને તરત મળે જો, ગાતે હરિ શુભ ગાને.	ગા૦ ૩
તપો આચર્યે તાપ સંહ્ય જો, ફળ નવ્ય પામે વેગે;	
તે ફળ તુંને સહજમાં મળશે, સઘ વિના ઊઘોગે.	ગા૦ ૪
કૃષ્ણ કીર્તિમા મન મેલ્યેથિ પાપ પ્રચંડ પળાશે,	
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ કીર્તિને, સન્મુખ સુર સહુ થાશે.	ગા૦ ૫

II ૨૦ ૫ ૧૧૭

શિક્ષાના કીર્તનો.

કીર્તન ૬૩ મુ.

ઇશ ઇચ્છાયે આવે સુખદુઃખ,	
ઇશ ઇચ્છાયે આવે,	
નિમત્ત માત્ર ઉદ્ધમ તે સઘલા,	
ન્યૂનાધિક ન બનાવે.	સુખ ૧
મગરને ^૩ ગર્લ વિષે ત્યહા દીધુ,	
અપરમાતાયે ^૧ ઝેર.	
ઉદ્ધમ બિનતે ઉદ્ધરે પચિયુ,	
માધવજીની એ મહેર.	સુખ. ૨

સાઠહજાર તે સગર તણા સુત,
 હય શોધવાને નિકલિયા;
 એકે કાલે તે ઇશ ઇછાયે,
 વગર વન્હીયે બલીયા. સુખ. ૩
 લાક્ષાગ્રહથી પાંડવ નીકળ્યા,
 અગ્નિની નાવી આંચ,
 પંથીજન તે માહે પ્રજલીયા,
 માત સહિત સુત પાંચ. સુખ. ૪
 બ્રહ્મ અસ્રથી પરિક્ષિત ન બલ્યો,
 કલિ જેના વશમાં વશિયો,
 સહજમાં વિપ્ર પૂત્રને રચાપે,
 દેહે તેનો તક્ષકે દશિયો, સુખ. ૫
 જન્મેજયે જ્યારે તક્ષક હણવા,
 સર્પ સત્ર તે કીધો,
 ઇશ ઇછાયે બીજા બલિ ગયા,
 એહેને ઉગારી લીધો. સુખ. ૬
 બલીષ્ટમાની ચે ઇશ ઇચ્છાને,
 યત્ન તણું શુ જોર;
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણના કરમા,
 દેહી માત્રના ઢોર. સુખ. ૭
 વી ૫ ૫ ૧૫

કીર્તન ૯૪ મુ.

પોતાને ક્રોધે બલશે પ્રાણી,
 પોતાના ક્રોધે બલશે,
 વિષમ દ્રષ્ટિયે વૈર કરે તે,
 જેહેનું તેહેને ફલશે. પ્રા. ૧
 ધ્રુવ ઉપર સુરૂચિયે કીધી,
 દાવેથી દ્રષ્ટિ કરાલ,

- તે ધ્રુવ રાજ્યને ધ્રુવપદ પામ્યો,
સુરચીઃ મરિ સહબાલ. પ્રા૦ ૨
- દુર્યોધને દ્રૌપદીને રૂઢ્યા,
પાંડવને પશુ પીડ્યા;
અર્ધાંશ એકાદશ અક્ષોહિણી,
સો ભાઇ સાચ્યે હીડ્યાં. પ્રા૦ ૩
- ‘દ્રૌપદ્યુદ્ધિયે ચંદ્રહાસને,
મારા મુકયા સ્થલ નૂધી;
ચંદ્રહાસ મલ્યો રાજ્ય ને કન્ધા,
સસુત મર્યો દ્રૌપદ્યુદ્ધિ પ્રા૦ ૪
- વાલિયે સુગ્રિવને સંતાપ્યો,
દારા હરી તેની દાજ્યે,
માર્યો ગયો વાલી મહા બલીયો,
સુગ્રીવ બેઠ્યો રાજ્યે. પ્રા૦ ૫
- માગધે વીસહજાર આઠસે હે,
રૂઢ્યા ગિરિ મધ્યે ગજા,
જેરાવર જરાસઘ મરાંયો,
મહીયો તણી રહી માઝા. પ્રા૦ ૬
- એહેલુ જાણીને ધરધા ન કીજે,
સમદ્રંટે અવલોકી,
કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ સદા છિ,
ચિંતકને શિરે ચોકી. પ્રા૦ ૭

વી. ૨૫ ૫ ૧૫

૧ ધ્રુવની ઓરમાન મા અને તેના ઉત્તમ નામે પુત્ર સાચે ૨ દુ.ખી કરયા
૩ દ્રૌપદ્યુદ્ધિ નાંમનો ગીવાન હતો તેણે ૪ જરાસઘ રાજ્યે.

કીર્તન ૯૫ મું.

સંકટને સુખ લેહે છે વિરલા,
 સંકટને સુખ લહે છે;
 ઇશ્વરનો ઉપકાર માંનિને,
 વિજયથી સન્મુખ વહે છે. વિં ૧
 કુતીયે કુતી કુચરે ભોગ્યા,
 કપટ માગ્યા વલી કપટ;
 કપટમા કૃષ્ણ સંભાર્યા તેમને,
 દેવે કરી દયા દ્રષ્ટ વિં ૨
 શ્રીદામાયે માહા સકટ ભોગ્યા,
 દરિદ્ર દુઃખ અપાર,
 સર્વકાલ શ્રીનાથ સંભાર્યા,
 શ્રીધરે કીધી ^૧સાર. વિં ૩
 અગરાયને ^૨અંગજ ઉપજ્યો,
^૩વેન માહા વિપરિત.
^૪વિતૃષ્ણ થઇ વિજય ભજ્યા વન ગઇ,
 પરમેશ્વરે કરિ પ્રીત્ય,
 વિસહજાર આઠસેં હે રાજ,
 માગધે બધને જકડ્યા,
 ત્રિભૂવનનાથ ભજ્યા ત્યારે તેમના,
 પુરુષોત્તમે કર પકડ્યા વિં ૪
 નરકાસુરે જ્યારે કીધિ નિરંધન,
 સોલ સહસ્ર શત ^૫ખાલા;
 કપટમા કૃષ્ણ સંભાર્યા તેમના,
 હરિ શુ મલ્યા હાથે ^૬વાલા. વિં ૬
 એમણે ન અન્યનો અવગુણ આણ્યો,
 ગુણ ગ્રહી લીધો જાને,
 કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ વિમુખ તે,
 અન્યનો અવગુણ માંને વિં ૭
 વી ૫ પ. ૧૬

(૧૯૨)

કીર્તન ૯૬ મું.

કા ન ભરૂં સો માને હરિનો,

કાં ન ભરૂં શો માને,

હુ કરતા લહિ સાહંકારે,

શઠ ભટકે છે શાંને.

હરી૦ ૧

જઠરાનલથી જેણે ઉગાર્યો,

સાજ 'સંભાર્યાં' સારાં,

બેશ કરી જેણે બાહાર્ય નીકાલ્યો,

અખિલ ઉઘાડ્યાં બારા.

હરી૦ ૨

માતુ પયોધરે પય જેણું પ્રગટ્યું,

વધરીમાં ઉઢ્યું વાહાલ,

દેહ પુષ્ટ કરીને દ્રઢ કીધો,

જે તું હતો બેહાલ

હરી૦ ૩

મન આદીની વૃત્તિયો ઉઢ્યી,

વાંણી ઉઘાડી રૂપૃટ,

અન્નાબર આકલ્પે મેલવ્યા,

કાળ્યા જેણે સર્વ કળ્પ.

હરી૦ ૪

વ્યાપારોની વૃત્તિ જગાડી,

પેખાડી સરવ પરીક્ષા;

વેદશાસ્ત્રને પુરાણ પ્રગટ્યા,

ઉપભવા ^૨અન્વીક્ષા.

હરી૦ ૫

સમયે સમયે સાચવી લીધો,

અગ અનૃપમ આપી;

કૃતધ્ન થઈ તૂં તે કેશવને.

કા આદરે ન અઘાપી

હરી૦ ૬

જો એહેમાનું તે શુ કીધું,

આ શુ ધરે અભિમાન,

કૃષ્ણરામ કહે કૃષ્ણ સંભાર્યો,

આપે અભયપદ દાન.

હરી૦ ૭

વી. ૫ પ. ૧૬

કીર્તન ૯૭ મું.

પુર્વ પૂજ્યે કોય સમજે અંતે, જેહેને કરૂણા કરી હોય સંતે.	ધ૦ ૧
પુરૂવા ઉર વશિનો કામિ, ૧વપુ કેરી જેણે લજ્જા વામી;	
સત્સંગે તેણે સાયુજ્ય પામી	પૂ૦ ૨
યયાતીને એહેવી કામના વ્યાપી, જરા અકાલે સુતને આપી,	
કૃષ્ણને મલીયો તે સત મેલાપી.	પૂ૦ ૩
ચિત્રકેતુ સુતનો અધ્યામી, ૨અર્ભક માટે થતો તો ઉદાસી,	
સત સંગે થયો વૈકુંઠવાસી	પૂ૦ ૪
પ્રાચીનબર્હિ કીચમાં કલિયો, ગમ્ય વિના ગુણ માંહે ગલિયો,	
સતસંગે તે તો મોક્ષને મલિયો.	પૂ૦ ૫
કદર્ય વિપ્ર ધનાર્થી આપેં, ધન જોતો રલીને પાપેં,	
સત કહેવાયો સંત પ્રતાપેં.	પૂ૦ ૬
સંત સમાગમે જે જન સજશે, નિષ્કૃત તે પણ સત નિષ્કૃતશે;	
કૃષ્ણરામ જો કૃષ્ણને ભજશે	પૂ૦ ૭
	વી ૬ ૫ ૧૧

કીર્તન ૯૮ મું.

સદ્ગુરુ શિક્ષા માનવા લાયક,
નિશ્ચય કર્યેથી તે નિર્ભયદાયક. સ૦ ધ૦ ૧
રહુગણે માની ભરતની શીક્ષા,

અનાયાસે ઉપજી અન્વીક્ષા,
 દેવ રીઝે તેહેવી પામ્યો દીક્ષા. સં ૨
 દત્તની શીક્ષા યદુયે માની,
 ગુણ કર્મોની મીરી ગઈ ગ્લાની.
 દ્રઢ મિટયુ ગમ્યે થયા જ્ઞાની સં ૩
 કપિલદેવની શીક્ષા સારી,
 દેવહુતિએ દિલમા ધારી,
 નિર્ભય પામી વપુ થયું પારી. સં ૪
 પાડવે માની ભીષ્મપીતાની.
 જવાલ શમી ચિત્ત ચિંતા ચિતાની,
 ગમ્ય ઉઘડી ઘટમા ગિતાની. સં ૫
 દ્વૈતરાષ્ટ્રે તે માની વિદુરની.
 અંતે મિટી ગઈ ભુદ્ધિ અસુરની,
 રઅક્ષિયો ઉઘડી આપે ઉરની સં ૬
 માટે જ્યે સદ્ગુણે શીર નામે,
 શીક્ષા લહેથી વેદના વામે,
 કૃષ્ણરામ તે કૃષ્ણને પામે. સં ૭
 વી. ૬ પ ૭

કીર્તન ૯૯ મુ.

પરને પીડે તે આપે પિડાશે,
 સત પીડયેથી અમલા જાશે. પં ૧
 ૩ ભરત વીપ્રને નિશાદોયે પકડયા.
 કાલી સમીપે મારવા જકડયા,
 કાલિયે કીધા તે કોલીના કકડા. પં ૨
 સહસ્રાર્જુને જમદગ્નિને ઘેનુ,
 હડયે હરી છે પ્રગટ બલ જેહેનુ,
 મેના સહિત શીર ઉતરયું તેહેનુ પં ૩

તેહેના અચુત સુતે તે કીધુ બ્રેહ્મક;^૧
 ભાર્ગવનું શીર કાપિયું બેઠ તક,
 તે સઘળાના કપાયા મસ્તક. ૫૦ ૪
 કંસે દેવકીના સુત પશ્ય,
 ભૂમી પછાડયા કરયુ બે કબટ,
 આઠ અનુજ સહતે થયો નબટ. ૫૦ ૫
 કાલયવનતણી મોટી જ્યાત,
 મુચકુંદને જ્યારે મારી લાત,
 આપે બળીને તે થયોનિપાત ૫૦ ૬
 તે માટે પીડા ન કરીયે કાઢને,
 ઘોષો સ્વપરનો નાંખિયે ઘોઢને,
 કૃષ્ણરામ કૃષ્ણ સઘલે બેઢને. ૫૦ ૭
 ત્રી. ૬ ૫ ૫

કીર્તન ૧૦૦ મું.

વિપ્રતણી ન અવજ્ઞા રહાવી,
 જ્યે ચ્યાહાશે તેહેનું ભલૂ ન ભાવી. વિં ૧
 જ્યને વિજય હતા વૈકુંઠવાસી,
 વિપ્ર રોક્યા તેમણે કરીને હાશી,
 અસુર થયા તે તો બેજ્યો તપાસી વિં ૨
 વિપ્ર તાપ્ર બેવા પુરૂષાતન,
 સાબાદિકે છલ્યા વિપ્ર સનાતન,
 યાદવકુલ તેણે થયું નીપાતન વિં ૩
 નલકુંવર મણીગ્રીવ બે યક્ષ,
 રહ્યા નિરંકુશ વિપ્ર સમક્ષ,
 તેથી થયા તે બે અબુન ત્રક્ષ વિં ૪
 પ્રસાદ માલા ન રાખી ઠીક;

૧ જળ૩. ૨. સનતકુમાર. ૩ કૃષ્ણપુત્રો. ૪. ડીયો. ૫ નારદ. ૬ ૬
 ર્વાસાએ પૂષ્પહાર આપેલો.

ઇંદ્ર વહો આજ્ઞાથી ^૧અલીક,
 તેણે થયા સહુસુર ની શ્રીક. વિ૦ ૫
 શીઘ્ર સ્વરગની રલવારિદ્ધિ,
 નહુપે અવજ્ઞા વિપ્રની કીધી,
 તેથી તેણે અજગર તનું લીધી. વિ૦ ૬
 વિપ્ર તે માધવજીનું મુખ છે,
 માટે અવજ્ઞા કરતા હુ ખ છે,
 કૃષ્ણરામ કહે સેવ્યે મુખ છે. વિ૦ ૭
 વી ૬ ૫ ૫

કીર્તન ૧૦૧ મુ.

માહારા મન માંનજેરે,
 સત્ય શાસ્ત્રની શિખામણુ મા૦ ૧
 તું તો યુક્તિયે ધારી જોજેરે,
 જોખ્ય કરીને ખલતા જોહોજેરે;
 તાહારે મનને તું કલિમલ ધોજે. મા૦ ૨
 તું તો ધીર્ય ધરી જોને ધારિરે,
 વેદાંતના વાક્ય વિચારીરે,
 તું લે તાહારા સ્વરૂપને તારિ. મા૦ ૩
 જોને માહારૂ માને છે તે માયારે,
 સુત સુદરિ કનક ને કાયારે,
 ઘટે ધાલતા કંઈક ઘલાયા, મા૦ ૪
 માયા કાઈનું કાઈ સમજાવેરે,
 અવલી આશા ઉપજાવેરે,
 વસ્તુ ભૂલાવી જાતી ભજાવે. મા૦ ૫
 સુત રૂપનું સાલક્ય સૂતરે,
 જે વિના ગતિ નહિ ^૧ઈહા મુતરે,
 તે તો પરખ્ય કિયો એ પૂત્ર. મા૦ ૬

પુનામ નરક સ સારરે,	
એ થકે જે કરે ઊદ્ધારરે,	
પુત્ર પ્રેમ તે કૃષ્ણાકાર	મા૦ ૭
જેથી ઊઘટે આવર્ણ કપાટરે,	
ત્રણ્ય રૂણના મિટે ઉઘાટરે,	
ગાલી ઊતરે થાય ઘેઘાટ	મા૦ ૮
મેહલ મનમાં વધે મંગલરે,	
૧૫ળે રપાપપિત્રાઇનુ બળરે,	
નબ્ય ચાલે કરમની કળ	મા૦ ૯
વાસના મુખે ^૩ વન્હિ દાનરે,	
અત સમે ઉદય કરે જ્ઞાનરે,	
પિંડ પ્રપ્ટે મુકાવે માન	મા૦ ૧૦
આ લોકનિ આચ મિટાડેરે,	
પરલોક થકી નબ્ય પાડેરે,	
પ્રભુપદ પર્યત પોહોચાડે	મા૦ ૧૧
જેથી મીટે વાંઝીયા ગાળરે,	
ઊલટા ૪અધ્યાસની આળરે,	
પૂત્રને તે કહ્યા પ્રતીપાલ.	મા૦ ૧૨
તેણે સહિત હશે સુત કોયરે,	
જ્યમ ધૃત ભરીયો ઘટ હોયરે,	
તે તો તાત તણુ વિષ ધોય	મા૦ ૧૩
જેને અર્થે કહ્યા કથા યજ્ઞરે,	
બાધા સઘળી પાઠી કરે પ્રજરે	
તેને શાસ્ત્ર શુભી લહે તજ.	મા૦ ૧૪
માયાયે કર્યો મનમા મેલરે,	
તેણે દાખવ્યો ફેકટ ફેલરે,	
સુત સમજી સકાય ન સહેલ	મા૦ ૧૫

૧ જ્ય ૨ પાપ રૂપી પીત્રાઇ. ૩ વાસનાને ગાલી નાખે. વાંઝીયા ગાળ રૂપી ઉત્તર અધ્યાસ છે તે જ્ય

ભરંચા મેઢ ચરમ મળમૂત્રરે, પિંડ પચ્છતનો પૂત્રરે, તે તો કરે કૃતારથ ૧કુત્ર.	મા૦ ૧૬
જે છે જીવ પૂર્વનો રૂણિયોરે, તે તો બેટા રૂપે આજ બણિયોરે, તેને અસ જને સુત ગણિયો.	મા૦ ૧૭
જેના મળમુત્ર નિત્યે ધોવાંરે, વાધો પાડિ વાહાલાને વગોવારે, રોગે રગડાતો દેખિ રોવા	મા૦ ૧૮
સેહેવિ અન્ય તણી ઓશીયાળોરે, વળિ ગુણહીણા તણી ગાળોરે, એ તે પુત્ર કે પાપનો પાળો.	મા૦ ૧૯
ખાય સદ્ગતુ ખુણે પેશિરે, જાય જોવાને કાધે બેશીરે, રાગ ઉપજાવી નાખે રેહેશી.	મા૦ ૨૦
રઝોલાંલા અનેકના લાવેરે, ખડખડ બહુ વિધનિ બકાવેરે, કદિ કૃષ્ણ ચિંતન ન કરાવે.	મા૦ ૨૧
માને ગ્રીગડી શીરે ધરે બળતિ રે, વાસે જીજ બધાવે વળતીરે, જૂત સરખી કાહાડે કળકળતી	મા૦ ૨૨
પાગ માતના તાતની દાહાડીરે: રગિ આડય કરાવે આડીરે, કળે કરિને કનક લ્યે કાહાડિ	મા૦ ૨૩
પછી ઘરડા કરીને થાપેરે, ખાહારય જમવા જવાય ન ખાપેરે, કરે સંકટ નિત્ય સતાપે.	મા૦ ૨૪

૧ કયાલી ૨ દપકા ૩ ગળીયાની બાધા. માથે સવલી બળતી કાંઈ
જનુ વિગેરે.

૧આપે રહ્યો અધર્મે જ્યે દામરે, તેનો ધણિ થઇ બેસે ધામરે, ધરડા તાતને કરે ગુલામ.	મા૦ ૨૫
જીવતાં બહુ વિધથી બાળેરે, ખરે મારગે જતા બાળેરે, તે તો પુત્ર પછી શુ પાળે	મા૦ ૨૬
કહ્યો પૂત્રોત્પન્ન પુરાણેરે, તે શુ સ્વાધિન સુત થવો જાણેરે, શાંને અર્જુને પુત્ર પ્રમાણે	મા૦ ૨૭
રૂણી હોય તો લેવા આવે ધામરે, કલેશ ઓલખી તું રખે કામરે, પુત્ર પ્રેમ કહ્યો કૃષ્ણરામે.	મા૦ ૨૮
	વી. ૧૦ પ ૧.

કીર્તન ૧૦૨ મુ.

હવે સુદરીને કહું સ્ધિરે, કરિ નિર્ણય શાસ્ત્રમા નૃધિરે, અક્ષ તૂ માને છે તે ઉધિ	મા૦ ૧
પતિવ્રતા કહિ જ્યે પ્યારીરે, તુંને તરત સકે જ્યે તારિરે, ન્યાહાલી જોને તે કેઇ નારિ	મા૦ ૨
આત્માને રહે અર્ધાગરે, તે તો ઝગુદ્ધિયુદ્ધિ સર્વાગરે, આળ ઉતારે કરી અપાંગ	મા૦ ૩
કર શ્રીકૃષ્ણ પ્રેહે શુણિ કરણરે, સાસરે ગયે જગુરને શરણરે, તેહેવિ પ્રેમંદાને તું પરણ્ય	મા૦ ૪

૧ પોતે, ૨. એવા બાળકને ૩ શુદ્ધીયુદ્ધી એજ સ્ત્રી ખરી ૪ સાસરે
જઈ પરણે તેવી રીતે નારીયેજ લેઈ ગુરને માર્ગ થઈ શુદ્ધીયુદ્ધીને પરણ્ય.

નમે ટેક ફપિ ત્યહા નાંકરે, કસાર મળે બિન શાકરે; મિઠે ધરમરાયની ધાક.	મા૦	૫
વસે અત પુરમા અવ્યક્તરે, અન્ય વિષય પુરૂશથી વિરક્તરે, નાથને ન્યાહાલે દિવા નક્ત	મા૦	૬
વસ્તુ સાચવે ઘટ ઘર માહાનિરે, હરિ રમરણની હોય ન હાનિરે, છલિ જાય ન કોથી છાનિ	મા૦	૭
જેહિનિ સગે સાથે શુભ કરમરે, પ્રેમ પૂત્ર જેથિ હોય પરમરે, ચાલે નરથી નમની નરમ	મા૦	૮
રામ રગ સધાવે તે રામારે, સહુગમન કરે અતે શામારે, એ તે પત્નિ ને બીજી ને ભામા.	મા૦	૧૦
અહેવિ પરણ્યે ૧ધ્રુવની સાખ્યેરે, અહેને રાખ્યો તુંને ત્યમ રાખેરે, રઝઝીશ કુઆરે એ પાખે	મા૦	૧૧
આતો નારિ નિરયની ખાણ્યરે, જેથી હોય પદોપદે હાણ્યરે, એ તો કામીજનો તણિ કાંણ્ય	મા૦	૧૧
બીજે તો બૂડો કહે ભર્તરે, રીઝી તો ચુથાવે ગત્તરે; નિત્યે નરને નચાવે રત્તરે	મા૦	૧૨
દેખ્યે ડલકાવે ડાહાડચરે, ખાંતિ ધરચેથિ નાખે ખાડચરે, ભોગ કરતા ભાગે હાડ.	મા૦	૧૩

જન્માતરનો હશે રિપુ જેહરે, તાકતો આવિ તેનો તેહરે, દારા રૂપ ધરી દમ્ભે દેહ.	મા૦ ૧૪
અકલાવે ઊપાધી ૧અનંગરે, વળગાડે વિધવિધ વ્યગરે, લજનાદિકને કરાવે ભંગ	મા૦ ૧૫
જયે ચક્રે તે થાયે ચોરરે, જણજણનું ચાલે શિરે જોરરે.	મા૦ ૧૬
ગળે પડે ઘણેરા ઘોર ગમતા ઘરણા લે ઘેરિરે, મરદી નાખે ધન મેહરિરે, ઘણી જકડ કરાવે જોરિ.	મા૦ ૧૭
બહુ મરડ બોલીને બાળેરે, જીવતા જકડે જ જાળેર, પાછલ વરસે આંસુ લીટ લાળે.	મા૦ ૧૮
નોહ્યે નારિ એતો છે નરકરે, ગંદાઈમા કરતી ગરકરે, કાતા માન્યે વધશે કરક	મા૦ ૧૯
કામધીવડે પસરિ એ જાલરે, ધરતું ઓળે માસ રસાલરે; મત્તમર્ત્ય મત્મનો એ કાળ	મા૦ ૨૦
જ્યે મુહરિ સરસ સ્વરૂપરે, તે તો તૃણાવરિત જયમ રૂપરે. તેને અજ તે માન્યે અનપ	મા૦ ૨૧
માટે અહિની આસક્તિ તજીયેરે, શાસ્ત્ર ગરકારે સદ્બુદ્ધિ ભજીયેરે, કૃષ્ણરામ કેહે કૃષ્ણને યજીએ	મા૦ ૨૨
	તી ૧૯ ૫

કીર્તન ૧૦૩ મું.

હવે કનકતાણી કહું રીતિરે; જેથી થાય અભય વળી ભીતિરે, તેની ન્યારિ ઓલખવી નીતિ.	મા૦	૧
ધારય ધર્મ એટલું ધનરે, જ્યેથિ જોખ્યમ વામે જનરે, મેલું થાય ન જેથી મન.	મા૦	૨
બાધ્યું નવગ્રહુ શીશે જણાયરે; નમે સત પુરૂષને જે પાયરે, કર્ણ કુંડળ કૃણુ કથાય	મા૦	૩
કઠમણિ ગોવિંદનુ ગાન રે, હૃદે હારશ્રી હરિનું ધ્યાનરે, કરે કંકણુ કરવુ જ્યે દાન.	મા૦	૪
દંત ઝેખોને સાચી વાણીરે, પ્રભુ પુજાતે ^૧ મુદ્રિયો પાણિરે, પીડા ભંગતે પૂહુચ્છિયો જાણિ	મા૦	૫
કટિ કિંકિણિ સ્ત્રીનિ ન તાણ્યરે, બાબુબંધ ન કરવી હાણ્યરે, પદ નૃપુર તીર્થ પ્રયાણ.	મા૦	૬
^૨ વક્ષ દુગદુગિ વિષય વિરજિતરે, હૃમ સાકલિ ભગવદ્ ભક્તિરે, મુક્તામાળા તે ઇશ આશક્તિ.	મા૦	૭
કરે કડા કરે નમસ્કારરે, ઊરપદક તે પરઉપકારરે, ધનિના એ સોળે શણગાર	મા૦	૮
કરે કૃષ્ણાર્પણ જે કરમરે, માહલો મમજીને મરમરે, તેને ચિત્તે ન ચોટે ચરમ	મા૦	૯

કયાં પૂર્વ જન્મના જ્યે પાપરે, તે તો પ્રારબ્ધ થઇ કરે તાપરે, તેને એ અવલોકે આપ.	માઁ ૧૦
હુઃખ સુખ લોગે જ્યે શરીરરે, વલિ અન્ન વસ્ત્રને નીરરે, તેને પ્રારબ્ધ ધારે ધીર	માઁ ૧૧
ક્રિયમાંણુ થોડે મલે જ્યેહરે, પુર્ણ પાપ પૂણ્ય ફળ તેહરે, લોગ્યે છુટ્યે એ નિ સદેહ	માઁ ૧૨
મધ્યમથી મળે મધ્યમરે, સ્વલ્પનુ મળે ત્યાહા અતી શ્રમરે. મેઘ સરિત કુપોદક જયમ.	માઁ ૧૩
અતી આયાસે જ્યે નોહ્યે લબ્ધરે, જયમ ફળ વરણત તરૂ સ્તબ્ધરે, તેતો કેવળ શુષ્ક પ્રારબ્ધ	માઁ ૧૪
હોય સુખ હુઃખ ત્રિદિને હાનિરે, જય પરાજય હર્ષને ગ્લાનિરે, એ તો લોગલુ પ્રારબ્ધ માનિ.	માઁ ૧૫
આગતુકે અધિક એ થાય રે, પણ મુળ પ્રારબ્ધ ન જાય રે, કૃષ્ણ ભજને કળે લોગાય.	માઁ ૧૬
ક્રિયમાંણુ કહ્યા વેદે જયમરે, જેના જયમ છે વરણાશ્રમરે, તે તો કરતા ત્યમના ત્યમ.	માઁ ૧૭
તેણે આગતુક હુ ય વામેરે, પ્રારબ્ધને કેવળ પામેરે, ક્રિયમાંણુ લખાયે નામે.	માઁ ૧૮
તે તો કળથી કૃષ્ણને અરખ્યરે, તન્વાદિ તે અરથે તરખ્યરે, નહિ તો યમરાયનો છે ડરપ	માઁ ૧૯

આશયને શુદ્ધિ કરવારે, ક્રિયમાણ કહ્યા તે તરવા રે, મધ્યે પ્રારબ્ધ તે પેટ ભરવા.	મા૦ ૨૦
ફળ તૃષ્ણા વિના કહ્યા કરિયેરે, ભોગિ પ્રારબ્ધ અતે તરિયેરે, નહિતર પુણ્ય પાપને વરિયે.	મા૦ ૨૧
હું કરતા કહેવું અભિમાનેરે, મૂકિ દીજીયે શાસ્ત્રની સાનેરે, દાસ હરિના થઈયે જ્ઞાને	મા૦ ૨૨
નિર્નિમિત્ત સુખ દુખ થાય, જેનું કારણ કહ્યું ન જાયરે, તે તો મોટાની લેશ કૃપાય.	મા૦ ૨૩
જે કાળે જેહ થનારે; તેનું બધકને નહિ ખારે, પણ સંતસગે થાય સારૂ	મા૦ ૨૪
બળસગે જે થાય ક્રિયમાણરે, તેથી હોય નવી નવી હાથરે, સંત સગે હોય કહ્યાણ	મા૦ ૨૫
કળ કરમની વિધિયે રચેલીરે, અજ્ઞ સુજ્ઞનિ મતિ કરે મેલિરે, નાખે તે જન્મ જન્મમા ઠેલિ	મા૦ ૨૬
તેથી અજ્ઞ તણાણા જાયરે, પૂર્વ સ્મરણ સજ્ઞને થાયરે, સુજ્ઞે સાધન શુદ્ધ સધાય.	મા૦ ૨૭
સુજ્ઞ મૂક્ત થાય પછિ ત્યાથિરે, અજ્ઞ આથડે આથિ આથિરે, ભ્રમે નિકળે નહિ ભવમાથિ.	મા૦ ૨૮
સંત મેળ્યે સ્વાગ બદલાયરે, પણ પ્રારબ્ધ નવ્ય પલટાયરે, કહિ કાલાંતરે પણ થાય.	મા૦ ૨૯

પ્રારબ્ધ પ્રભૂ નબ ટાળેરે, પણ અશક્ય હોય તે આલેરે; સંચિત તો સેવકના બાળે.	મા૦ ૩૦
ક્રિયમાણ કુટીલને કાહાડેરે, પ્રારબ્ધને સહજ પોહોચાડેરે, હદિ રસિક પ્રેમને રમાડે.	મા૦ ૩૧
હરિ કીર્તન શુણ્ણતા ગાતારે, શરણ સત્ય ભાવથી થાતારે, પૂર્વ પાપ ખસે લાત ખાતા.	મા૦ ૩૨
કૃષ્ણાર્પણ હોય ક્રિયમાણરે, બળિ બળ સચિતનિ ખાંણરે, પ્રારબ્ધનુ ભોગે પ્રમાણ.	મા૦ ૩૩
જન્માંતરે માનવ દેહરે, ત્યહાં પાપ પુણ્ય કર્યા જેહરે, અણભોગેલાં સંચિત તેહ	મા૦ ૩૪
જે જે સુઝ સ્વરૂપ બનેલાંરે, ક્રિયમાંણે ત્યહાં જે જે ક'લાંરે, થયાં સંચિત અણભોગેલાં.	મા૦ ૩૫
કાહાડ્યાં તેટલા પ્રારબ્ધ ભોગાચારે, કર્યા તે ક્રિયમાણ કેહેવાચારે, શાસ્ત્ર સમજણે એ ઓળખાયા.	મા૦ ૩૬
જેવા ઇદ્રિ વ્યાપાર જણાયરે, તેહેવિ ચિત્ત વૃત્તિ ઓળખાયરે, તેહેવુ પ્રારબ્ધ કર્મ કળાય	મા૦ ૩૭
જેવા સ્વપ્ન મનોરથ ચિત્તરે, અવલોકાયે અઘટિતરે, તેવુ સમજાયે સચીત.	મા૦ ૩૮
જ્યહાં ચિત્ત વસે હુંશિયારે, તરત શુણ્ણતાં હોય તૈયારરે, તેણે સમજાયે સંસ્કાર.	મા૦ ૩૯

શુદ્ધ શાસ્ત્રને કેહે સમજાવિરે, કે સમજે સુસંગે આવિરે; તેથી ભાસે ભલું જ્યે ભાવિ.	મા૦ ૪૦
હોય અઘટિતની ઘટનાયરે, શ્રમ સ્વરૂપે સિદ્ધિ બહુ થાયરે; તેથી કૃષ્ણનિ કરૂણા કળાય.	મા૦ ૪૧
અણચિંત્યું ઉદમ વિના હોયરે, સારે બૂડું બૂડે સારું કોયરે; તેને ઇશ ઇચ્છા તું જોય.	મા૦ ૪૨
જ્યમ થાતૂ ત્યમ ન થાયરે, સારૂ બૂડું તે બે બદલાયરે, તે તો પુરૂશ પ્રયત્ન કહેવાય.	મા૦ ૪૩
નિત્યાનિત્યનો થાય નિર્ધારરે, હોય વૃક્તીયો કૃષ્ણાકારરે, તેને માન્ય શાસ્ત્ર સંસ્કાર	મા૦ ૪૪
ભલિ વાતે ન ઉપજે ભાવરે, પ્રિછે પણુ ન કરે પ્રસ્તાવરે; તેનં માનજ્યે મલિન સ્વભાવ.	મા૦ ૪૫
કરે દાન તીરથત્રય દીવ્યરે, ગાય ગમતા ગાયન ગ્રીવરે, તેણે સમજાય સ્વર્ગિ શ્રવ	મા૦ ૪૬
મુખે ^૨ મ મો ચર્યો ભાખેરે, રસ માંનિ ઝ્યામ રસ ચાખેરે, તેને પશુ પક્ષી તું જદાખ્યે.	મા૦ ૪૭
જ્યે વિમળ જનોનો વેરિરે, કષ્ટ પામે પમાડે કેહેરિરે, તે શ્રવને જાણુ જ્યે ઝેરી.	મા૦ ૪૮

માહારા માંની કરે દયા દાનરે, ઉરમાં રાખે અલીમાંનરે; તેને મનુષ્ય શ્રવ તું માન.	મા૦ ૪૬
પ્રેમિ પ્રભુનો મોટાનો મીત્રરે, દીન દયાલ અળગો ઇત્રરે, તે તો પ્રાણીને માન્ય પવિત્ર.	મા૦ ૫૦
જેને કાંઈ નહે નહિ કષ્ટરે, જેની વિશય ઉપર નહિ દ્રષ્ટરે, તેને જાણજ્યે યોગદ્વાર	મા૦ ૫૧
જ્યે સમજાજ્યે થાય ન દક્ષરે, જેહેતું દમનારા જ્યમે સમક્ષરે, તેને જાણજ્યે વનનો વક્ષ	મા૦ ૫૨
છલનારાથી જાય ન છુપીરે, કહ્યું સમજે ન ઈર્ષ્ય કુલૂપીરે, મોટય મમાને તે પર્વતરૂપી.	મા૦ ૫૩
શુભાશુભનું ન જેહેને જ્ઞાનરે, વૈર સહુથી અને સ્વાભિમાનરે; શિષ્યોદ્ધર તરપે તે જ્ઞાન.	મા૦ ૫૪
ઊર ઊઘડયાં ચક્ષુ અનંતરે. જે છે અપાર કૃષ્ણા વંતરે, તેને જાણજ્યે સુદર સંત	મા૦ ૫૫
જેને કહ્યું ઉતરે કાંનરે, સ્વદય કહેતાં સમજે સાનરે, તેને સતસંગી ત માંન્ય.	મા૦ ૫૬
જે કૌ સવલે અવગુ ધારેરે મુખ મીઠું વદી ઘર મારેરે. તેતો કુટિલ તરે નહિ કયાહારે	મા૦ ૫૭

ખિનસ્વાદ કલેશે' વહે ભરરે, ^૧ પ્રાહાર પાંગ્યે ન પ્રીછે નરરે, ભોગે કુભોગ તે પામર, જ્યેઅખિલને જાણે ^૨ અરાતિરે. છેક છદ્દની ભરેલી છાતિરે. ઘશવિમુખ છે તે આત્મઘાતિ. જ્યેસમજે શિખામણ સારીરે, જીવે આપે' આપ વિચ્ચારિરે, તોલે તૃષ્ણા તબ્બય ન ભારિ, તેને પ્રારબ્ધ જાણિયુ ખાકીરે. ભોગવવા રહો છે તાકીરે, તેને પ્રીતિ પ્રભૂની પાકિ જેને વાઘિયો વિમળ વિવેકરે, ઊરે' આશા ન ઉપજે એકેર તેતો તારશે પ્રાણી અનેક. જે પરણીને' કરે પ્રાહારરે, વલીભોગવે વિષય વેહેવારરે, તેતો જન્માતર નો જીર, જેને ગોપ્રાદ્ધાણથી ગેષરે, તેને' દિન દિન વાઘે દોષરે તેનું મન કર્યું માયાયે ^૩ મોષ જેને માત ઉપર નહી મેહેરરે, તેતો જન્માતરે કરે ઝેહેરરે, વનીતા થઈ વાળે વેર જેને રામા ઉપર ઘણો રંગરે, ભગતૃષ્ણા કરે તેને જલગરે, તે તો અવતરે તેહેને અગ, જેને પરદારા પર પમીટયરે,	મા૦ ૫૮ મા૦ ૫૯ મા૦ ૬૦ મા૦ ૬૧ મા૦ ૬૨ મા૦ ૬૩ મા૦ ૬૪ મા૦ ૬૫ મા૦ ૬૬
--	--

તે તો કામિનિ ઉઢ્ડે કીટડ,	
થાય વિષનો ભરિયો વિટ.	માઁ ૬૭
જેનિ વૃત્તિયો કાંતાકારે,	
યુવતીનો જે ઘણો જારે,	
તેનો અબલાનો હોય અવતાર.	માઁ ૬૮
જે અધર્મે પર ધન ભોગિરે,	
જર હરણુ કર્યાનો યોગિરે,	
તે તો અવતરે અંગે રોગી.	માઁ ૬૯
જ્યે ખાય 'નવારસુ' ધનરે,	
અન્યાયે આગેગે અન્નરે,	
થાય દરિદ્રિ તે દિનદિન	માઁ ૭૦
જેનિ ગુરૂ પત્નિ શુ નજરરે,	
તાકે બેહેન્ય દીકરીના દર રે.	
તે તો ભોગવે ભગંદર.	માઁ ૭૧
ખાયે જ્યે દીકરિના દામરે,	
દ્યે લાચો વેચાવિને આમરે,	
થાય રવિટ વેહેનાગે ગુલામ	માઁ ૭૨
જેને પરધન લીધું ઉધારરે,	
વિધવિધ કરવા વ્યાપારરે,	
પાછું ના'યું તો પામે માર	માઁ ૭૩
ઇચ્છા આગ્યાનિ પણ ન અપાયરે,	
વિના વાકે લુટાઈ જાયરે,	
તો તો છુટે નમ્મેથિ પાય	માઁ ૭૪
ભોગિ અન્ન વસ્ત્રને ઘરરે,	
નાપવાની રાખિ નજરરે,	
તેથિ જાય ન જીરવ્યું જર	માઁ ૭૫
જેણે પ્રોત્તુ લીધુ વ્યાજરે,	
દીન જન ઉપર ધરી દાઝરે,	
તોન અતે રહે નહિ લાજ	માઁ ૭૬

દેવ વિધવા વિપ્રના ધનરે, લેઈ અંતે ઓલવ્યાનું મનરે; તે તો પુકે દેવાલું જન.	મા૦ ૭૭
જયે કનિષ્ઠ મર્યાની વસ્તરે, શોખ કરવી ધારે સમસ્તરે, તેનિ આખરૂ થાયે અસ્ત	મા૦ ૭૮
જેને પચે પાપીનું અન્નરે, અથવા દુષ્ટને આપ્યે ધનરે, તેનાં બદલાય જાયે ચિન્હ.	મા૦ ૭૯
સર્વ પ્રાણિને જયે કરે ત્રાસરે, કરે ઘાત દેઈ વિશ્વાસરે, તેની રીદિનો થાયે હામ	મા૦ ૮૦
જે લગાવે દીનને દાગરે, નાયે વિપ્ર વન્હિને ભાગરે, તેને આલયે ઉઠે આગ.	મા૦ ૮૧
જયે ધૂર્તોને નામે શીશરે, રાખે રસિક જનોથી રીસરે; ખોઈ ઐશ્વર્ય થાય અનીશ.	મા૦ ૮૨
જે હરિહર બ્રહ્મા ગણેશરે, રવિ ચંદ્ર ઉપર કરે દેષરે, તેનું શ્રેયો જાય નિશેષ.	મા૦ ૮૩
ભવ બ્રહ્મા હરીમા લેહરે, જે માનશે મન કરી ખેદરે, તેને વસશે ન હૃદયે વેદ.	મા૦ ૮૪
માનિ જીવેશ્વરમાં જુદાશરે, ઝાસ્તવ માનશે જયે વિલાસરે, તેના છૂટે ન સસ્તિ પાશ.	મા૦ ૮૫

જય વિપ્રનિ નિંદા યાહાવારે,	
ખીજાંને અધર્મ ખતાવારે,	
તેના ઘરમાં ઘટિ જાય ખાવા.	મા૦ ૮૬
જ્યે કુટિલ કરીને કયાસરે,	
હરિ હરિજનનાં કરે હાસરે,	
તેનું સરસ્વ થાશે નાશ	મા૦ ૮૭
જેની શ્રદ્ધા હરીમા સ્પષ્ટરે,	
જે સકલ રહે સમષ્ટરે,	
તેને કૈય ન પીડે કૃષ્ટ.	મા૦ ૮૮
જેને નિદા સ્તુતિ નહિ કોહોનિરે,	
કદી વૃત્તી નહિ પરદોહોનિરે,	
તેને નડે ન પીડા મોહોની.	મા૦ ૮૯
જેને ઇદ્રિ દમનની શક્તિરે,	
૧૪શણ્ણાઓનિ નહિ આસક્તિરે,	
તેના ઉરમાં વસે વિરક્તિ,	મા૦ ૯૦
જે ભોગોને માને અભોધયરે,	
સ્વસ્વરૂપને સમજે મોધયરે,	
તેને ઇશ હશે રખપરોક્ષ.	મા૦ ૯૧
જે અનુભવે ઉપનિષદુક્તિરે,	
કામાદિકની ન ચાલે યુક્તિરે,	
તેને હશે જીવતા મુક્તિ.	મા૦ ૯૨
જે પ્રારબ્ધ રહેશે પ્રાશિરે,	
વિષયોનો નહિ જે વિલાશિરે,	
તેના ઉરમા ઉપજે ઉદાસિ.	મા૦ ૯૩
ભોગે ભોગ અનિલ ચિન્થારિરે,	
હરિ કર્ણાનિ આશા ધારિરે;	
તે તો ભક્તિ તણો અધિકારિ.	મા૦ ૯૪
જેને નાથ નાંમનો સ્નેહરે,	

અન્ય ઉઠે નહિ સદેહરે, માંન્ય પવિત્ર પ્રાંણિ એહ.	મા૦ ૯૫
જેને દ્રઢ હરિનો વિશ્વાસ રે, ઉરમા નહી અન્યની આસરે; તે તો કેવળ હરિનો દાસ.	મા૦ ૯૬
જેણે વચન વેદનું માન્યુરે, દ્રઢ બાતુ હરિનું બાન્યુરે, તેને યમથિ પડે નહિ પાતુ.	મા૦ ૯૭
ક્રિયમાણુ એ ઉત્તરે ચ્યારરે, હુને માહારાના પોષનારે, ઠંહા મુત્રના ફળદાતાર.	મા૦ ૯૮
ચાલ્યે નિજ ધરમે મળે ભોગરે, અન્ન વસ્ત્ર આરોગ્યને રોગરે, હાનિ વૃદ્ધિ એ પ્રારબ્ધયોગ	મા૦ ૯૯
ધન દારા પશુ પરિવારરે, ગેહન્યાત્ય સગા વ્યાપારરે, એ તો રૂણનો ઉતરવા ભાર.	મા૦ ૧૦૦
ભણવુ ગણવુ ભાવ કુભાવરે, માનગલાંનિ ને બુદ્ધિ બણાવરે, યશ અપયશ એહ સ્વભાવ	મા૦ ૧૦૧
ઘત જપતપ તીરથ દાન રે, બ્રુવદ્યા વિવેકને જ્ઞાનરે, સસ્કારની એ છે રસાન	મા૦ ૧૦૨
એતો ચ્યારે બુલે ક્રિયમાણુરે, તેથિ પ્રારબ્ધને પરમાણુરે, ભલા ભૂડા તે ભણ્યે અભણુ	મા૦ ૧૦૩
ભોગ્યુ તે પ્રારબ્ધ પ્રમાણુરે, કર્યા જેટલાં તે ક્રિયમાણુરે, અરખ્ય કૃષ્ણને થાય કલ્યાણુ.	મા૦ ૧૦૪

લોગ્યે જય પ્રારબ્ધનો મેલરે, ખસે હું કરતાંનો ખેલરે સમજાય સુસગે સેહેલ	માં ૧૦૫
થાય અચિંત્ય અઘટિત કામરે, પ્રસ્તાવ કર્યે પરિણામરે; તેથિ શાપ કરે નહિ રામ.	માં ૧૦૬
ક્રિયમાણુ દૂધ રહે દૂરરે, નિર્મલ મને વાધે નૂરરે, પ્રભુ પ્રમ કરે ભરપૂર	માં ૧૦૭
પછિ કામકોધને લોભરે, ખશિ જય પામતા દ્વેંભરે, પછિ ચિત્ત ચચળ રહે શ્રેંભ.	માં ૧૦૮
પછિ આશા ન ઉપજે એકરે, બ્યાપે અગોઅંગ ત્રિવેકરે, છળાબુદ્ધિ મિટી જય છેક	માં ૧૦૯
એહેવુ કરતા આવડે ક્યમરે, સતસગ કરે જો રમ્યરે, શાસ્ત્ર સમજાય જ્યમનુ ત્યમ	માં ૧૧૦
પદ દરમની જાણે રીતિરે, નિર્ણય કરી ચાલે નીતિરે; તો તો જાણ સકાયે જીતિ	માં ૧૧૧
લૌકિકની સાલવ્ય લક્ષરે, તે.તો કરજ્યે દિલ થઈ દક્ષરે, જ્યે પસરિ રહ્યા પ્રત્યક્ષ	માં ૧૧૨
ક્રિયા મૂસાલુ વિહિવા જનોંધરે, સીમ ત. ખરય રમોહોળેધરે, વલિ મૃતકને કંટવુ ગેધ.	માં ૧૧૩

શબ્દગાર જ્યે કરવા સવાઈરે, ધર કરવાંને કરવિ નવાઈરે, જણું સહિત તેડવા જમાઈ.	માં ૧૧૪
વરઘોડા ઉડાવવા દાડરે, ઘાલિ મંડપને વરા વાડરે, ન હુટાઈયે સ્વલ્પને સાડ.	માં ૧૧૫
અહિમાં અવશ્ય હોય તે કરીયેરે, યશ અવયશ ચિત્તે ન ધરિયેરે; તે પણ કૃષ્ણને અરપી તરિયે.	માં ૧૧૬
જેને માટે પડે ૧૦યય કરવારે, તે સહુ રૂપે હરી દિલ ધરવારે, ધારિયે રૂણ કર્મને તરવારે.	માં ૧૧૭
હવે સાલક્ય કર્મ શારીરરે, રાગદ્વેષ વિના ધરી ધીરરે, કરવા મન રાખિ સ્થીર	માં ૧૧૮
જ્યમવા જ્યે ઉત્તમ પકવાન', દુશાલાદી પટ પરીધાનરે, વળી દુગ્ધાદિકના પાન.	માં ૧૧૯
અરગળા પુલેલ અત્તરરે, મોરંબા બદામાદી ગ્યરરે. ગુલકંદ મલાઈ સાકર.	માં ૧૨૦
નાલખી પાલખી ને રથરે, એ થકે શો સરશે અરથરે, અહિમા રખે ગમાવે ગરથ	માં ૧૨૧
જોઈ દેશ કાળને વરણરે, અગ રહે ત્યમ કર્ય આચરણરે, તેને પણ કયં કૃષ્ણારપણ.	માં ૧૨૨
હેહ હેવલ આત્મા દેવરે.	

તેને તરખ્ય તજી અહુમેવરે, સાધવા શ્રીધરની સેવ,	મા૦ ૧૨૩
હવે કરમ કહું શુભ્ય કામ્યરે, પડે રહેવું દેવાદીને નામ્યરે, તજી તેહેને પ્રભૂને પામ્ય જેણે મળે પશુસુત જાચારે, ધન રાજ્ય દેવની કાચારે, જ્યે મનોર્થ તે સઘળી માયા,	મા૦ ૧૨૪
એણું યાતા યાત એ ફળરે, શિરે ચાલે કાળતુ બળજે તે તો ખસતી કરચ બળભળ, તેણું વંચે કાળને દામરે, તેથિ કરજ્યે કરમ નિષ્કામરે, વિષ્ણુ પ્રીતિથિ હોય વિરામ. હરિયે આપ્યુ તેથી ધરી સતોષરે, ભોગિયે તજી રાગને રોષરે, કામ કામી ન કરચ આક્રોશ.	મા૦ ૧૨૫
કહું નિષેધ કરમની વાતરે, જેથી કધકિનિ ચ્યાહાવી વાતરે, એથી અંતે થાયે નરક પાત.	મા૦ ૧૨૬
જીવ જીવથી કરવુ ઝેરરે, વપુ આદિને માટે વેરરે, કર્ધ કધનો કલ્પવો કેહેર, એહેને મૂળથી મૂકી દિજેરે, જેથી રામ રમાપતી રીઝેરે, લક્ષ્ય ધરિને લાહાવો લીજે સચરાચરે હરિરહે વ્યાપિરે,	મા૦ ૧૨૭
	મા૦ ૧૨૮
	મા૦ ૧૨૯
	મા૦ ૧૩૦
	મા૦ ૧૩૧

ક્ષેત્રજ્ઞ રૂપેં એ ૧અમાપિરે તેનેં પીડતાં થઈયે પાપી, નિત્ય કરમ કહું તે ધારયરે	મા૦ ૧૩૨
હું કરતા પાપુ તૂ હારયરે, વસ્તુમાત્ર વિષ્ણુની વિચારય, સ્નાન સધ્યા પોડપોપચારરે.	મા૦ ૧૩૩
કથા શ્રવણનેં નામોચ્ચાર રે. સંત સંગતિ વસ્તુ વિચાર, અગ્નિ હોત્ર અતીથિ પૂજનરે,	મા૦ ૧૩૪
આપવું અન્ન વસ્ત્રને ધનરે, પોષણ હરિભાણી સ્વજન દેવ દરશણ નિત્ય તરપણરે	મા૦ ૧૩૫
અનુચરનેં ઉપસરપણરે, તણ કળ કરય કૃષ્ણાર પણ, આપ્યું કૃષ્ણનું કપણને દીજેરે,	મા૦ ૧૩૬
હું કરતા પણું નગ્ય કીજેરે એ છે કૃષ્ણ સેવા માનિ દીજે, શુદ્ધ નૈમિત્તિક નિરખાધરો,	મા૦ ૧૩૭
પરવણિયે કરવાં શ્રાદ્ધરે, મળ્યે પાત્રે અરપણુ રઅગાધ કલ્પે દેશે કાળે મહાદાનરે,	મા૦ ૧૩૮
વ્રત ઉત્સવ તીર્થના સ્નાનરે, કરય તણનેં નિજભિમાન દેહ ધનાદિનું સાર્થકરે,	મા૦ ૧૩૯
થવા આપે સંભાળવી તકરે. કરવું કૃષ્ણાર્પણુ એ હક કલ્યા એ છ પ્રકારે કર્મરે,	મા૦ ૧૪૦
તેનો મનમાં સમજી મર્મરે, યથાશક્તીયે સાધિયે ધર્મ.	મા૦ ૧૪૧

થાયે ષટકર્મ એકીવારરે, તેનો કહું સાંભળજ્યે વિચારરે, જેથી હોયે તું કૃષ્ણાકાર.	માં ૧૪૨
સરવ લોકમાં શ્રીધર જાણિયે, તેની વિવિધ વિચારીયે વાણિરે, સર્વ શિક્ષા શુણાવે છે શાહાણિ.	માં ૧૪૩
તેમાં અવશ્યનો જવાપ દીજેરે, કળથિ કૃષ્ણાર્ષણ કીજેરે, એમ લોકિકની લક્ષ લીજે.	માં ૧૪૪
ખોલીયે જ્યમ સાહામો રહે રાજરે, અવગુણથિ ગ્રહિયે ગુણ ગાજરે, માનિયે જ્યે આ ભુઠી ખાજ.	માં ૧૪૫
શારીર શરીરથી થાયે, તે તો જ્યે તેહના કહેવાયે, ઇન્દ્રિયાર્થમા ઇન્દ્રિયો જાય.	માં ૧૪૬
માને માહુ ભડુ અહ કારરે, એ સકળનો ઈશ આધારરે, એને આશરે અન્ય વ્યાપાર	માં ૧૪૭
એમાં આત્મા અકરતા અનુપરે, બાકિ અન્ય સ્વપન સમ રૂપરે, ચિત્ત ચૈતને અરપિયે ચૂપ.	માં ૧૪૮
વસ્તુને વસ્તુનું કામરે, હરજી બિન અન્ય હરામરે, જાણિ જપિયે નિર્મળ નામ	માં ૧૪૯
સત્ય સચ્ચિદાનંદથી સજીયેરે, ભયકારિને શાને ભજીયેરે; એમ કામ્યને તજવા સમજીયે.	માં ૧૫૦
ખાત્યે જ્યહા જ્યહા ભાસે લેહરે, તેહને નિષિદ્ધ કહે છે વેહરે, અનાશક્તિથી કરિયે છેદ	માં ૧૫૧

નિત્ય શ્રવણ મનન નિદિધ્યાસરે,
કરચ અવળો તજીને અધ્યાસરે,
જેઘ વિજીને સરવા વાસ.

માં ૧૫૨

નૈમિત્ય અનપ આ અંગરે,
જેઘ સદ્ગુરનો કરચ સગરે,
જ્યેથિ ૧ભવભય થાયે ભગ

માં ૧૫૩

પટકર્મ એ સંગે થાશેરે,
જે સદ્ગુર સગે ગેહેવાશેરે,
તો તો રઅકવિત વસ્તુ કળાશે
સેહેજ્યે છુટશે સરવ સ્વભાવરે,

માં ૧૫૪

ત્રણ તપતા મિટશે તાવરે,
ળનિ શકશે બેશ બણાવ
શમાદી કામાદિ ક્રોધાદિરે,
કહિ સત્વાદિ ચિન્હની યાદિરે,
એકાદશથિ ઓળખ્ય ત આદિ
સત્વ મુખ્ય ક્ષમા દયા શાંતિરે.

માં ૧૫૫

રજો તૃણા પ્રવૃત્તી આકાંતીરે.
તમો મોહ કલેશનેંત્રાતિ,

માં ૧૫૭

ત્રણના મળિ પનર થાયરે,
તેમા મુખ્યના કહ્યા સમાયરે,
પણ તારતમ્યે તે ગણાય,
મત્વના નવ તમના દોયરે,

માં ૧૫૮

રજોશુભના ચ્યાર તે કોયરે,
એણે આશયે બ્રાહ્મણ હોય,
વેદ્યજ્ઞ દાન આદરવુરે,

માં ૧૫૯

તેણે આશયને શુદ્ધ કરવુ રે,
આદરાવિને કુટુમ્બ ભરવુ,

માં ૧૬૦

પછિ સંગ જેહેવાનો કરશે રે
તેહેવા સ્વભાવને અનુસરશે રે.

ભૂંડે ભટકશે રૂંડે તરશે, માં ૧૬૧

કદિ વિદ્વત થઇ રહે કાતીરે,
સમજે પશુ ન ગળે છાતીરે,
તે તો અમુર સ્વભાવની જાતી,

માં ૧૬૨

ભણ્યેં શુણ્યે ન ઉપજે ભાવરે,
દાન કરતાં આવે તાવરે,

દયાનાવે તે રક્ષ સ્વભાવ માં ૧૬૩

વિદ્વત થઈ રાખશે દેશરે,
લક્ષ નાહે કરે પ્રભુનો લેશરે,
થશે બ્રહ્મ રાક્ષસને' વેશ

માં ૧૪૮

કદિ સહજ થશે સતસંગરે,
વિના ભણતા હૃદય થશે રંગરે,
તે તો ઉજવલ થાશે અંગ,

માં ૧૬૫

સત્ય બોલવું સમજિ મર્મરે,
સર્વજનથી રહેવું નર્મરે,
ચિત્તે ચોટયું ન રાખવું રચર્મરે

માં ૧૬૬

વેદ શાસ્ત્રનો રાખવો ગોધરે,
શિષ્યને સત્ય કહેવો બોધરે,

ચિત્ત વૃત્તિનો રાખવો ગેધ, માં ૧૬૭

ચિદાનંદના ગાવા વ્યરીત્રરે,
માધવજીને માનવા મીત્રરે,

સખાહ્યાંતરિ રહેવું પવિત્ર, માં ૧૬૮

દેખવા નહિ કોહોના દોષરે,
યથા લાભે ધરવો રતોષરે,

હૃદે રાખવો નહિ રાગરોષ, માં ૧૬૯

એતો ધર્મ બ્રાહ્મણના બારરે,

સતસંગે રહેં હુશીયારે,	
કશ આદર્યે થાય ઊદ્ધાર,	માં ૧૭૦
કહિ આદિ આદરે પાપરે,	
પાછળ કરે પશ્ચાતાપરે.	
તેને જાણ્યે પૂર્વનો ક્યાપ,	માં ૧૭૧
પ્રથમ શુદ્ધ મારગે ચાલેરે,	
પછી ઊલટો મારગ ઝાલેરે,	
તે તો મોહનો મરદો માહાલે,	માં ૧૭૨
ત્રણ તમના સત્વના સાતરે,	
રજેના તે પાત્ર વિખ્યાતર,	
એણે આશયે ક્ષત્રિય જાત,	માં ૧૭૪
વેદ યજ્ઞ દાન આદરવુરે,	
એથી આશયતુ શુદ્ધ કરવુરે.	
કર દડથિ કુટુંબ ભરવુ.	માં ૧૭૪
પછિ જો સત સંગ રેહેશેરે,	
તો તા લક્ષ્મીવરને લેહેશેરે,	
ખલ સગથી સકટ સેહેશે.	માં ૧૭૫
કહિ કરે પ્રજાને હાંણ્યરે,	
દડથેને વધારે દાણરે,	
તેને અસુર સ્વભાવનો જાણ્ય	માં ૧૭૬
ગામોગામ લગાડે પદાવરે,	
તારકને કરાવે રતાવરે,	
તેનો માન જ્યે રક્ષ સ્વભાવ	માં ૧૭૭
રક ઉપર રાખશે રીસરે,	
નહિ માંને જ્યે માથે છે કશરે,	
નરક લોગિને થાશે મહિષ.	માં ૧૭૮
કહિ સતનિ સંગતી થાશેરે,	
સુખ થાણ સરવને ચ્યાહાશેરે,	
તે તો અર્ચિ મારગે જાશે.	માં ૧૭૯

સત્ય ન્યાય અન્યાયનું જોવુંરે, સરવ જનનું સંકટ જોહોવુંરે; મદમેલનું નિત્યે ધોણુ.	મા૦ ૧૮૦
વેદશાસ્ત્રની રાખવી સાંનરે, સંત પુરૂષ તણુ સન્માનરે, યુદ્ધ વેળા ન યુકવું માન.	મા૦ ૧૮૧
કૃષ્ણકથા ધારવી કરણુરે, આહરવાવાં શુભ આચરણુરે, શ્રીપતીને રહેવું શર્ણુ.	મા૦ ૧૮૨
પ્રભાપાળવિ જ્યમ નિજ પૂત્રરે, લોભે કપટ ન કરવુ પૂત્રરે; એતો ક્ષાત્ર ધરમનું સૂત્ર.	મા૦ ૧૮૩
કરે ક્ષત્રી ધરમ અગીયારર, સતસંગથી સમજે સારરે, પ્રેમભક્તિયિ પામે પાર.	મા૦ ૧૮૪
કદિ પ્રથમ આદરે પાપરે, પાછળ કરે પશ્ચાતાપરે, તે તો મોટાનો કડ્ડણુ પ્રતાપ.	મા૦ ૧૮૫
આદિ ધર્મનું કરવુ ધારયુરે, કુસંગે જો વિલોભ વિચારયુરે, જાણ્ય પૂણ્ય તેહેનુ પરવારયું.	મા૦ ૧૮૬
પંચસત્વનાં રજના ચ્યારરે, તમોગુણનાં છ શિરદારરે, એણુ. આશયે વૈશ્યાવતાર.	મા૦ ૧૮૭
વેદ યજ્ઞ દાન આદરવુરે, એથિ આશયને શુદ્ધ કરવુરે; વ્યાપારથી કુટુંબ ભરવું.	મા૦ ૧૮૮
પછિ સંગ ગમે જો સંતરે,	

જાણે કેશવ કંઠાવંતરે;	
ખળ સગેથી કંઠ અનંત.	મા૦ ૧૮૬
અન્યાયે લે લાભ અધીકરે,	
તોલ તોલેજો નિત્યે ૧અલીકરે;	
જણ્ય અસુર સ્વભાવ એ ઠીક.	મા૦ ૧૯૦
લેઇ પાછો ન આપે દામરે,	
કરે હાની છતા ખુંહે નામરે,	
એતો રક્ષઃસ્વભાવનું કાંમ.	મા૦ ૧૯૧
હરિજનને કરે જે હેરાનરે,	
સત્પાત્રને દે નહિ હાંનરે;	
ભોગી નરક થશે તે શ્વાન.	મા૦ ૧૯૨
કહી સંત સંગતી થાયરે,	
હાનદારા કથા સરિત્ નાહાયરે;	
તેનિ શ્રીધર કરે સડાય.	મા૦ ૧૯૩
હરિજનને આપિને જ્યમવુરે,	
દીનજનને કદાપિ ન દમવુરે,	
પ્રાદ્યુષને ચરણે નમવ.	મા૦ ૧૯૪
વેદશાસ્ત્રનિ માંનવી વાતરે,	
વિશ્વાસે ન કરવી ધાતરે,	
ઘેર દ્રવ્ય ન રાખવાં ૨સાત.	મા૦ ૧૯૫
રેહેલુ કૃષ્ણકથા વડે રાજીરે,	
વશ રાખલુ મન જ્યમ વાજીરે,	
રોશ દ્વારા ન રહેલું દાઝી.	મા૦ ૧૯૬
એ તે વૈશ્ય કરે ધરમ નવરે,	
તેને મેહેર કરે માધવરે;	
ભલિ ભક્તિ બને ધવર.	મા૦ ૧૯૭
કહી આઠરે આદિ અધર્મરે,	
સમજ્યા પછી આવે શર્મરે;	
તે તો જાગ્યાં પૂર્વનાં સુકર્મ.	મા૦ ૧૯૮

આદિ ધર્મની ધારતો વાતરે, પછિ કરે ધર્મની ધાતરે; તેને દ્રવ્ય નડયાં પેલાં સાત.	મા૦ ૧૯૯
યતિ શુદ્ધ બ્રાહ્મણનો દામરે, કસાઈનો કન્યાનો હરામરે; દેવ વિધવાનો એ સમ નામ.	મા૦ ૨૦૦
ત્રણ સત્વનાં રજનાં ચ્યારરે, ઝળત મો તણાં શિરદારરે, એણે આશયે શુદ્ધાવતાર.	મા૦ ૨૦૧
વિના મંત્રે આહૂતિનું કરવુરે, દંભ વર્ણત દાન આદરવુંરે; સેવાદારા કુટુંબનું ભરવુ.	મા૦ ૨૦૨
પછિ સત સંગે જો કરાયરે, તેથી કૃષ્ણનિ હોય કૃષ્ણાયરે; ખળ સંગે સહજ ઠગાય	મા૦ ૨૦૩
ત્રણ વર્ણ સેવે વિના પ્રેમરે, નારિયોનો ન રાખે નેમરે, એતો બસુર સ્વભાવના વહેમ.	મા૦ ૨૦૪
સેવા બ્રાહ્મણ પાસ કરાવેરે, શુદ્ધિહીનોને સંત ઠરાવેરે, તેરફ સ્વભાવ ધરાવે.	મા૦ ૨૦૫
પરધન પરસ્ત્રી વિષે ભૂડરે, કૃત્ય જો જ્યે કરે ત્યહાં કૂડરે; ભોગિ નરક અવતરે ભૂંડ,	મા૦ ૨૦૬
સંતપુરુષને રહે જો શરૂરે, અઘટિત ન કરે આચરૂરે; તેનું અલગુ ખસે આવરૂ.	મા૦ ૨૦૭
પાત્ર પેખિ અરપવું દાનરે, કથા કૃષ્ણનિ શુભવિ કાનરે; મન રાખવું નહિ કાંઈ માન.	મા૦ ૨૦૮

આબ્યંતરે રહેવું પવિત્રરે.	
સદ્ગુરૂને માનવા મિત્રરે;	
ચિત્તે ચ્યાહાવું નહી કાંઈ ચીત્ર.	મા૦ ૨૦૬
કરે શુદ્ધ છ કર્મ એ છિકરે,	
મુકિનિજઅભિમાનનો ટેકરે;	
તો તો વાધે વિમળ વિવેક.	મા૦ ૨૧૦
કદિ આદરે પૂર્વે પાપરે,	
સમજિ કરે પશ્ચાતાપરે;	
તે તો સુપાત્રદાન પ્રતાપ.	મા૦ ૨૧૧
આદિ હોય ધર્મનિ દ્રષ્ટરે,	
પછિ બૂલી જાય થઇ બ્રહ્મરે,	
તે તો કુસંગે આબ્યંત્ર કષ્ટ.	મા૦ ૨૧૨
એ તો ચ્યારે વરણના ધર્મરે,	
કહ્યા ગુણ સ્વભાવ કૃત્ય કર્મરે,	
સમજાય સત્સંગે મરમ.	મા૦ ૨૧૩
કૃષ્ણ કથા સાબળે કર્ણુરે,	
સદ્ગુરૂને રહિને શર્ણુરે;	
મિટવા ચ્યાહી જન્મ ને મર્ણુ.	મા૦ ૨૧૪
સત્વ ચિન્હને ઝાઝાં સેવે,	
રજેતમનાં જો મૂકી દેવેરે;	
સંસ્કાર સાધે કર્મ એહેવે.	મા૦ ૨૧૫
એથિ બક્ષિત જ્ઞાનને વિરાગરે,	
ઉપજે મિટે દિલના દાગરે,	
તેથિ તરવાનો પામે લાગ.	મા૦ ૨૧૬
કદિ સાધન રહેજો શેષરે,	
ફરિ પામે ઉત્તમ વેષરે,	
અંતે ઉત્તમ હોય ઉપદેશ.	મા૦ ૨૧૭
પ્રારબ્ધની પિંડી ભોગીરે,	
થાય જીવનમુક્ત તે યોગિરે;	
વિના સંસ્કારે રહે રોગી	મા૦ ૨૧૮

માટે કાંધક બીજ ઉપજાવે, ચિત્ત હરિ ચિંતનમાં લાવ્યે તાહારા આત્માને તૂંન તપાવ્ય.	માં ૨૧૯
નિષ્કામ કરે મહાદાનરે, સતપાત્ર તાણું સનમાનરે, લોક લવનું તણ અભિમાન.	માં ૨૨૦
આહ્યે સાર્થક કરવું દેહેનુરે, અરપે માનિ જેહને તેહેનુરે; એણે દૈવ ઉદય થાય અહેનું	માં ૨૨૧
એણે દૈવે બને સંતસંગરે, તેણે સંસ્કારનું બને અંગરે; તેથી જ્ઞાનાદિ ઉપજે અભંગ.	માં ૨૨૨
ગંગાદિ તીર્થમાં નાહાવેરે, દેવસદનાદિ બેશ બણાવેરે; કરિ વ્રતને વીપ્ર જયભાવે.	માં ૨૨૩
ગરીબોને કરે ઉપકારરે, સાધે શાસ્ત્રે કહ્યાં સંસ્કારરે, એ તો પૂણ્યોદયનો પ્રકાર.	માં ૨૨૪
એ તો પૂણ્યોદયે દૈવ જાગેરે, એથિ સંસ્કાર ઉપજે આગેરે, સંસ્કારેથિ સંકટ ભાગે.	માં ૨૨૫
કહ્યું કનક તે સમજવાં કર્મરે, જેથી પાવન મન હોયે પરમરે; જેથી અળગાં ખસે અધર્મ.	માં ૨૨૬
બાહારય કનક બાસે છે તે દામરે, જયે આંસજિયે હોય હરામરે; નરહરિનું ન સાંભરે નામ.	માં ૨૨૭
જેથી વાહાલામાં ઉપજે વેશરે,	

જેણે જીલેથી નિકળે ઝેરે; જેથી કદપાય કેકના પેહેર.	મા૦ ૨૨૮
જેથી બુદ્ધિ બને બેકેદરે, કરે પરની વૃત્તિ ઉછેદરે; જેથી ભાસે સઘળે લેદ.	મા૦ ૨૨૯
જેથી ઉપજે અતિ અવિશ્વાસરે, દોષીનું થવું પડે દાસરે; રામ રસનો થાયે હાસ.	મા૦ ૨૩૦
જેથી આખે અંધાપો આવેરે, રાત્રે જાગિ અન્યોને જગાવેરે, મળે આશા અધિક ઉપજવે.	મા૦ ૨૩૧
જેથી ઉન્મત્તતા વધે અંગરે, અતિ અબજાનો ભાવે સંગરે; મધુપાનને દૂતનો રંગ.	મા૦ ૨૩૨
જેણે ઉપજવતા ઘણા ઘોરરે, પ્રાણ સાટે લે ચાકરને ચોરરે, ઠરી બેસવા દે નહિ ઠોર.	મા૦ ૨૩૩
એતો ગળે ઘલાવે કટારિરે. એ છતા કોય નાંખે મારિરે, સમખવરાવે એ સત્ય હારિ,	મા૦ ૨૩૪
જે માટે છલનારા નર છડેરે, જેને જોઇને સગાં સહુ મડેરે, જેને દેખી નૃપાંદિક દડે.	મા૦ ૨૩૫
એતો સૂતાને સ્વપ્ને છળાયેરે, કમિથાતાં હૃદય કળકળાવેરે, જાણ્યે જોખ્યમે ડગલિયલાવે,	મા૦ ૨૩૬
ભૂમિ ખણવિ પડે જ્યેને માટેરે, વલિધાતુ સંજીવન આટેરે, તે દટાયે જ્યે એહને દાટે,	મા૦ ૨૩૭

એતો છાતિયે હગડ ધરાવેરે,	
એતો તખ્ત તવે એસરાવેરે;	
ગળે કાંશી દેધને' મરાવે	મા૦ ૨૩૮
એતો લાજ ધરાવેન કોહીનીરે,	
એતો પ્રીતિ છુટાવે જનોનિરે,	
એતો મળતાં સેવાવે સોનિ,	યા૦ ૨૩૯
એતો ગુણિ પુરૂષોથી નાસેરે,	
હાવા ન છે સંતને પાસેરે,	
અથડાવે એ અણુવિશ્વાસે,	મા૦ ૨૪૦
જેને ધનપેસે જેની કૂખરે,	
ત્યે થ્યેલિનું બંધાય મૂખરે,	
તે કાં દેહીને' ન કરે દુઃખ	મા૦ ૨૪૧
એ તો ઝાઝે' ચઢાવે જનનેરે'	
એતો મેલ વધારે મનનેરે;	
નિત્યે રગડાવે નિર્ધનને'	મા૦ ૨૪૨
એતો હયા રખાવે દૂરે	
એથી જાંતિ બને ભર પૂરે,	
એતો જાંબળે જકડે જરૂર,	મા૦ ૨૪૩
એતો રગઢાઇમાં કરે ગરકરે,	
એતો હરિનો મનાવે ન થરકરે,	
નિંદુર કરીનાંખે નરક,	મા૦ ૨૪૪
એથી ઉપજે સઘળા અનર્થરે,	
હેહ દુર્લભને કરે વ્યર્થરે,	
એને અજ તે માંને અર્થ.	મા૦ ૨૪૫
અહોમાં વાસના રાખતાં આપરે,	
મર્યે થાય જૂત કે સાપરે;	
એ તે દ્રવ્ય કે તાઢિયો તાપ.	મા૦ ૨૪૬

એ જે શ્રીકૃષ્ણને અરપાયરે, તેણે 'નકાર દ્વર પળાયરે; ત્યારે અનર્થ તે અર્થ થાય.	મા૦ ૨૪૭
જ્યમ સિંધુ જળ હતું ક્ષારરે, આપ્યું મેઘને વરષુ તે દ્વારરે, તેથી સરવ નીપજ્યું સાર.	મા૦ ૨૪૮
એમ દુઃખદાર્ઘ દામ અનાથરે, જે અપાય સુપાત્રને હાથરે; તેથી એકોત્તર તરે સાથ.	મા૦ ૨૪૯
કાહાડયો દાન વાટયે સુખે જાયરે, કદિ ભોગ વાટયે કમી થાયરે, નહિ તો વિનાશ વાટેયે સમાય.	મા૦ ૨૫૦
જ્યમ ટાંકે વાલ્યું થાયે રેઠાલેરે, જ્યમ ખાલે વાલ્યું જાયે પોલ્યેરે; રોક્યું ભૂમિ ધસે ધર બોળે.	મા૦ ૨૫૧
જ્યમ ઝંઝાઝ છિદ્રે જલ આવેરે, તેને ડાલચીયે ઉલેચાવેરે, નહિતર ઝંઝાઝના સહિત ડુલાવે.	મા૦
એમ દામ મળે તેથી ડરવુરે, ખન્હે હાથે કૃષ્ણાર્પણ કરવુંરે; એણિ રીતે તારીને તરવુ.	મા૦ ૨૫૨

એ તો કનક તણી કહિ કરણીરે, હવે કાયાતણી કહુ વરણિરે, જ્યેથી ઉજવળ થાય આચરણી.	મા૦ ૧
કહિ કાયા તે વાસના લિંગરે, જેહેનાં સુંદર સત્તર અગરે, જેહેને કાળ કરે નહિ ભગ.	મા૦ ૨

દશ ઇન્દ્રિયા પ્રાણુ તે પંચરે, મન બુદ્ધિ એ સત્તર સંચરે; એથિ પ્રોઠ બને છે પ્રપંચ.	મા૦	૩
એ સોળેનુ મન સિરદારરે, જેમાં વાસના વસે અપારરે, ખિન્ન અંગ એહેના છડિદાર	મા૦	૪
એ મનોથિ મનન ભલુ કરવુંરે, ન્યમ બને વાસના વિસરવુંરે, વશ્ય રાખી ૧૯વાંબુધિ તરવું.	મા૦	૫
સૂધા સઘળા સમજવા અર્થરે, થવા દેવુ નહિ વપુ વ્યર્થરે; જેથી સમજાય સ્વામી સમર્થ.	મા૦	૬
ન્યક્ત બુદ્ધને શ્રીધર સાચારે, એમ વદે વેદાતની વાચારે, એ વિનાના મનોર્થ તે કાચા.	મા૦	૭
સ્વપ્ન સરખો સહુ સસારરે, એક રૂપ તે ભાસે અપારરે, દ્રશ્ય જૂઠું સાચો દેખનાર	મા૦	૮
ન્યમ ગર્જના અખ પ્રકાશરે, ઊપજે ઠરે ને બને નાશરે, તોહો અલગ રહે આકાશ.	મા૦	૯
એમ રજ તમ સત્વના ખેલરે, ભાસે આત્મામાં માયા રચેલરે, તેમના આત્માને લાગે ન મેલ.	મા૦	૧૦
ન્યમ ચદ્રમંડળ રેહે અલગરે, કળામાં ક્ષય વૃદ્ધિના રંગરે, એમ સદસત આત્માને અંગ.	મા૦	૧૧
ન્યમ એક અરકનું ખિંબરે,		

જળે ભાસે ઘણું પ્રતિબિંબરે, એમ ચિદૈક બહુ તે વિડંબ.	મા૦ ૧૨
જે ઘટનું જળ સૂકાયરે, તેનું પ્રતિબિંબ તે ન જણાયરે, એમ લિંગ ભંગે ભેદ જાય.	મા૦ ૧૩
જ્યમ વ્યાપક વન્હિ એકરે, ભાસે કાષ્ટોને સંગે અનેકરે, એમ આત્માનો કરવો વિવેક.	મા૦ ૧૪
જ્યમ જળવાયુ યોગે ઝાઝારે, બનિ આવે બુદ્ધબુદ્ધ તાબરે, તે સકળનો સિધુ રાજ	મા૦ ૧૫
જ્યાહારે નિમિત્ત વાયુ ન વાહાયરે, ત્યારે બુદ્ધબુદ્ધ જળે સમાયરે, પછિ જલધી એક જણાય.	મા૦ ૧૬
એમ આત્મામા વાસના દ્વારે, દેહ ઉપજે ઠરે છે અપારન, ગયે વાસના હોય નિસ્તાન.	મા૦ ૧૭
વાસનામા સત્તર અગરે, પ્રાણ ઇન્દ્રિયો મનધી સંગરે, એ છતે સંસાર અભંગ.	મા૦ ૧૮
એ ઉપાધિ આશક્તિથી વાધેન, ઉપજાવિ અધ્યાસને બાધેન, એહેનું ટળવુ વિરક્તિથી સાધે.	મા૦ ૧૯
સરવ ભેવિ ઇશ્વરની સૃષ્ટિરે, જે ભાસે છે સમષ્ટિને વ્યષ્ટિરે, હુને માહાઈ એ તજવી દ્રષ્ટિ.	મા૦ ૨૦
સરવ ચિંત્યું હરીનું થાયરે, ધારયું આપણુ એજ્યે જાયરે, તો કા કરવો હરખ હાહાય	મા૦ ૨૧

હર્ષ શોકે વધે છે હાંણ્યરે, નારિ આઘે' નરકની ખાંણ્યરે, તેની મનથી ન કરવી તાણ્ય જેને માહારાં માને છે તે રૂણિયાગે, ભાવ ભંગકારિ એહેને ભણિયાંગે; જ્ઞાનહીને એહેને માહારા ગણીયાં.	મા૦ ૨૨
પ્રથમ દેહ હું એ અધ્યાસરે, પછિ પ્રેમદા માહારી એ પાશગે, એ બેથિ વધે ગ્રંથિ વિલામ એતો અહિત કારી છે આડારે, ધાત્યા ઘટમા અવિદ્યાયે ગાડારે, માહારાં માન્યે જોગ્યમ હોયે'નડા,	મા૦ ૨૩
એતો નાંખે જીવતા નરકરે, એને માનતાં સ્થિરજન થરકરે, તજવા એ પોતાને તરકે , એતો બાહારત્ય રચ્યા રહે બાહારત્યરે, માનતા પેસે મન મોઝારત્યરે, હાનિભણિ હું માહારૂં હારત્ય	મા૦ ૨૪
એહેની વાસના બોલે તે જ્ઞાનરે, જેથી અલગા ખસે અભીમાનરે, ધારિજોવુ રૂપનુ ધ્યાન હું તો સચ્ચિત શુદ્ધ સ્વરૂપરે, અવિનાશી કરતા અનૂપરે, હું તો સાક્ષિ સરવનો ત્રપ,	મા૦ ૨૫
ક્રુધા તૃષા પ્રાણના ધર્મરે હર્શશોક એ મનના મર્મરે, ક્ષય વૃદ્ધિ કાયાના કર્મ.	મા૦ ૨૬
કથા કથની શુભે તે કર્ણરે; પાણિ પકડે ને' ચાલે ચર્ણરે, દેહને જરા જન્મને મરણ;	મા૦ ૨૮
	મા૦ ૩૦
	મા૦ ૩૧

રસના તે રસોને ચાખેરે.	
ભલુમૂંડું તે વાણિ ભાખેરે,	
અવલોકે તે ચક્ષુ આંખે, મા.	મા૦ ૩૨
ત્વચા શીતોષ્ણાદીને જાણેરે	
બુદ્ધિ સ્વપ્નાદિકને માણેરે,	
મલમુત્ર વહે બે કાંણે,	મા૦ ૩૩
દુર્ગંધ ભરેલો દેહરે,	
એહેમાં સઘળાં વસે છે એહરે,	
એતો જાણવાં જોડેનાં તેહ,	મા૦ ૩૪
એતો આત્મ પ્રકાશે પ્રકાશ્યારે,	
ભલાં સરખાં તે ભ્રાંતિયે' ભાશ્યારે	
એતો ૧વિલય થશે વાદલાશ્યાં,	મા૦ ૩૫
એથી આત્મા અલગ અવિશેષરે,	
સ્વયંજ્યોતી રૂપ રૂપીકેશરે,	
અહેમાં હોય ન કોહોનો પ્રવેશ.	મા૦ ૩૬
એહેવો જાણવો નિજનો ભાસરે,	
એથી ખસે અધ્યોના અધ્યાસરે,	
સત્ય ભજવાના તે શ્રીનિવાસ,	મા૦ ૩૭
જ્યેથી વિશ્વ રહ્યું છે વીકાશિરે,	
જ્યેની રીદ્ધિયો સિદ્ધિયો દાશિરે,	
નિગુણું તે સકળ ગુણરાશિ,	મા૦ ૩૮
એતો પ્રેમે મનોર્થને પૂરેરે,	
ચિત્તેથી ચેટકને ચુરેરે,	
જ્યેને જાણ્યાવિના જન જૂરે,	મા૦ ૩૯
એની આજ્ઞાયે' વરષા વરસેરે,	
રક રાજાને કાળ આકરસેરે,	
એહેનું તાન તૂટયે જન તરસે.	મા૦ ૪૦

એની આજ્ઞાથિ વાયુ વહાયરે,	
ફળ પૂર્ણપાદિ તરૂંથી થાયરે,	
સીમા સિધુથી નબ્બ લંઘાય.	મા૦ ૪૧
આજ્ઞાથિ અરક ઉજવાળેરે,	
ખળિયો અગ્નિ ગર્ભ ન બાળેરે,	
હાંનિ વૃદ્ધિ બને તે તે કાળે.	મા૦ ૪૨
જેનું પતીત પાવન નામરે,	
દાસના જ્યે છોડે છે ૧દામરે:	
ગુણ સઘળા છે જેહેના ગુલામ.	મા૦ ૪૩
એ તો ઓળખ્યો અફળ ન હોયરે,	
જેના જનને ન ગાંજે કોયરે,	
એહેને રટે નહિ તે ૨દાય	મા૦ ૪૪
શિવ વિહ્વલ વિરચી તે એહરે,	
ગુણ ભેદેથી જુજુવા દેહરે,	
વસ્તુ વિચારે તેનો તેહ.	મા૦ ૪૫
જેને માયા સદાયે વશ્યરે,	
જેના ભક્તને ન કહે ખશ્યરે,	
જે છે શાસ્ત્ર સકળનું રહસ્ય.	મા૦ ૪૬
જેને સચરાચરની યાદિરે,	
જે છે કારણ સરવનું આદિરે,	
જેને અનુભવે હોય ૩અલ્પહાદિ.	મા૦ ૪૭
જેને વેદ રટે કહી નેતીરે,	
જેને કાળરૂપ કરે ૪હેતીરે,	
જેને ચિંતનેથી શકે ચેતી.	મા૦ ૪૮
જે છે સઘળું કરવા સમર્થરે,	
જેને ચિંતને નાસે અનર્થરે,	
જે છે અખિલ અર્થનો અર્થ.	મા૦ ૪૯
જે છે દેવ સકલ શિરે દેવરે,	

જેની સૂક્ષ્મ છછે છે સેવરે;	
જેને તરત તાર્યાની ટેવ.	મા૦ ૫૦
જેના શ્રવણ મનન નિદિધ્યાસરે,	
અનુદિન કરતાં અભ્યાસરે,	
અહંમમનો ટળે અધ્યાસ.	મા૦ ૫૧
જેના નામોતુ કરતાં સ્મરુરે,	
દાસ ભાવે રહેતા શર્ણુરે,	
ખસે અળગું અવિદ્યા વર્ણુ.	મા૦ ૫૨
એહેના રૂપનું કરવું ધ્યાનરે,	
ગુણ ગણન કરવું ગાનરે,	
કથામૃતનું કરવું પાન	મા૦ ૫૩
એહોન કરુણાથ વસ્તુ કળાશેરે,	
અવિદ્યા ગયે એકય જણાશેરે,	
દેવ બ્રાતિ સ્વપ્નવત્ જાશે.	મા૦ ૫૪
એહેવુ થાશે જે સદ્ગુણ મળશેરે,	
બુદ્ધો જીવતે વાટયે વળશેરે,	
નહિ તો કામાદિ તેહેને છળશે.	મા૦ ૫૫
સદ્ગુરૂની સાબળ્ય લક્ષરે,	
જેનુ દિલ તે ઘણેરું દક્ષરે,	
૧સાને સમજશ રહેતા સમક્ષ	મા૦ ૫૬
જેની ઉઘડી આંતરી દ્રષ્ટિરે,	
જેણે સમજી શ્રીધરની સૃષ્ટિરે;	
જેના મુખથી સ્ત્રવે સુધા વૃષ્ટિ	મા૦ ૫૭
જેને મનમા વસે મહા શાંતિરે,	
જેને ભ્રમણ તણી નથી બ્રાતિરે,	
જેની કરુણા પૂરિત કાતિ.	મા૦ ૫૮
જેને મનમા છ શાસ્ત્રની છત્યરે,	
જેના સંકલ્પ સઘળા સત્યરે;	
જેને વિષય કરે ન વિપત્ય	મા૦ ૫૯

જેને કુચ્છિત વાસના નાવેરે, જેને લગવદ્ધ લક્ષિત ભાવેરે, સૂધે મારગે ચાલે ચલાવે.	મા૦ ૬૦
ગાયે ગોવિંદ કેરા ચરીત્રે, જેણે માધવ માન્યા મીત્રે, હોયે પ્રથથ થકે જ્યે પવીત્ર.	મા૦ ૬૧
જેને અગતુ નહિ અભીમાનરે, જેને મમતા તણુ નહિ માનરે, જેને ગુણાતીતનું જ્ઞાન.	મા૦ ૬૨
જેને મરણુ તણો નહી ડરરે, જેને છત્યથિ ન વધે છરરે. જેને નહિ માહાઝં તાહાઝ પર.	મા૦ ૬૩
જેને ૧કર્મકાગિમા ન વ્યાપેરે, જે ન સ્વારથે ઠાહોને સતાપેરે, જે છે અભેદ દરશી આપે	મા૦ ૬૪
જેને ભાસે ચરાચરે કૃષ્ણરે, જ્યે દો સુદૃક્ષતર પુછ્યે પ્રશ્નરે, જેની વૃત્તિયો વિષયવિતૃષ્ણ	મા૦ ૬૫
જ્યે સહુને ચાલે નમતોરે, ખોલે ખોલ જ્યેને જ્યમ ગમતોરે, વાત માંત્રથી વિષય રવિધમતો.	મા૦ ૬૬
પ્રહ્મ તેજો તણો જ્યહા ભારરે, જેને શરણુ થયે લહે સારરે, જ્યે પમાડે લવાણુવ પાર.	મા૦ ૬૭
જ્યે જીવે ન કોના ગુણ દોષરે, માયા ન કરે જેહોનુ મન મોષરે, યથા લાલે જેને સંતોષ.	મા૦ ૬૮

જેને કળિ ન સકે જન કુડારે, લવમા લટકે તે બૂંડારે, તે શુ અર્થ વિચ્યારે ઊંડા.	મા૦ ૬૬
જ્યે ન નિજ વર્ણન કરી ગાજે, દેખિ પારકે દુઃખે જે દાઝે; લવ લોકની શુભતા લાજે.	મા૦ ૭૦
સારાસારનો જેને શોધરે, ખકવાથિ ગ્રહે જ્યે ખોધરે, જેને કોહોના ઉપર નહિ ક્રોધ.	મા૦ ૭૧
જેની સહુથિ વિલક્ષણ ચાલ્યરે, તેહોવા સદ્ગુરૂને જોઇ ઝાલ્યરે, કરચ આજ પછિ નોહોયે કાલ્ય.	મા૦ ૭૨
એહોના વચન શુણ્યે ખસે માયારે, રહે હરિને રંગે રગાયારે, એ અધ્યાસે રહે તે કાયા.	મા૦ ૭૩
એવિ કાયાને નરતનુ ન્યાહાલ્યરે, સાન ધરિને શીઘ્ર સંભાળ્યરે, ૧મૂત રચિતની બડબડ બાળ્ય.	મા૦ ૭૪
આ તો કાયા અન્નનો કીટરે, ભરયા લાલ આંસુને લીટરે, દાળ્ય એહોનું દેખાડું ડીટ	મા૦ ૭૫
અવિદ્યાથિ થયા પંચમૂતરે, રહ્યાં વીરજે રજે અનૂસ્યૂતરે, તેથિ પેખતા થાય છે પ્રમૂત	મા૦ ૭૬
હાટહાડ બરડુવે અડિયારે, વસા નસા બળથી જડિયારે, ઉપર માંસ ચરમથી મઢિયા	મા૦ ૭૭

જેમા માસ મેઢને રક્તરે, તેહેમાં કીટ ક્રમી રહે પ્રકતરે, મળમૂત્ર બને જેથી વ્યક્ત.	મા૦ ૭૮
નખ રોમવડે જ્યે પિનદ્ધરે, જે છિ રવેદ ઉલ્લથી સમૃદ્ધરે, જેમાં રોગ વસે થતા વૃદ્ધ.	મા૦ ૭૯
જેમાં વાયુ વહે સધિસધિરે, નવ વાટયે ગળે દુરગંધિરે, એહેનો શૂં થઈ રહે સંબધિ.	મા૦ ૮૦
જેમાં વાત પીત્ત કફ વાધેરે, જેને શુળ શોફ જ્વર બાંધેરે, એહેને હુ માનિ કા હુઃખ સાધે.	મા૦ ૮૧
જેમા બાળ તરૂણ અવસાનરે, જન્મ વૃદ્ધિ જરા કરે તાનરે, એતુ કા તુ કરે અભિમાન.	મા૦ ૮૨
રાધ્યુ અન્ન યામાતરે કોહોયરે, તે અન્ને એહેનિ વૃદ્ધિ હોયરે, એને અવિનાશિ તું કા જોય	મા૦ ૮૩
જેને નિત્યે મરણુ વણસાડેરે, જેને નિદ્રા પરાધીન પાડેરે, જેને સરપ વૃશ્ચિક રજાડે.	મા૦ ૮૪
જેના શસ્ત્રાદિક કરે કડકારે, નડે શરદિ શીતને તડકારે; જેને બાળે અગ્નિમા લડકા.	મા૦ ૮૫
જેના ઉપર નૃપાઢીતુ જોરરે, અસે વ્યાઘ્રાદિક ધરે ચોરરે, તેને અર્થે શો આવડો તોર.	મા૦ ૮૬
જેને મરણુ કરે હતુ નોહોતુરે, કમિ વિંટા વિલૂતિને જોતુરે; પરસત્તાયેં ફીસે પન્હોતુ.	મા૦ ૮૭

એહિનો મરણે જો રહે અધ્યાસરે, બને ચ્યાર ખાંણ્યોનાં પાશરે, ફરિફરિને બને ગરભવાસ.	મા૦ ૮૮
માટે મૂકય એહિનું અભિમાનરે, સાધિ સદ્ગુરૂથી સંધાનરે, શુષ્ણિ સંકટ ધરય હવેસાન,	મા૦ ૮૯
સુત સુંદરિ કનકને કાચારે, ભજવા તજવા રિત્યે ગાચારે, એહિને સમજ્યે થશે જન ડાહ્યા,	મા૦ ૯૦
જયમ શાસ્ત્રે કહ્યું ત્યમ કરવુરે, અવળું અભિમાન ન ધરવુ રે, આહાવે અવસરે જરૂર તરવુ,	મા૦ ૯૧
મન રાખ્ય તું હિ મત્ય મોટિરે, રહે કૃષ્ણ ચરણમા ચેટિરે, જેણે જન તાર્યા કે કોટિ	મા૦ ૯૨
શરણ આબ્યાનિ હ્યે સભાળરે, દાસ વત્સળ દીન દયાળરે, પ્રીતિ કરતાં કરે પ્રતિપાળ.	મા૦ ૯૩
એતો જોશે નહિ શુષ્ણ દોષરે જેને નથી રાગ કે રોષરે સ્વલ્પ સેવ્યે થશે સતોષ.	મા૦ ૯૪
એતો સર્વજ્ઞ સરવાધારરે, જેનિ અચિંત્ય સત્તા અપારર, એને સેવ્યે પડે નહિ માર,	મા૦ ૯૫
સેવ્યે ગ્રંથી નાંખશે છોડીરે, દાસ કારણે આવશે દોડીરે, કૃષ્ણરામ કહે કરજોડી.	મા૦ ૯૬

(સ-૧૮૭૩ કાલગુન વદી ૧૧,

કીર્તન ૧૦૪ મું.

માને તો શાસ્ત્રની શિક્ષાને માન્યજ્યે,
 લોક લવને રખે મંન માને
 સાંભળેં તો ગીતા ભાગવત સાંભળ્યે,
 કુટિલોની કથની નબ્ય ધરિશ કાને. માં ૧
 ૧રાયે તો શ્રી રમાનાથના રંગથી,
 રાગ રોષે રખે રંગે રાચે,
 નાચેં તો સદ્ગુરૂ નચવે ત્યમ ^૨નાચજ્યે.
 નારિ ન્યેહો રખે નચવ્યો નાચે. માં ૨
 ગાયે તો ગાજ્યે ગુણુ ગિરિવરધારિના,
 આમ્યનાં ગીત રખે ઝગીથિ ગાતો
 જાયે તો જાજ્યે નિત્ય સંતના સંગમા,
^૧જડધિયોની રખે પજકમા જાતો. માં ૩
 જાગેં તો રાત્રિ એકાદશી જાગજ્યે,
 ભાડ જોવા રખે રાત્રિ જાગેં.
 માગે તો ભક્તિ ભગવંતની માગજ્યે,
 મલનાં ભરિયાં રખે ૬મનુષ માગે. માં ૪
 જો જ્યમે તો જ્યમે નાથ નૈવેદ્યને,
 સૂતકીનું રખે અન્ન જ્યમતો;
 જો દમો તો દમ્યે ઇદ્રિયો ધર્મથી,
 દામ લોલે રખે દીનને દમતો. માં ૫
 ભોગ મૂકે તો વેરાગ્યેથી મૂકજ્યે,
 મુરદા માટે રખે શોક પાલે,
 જો કરે વ્રત તો કરજ્યે એકાદશી,
 વૈરે લાધી રખે પેટ ખાલે. માં ૬
 નાહો તો નાહાજ્યે ભાગીરથી નર્મદા,
 નારી નરકે રખે નીત્ય ન્યાહાતો;

૧ ખુશી થતો ૨ કહે તેમ ચાલજો ૩ ખુશીથી. ૪ અસ્તાત.
 ૫ મંડલીમા. ૬ પુત્રાફિક.

ખાચે તો ખાજ્યે ખવરાવિ સત્પાત્રને,
૧ પિંડપોખી રખે મીઠા ખાતો. માં ૭

પૂજે તો પ્રેમી જન વીપ્રને પૂજજ્યે,
પાખંડિને રખે પ્રીત્યે પૂજ્યે;
ધૂજે તો પારકા દેણાથી ધૂજજ્યે,
લોકને અવયશે શાંને ધૂજે. માં ૮

મારે તો શાંતિથી ક્રોધને મારજ્યે,
ક્રોધેથી તું રખે ક્રોધોને મારે,
હારે તો હરિ માટે સરસ્વ હારજ્યે,
દુન જેલી રખે વસ્તુ હારે. માં ૯

સેવે તો મા રકિમાનાથને સેવજ્યે,
તું રખે શિવ હરી ભિન્ન જાણે;
અવગુણ સમજે તો આપના મમજજ્યે,
અન્યનો દોષ રખે ઉરમાં આણે માં ૧૦
દેખે તો સર્વમહાં દૃષ્ટિને દેખજ્યે,

દુઃખને સુખ રખે સત્ય દેખે,
ઝલેખે તો લક્ષ્મિના પતિનું સહુ લક્ષજ્યે,
માહાફં કીધું રખે લક્ષ્મી લેખે. માં ૧૧

લાજ રાખે તો અધરમની રાખજ્યે,
દાસ થાતાં રખે લેશ લાજે,
ગાજે તો કૃષ્ણગોપાલ કહી ગાજજ્યે,
આપ વર્ણવ કરી શાને ગાજે માં ૧૨

નિત્ય થરકે તો નિજ પાપથી થરકજ્યે,
‘દામતનું’ હાનિ જાણિ શું થરકે,
જો પડે તો પડ્યે પ્રેમીના પાશમાં,
આશા પાશે પડ્યો જઈશ નરકે. માં ૧૩

ધોવે તો ધોજ્યે તું માહ્યક્ષા મનને,
 ઝાઝા જલથી રખે અગ ધોવે;
 સાધે તો સચ્ચિદાનંદને સાધજ્યે,
 વિષય સાધી રખે વપુ વગોવે. માં ૧૪

ઝીલે તો ઝીલજ્યે જ્ઞાન ગગા વિષે,
 વિષય વૈતરણિમાં શીદ ઝીલે,
 ખીલે તો ખીલજ્યે કરણુ ધારી કથા,
 ખલનિ વાતે રખે ખાન્યે ખીલે માં ૧૫

આપે તો દાન ભાગવત તાપૂં આપજ્યે,
 વીત્ર સત્પાત્રને ગુપ્ત હાથે,
 ન તજે તો તજ્યે કલખલ કરમની,
 નાથ માધવજીને રાખિ માથે માં ૧૬

ભોગે તો ભોગ આસન્નિ બિન ભોગજ્યે,
 હોમે તો હોમજ્યે વિત્ર મુખમા,
 ભે ધરે દીક્ષા તો શૈવિ કે વૈષ્ણવી,
 અરે તજીને હરે કેહેજ્યે દુઃખમા. માં ૧૭

શોકે તો વિષ્ણુધિ વિમુખોને શોકજ્યે,
 હરખે તો હરિના જન ભેઠ હરજ્યે,
 ચૂકે તો ચૂકજ્યે વ્યસને વિષ ભક્ષણુ,
 પરખે તો પાત્ર સત્પાત્ર પરખે માં ૧૮

૧જુરે તો જ્યે ગયું રઆયુને ઝુરજ્યે,
 ભે ઠરે તો ગુરૂ વચને ઠરજ્યે,
 કૃષ્ણરામે કહ્યું સરવણું સારને,
 સાચે ભાવે રમાવરને વરજ્યે માં ૧૯

ક્રીતન ૧૦૫ મું.

સાંભલજ્યો શાહાણા જન શીક્ષા શાસ્ત્રનીરે, કરણુ ધરીને કૃણુકથાના કામી જો; મેહર કરી માનવતનુ આપી માધવે, હેત તજીને હવે ન થશે હરામી જો	સાં૦	૧
દેવ દેહથી આ તનુ દુર્લભ દેખજ્યો, ૧સાલકૃત પણુ રમુકરે ભાસે મુખ જો, કનક તણા ઝકશીયાથી જ્યમ ઋસૂચી ભલિરે, કંટક નીકલ્યે થાય શરીરને મુખ જો.	સાં૦	૨
પકમનિય થઈને કામ ફકદમે કા રમો, વિષયરૂપી યા વીષમાં વારે વારે જો, પશ્ચાદ્દીક તુલના ન ગણો નર દેહને, સદ્ગુરુ સંગે સમજો શાસ્ત્ર વિચારેજ્યો	સાં૦	૩
સૌચ જવા સદૃશ આવશ્યક સેવીયે, ૭વરૂવોમાની વિષય વાતનો વિનોદ જો, માઈક વસ્તુ મળ્યેથી મન ન મદપીયે, મદમતીના સરખો માની મોદ જો	સાં૦	૪
સહુ જન સંગે સરખા થઈને ચાલીયે, સાચો માની શાસ્ત્ર તણો સકેત જો, રડતાને રડીયે ને હસતાને હસી, હૃદયાંમા ડઠ માંની હરીનુ હેત જો	સાં૦	૫
ખોતાના મનનો તે પાર ન આપીયે, પરખી લીજે કળથી પરનો પાર જો, ખખડદાર યઈ ખશિયે ખળના સંગથી, ખરેખરો નવ્ય કરીયે કો શુ ખારજો.	સાં૦	૬
કાર્ય જેટલુ કામ કુટીલથી પાડીયે, બુદ્ધિહીનની બટખડથી નવ્ય બઝીયે જો,		

૧ ઝગીના પેહેરેલુ. ૨ તકતામા ૩ મોનાની કટાર ૪ સોમ.
૫ સદર અથવા કિતમ ૬ કામરૂપી કાદવ. ૭ ખરાખ.

સ્વપ્ન સરીખું સુખ માની સસારનું, ચીત્તે નીત્યે ચીદાનંદને યદ્રીયે.	સાં૦ ૭
માતપીતા દ્વારા સુત ભગની બ્રાતનો, સત્ય કરીને સમજે રખે સખધ જો, પુર્વ તણું રૂણીયાયે સહુને પેખ જો, બહુ વિધ વધશે માહારા માને બધ જો.	સાં૦ ૮
વેદ ધરમ લોપીને વહી જાશે નહી, પાખડીનો કરજો પહો પ્રસંગ જો, પરપીડીને પોતાના નવ્ય રોખજો, ઝવાર થઇને રખે વધારે જવ્ય જો	સાં૦ ૯
સુખને દુઃખ તે માનીને પ્રારબ્ધનુ, પોતપોતાનુ લોગી થજો પવીત્ર જો, કાલાધીન વિનાનુ કાઈ ન કલ્પશે, મન રખે માનો પરને ચરી કે મીત્ર જો	સાં૦ ૧૦
જીહુ તેટલુ જીઠે ધરણે પગોપશે, સત્ય શોભશે સત્યતણે શણગારે જો. સરવેશ્વરની સાથે રનેહ ખરો ધરી, વગતા વસજો વિધવિધનીજ વ્યાપેજો.	સાં૦ ૧૧
લક્ષ રોક નાણુ લેઈ વાટે નો નીલે, જો હોય જનલભ વોળાવાનુ જરજો. શરુશરુ સંગે લક્ષ રહે ત્યમ નિર્મલી, ચોરી લે નહીતર કામાદીક ચોરજો.	સાં૦ ૧૨
રાત્રીખ નિજ નિજનીમાથી કાઈક રાખીયે, સાત આઠ દશ મલીને શાહાણુ જનજો. પાત્ર પુરુષનુ પોષણ કરીયે પ્રમથી જ્યેથી જાણી સકીયે જગજીવનજો.	સાં૦ ૧૩

૧ ધરીયે. ૨ પાળશે ૩ કાલ્યા ૪ ગ્રામી ૫ શોભશે ૬. જખર
૭ કમાઈમાનો કંઈક ભાગ.

મૂખ મનુર ઘણા થઇને જ્યમ એકને,
સૂ પી ^૧સરજ્યમ જઇ ભટકે બાબરેજો.
તાજી રસોઇ નીશીએ આવી તે જ્યમે,
એકલાને જો પૂરો પાડે આહારજો. સાં ૧૪

ત્યમ એક તારક જનને તનમન સૂ પીયે,
વગર માગતા જોઇતી દીજે વસ્તજો.
અવકાશેથી આલખાવે એ ^૨આપનેરે,
શમી જાય જ્યમ સંશય વીધન સમસ્તજો. સાં ૧૫

આતકામ અવીનાશી નીર્ગુણ પ્રદ્ધ જે,
સજ્જનને વેશે તે સગુણાકારજો.
હાથોહાથ સેવકની સેવા લે હરી,
ગ્રીછતામા સહજ પમાડે પાર જો સાં ૧૬

જેહેને અંગે ઇશ્વરના ગુણ જલહલેરે,
શમ દમ ઉપરમ અન્વીક્ષા સતોષજો
સ સારી પણ સગ નહી સ સારનો,
દૂર રહે જેહેના દરશનથી દોષ જો. સાં ૧૭

કરૂણા કરશ્રી કૃષ્ણ સમાતે કોડતા,
નીર્વિકાર છે નીર્મલ જ્યેહેના નેત્રજો.
તૃષ્ણા તરંગીણીના તાપ્યા જાય નહી,
^૩ક્ષેમ સકલ પ્રગટયાનાં જે છે ^૪ક્ષેત્રજો. સાં ૧૮

અનંત લોચન ઉદીત સદા જેને ઉરે,
જ્યેણે જેહેનાં સદ્રશ નીરખે રૂપજો.
સત પુરૂષ એહેવાને શરણે જે હશે,
કદી પડે નહી તે કલ્પિત ^૫લવરૂપજો સાં ૧૯

અતી ઉપકાર આપનો આણું સમ આળખે,
પરનો પરમાણુ પરવત સમ માને જો.

- વદન થકી વેદાંત વાક્યને વીસ્તરે,
ગિરધારીને ગાયે ગમતે ગાંને જો. સાં ૨૦
- ૧કુલુપ ઉઘાડે કહ્યું તણું તે કીલીયે,
કૃપા કરીને કાપે કૃપણના કપટજો
રાગદ્વેષ તણું રગડયા જાયે નહીરે,
સર્વ સમજણે સકલ રહે સમદ્રષ્ટ જો. સાં ૨૧
- પરોક્ષવાદ કહ્યો જે ૩આગમ નીગમે,
અવલોકાવે આપ કરી અપરોક્ષજો.
સ્વપ્ન વીધે પણ સેવકને શીક્ષા કરે.
મસ્તક કર મુકીને જણવે મોક્ષ જો, સાં ૨૨
- નીમીત્ત માત્ર ગુરૂથી જ્યે વિદ્યા ભણે,
સ્વલ્પ ભણ્યેથી સમજ્યે સર્વ વિવેકજો.
એક એક કહીતુક ઉદ્ધંધી ચાલતા,
૪છત્ય ન રાખે છલ કરવાની છિક જો. સાં ૨૩
- દુશમન જનના ઉપર પણ દાખવે દયા,
કાંતા કનક તાણુ પકામણુ નવ્ય લાગે જો,
મરણુ તણા મહાભયથી પણ ત્રાસે નહી,
વિકટ વચનના બાણુ જેહેને વાગે જો સાં ૨૪
- રાઘવજીને રગે જ્યે રગ્યા રહે,
દ્રઢ બેઠા પણ ધનુષ ચઢયા જ્યમ બાણુ જો,
પ્રારબ્ધ પૂરણુ થાતાં છૂટે તે પછી,
મળશે નીજનંદ રૂપી નીશાંણુ જો. સાં ૨૫
- ગ ગોદક ગર્જતુ વેહે વાકુ સસુ,
તોપણુ અંતે અર્ધુવમા ૬એકાત જો,
અન્યોદક જ્યે એહેને મલીને અનુસરે,
તે પણ સમશે સાગરમા થઈ શાત જો. સાં ૨૬
- સૂધુ વેહે પણ સરોવરનુ જલ ત્યહાં શમે,
તેહેને મળિયુ તે પણ ત્યહા સમાય જો,

૧. તાણુ. ૨ સરખા ૩ વેદમાં. ૪ ટેવ, ૫ મોહ ૬ એકાકાર.

અર્ણવનું અવલોકન નહીં તે અંબુને, સરોવરને સુકતા તે સુકાય જો.	સાં૦ ૨૭
એણી રીત્યે ઉત્તમ જનને અનુસરે, નારાયણમાં નીશ્ચય હોય નીર્વાણ જો;	
કૃપણ જનોને સગે કષ્ટ પડે ઘાણુરે, ક્યાથી ઓલખાય કૃષ્ણરૂપ કલ્યાણ જો.	સાં૦ ૨૮
ગંગા યમુના ગોદા રેવા ગોમતી, સાગર સહીતાં સકલ તીર્થના સ્નાન જો, ધર બેઠાં નીશ્ચયથી તેને તે મલે,	
સદ્ગુરૂ ચરણોદકના કરતાં પાન જો.	સાં૦ ૨૯
ગુરૂસેવા તે ગોવિંદસેવા જાણુવી, ગુરૂ ગોવીંદમાં અંતર ગણુવો શાનો જો; હરીયે હરી તે હરીજનને ઓલખાવીયારે, મનન વડેથી માધવ ગુરૂને માનો જો.	સાં૦ ૩૦
સમીપ રહેનારા જ્યેને સમજે નહીં, સગા સંબંધી જ્યેહેને નીત્ય સંતાપે જો, ગંગાતટ વાસી જ્યમ તીર્થ ગણે નહીં, મત્સ માહીલા મહીમાં જ્યમ ન માપે જો.	સાં૦ ૩૧
વેગલા વસનારા સેવે વીશ્વાસથી, પ્રેમ કરે તે પરમે પુર્ણ પ્રતાપ જો, સન્નિધી માત્રે સંતજનોને સેવતારે, સહજ શમે તે જનના સહુ સતાપ જો.	સાં૦ ૩૨
ઠોટી કલપની કર્મ તણી જ્યે કલ્પના, ઓળંગ કીધે થાશે અતરધાન જો, ચરણ શરણથી ચીદાનદને ચેતશે, અંતરાય મીટશે જાશે અભિમાન જો.	સાં૦ ૩૩
જ્યમ જલ જલને મધ્યે જલજ ન નીપજે, વન વન ક્યાથી વીરલા ચઢન વૃક્ષ જો, શીમ શીમ પ્રત્યે તે સીંહ ન સાપડે, દીસે નહીં ત્યમ ધરધર પ્રત્યે રદક્ષ જો.	સાં૦ ૩૪

વાસુદેવના વદલલ તે વિરલા વસે,	
અંતરદ્રષ્ટી વડે એહેવા ઓલખાશે ને;	
શરણ થયેથી કારજ્ય સરશે સર્વથા,	
જન્મમરણનાં જોખ્યમ તેહિના જાશે ને.	સાં૦ ૩૫
આજ્યંતરથી અલગા જેહેને નહી હરી,	
પ્રેમ રજ્જુયે પકડી બાંધ્યા પાય ને;	
અજીત હતા પણ ઉત્તમ પુરૂષે જીતીયા,	
ભક્તરગના રશીયા રાઘવરાય ને.	સાં૦ ૩૬
જીવ યત્ન જગદીશ જાણવા શુ કરે,	
પાર પડે એહેવાને આશીરવાદે ને,	
સંત શરણ પામે સંકટ શમશે નહીં,	
બાધ્યો જાશે લોક તણી બકવાદે ને.	સાં૦ ૩૭
વન્હિવીમલ જ્યમ વિભૂતીમાં છાનો વસે,	
નોતમ નટુવો પરદે રહી જ્યમ નાચે ને;	
સ ત શરીરે શ્રીધર રહીને ત્યમ વદે,	
સ્વરૂપ જણવે શરણ થયેથી સાચે ને	સાં૦ ૩૮
પ્રેમ કરચેથી પ્રગટ પરીક્ષા દે પ્રભુ,	
ગર્વ કરચેથી ગિરધર તનુને જોપે ને;	
પાગ નમ્ચેથી પાપ પ્રલય સેહેજ્યે કરે,	
નીંદા ક્રીધે નરહરી નિશ્ચય કોપે ને.	સાં૦ ૩૯
બ્રહ્મ બીજમા બ્રહ્મ તેજ ભાસે ભલુરે,	
વિપ્ર મુખેથી વિષ્ણુ વદે છે વાણી ને,	
સુગંધ સહીતા સુવર્ણ તે શોધ્યું જડે,	
ઉત્તમ જન ઓલખ્યાની એ ઇધાણી ને.	સાં૦ ૪૦
નરતનું રનો કેવલથી નર ન તરી શકે,	
સંસારાર્ણવ સદ્ગુરૂ શરણા પામે ને.	
કુંજ જાણે કેવર્તક બીન ઝકળશુખાણીરે,	
રાગાદિક રગંડે તેથી કુણ રાખે ને.	સાં૦ ૪૧

એહેવા ઉત્તમ જનને રહીયે આશરે, કૃષ્ણકથા કહે તે નીત્યે શુભીયે કર્ણ ને; ઐશ્વર્ય સરખા વચન ઓલખી સેવીયેરે, એથી અવીધાતુ છુટે આવર્ણ ને,	સાં૦ ૪૨
આપ્યો ઉપાધી આપ ઓલખવા ઈશ્વરે, ચાર કોટીમાં ભરીને સત્તર ચીન્હ ને, બુદ્ધિ શુદ્ધ સત્વની બોધ ગ્રહી સકે, ઓળખી જાણે ઇશથી જીવ અભીન્ન ને.	સાં૦ ૪૩
કીયમાણે તે શુદ્ધ થવાને કારણે, દેવે આખ્યા દશ ઇન્દ્રિયનાં દ્વાર ને, પંચ પ્રાણ આખ્યા પ્રારબ્ધજ ભોગવા, મન આપ્યું તે કરવા મનન વીચાર ને.	સાં૦ ૪૪
વધાઈ કેહેવા વેદ વચનને વિસ્તરયાં, સમજ્ય થવાને સદ્ગુરૂ કેરો સંગ ને, વિરાગ થાવા ક્ષણભંગુર વપુ મેલવ્યુંરે, ભોગ મેલવ્યા બ્રાંતી કરવા ભંગ ને	સાં૦ ૪૫
દ્વારાદીક મેળવીયા દોણુ છુટવારે, સંબધી મેળવ્યા સ્વારથને સમજાવા ને, નાત્ય મેલવી નીર્ણય કરવા નૂરનો, ઉંચ નીચ જણવ્યા સસ્કાર જણાવા ને.	સાં૦ ૪૬
પશુ પાડ્યા નજરે તે પીડા પેખવારે, કનકાદીક તે કષ્ટ કલપવા કાળે ને, ક્રીડાદીક તે નરક તણા નીરણ્ય થવારે, મર્ણ મનાવા મુર્છાદીક માહારાજે ને.	સાં૦ ૪૭
શાસ્ત્ર ખતાવ્યા સ્વરૂપ સદુનાં સમજવા, રાજદંડ ચમદંડ મનાવા સાફ ને; પૂર્વજન્મની પશુતાને પરખાવવા, કૃતેશવૈર મત્સર હું માહારૂં તાહારૂં ને.	સાં૦ ૪૮

અનેક ખિખ દેખાડયાં નરહરીયે નવાં, અચીંત્ય શક્તિ ઇશ્વરની ઓલખાવાળે. રોગ દેખાડયા પૂર્વ પાપને પરખવા, સુખ દેખાડયા સુકૃતને સમજાવાળે.	સાં૦ ૪૯
૧કળાનીધીની ક્ષય વૃદ્ધી દાખવિ કળા, તનુને તે રવડલાવ વિકાર જણાવાળે. ૩કુર્કુટ રવ કૃષ્ણે જ્યે પાડયા કાનમા, ગોવીંદ ગુણ નીંદ્રા મૂકી ગવરાવા ળે.	સાં૦ ૫૦
જાતો કાલ જણાવવા કાજ્યે જીવને, ચાટે ચોરે ચોઘડીયા વજડાવ્યા ળે. સાવધાન કરવા બેડી ઓલખાવા. વિવાહ વેળા સાવધાન કેહેવરાવ્યા ળે.	સાં૦ ૫૧
વિકટ દુઃખદાયી ઓલખાવા વાસનારે, ભયકારી ભમતાં દેખાડયા ભૂતજે. સંચનારં સચીત ધનને ભોગે નહીરે, તે જોવા યઅહી મધુમક્ષીનાં ભૂત જો.	સાં૦ ૫૨
ઉદમ સરખો આય અતી ઓલખાવવા, નરક ખાણ્ય ખણુતા નીકાલ્યાં નરકજો. સહુને સાક્ષી આત્મા અલગ ઓલખાવવા, આકાશે ઉજવાલ્યો ઇશે પઅર્ક જો	સાં૦ ૫૩
નાના વિધ એહેવી નીશાની ન્યાહાલીને, અતી ઉપકારી ઓલખ્ય જ્યો ઇશ્વરને જો. કાંતા કંઈક કલંક ભરેલી જાણવા, લાજ કરાવી નીરખાવે નહી નરને જો	સાં૦ ૫૪
એકવાર અજગર ઉદરેથી છૂટીયાં, અવલોકી ત્યહા પુન ન અરખો અંગજો. એક અંગ અરખ્યેથી આખા લ્યેશી વગિ વલગાડે ભગ વીધ વીધના ઈવ્યંગ જો.	સાં૦ ૫૫

જ્યેજ્યે બિલ જોશો ત્યહાં વિષધર રહે વશીરે, કાતા મિલથી નીશ્ચય કરડે કામજો એહેવુ સમજી આસક્તિ અલગી કરો, રડો હૃદયમાં રૂડા રાઘવરામજો,	સાં૦ ૫૬
વપુવપુને મધ્યે શ્રી વિશ્વેશ્વર વસે, કોહોના ઉપર કરીયે કપરો કોધજો. પરાધીન પ્રાણી સઘલાને પેખતારે, અલગી જાશે ઇર્ષા ઉપજે બોધજો.	સાં૦ ૫૭
પલ્લ પોહોચાડે જ્યે નીજના પ્રારબ્ધને, સ્વધર્મથી તે ભોગો ધરિ મન થોલજો. પંચભૂત રચના પ્રપચની પેખતારે. લાભ ન માન્યે લોપ થશે ચટ લોલજો	સાં૦ ૫૮
આસક્તી જ્યહા જ્યહા ત્યહાથી દુઃખ ઉપજે, પ્રવર્તિ મારગ બાધ પકડે પાગજો નિવૃત્તીથી નરહરીનો નીશ્ચય થશેરે, વસ્તુ વિચારે સઘ થશે વેરાગજો.	સાં૦ ૫૯
મળિયુ જે જે તે માધવનુ મેળવ્યુ, રાખનાર રાખે ત્યહા સૂધી રેહશેજો જાશે અંતે જ્યાહારે જગદીશ્વર હરે, હાર્યો જાશે હું માહારૂં જ્યે લેહશેજો.	સાં૦ ૬૦
કાળ તણા મુખમા એ સહુને કલ્પીનેરે અહંકાર તણને કરજ્યો આરંભ જો. આપણું કીધું એહેમા કાઇ ન ઉપજે, દેવાધીન દેખતા મીટશે દલ જો.	સાં૦ ૬૧
પોતપોતાના પ્રારબ્ધે એકઠા થયા, પરવે પાણી પીવા સરખો લોકજો પ્રાકતન ભોગી પરા થઈ વીખરી જશે, સંબંધ એહેવો માને શમશે શોકજો.	સાં૦ ૬૨

૧અચરકાંત મણીના તે અવલોક ન થકે, લાડકરંતું જ્યમ નાંચે છે લોહજો.	
અંગાદીક વિલસે ત્યમ આત્મા આશરે, સુરદા સરખું માન્યે મીટશે મોહજો.	સા૦ ૬૩
રમુકુરતણા સાહામું રાખી જ્યમ વાંકડું, મુખડું તેણે વાંકે ભાસે વેશજો.	
આપતણા અવગુણ ત્યમ દીસે અન્યમાર, ધીર્ય ધરીને જોતા મીટશે દેશજો.	સા૦ ૬૪
સહાય સદા છે જીવને પાસે શ્રીપતી, રાખે ખખરચ ઘડીઘડીની રૂપીકેશજો.	
કોયનો આશ્રય માન્યાનું કારણ કશું, એ ઓળખાણે અળગો રહે અભિનીવેશજો.	સાં૦ ૬૫
પ્રાણિ માત્રની પીડા કરવી પરહરચે, ઠાકુરનું કરવું તે માને ઠીકજો.	
દેવ સકલનું દેવત હરીને દેખતે, કમથી તાપ ટલે અધિભૂતાદિકજો.	સા૦ ૬૬
ભગવદ્ ભજન કરતા નીત્યેભાવથી, સદ્ગુણે સાચે મન રેહેતા શરણ્યજો.	
અમર સકલને અંગ હરીના ઓળખ્યે, રૂપિ પિત્રિ સુરના રૂણ છુટે ત્રણ્ય જો	સા૦ ૬૭
પતીત પાવન ખિરૂદ પ્રભૂનું પેખતા, માધવજીને માને માહારા મીત્રજો.	
નરકપાતનો ભયતે નાસે નિમેષમારે, ચિંતન આપણું મૂકે ચીત્ર વીચીત્રજો.	સા૦ ૬૮
સત્ય સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ વિના નહિરે, જ્યેભે જ્યક્ત જણાયે ઝાક ઝમાલજો.	
અન્ય આગમાપાયી એ ઉપાધીયો, ભણ થયેથી મીટે જન્મ જન્મલજો.	સા૦ ૬૯

સત્પાત્રોના કરમાં દાન સંમર્ષતારે, પુત્ર જન્મથી પેઞ્થે પુનરાવર્ત્તજો.	
કાળ થકે ક્ષય સ્વર્ગાદિકનો સમજતારે, તથ શકારે તણ્ય ઇષણાતર્ત્તજો.	સાં૦ ૭૦
અન્ન બ્રહ્મ રસ વિષ્ણુ ભવ લોકતાલહે, અગ્નીરૂપ થઇ પચવે આપો આપજો.	
પ્રાણ પ્રસાદી પ્રભુજની પ્રાસે સદારે, રપેજે ૩પદ્ધિ થશે પ્રાશનનુ પાપજો,	સાં૦ ૭૧
પ્રભુજનુ સરજ્યુ મેલવીયુ પેખીયેરે, પોતાના નોહચે પશુ પુત્રાદીક પ્રાણ જો;	
આસક્તિ બિન આસાથી સેવ્યા થકે રે, કૃષ્ણાર્પણ થાશે લોકીક કીયમાણ જો.	સાં૦ ૭૨
પ્રભુજની જીવો ઉપર જ્યમ પ્રેરણા, શુદ્ધ થવા સંસ્કાર બતાવ્યા ધર્મ જો,	
ફલ તૃણા બિન યથાશક્તિ સેવન કરચેરે, કૃષ્ણાર્પણ એમ થાશે વૈદિક કર્મ જો.	સાં૦ ૭૩
શુદ્ધ ગમ્યેથી શુણુ ગાતા ગોવિદના, રમાનાથની રુડી થાશે રીઝજો.	
નિર્વિકાર નીજ રૂપ તણો નીર્ણય થતા, બળી જાશે સઘલા સંચિતના બીજ જો.	સાં૦ ૭૪
પ્રમ ભક્તિ ઉપજ્યેથી પુરૂષોત્તમ વિષેરે, કૃષ્ણકથામૃત રસ સિંધુમા કીડે જો,	
એહોવો એ અષ્ટોત્તર શતને ઉદ્ધરે, પોતાને પછિ પુણ્ય પાપ ક્યમ પીડે જો.	સાં૦ ૭૫
શુદ્ધ વચનામૃતમા એ જ્યેના મન ગણે, લોકીકની લવ તે જનની લોપાયજો	
કામ સકલ માને જ્યે કાક વિષ્ટા સમારે, પરમેશ્વર પદવી તેથી પેખાયજો.	સાં૦ ૭૬

માંને મરણતણા મહા લય જ્યે મસ્તકે, દુર્લભ દેહ મનુજનો દ્રષ્ટે દેખેજો. સદ્ગુરૂને શરણે તે જન જાશે સહિરે, લક્ષકરેથી લક્ષ્મીવરને લેખેજો.	સાં૦ ૭૭
માતતાતની દૃષ્ટિ નીકટમાં જમલપતો, રમે રંક બાલક પણ નવ્ય રગડાયજો. આળ આંચજ્યમ એકે અંગ અડે નહીરે, ગુરૂ શરણે ત્યમ જીવ ન ગાજ્યો જાયજો.	સાં૦ ૭૮
હરીભક્તિ સરખી જો ગુરૂભક્તિ હશે, વસશે તેહેને ચિત્તે સરવ વીચાર જો, પ્રકાશ થાશે પરમેશ્વર તેને રૂદે, શાસ્ત્ર સકલનું તેહ સમજશે સાર જો.	સાં૦ ૭૯
સક્ષેપે સિદ્ધાંત કહ્યા સહુ શાસ્ત્રનારે, કહી જાણે પણ કરી જાણે જન કાંઈ જો; પુર્વ જન્મના પુષ્કલ પુણ્ય પ્રતાપથીરે, હરજીની કરૂણા જ્યે ઉપર હોય જો.	સાં૦ ૮૦
કલીના કલીમલ કાપે કૃષ્ણ કૃપા કરીરે, ધીર્ય ધરીને હરીને જો જન ધારે જો, સદ્ગુરૂ સગ મેલવી તારે શ્રીપતી, અન્ય નથી કાંઈ ઉગરવાનો આરો જો.	સાં૦ ૮૧
સદ્ગુરૂ સગે માનવ તનુ સાર્થક થશે, દક્ષ જનોને ગુપ્ત અરપતાં દરત જો, સંશય સઘળા શમશે ગ્રંથી તૂટશે, ઝમતમિટિ જાતાં મિટશે ચદ્દ મુમત્ત જો.	સાં૦ ૮૨
જગદીશ્વર જાણ્યા બિન જન્મ ઘણા ગયારે, હરીના હેત વીના વેડી બહુ હાની જો, આ અવસર જાશે તો અથડાશે વળી, માટે રહો માધવને માહારા માની જો.	સાં૦ ૮૩

શુદ્ધ બુદ્ધને નીત્ય મુક્ત નીજ રૂપને,
આલોચન કરતાં ઉરમાં અવિનાશી જો;
ચોરાશી તુકોને નીત્યે ચીંતતારે,
ચતુર નરોની મિટે લક્ષ્યચોરાશી જો. સાં ૮૪

પુરૂષોત્તમજીની જેહેવી થઇ પ્રેરણા,
વદને માહારે તેહેવી વીસ્તરી વાંણી જો;
કરજોડી કહે કૃષ્ણરામ હે કૃત્યજીરે,
પ્રતિતી દેઇને પકડો માહારો પાણી જો. સાં ૮૫
વી. ૧૮ ૫ ૧

સવત ૧૮૬૭ માર્ગશીર્ષ શુકલ ૧૫ તુકો ચોરાશી પૂર્ણ થઇ
લિં ૭૮ કૃષ્ણરામ ભક્તિરામ ભટ્ટએવાડા ગુર્જરેશીય અમદાવાદ-રાયપુરવાસી

ક્રીતન ૧૦૬ મું.

કહું શાસ્ત્રની શીક્ષાઓ સારીરે,
પ્રીતિમતોને લાગે જયમ ખ્યારીરે,
ધોખો મિટશે જો માંનશે ધારિરે,
માંનવ સાંભલિયે. ૧

મોઘી માનવ તનુઆ આવીરે,
ગતી બિન રખે નાખો ગમાવીરે,
ચિદાનંદની ચાકરી ચ્યાહાવીરે. માં ૨

કોહોતું ઉછિષ્ટ અન્ન ન જ્યમિયેરે,
સ્વાર્થ માટે ન દીનને દમીયેરે;
રતી પરનારી શૂં ન રમિયેરે. માં ૩

માહું મનમાં ન ધારિયે કોહોતુંરે,
ધન ઇચ્છીયે નહિ કર્યા પ્રોહતુંરે,
પડયું જડે તો ન પચવિયે સોનુંરે. માં ૪

વિના સૂતકે સૂતકી ન થવુંરે, જયમવા બાર દિવસમાં ન જવુંરે; કન્યાવિક્રયીનું અન્ન તજવુંરે.	માં ૫
‘રજેવંતિનું’ નિરખ્યું ન ખાવુંરે, પથે સ્ત્રિસગે રનિશિયે’ ન જાવુંરે, રતી રમેલા ન તીથે’ નાહાવુંરે.	માં ૬
સૂર્ય સાંઠાંમુ નમલમુત્ર કરવુંરે, ઝાઝે ઝગરીઝે’ ન પેટને’ ભરવુંરે; વિના ૪દીક્ષાયે નમ્ર ન ફરવું રે.	માં ૭
વિના ૫પ્રસાદિ ન વીપ્રનું લીજેરે, વીપ્ર વિધવાનું ૬કરજન કીજેરે; પૂછ્યા ૭પાખે’ ન પાનીય પીજેરે.	માં ૮
જલ, ૮અનલ, સાવરણી, ને મીઠુંરે, હાથોહાથ ન લીજીયે ૯દીકુંરે; કાચું ખાઈયે ન કઠોલનું પીકુંરે.	માં ૯
ધશ્યા જઈએ ન સૂને’ ધાંમે’રે, વરો કરિયે ન પારકે દામે’રે, ૧ કહી માંનવાની કૃષ્ણરાંમે’રે	માં ૧૦
	ગી. ૫ પ. ૧૦

કીર્તન ૧૦૭ મું

પગે કરિને’ ન પગને’ ઘોઈયેરે, કોહોનું મિથુન ન ૧૦ઠૂકીને’ જોઈયેરે; કોહોની આખરૂ જનમા ન જોઈયેરે.	માં ૧
જમ્યા કેડયે’ ન ૧૧મુંડન ચ્યાહાવુંરે,	

૧ રજસ્વલા. ૨ રાત્રીયે ૩ ગળ્યુ. ૪ પરમહસ વીના. ૫ પ્રસાદ તરીખે આપે તે વીના. ૬ દેવ. ૭ વીના ૮ અમી ૯ જાણીને. ૧૦ ધારીને ૧૧ હજમત.

સદે નહિ તેહેવું અન્ન ન ખાવુરે;
પાંણી ડૂંકી ન પીવું ન પાવુંરે. માં૦ ૨

સત્તા હોય તો ન જમવું વાશીરે,
સંગ કરવા ન રાખવી દાશીરે;
૧કથા તજીનેં ન દોડવું કાશીરે. માં૦ ૩

૨પિતામાતાનું પીડિ ન લેવું રે,
દુષ્ટ જનનું ન કરવું દેવુરે,
૩દારાદિકનેં અધિન ન રહેવુરે. માં૦ ૪

મોટા સાથે મુમુત્ત ન કરવોરે,
કોહોનો ડોતુકે કાન ન ભરવોરે,
કોહોનો દામ અધરમેં ન હરવોરે. માં૦ ૫

કોહોની જામિની કરવી ન જાણીરે,
ચાલે તાવત થઇયે ન દાંણીરે,
વિચાર્યા વિના વદિયે ન વાંણીરે માં૦ ૬

કોહોની સ્ત્રીનેં એકાત ન હશીયેરે,
ગુનેગારનેં જોવા ન ધશિયેરે,
સગાં શઠને સમીપ ન વશિયેરે. માં૦ ૭

નારિયો મધ્યે ન૦ય નીકળિયેરે,
નાણાં નારીને નિરખી ન જચળિયેરે,
૫માઠા આચરણીનેં ન મળિયેરે. માં૦ ૮

કપરાં કરમ ન કરિયે ૬કાંમેરે,
લોક લવથી ન મરિયે ૭મામેરે,
કહી માંનવાની કૃષ્ણરાંમેરે. માં૦ ૯

ત્રી ૫ પ. ૧૦

૧ કથામા અશ્રધા ન રાખવી તે. ૨ માતા પીતા આપે તો લેવું.
૩ સ્ત્રીપુત્ર વીગેરે. ૪ ઇચ્છા ન કરવી. ૫ અસત્ પુરુષનો સગ ન કરવો,
૬ લોભથી. ૭ મમતે.

કીર્તન ૧૦૮ મું.

રળે આવેલિ નારિ ન રવરિયેરે, સ્વદ્ધ દોષે ન પત્ની રપરહરીયેરે, ચૂઢતે પૂરે ન નદીયો ઉતરિયેરે.	માં ૧
કાંમી થઇયે ન કદી રકુલટાનારે, મીત્ર થઇયે નહી નકટાનારે, મંત્ર શીખિયે ન કાન રકટાનારે.	માં ૨
ઔષધ પાખે ન કુબ્યસન કીજેરે, વિના બ્યસનીને બ્યસન ન દીજેરે, પ્રાણુ જાય પણ મદિરા ન પીજેરે.	માં ૩
મિત્ર માંનિયે નહિ કદી નૃપનેરે, મેલા દેવના જપિયે ન જપનેરે, કૂપ કૂદીયે ન મારી તલપનેરે.	માં ૪
વસ્ત્ર ગંભાળ્યા બિન નબ્ય ઠરિયેરે, વાટયે રાત્રે ન છાની ઉચ્ચરિયેરે, સમય પાખે બ્યાપાર ન કરિયેરે.	માં ૫
ધરણી દાટિયે નહી નિજ ધનનેરે, દાંત વેળા દુખાવિયે ન મનનેરે, કદી લડીયે ન પાડોશી જનનેરે.	માં ૬
સગાંવાહાલાનું કરિયે ન દેવું રે, આખ્યું પોતે તો પીડિ ન લેવુરે, કરચુ સત્કર્મ કોહોને ન કહેવુરે.	માં ૭
દુખ સહિયે પણ વહિયે ન પ વામેરે, સદા ચિત્ત ચોટાડિયે ન રચામેરે, કહિ માનવાની કૃષ્ણરામેરે.	માં ૮

વી ૫ ૫ ૧૧.

૧ પરણવી નહી. ૨ ત્યાગ ન કરવી ૩ વેશ્યા ૪ મલીનમત્ર.
૫ અધર્મે વર્તવું નહી ૬ સ્ત્રી વીશે

કીર્તન ૧૦૯ મું.

વિપ્રગૌને' ન હુણિયે લાતોરે,	
કોહોની કલ્પી ન કરિયે વાતોરે,	
સાહામો રોકિયે નહી છીંક ખાતોરે,	માં ૧
મલમૂત્રને' તીર્યે ન ધોવારે,	
૧સૂતિકાનાં ન અવયવ જોવાંરે,	
છિદ્ર કહિને' સગા ન વગોવાંરે.	માં ૨
રજોવાંતીને લેવી ન નાવેંરે,	
રતી રમણું ન આળ્યે તાવેરે;	
દ્યુત ખેલવુ નહિ કદી ભાવેરે.	માં ૩
કોહોની વાત ન કોયને' કરવીરે,	
કુડી સાક્ષી ન કોયની ભરવીરે,	
વેહેતાં મારગે' વસ્તુને ન ચરવીરે.	માં ૪
ખેમર્યાદિ જનોથી ન વહિયેરે,	
નારી સમીપ ન નાહિયે નદિયેરે,	
કાચી રસાયણ ખાઇયે ન કદિયેરે.	માં ૫
પાણી પીતા કે જમતા ન હશીયેરે,	
ખેના એકાંત દેશે ન ધશિયેરે,	
ફદી જનનાં ન ફંદમાં ફશિયેરે.	માં ૬
દીજે કીમિયા કાજે ન ધનનેરે,	
નિદિયે નહી ભગવજ્જનનેરે,	
વાહાણે જોઇયે ન રવિકટ વદનનેરે	માં ૭
અથડાઇયે નહિ આઠે ઝ્યામેરે,	
ઝઝોવટી પાખે ન લીજીયે પનામેરે,	
કહી માનવાની કૃષ્ણરામેરે.	માં ૮
	વી. પ. પ. ૧૨.

કીર્તન ૧૧૦ મું.

શ્રીસદ્ગુણે નમીને ચરણે નરના ધર્મ તણો કહું નીરણે.
 શાંહાંણા જન શ્રવણે સાંભળજ્યો-વીધના માર્ગથી પાછા વળજ્યો. ૧
 આ અવતાર અનુપમ જાણો, અણુસમજ્યે રખે જાય તણાણો,
 અમાસ એકાદશી પડવે છઠ્ય-દાતણ કાષ્ટતણી ન કરો હઠ્ય. ૨
 મૃદ વિભુતીથી દંત સુધારો, તામ્રચીપથી ઉલ્ક ઉતારો,
 નાહાવું નીરખી જોઈને મોરી, જીવતંતુને કાહાડવાં બોહોરી. ૩
 ઉષ્ણોદક શીતોદક સાથ્યે, ૧હઠથી મેળવીયે નહી હાથ્યે,
 ગળ્યા વિના જળ નવ્ય વાપરીયે, હરીગંગા નાહાંતા ઉચ્ચરીયે. ૪
 દ્વાદશી એકાદશી છઠ્ય ચૌદશ, ચૌથ્ય અમાસ નવમીને દીવસ,
 સકાંતી દીવસે વ્યતીપાતે, રવી મગળ ને વારે ઘાતે. ૫
 વ્રત દીન જ્યે દીન ગામ્ય નીસરીયે, એટલે તૈલાભ્યગન કરીયે,
 એ દીન મુડન તે ન કરાવો, સ્ત્રી સેવા તે દીન વીસરાવો. ૬
 કદીયે રમધ્યાનોત્તર મસ્તક, મુડાવવું નહી વીતી ગઈ તક,
 શૌચ જઈને જે નર આવે, સૂતકી હોય કે શીર મુડાવે. ૭
 સૂતો દૂર જતો કે નાહાતો, ચંદન વિન કેપથવું જાતો,
 કલેશ કરતો વા ઝનુસરીયે, એટલાને જનમનાશીશ ન કરીયે ૮
 ૧૧૧ વંશ લોહ સાવર્ણી દીવી, શ્યામ ભાંડને સ્ત્રીની ૧નીવી,
 નગન અધર્મી લડતું કોઈયે; એટલાનું મુખ પ્રાતઃ નવ્ય જોઈયે. ૯
 નામ ગુરૂ ગોવિંદનું લિજ્યે, ૧૧૨ મચકથી પછી ભૂપદ દીજે,
 મેંદા ન રાખીયે કર પદ ઉપર તૃણ નવ્ય છીદીયે ભૂથી લઈ કર. ૧૦
 રજો ન છાંટીયે નવ્ય છાંટાઈયે, ભૂંડું ન ગવરાવી મુખ ગાઈયે.
 નવ્ય ખણીયે અંગુઠે ધરણિ, પરના દોષ ન કહીયે વરણી. ૧૧
 દંત શુદ્ધિ મુખ શુદ્ધિ કરીયે, ૧૧૩ કેશ ઘણા નવ્ય ધરિયે,
 વસ્ત્ર મલીન ન ધરીયે અંગે, સંધ્યાયે રતી નવ્ય રમીયે રંગે. ૧૨

૧ ઉના પાણીમા તાહુ નાખવું નાપડે તો સાડ ૨ બાર વાગ્યા પછી.
 ૩. સામા રડતા હોઈયે. ૪. નમસ્કાર કે આશિર્વાદ ૫. વાસ. ૬ નાભી
 પાસેનો ભાગ. ૭. પલગ કે પથારીથી. ૮ લુખા

અહ મલ્યુ' દહીં કે કાટયુ' પાયસ, મહીના પેહેલુ' ગૌનું ગોરસ,
 કાચું મધ મીઠું કાશીફળ, પકવ રીગણું શ્રીફળનું જળ. ૧૩
 રાત્રે, લવિંગ, લીંબુ ને દહીં, એટલા ખુશીયે'થી ખાવા નહીં.
 પગથી પગ નવ્ય ઘોઘયે' કઢીયે', મુખથી મમો ચચ્યો ન વઢીયે ૧૪
 ઘૂતમાં તેલ પયોમાં પાણી, લોભે મેળવીયે નહી જાણી,
 કૌયનુ એહું છાંડયુ ન જમીયે, બ્રહ્મજનોને સંગ ન ભમીયે. ૧૫
 મળ ભરીયા નદીમાં નવ્ય નાહીયે, આપણે હાથ્યે આપ ન ધાધયે.
 ડાંહામ ન દેવાવીયેનીજ અગે, રમીયે નહી રપર રામા સંગે. ૧૬
 ભાગ્ય, તમાકુ, અડીણ ન ચરીયે બિન રોગે કૌય વ્યસન ન કરીયે',
 મહા સીદ્ધી મળતી હોયે' તોપણ-પાધયે ન મદીરા પીજીએ આપણ. ૧૭
 લમુન પલાડુ ગાજરરાતાં, ખાધયે' નહિ બીન ઐષધ ૩ માતાં.
 પરને' આસન સેહેજ્યે ન ચઢીયે-અન્ન ધાતુને પગે ન અડીયે. ૧૮
 ગોને લાત ન હણીયે ચુકી, કોઇનૂં મીથુન ન જોઇએ હૂંકિ,
 સૂંકર, ઉષ્ઠ, અજ, ગર્દભ-નેનારી એ વચ્ચેથી ન નીકલીયે ધારી. ૧૯
 દપતી, શીખ્ય, ગુરૂ, શીવનદી, એ વચ્ચે નીકળે તે ઝફદી,
 સ્થાપીત શીવ નીર્માલ્ય ન લીજે, પચુગલી કરાવીયે ને ન કીજે ૨૦
 નમ્ર ન સુઇયે નગ્ન ન ફરીયે, સ્વાર્થે નીંદા કોહોની ન કરીયે,
 પ્રાહાર ન કરીયે માતપીતાને, જુહુ ન ખેલીયે ચોપટ દાને, ૨૧
 એક ઉપર બીજી નવ્યવરીયે, જો પરણ્યા તો પોપણ કરીયે,
 અધર્મ પાખે પરણી નજ તજીયે, ભ્રા'ટ ભામીનીને નવ્ય ભજીયે. ૨૨
 દેવ તીરથ પ્રાદ્ધણને પોથી, એહેમના શપથન વઢીયેકોથી,
 યાવત્ સ્ત્રીને પ્રથમ ૧૨જનાવે' તાવત તે નવ્ય ભજવિ ભાવે. ૨૩
 ચ્યાલીશ વરષ તણી હોય નારી, વરને ઝકામ રાખવો વારી;
 જો કદી અન્યની આશા ધરવી, તો રજો આવેલીને ન વરવી, ૨૪
 શીશુને' પછાડવા નહીં કોધે, આશક્તી કરવી નહી વ્યોધે.
 પંચ વરષ તો કરલુ લાડન, ત્યહાથી દશ સૂધી તે તાડન ૨૫

૧. ધા ન કરવો ૨. પરસ્ત્રી. ૩. ખુશીથી. ૪. દાડ. ૫ ચાડી
 ૬. રજસ્વલા. ૭ ચાલીસવયની સ્ત્રી થયેથી વિષય ત્યાગ કરવો. ૮ સમજીને

પોડશ વર્ષ થયાંરે જ્યાંહારે, સૂતને મીત્ર માનવો ત્યાંહારે.
 ગાળી ન દેવી પછી ચુકીને, સ્ત્રીને ન હસવું લાજ ચૂકીને. ૨૬
 શીશુ સગે લેઇ સ્ત્રી નવ્ય ભજવી, ગર્ભિણી પંચ માસ પછી ત્યજવી;
 રજ પછી સાત દીવસના પેહેલા, સ્ત્રી ભજે જ્યે શિશુ થાય તે મેલાં ૨૭
 રજવંતીનું દેખ્યું ન જમવું, પચ રાત્રી પેહેલું નવ્ય રમવું,
 હાથ અડાડી અગ્ની ન લેવો, વિપ્રને દેહે દડ ન દેવો ૨૮
 હરીજન વીપ્રનું હાસ ન ચ્યાહાવું, કન્યા વીક્રીય અન્ન ન ખાવું;
 પુત્રી પરણાવી જ્યે ઘરમાં, તેનું અન્ન ન લેવું ઉદરમાં. ૨૯
 ગૌ શય્યા કન્યા જ્યે આપે, તેહેમાં ભાગીયો ઠાય ન સ્થાપે,
 શેરીમાં શળ પડીયું જેને, સ્ત્રી કે અન્ન ન ભજવા તેહેને. ૩૦
 સૂતકીને જ્યમવા નવ્ય જાવું, સૂતકીને અડીયે તો નાહાવું,
 સૂતક ખીન સૂતકનું ન જ્યમવું, સૂતકમા સ્ત્રી સંગ ન રમવું. ૩૧
 મરનારાને પાસે બેશી, કેહેવું રામ, કાંનમા પેશી,
 યવ તીલ દરભ કુસુમ પાથરવાં, રડતાં હોય તેહને દૂરજ કરવાં. ૩૨
 નંદરાવીને નાખવું ચોકે, ઉત્તર આશીકે ખિન શોકે,
 દાન પ્રહર પેહેલું સહું દેવું, પછી તો રામકૃષ્ણ મુખ કેહેવું. ૩૩
 મુખ ગ ગાજળ તુળસી દહીંને, મુકવું હરી કેહેવરાવીકહીને
 પ્રાણ પડતા રડવું પોકે, ખીન ઝગડદે ખીન આસું શોકે ૩૪
 છ પીંડ સહીતાં શખને લેવું, વીધીયે દાન અગ્નીને દેવું;
 દશાહ સારવું શ્રવણી કરવો, એક વર્ષ સૂધી વીધી આદરવી. ૩૫
 દશ દીન સૂધી સગાંને મળવું, ગરૂં પુરાણ શ્રવણ સાંભળવું;
 ભાગવત ગીતા સંવત્સરમાં, સાલણી અપે વિપ્ર ના કરમાં. ૩૬
 ત્રણસે સાઠ બ્રાહ્મણને ભોજન, આપવું ઉદાર રાખીને મન,
 લોકીક બની શકે તે કરવું, દાન યથા શકતી આદરવું. ૩૭
 રાવું નહી, રાવરાવા નવ્ય દેવું, હરે તજીને અરે નવ્ય કહેવું,
 ક્ષીર કઠોળ ખીચડી કુર, ત્રણ ચયામ પછી ન જ્યમો જરૂર. ૩૮
 ગોળ લવણની સાથે દૂધ, તામ્રપાત્રનું જ્યમે તે અશુદ્ધ;
 તદ્યુ શાક પોળી કઢી પાયમ, પચયામ પછી ન જ્યમો નીરસ ૩૯

- ભાખરે લાવશી શીરે કચોરી, સપ્તયામ પછી નરહે^૧ તોરી
માલપુંવા વડાં ચૂરખું પૂરી, નવ યામ કેડયે કરવાં દૂરી. ૪૦
- ઘી સાકર ભરીયા પકવાન, પક્ષ એક પછી તેહેનું ન માન,
એટલાં માંન પ્રમાણ્યે ચરીયે, વાશીનૂ નૈવેદ્ય ન કરીયે. ૪૧
- સુર્યગ્રહણ પહેલાં^૨ ધડી ત્રીસે, ચંદ્રગ્રહણ પહેલાં ચોવીસે,
એ અવધીમાં અન્ન ન લીજે, વાશી રહે તે રંકને દીજે ૪૨
- ગ્રહણ ખની મુકાયે યાવત્, અન્ય કાર્ય નવ્ય કરવુ તાવત્,
સ્પર્શ સમે નાહી આસને ઠરીયે, રામ સ્મરણ^૩ કે કીર્તન કરીયે. ૪૩
- મધ્યે હોમ મુરાર્યન કરવા, અંતે દાન વીવીધ આદરવાં.
જ્યાહારે શેષ ગ્રહણ રહે સ્વલ્પ, દાનનો કરવો મન સંકલ્પ. ૪૪
- જળમા^૪ જળ મૂકવુ મન ધારી, અંતે આપવુ પાત્ર વિચારી.
જ્યેથી બેનું હોય રક્ષણ, તે સત્ પાત્ર તણાં કહું લક્ષણ. ૪૫
- જાતે ગ્રાહણ વીધા લણીયો, જેને શોધ શુભાશુભ જડીયો,
જેને વપુ આદીની વીરકતી, જેને વાસના ઊઠે ન રતી. ૪૬
- જેને જવદને નીર્મળ વાંણી, જ્યે પરની ગતી જ્યે જાંણી,
તૃણા તાંણી સકે નહી જ્યેહેને, દેવી પ્રકૃતી જેહેના દેહેને. ૪૭
- જેને કુસંગ કોય ન અડકે, રાગ રોષ હૃદયે નવ્ય ખડકે,
જેને મન નવ્ય ઊઠે બ્રાતી, જેહેના મુખ ઉપર મહા શાંતી. ૪૮
- આત્મ સ્તુતી જ્યે ન કરે આપે, જેને મન મહા શાંતી વ્યાપે,
જેને પરનીદા નહી પ્યારી, જેને માત સમી પરનારી. ૪૯
- ભદ્યાભદ્ય સકેજ્યે ભાળી, જેહેન હરી શુ લાગે તાળી,
સંસારીના સરખો દીસે, પણ તેહેન મન હરી શુ પહીસે. ૫૦
- અષ્ટ પ્રહર મનન મન ચાલ, પૂછ્યા પ્રશ્નનો ઊત્તર આલે,
જ્યે રહે વીજ્ઞા તણો વીશ્વાસી, કરતાં ભોગ રહે જ્યે ઉદાશી. ૫૧
- જેહેની કૃણા કારજ વૃત્તી, પીડી ન શકે જેને પ્રવૃત્તી,
જેહેનું આચર્ય કોય ન અવળું, સતોષે સહુ જેને સવળું. ૫૨

૧ સાર. ૨ જે પ્રહરમા ગ્રહણ હોય તે પ્રહર મુદ્રા ગણવું ૩ દાનનો
૪ કલ્પ કર્યા ૪ મુખ વીજે. ૫ તપકાર થાય

પીડીતની સમજે જ્યે પીડા, કૃષ્ણકથા શુ જેને કીડા,
 જેને કીર્તન હરીતું ભાવે, ઉર અલીમાન ન જેહેને આવે. ૫૩
 દોહાપતા નહી જ્યેહેને લેશ, જેહેને દેખી જનોથી ન દેષ,
 જ્યે સુખ સ્વપનના સરખું માને, સમજે સમજાવે સહુ સાને. ૫૪
 હરી વીસુખોના જ્યે નહી સંગી, શરણુ આઘ્યાને જ્યે કરે અંગી.
 નીમીત્ત માત્ર ગુરૂથી પઢશે, ક્ષેમને પંથે ખાંત્યે ચઢશે, ૫૫
 ઇશ્વર ઇચ્છાને અનુસરશે, ભાગી ભેદને અભેદને વરશે,
 આપ તણુ મોહોટાપણુ રગોપે, કોયને અવમાને નબ્ય કોપે. ૫૬
 આપથી પરને નીત્ય વખાણુ, સહુથી નીચ આપને જાણુ,
 નીત્ય નવાં કીર્તન ઉપજાવે, કરે વીનતી સેવક ભાવે. ૫૭
 કોયતું અન્ન ઊલાળી ન નાખે, સર્વ જનોથી લાષા સાંખે,
 નીત્યે રહે નીર્દોષ સ્વતંત્ર, માધવજનો જપતાં મત્ર. ૫૮
 સત્ય શરણુવાળા ઝોળખશે, જ્યે ઉરમા એ લક્ષણુ લખશે,
 દામોદર શુ મન દીન રાત્ર, તેહેને શાશ્વ કહં સત્પાત્ર. ૫૯
 તેહેને પરખી દાનજ આપે, કોટી કોટી ગુણ પુણ્ય બ્યાપે,
 અરપે આપનાર જ્યે પગોપ્યું, તેહેનું પૂણ્ય ન જાણે લોપ્યું. ૬૦
 જ્યમ ૬દીમાનળે મંત્રે અરપે, તે તે દેવ સકળને તરપે,
 એમ સત્પાત્રના કરમાં આપ્યું, તેણુ કલ્પિત નીજનું કાપ્યું. ૬૧
 એહેવે પુણ્યે બને સંસ્કાર, સમય બનેથી કરે ઊદ્ધાર,
 સત્સંગતીએ પુણ્યે સાધે, એ વડે જન હરીને આરાધે, ૬૨
 સર્વ દેવનું મુખ એ પ્રાદ્યણુ, કામાદીકન જ્યહાં નહી કાંમણુ,
 એહેવા મળે ઝોળખાય ન પાપે, શરણુ વીના ઝોળખાવે ન આપે. ૬૩
 એ દ્વારા હરી સઘળું લે છે, દેનારાને અભયપદ દે છે,
 ગ્રહણાંતે જે જન નહી નાહાશે, સૂતકી છ માસ સુધી થાશે ૬૪
 ગ્રહણાંતે કે નીચને સ્પર્શી, મૃતઃસ્નાને કે શબ ડાકારી,
 દેહ શુદ્ધઃ પ્રાયશ્ચીત્ત ચ્યાહાવું, એટલે ઉંજોદકે ન નાહાવું ૬૫

૧ લોભ. ૨ ગુપ્ત રાખે ૩ મળતું રોકે નહી તે ૪ વચન ૫ ગુપ્ત
 દાન કરયુ ૬ સગળતા અગ્નીમાં. ૭ લેખ ૮ એટલાઓમાં

વીધવાને જે વેશજ રાખે. હરી ગુરૂ શાસ્ત્રની નીંદા ભાખે,
 બ્રાતૃ પત્ની કે કુળ વધુ ભગની, અપરમાત કે સુતા સુવગની. ૬૬
 એટલાની સ્પર્ષે જ્યે કાયા, તેં બેની અંગેં નહીં જે છાયા;
 નર જ્યે નારી રૂપે નાચે, જોઈયે-તો સવસ્ત્ર નાહાણુ સાચેં. ૬૭
 વેદશાસ્ત્ર ભણી શુણી કહેં જૂઠા-પ્રોલ્યાં પ્રાદ્યણુનાં કહેં રજૂઠાં;
 સમજી જીવ શીવ જીદા જાણે, વીધી હરી હરમા અતર આણે ૬૮
 સેવા બીન પ્રાદ્યણુનું તાકે, કલ્પીત મતથી ગમ્પાં હાંકેં;
 વટલે વટલાવેં જ્યેં છાનો, જાર જાત એટલાનેં માનો. ૬૯
 ચૈવન પણ મહા રોગજ બ્યાપેં, સહુથી શપથ વહેને શાપેં;
 પરાધીન જ્યેનેં નીત્ય જમવું, રોગી પણ સ્ત્રી સાથે રમવું. ૭૦
 દરીદ્ર છે પણ બહુ શીશું બણુતા, પ્રાદ્યણુ છે પણ નાવડે ભણુતાં,
 સગા સતાપે જ્યેહેના દેહેને, વૃદ્ધપણે પત્ની મરે જેને. ૭૧
 નીત્યે પડે માગવી ભીક્ષા, ઉપજે નહીં તોદ્યે અન્નીક્ષા,
 નીપજે અગજ જેને ઘેહેલા, એટલાનેં પાપીમાનોં પેહેલાં, ૭૨
 ધન હોય પણ કૃષ્ણાર્પણુ ન કરેં-કૃષ્ણ કથા કહી કરણે ન ધરે;
 થાપણુ ઝોંગવે કોયની મૂકી, પરનું સુખ જોઈ જાયેં સૂકી. ૭૩
 ગુણ કીધો તોહે અવગુણ આણે, આઠે પોહાર જ્યે આપ વીખાણે,
 પરનારીને સુરૂપી નહાહાળે, એકાત આપણે એમ ઉર આળે. ૭૪
 પદ્મિવા મીથુન કરે લજ્જા લોપી. કહેં તે ઉપર ઉઠે કોપી,
 મુખમા મમ્મે ચમ્મે ભરીયો વૃત્તીયો જેની વેરને વરીયો. ૭૫
 નાશું રહેવું જોવું ભાવે, દયા ન દિનો ઉપર આવે,
 અનાથ અબળોને જો પીડે-બળીયાથી જ્યે ડરતા હીંડે. ૭૬
 ઉપાસના ઇશ્વરની ન ગમેં નીશુણુ પુરૂષોને જે ન નમે,
 છે સંતતી પણ પરણે આઝી-કોયને લડતા ન ઇ થાય રાજી ૭૭
 મોટા સંતાનોને દાખેં, તેમના ઉપર રીસજ રાખ,
 છળ છળ બેદ ઘણા જ્યે કરશે, માંનો એટલાં પણ અવતરશે. ૭૮
 જે નર ગો પ્રાદ્યણુને પીડા, કઈની કાતા સગે કીડા,
 શાસ્ત્ર શુણે પણ જ્યે નવ્ય માને, ભલા થઈ પણ ભૂલે ભાંને ૭૯

- પરખીડા સ્વાસ્થ બીન કરશે. રજોવંતી જાણી પણ વરશે,
વેશ્યા સગે મદીરા પીશે, રકજનોને રગડશે રીશે. ૮૦
- વીષ પીને જે રપીડજ રપાડે; કીધા કુકર પ્રાદાણના કહાડે,
ગુરૂ હરી શાસ્ત્ર તીરથને જાણી; કરશે નીંદા વૈરજ આણી. ૮૧
- કંઈની હીસા કરશે હરખી, કેની સ્ત્રી હરશે શુભ નીરખી,
ઘર કે ગામ અગ્નીથી બાળે, પરખીડી પોતાના પાળે. ૮૨
- કરશે યકર નીત્યે ઝાઝેરાં, વાડવના પણુ જ્યે લેં વેરા,
વીણુ વાકે બાધી જ્યે મારે, દાન કરતા જનને વારે. ૮૩
- પનઘટ પરવડીયોને તેડે, મહા મદીર દેવોના મોડે,
ધન લોભે પ્રાણીને દ્રોસે, નેત્ર ભર્યા રહે જ્યેહિનાં રોષે. ૮૪
- પાખંડીના પથ પ્રસારે, પરમહસને અગે પ્રહારે,
જ્ઞાન નથી પણુ જ્યે ગડગડશે, માનો એટલાં નરકે પડશે. ૮૫
- જે સત્કર્મ કરે છે સેહેલા, જેના મન નહીં સુમતે મેલાં,
અધમ સઘલા જે જન લાગે, જન્મ મનુષ્યનો નોઈ જાગે. ૮૬
- અલખેલો માની આ અવસર; માથે મરણુ તણો માને ડર,
યથાશક્તિ જ્યે ધર્મે ધાતા, જાણી સત્સંગતીમા જાતા. ૮૭
- વીરામ વિષયોના જ્યે આણે, જન્મ રખે વહી જાયે એમ જાણે,
પ્રાયશ્ચીત પાપોનાં કરતા, કૃષ્ણ કથામૃત કાને ધરતા ૮૮
- સ્વસ્થ મળે પણુ રહે સતોષે; રગડાયે ન રાગે રોષે,
હરી ભક્તી કરતા જ્યે હરખે, પ્રીત્યે પાત્રકુપાત્રને પરખે, ૮૯
- દાન કરે તે કૌય ન દેખે, લક્ષે લક્ષ્મીવરને લેખે,
હૂં કરતા એ નહીં મોટાઈ, બળપણુ તજતાં નહીં ખોટાઈ ૯૦
- માઈક સંપત માને જુઠી, રોષે કોઈથી ન રહે રૂઠી,
સદ્ગુરૂને તે ઇશ્વર જાણે, આલ્યંતર અનુભવ ઓળખાણે. ૯૧
- કઉતુક કલબલ મૂકી દેતા, રમાપતીને શરણે રહેતા,
નીત્યે મનન તણાં અભ્યાસી, માનો એ થશે વૈકુંઠવાસી ૯૨
- દામ્ય કરમ કરશે જે હરખી; પોતે કરતા મનમા પરખી.
યજ્ઞ તીરથને વૃત જપદાન, સાંગ કરે મન થઇ સાવધાન. ૯૩

નીત્યે પવિત્ર રહે જ્યે અગે; પણ રીઝે નહી રાઘવ રંગે,
 અધર્મનૂ આચરણુ જવા દે, ખળનો સંગ ન અંગ થવા દે ૯૪
 મમતા મનમા વિદ્યસે ૧ માતી, પણ નહી કપટતણી મનકાતી,
 આણે ન્યૂનપણું અપવર્ગે, એટલાંમાનો જાશે સ્વર્ગે. ૯૫
 જે થોડા માટે ન ખીગાડે, ઘણે સ્વારથે વાંધા પાંડે,
 જેને મન અહંમમત ઝાઝી, ધનસૂતદારા જોઈ રહે રાજી. ૯૬
 ઘણું ગૌપ્યાદ્યણુને નવ્ય પીડે, કીર્તિતણે આચરણુ હીંડે,
 નાત્ય સગામા કરે નવાઈ, સહુથી ખરથે દામ સવાઈ, ૯૭
 બેટી બેટા વહુ ભાણેજી, એ સહુજનને કરે અવેજી,
 જ્યે જન એહને નમતા ચાલે આપણામાંની તેહને આલે. ૯૮
 વ્યસન કરે તે ઉજળા અગે, ન રમે પરદારાની સગે,
 કોયનું માહુ અતી ન કરશે, માનો એ તો મનુષ્ય અવતરશે ૯૯
 જ્યે અવતરીયો ત્યહાથી ત્યાગી, વીષય વાસનાનો વૈરાગી,
 જેને સગતી કો ન સુકાવે, જેને બ્રમણુન કોઈ ભાવે. ૧૦૦
 જેને જ્ઞાન પૂરવનું ઘાહુ, જેને ઉર આગળું ન આહુ,
 પૂરૂષોત્તમથી પૂરણુ પ્રીતીજેને ભવની કોય ન ભીતા. ૧૦૧
 જેને બ્રહ્મચર્ય હોયભારી, જે નહી લેશ તનુંહકારી,
 વાસુદેવ સઘળામા ભાસે, ગ્રાહક હોય તો વાણી પ્રકાસે. ૧૦૨
 સેવે અથવા કોય સતાપે, શાપાનુગ્રહ ન કરે આપે;
 કામક્રોધ મદ લોભ ન જેહેને, ગેગ કર્યો નવ્ય નહોતો દેહેને ૧૦૩
 બ્રહ્માહ એ નીજ વૃત્તિથી, નીત્ય રહે જ્યે નીવૃત્તિથી;
 બોધ કરે તેહેને ચટ લાગે, શરણુ થયો તે તૃપ્તિ ત્યાગે. ૧૦૪
 એ નર ગુણાતીત અવતરીયા, કોય પ્રારબ્ધે તનું ને ધરીયા;
 પ્રીય પૂરૂષોત્તમના તે પ્રમાણે, જન્મ રચરમ એમનો તે જાણો. ૧૦૫
 કૃષ્ણકથા જ્યે કરણે ધરશે વીષય વાસનાને વીસરશે;
 સત્પાત્રોના કરમાં છાનુ, કરશે કૃષ્ણાર્પણ મનમાંન્યું. ૧૦૬

તે ઉપર હરી કૃષ્ણ કરશે, સંસારાણ્વિને સેહેજ્યે તરશે,
 સહુથી રનેહ વૈર જે તજશે, સત્સગતીને તે જન ભજશે. ૧૦૭
 શરણાગત વત્સલ શ્રી હરીને શરણ થશે દ્રઢ નીશ્ચય કરીને,
 સંતની સંગતી જ્યે નહી મુકે, કૃષ્ણરામ કહે તે નહી ચુકે. ૧૦૮
 શીક્ષા સક્ષેપે કહી સુદર, સંવત અઠારસે ચ્યુમોત્પર,
 કાલ્દ્યુન સીત સાત્યમ શનીવારે, નરની શીક્ષ્યા લખાણી ત્યાહારે. ૧૦૯
 દોહરો.

તૂક એકસો નવ વડે, શીક્ષા કહી કરી શોધ,
 કૃષ્ણરામ જ્યે ચીત્ત ધરે, ઉપજે તેને બોધ. ૨
 વી ૨૯ પ. ૧

કીર્તન ૧૧૧ મુ.

નારી માણસને શીખામણ, શાસ્ત્ર તણી કહુ શુણીયેજી,
 બાળપણામા બાપ તણે ઘર ગ્રાહણ પાસે ભણીયે ડાહ્યા થઇયેજી ૧
 માત તાતનુ કહ્યું માનીયે, ભાઈ ભાભી શું ભળીયેજી,
 શંખિનીયોનું સહીપણુ તણ્યે, ફરીન ન ફળીયે ફળીયે. ડા. ૨
 શીવશક્તિની પૂજા કરીયે, અન્ન અતી નંચ જ્યમીયેજી,
 સુદર ઘરના કામ શીખીયે, રોજ રમત્ય નંચ રમીયે ડા. ૩
 છોટા મોટાને ગાળી ન દીજે, સાખીયે અવગુણ સહુનાજી,
 મન જાણીયે પણ મુખે ન આંણીયે, વાંક ભાઇની વહુના. ડા. ૪
 પરણીયે ત્યાંહાથી પતીને ગણીયે એ પરમેશ્વર માહારોજી,
 પ્રભુને નીત્ય કરીયે પ્રાર્થના, એ દ્વારા મુને તારો. ડા. ૫
 સામુ સસરાને નીત્ય નમીયે. તીર્થરૂપ મન જાણીજી,
 દીયર જેઠને દ્વેષ ન કહીયે, વદીયે મીઠી વાણી. ડા. ૬
 જેઠાણી નણુદી દેરાણી, તેથી નંચ ચડવડીયેજી,
 પતી કહાચિત્ પ્રાહાર કરે તો, બાહ્યર જઈ નંચ રડીયે. ડા. ૭

ગોવીંદના ગુણ કીર્તન ગાઇયે, જ્યમ કૈય જન નવ્ય જાણેજી,
 લોક તણી લવરી નવ્ય કરીયે, વેહેલા ઉઠીયે વાંહાંણે. ડા. ૮
 બે વેળા જળ ગળી વાવરીયે, વાસણ નીત્ય ઉગટીયેજી,
 કહ્યું માંનીયે કાંત તણું પણ, નીર્જળ જોઇ નવ્ય નડીયે. ડા. ૯
 પર પુરૂષોથી પ્રેમ ન કરીયે ખળ સંગતીથી ખશીયેજી,
 કઉતુક કદી કૈય કાંન પડે તો, ખડ, ખડ, ખડ, નવ્ય હશીયે. ડા. ૧૦
 મૂરખ નર કૈય કરે મશ્કરી, તો મુખ મરડી જઇયેજી,
 અલંકાર કૈય નવ્ય અવલોકે. પદર ઢાકીયે હઇયે. ડા. ૧૧
 પતીના જમ્યા તણી પરસાદી, મુખમાં લેઇ પછી જમીયેજી,
 અલકાર ઓછા હોયે તોપણ, પતિને કદી ન દમીયે ડા. ૧૨
 પતી આવે જો બાહ્ય થકી તો, હશીને ઉભાં થઇયેજી,
 પતી દેખતાં પતીના પેહેલાં, સેજ્યે સૂઈ ન રહીયે ડા. ૧૩
 વાટ્યે વાત ન કરીયે સખી શુ, ઘર ઝાઝા નવ્ય ગણીયેજી,
 વાત કરતાં વાઘો પડે તો, ચ્યણતર કદી ન ચ્યણીયે, ડા. ૧૪
 ખાધું શુ તે કોહોને ન કહીયે, શુચી રહીયે નીત્ય અગેજી,
 આથમ્યા કેટે એકલાં ન જઇયે, શડ માણસની સંગે. ડા. ૧૫
 ઘરની વાત ન બાહ્યરથ વાંચીયે, નર શું નર અથડાઇયેજી,
 મળ ભરીયા ઘર નાથા પાખે, તીર્થે જઇ નવ્ય નાહીઇયે. ડા. ૧૬
 કોઇની વાત ન કોહોને કહીયે, નર શુણતા નવ્ય ગાઇયેજી,
 મુર્ય દેખતા નગ્ન ન નાહીયે, પ્રગટ શીશુને ન પાઇયે. ડા. ૧૭
 અબલા આપણ પતી વશ રહીયે, પતીને વશ્ય નવ્ય કરીયેજી,
 પતીના ઘરુરની વસ્તુ હરીને, મહીયરમાં નવ્ય ભરીયે. ડા. ૧૮
 શીશુ ઉપજે કે મરે ન ઉપજે, પણ દુઃખથી નવ્ય રડીયેજી,
 શોક્ય લાવે જો સ્વામી તોપણ, લક્ષ બીગાડી ન લડીયે. ડા. ૧૯
 પરપુરૂષોના પતીના સુખ, આપણ મુખે ન ગાઇયેજી,
 કૈયના ઘરુરમા કામ પડે તોહ્યે, નારી નોહ્યે તો ન જઇયે. ડા. ૨૦
 પુત્રને વધૂને પ્રીતી જોઇને, મોટયમ રાખી ન વઢીયેજી,
 ધન માટે કે સુત સુખ માટે, બુદ્ધિથી ન બીગડીયે. ડા. ૨૧

પાન્હી થકી તે શીખા લગણુ પણુ, અંગ ઉઘાડે ન ફરીયેછ,
 તેર વરસ કેડયે મારગમા, વાજતું ધરેણુ ન ધરીયે. ડા. ૨૨
 કૌય નરનારી લડતાં હોય ત્યહા, જરૂર ન જઈયે જોવાછ,
 ઉત્તમ પર્વણિ દીવસે તીર્થે, વસ્ત્ર ન જઈયે ધોવાં. ડા. ૨૩
 વાહાણે કૌય અધર્મી જનન, મૂખ નવ્ય જોઈયે ન્યાહાળીછ;
 પ્રાતઃ સાયંકાળ સધ્યાયે, રડીયે નહીં મોહો વાળી. ડા. ૨૪
 પરના સુખને ચ્યાહીને ઠરીયે, દાર્ઝીયે દુઃખને દેખીછ;
 પતી બોલાવતા પાસે જઈયે, અનેક કાર્ય ઉભેખી ડા. ૨૫
 પતી શરીરની સેવા કરીયે, વાત પૂછીયે હરીનિછ,
 આજ્ઞા પાંખ્યા કેડયે સૂઈયે, નમસ્કાર નીત્ય કરીને. ડા. ૨૬
 આપણા ઘરની રસોઈ ન કહીયે, પુછીયે નહીં બીજાનીછ,
 એ સંતાન જીવ્યા પછી તૃષ્ણા કરીયે નહીં ત્રીજાની. ડા. ૨૭
 નંગ વસ્ત્ર માગી નવ્ય ધરીયે અન્ય તણા નીજ અંગેછ;
 કૌય નરનારીને નવ્ય જોઈયે, કામકીડતાં રંગે. ડા. ૨૮
 દાન પુણ્ય વ્રત તીર્થ જપતે; પતીને પૂછી કરીયેછ,
 પતીની આજ્ઞાને ઉલંઘી, અઘટીત નવ્ય આચરીયે. ડા. ૨૯
 પતીથી વીષય બન્યો કે ન બન્યો, તે કૌયને નવ્ય કહીયે,
 આપણા લાગ્ય પ્રમાણે સુખ દુઃખ; જેહ પડે તે સહીયે. ડા. ૩૦
 રીસે રંક શીશુને રગડી; ગાલો ન દીછયે વાંકીછ,
 કૌયના સુખનો વાહ ન કરીયે, બળ પોતાનું પાકી. ડા. ૩૧
 સંતાનોને જોઈ કૌય પૂછે, તો મસરાના કહીયેછ,
 આપણા એ અભીમાન ન ધરીયે; વાકી વાટયે ન વહીયે. ડા. ૩૨
 અગ મેહેનત્યે જો કાંઈ મલ્યુ કે, પડ્યું જડે કાંઈ પથેછ,
 સતપાત્રોને કર તે દીજે, આપ્યું વાવરીયે કથે. ડા. ૩૩
 અભ્યાગત આંગણે આવે તો, વાકી વાત ન વહીયેછ,
 વ્યભીચારીણી વનીતાની તે, વાત ન શુણીયે કહીયે. ડા. ૩૪
 જૂ, માંકણ, આદી, જતૂને; અતીયે આચ ન દીજેછ,
 જળ, સાવરણી, લવણ, વન્હીને; હાથોહાથ ન દીજે. ડા. ૩૫

૧ મુકીને. ૨ અમિ.

કરપદ ઉપર મેલ રહે નહીં, એ રીત્યે' ઘસી ઘોઘયેલ,
 જનમા બેસી ઝોકાં ન ગણીયે, વહુ બેઢેની ન વગોઘયે. ૩૧૦ ૩૬
 છડી ઝાડકી વીણી ઘોઘને, અન્ન રસોઘયે ૧૫ચીયેલ,
 નીત્ય ચાળીને લોટ વાવરીયે, રસોઘ કાચી ન રચીયે. ૩૧૦ ૩૭
 શૌચ જતાં કે લઘવી કરતા, મૈાન રાખીયે વાણીલ,
 લેઈ મૃતીકા કરપદ ઘોઘયે, ફૂકી ન પીલયે પાંણી. ૩૧૦ ૩૮
 મળ્યા પ્રમાણે ભીક્ષુક જનને, આપી ગાળો ન દીજેલ,
 સંકટ વેળા સાવધ થઇને, ધર્મ સલાળી લીજે' ૩૧૦ ૩૯
 ગૌજાતીને ગાળ ન દીજે, દુગ્ધકાજ નવ્ય દમીયેલ,
 દશા દ્વાદશા સૂધી કૌચન, સૂતકી અન્ન ન જમીયે. ૩૧૦ ૪૦
 યાત્રા જઈયે તો પતીની સાથયે, અથવા પીતુને સગેલ,
 રજ આંચુ' તો ચાર દીવસમા, નવ્ય ઉતરીયે ગગે ૩૧૦ ૪૧
 ચ્યાર દીવસ સૂધી નીજતું મુખ; દાખવીયે નહીં નરનેલ,
 બીલ રજવંતીને ન ચડીયે, તલ નવ્ય જઈએ ઘરને. ૩૧૦ ૪૨
 પૂજે વાળંતા જતુ સાચવીયે; મોરી રાખીયે ચોખીલ,
 ઉત્તમ વસ્તુ ન એકલા ખાઈયે, પ્રાણ પોતાના પોખી ૩૧૦ ૪૩
 રાહડાય ન ઘાલીયે પર નીજ ઘરમા, લડી લાઘણ નવ્ય કરીયેલ,
 શીશુ જ્યારે સ્તન પીત હોય તો, અનીષ્ટ અન્ન ન ચરીયે. ૩૧૦ ૪૪
 ગર્ભવંતી નીજ તનુ'જે હોય તો, કૃષ્ણ કથા સાલળીયેલ,
 રાઈ સરસીયું મીરચ મૃતીકા ખાટું ખાડું ન ગળીયે. ૩૧૦ ૪૫
 લીપીયે પોતીયે દેવ મંદીરે, ચીત્રામણથી ચીતરીયેલ,
 ઘરને દેવ મંદીરે ગુંથી; પૂષ્પ મડળી ભરીયે ૩૧૦ ૪૬
 કોય બતાવે ત્યમ નવ્ય કરીયે, બાધા ન રાખીયે કશીયેલ,
 અન્નણ્યાનું ઔષધ ન ખાઈયે, પરપુરૂષોથી ન હસીયે. ૩૧૦ ૪૭
 જતી ગુસાઈ ફકીર વીરાગી, તેમને દુરથી નમીયેલ,
 જાણ્યે અન્નણ્યે પાપ થયાતે, પૂછી પરોક્ષ્ય રનીગમીયે. ૩૧૦ ૪૮
 પતી પધારતા સંગ જવાયતો, સહુ કરતા તે સાડુંલ,
 હઠે હીંમત્ય તો વીધવા રહીયે, વીળુ રમરણથી વાડું, ૩૧૦ ૪૯

વીધવાને શશુગાર ન ધરવાં; કેશ ન ધરવા શીશેજી,
 પરને ધર જ્યમવા નવ્ય જાવું, રડી મરણુ નહી રીશે. ડા. ૫૦
 કાયનો ચુંડો વસ્ત્ર નગને, વળી શીશુને નવ્ય જોઇયેજી,
 કૃષ્ણકથા કીર્તન શુભી માંહીલા, કલીમળ કળથી ધોઇયે, ડા. ૫૧
 પૂત્ર ભાઈ કે જેઠ હીયર તેની, આજ્ઞા માફક આવેજી,
 વીધવાને જે જોઇયે તેટલુ, એટલામાનો આવે. ડા. ૫૨
 પતીમતી કે વીધવા તેને, શાસ્ત્ર સંગતી કરવીજી,
 વીકાર રહીત વીપ્રના સુખથી, કથા કરણમાં ધરવી. ડા. ૫૩
 સસ્કૃત સજ્જનથી સાંભળવા, ભાગવત ગીતા ભાવેજી,
 ભવસાગર તરવો ભક્તીથી, નાથ નામને નાવે. ડા. ૫૪
 સુખ દુઃખ વેડી એકવાર પણ, સુપાત્ર બ્રાહ્મણને કરજી,
 ભાગવત દાન અપાય ગુપ્ત તો; ભાગે જન્મ મરણુ ડર. ડા. ૫૫
 ક્ષમા ધરી સુખદુઃખને સહીયે, ગીરીધરના ગુણ ગાઇએજી,
 વિષ્ણુ તણો વીશ્વાસ ધરીને, ધર્મ તજી નવ્ય ધાઇયે. ડા. ૫૬
 ગણપતી કેડું વ્રત ચતુર્થી, રામનવમી શીવરાત્રીજી,
 જન્માષ્ટમી એકાદશી કરીયે, અમય પદારથ દાત્રિ. ડા. ૫૭
 શીવ વીજ્ઞામા ભેદ ન ગણીયે, આત્માને ઝાળખીયેજી,
 જીવ ઈશ છે અભેદ એટલું, આભ્યંતરમાં લખીયે. ડા. ૫૮
 વીસ વરસનો સુત પોડશની, તનયા જોઈ સમજીયેજી,
 વિરાગ નાઓ તોપણ આપે, કામ કેલીને તજીયે. ડા. ૫૯
 સદ્ગુરૂને શ્રીકૃષ્ણ માંનીયે, જ્યે જગદીશ જણાવેજી,
 વીધવ વાસના કરે વેગળી, કરણે કથા શુણાવે. ડા. ૬૦
 પતી કદાચીત હોય અધર્મી, ભગવદ્ ભક્તી ન માનેજી,
 તોપણ લેની રજા માનીયે, હરીને ભજીયે છાંને. ડા. ૬૧
 ગાયૂં તેહને ગાઇયે ને ^૨વળતૂ, કૃષ્ણ કથાનક શુણીયેજી,
 દાન ખને તો ગુપ્ત કીજીયે, ગર્વ ન દેહોનો ગણીયે. ડા. ૬૨
 યાત્રા દાન ધરમને વ્રત તે, કર્યાં ન કહીયે કોહોનેજી,
 આપણા ગુણ કાય ગાતું હોય તો લાજી સકોયે મોહોને. ડા. ૬૩

નાત્ય ખાહાર્ય જો પતી થયો તો. અગ ન ભજ્યે તેહેનુંજ,
 પવીત્ર કીધા કેડે કરીયે, દાન આપણા દેહેનું. ડા. ૬૪

કોય આપણને પૂછે તેહેને, સરસ શીખામણ દીજેજી,
 કોય જો ભ્રમ સમજાવે તો ત્યહા, ધર્મ સલાળી લીજે. ડા. ૬૫

પુર્વ પતીવ્રતા થઇ તેણીયે, આ શીક્ષા ઓલખાવીજી,
 માહારા કામની એમ મન માની. નારીને નીત્ય ગાવી. ડા. ૬૬

એ રીત્યે જ્યે નારી ચાલશે, તે કળીયુગમાં દેવીજી,
 ખીજીને એહેના ચરણોની, રજો મસ્તકે લેવી. ડા. ૬૭

આ અવતાર અનૂપ એણીયે, આપે આપ સુધાર્યોજી,
 મહીયર માતુળને સસરાનો, વશ તેણીયે તાર્યો. ડા. ૬૮

એટલામાંના કોય નહી જો, લક્ષણ અખળા અગેજી,
 ગ્રાહ્યા નર આસક્તી ન કરશે, એ મુદરીને સગે. ડા. ૬૯

એ લક્ષણથી પતીવ્રતાને, મનોરમા ઓળખાવીજી,
 કૃષ્ણરામ કહે એવી મળે તેહેનું, ભવ્ય માનજ્યો ભાવી. ડા. ૭૦

સંવત્ અઢાર ચ્યુમોત્યર ફાલગુન, સીત સમમી શનીવારેજી,
 નારી માંજીસની શીક્ષા તે, પૂર્ણ લખાણી ત્યાહારે. ડા. ૭૧

હોહરો.

મકોતેર તુકો કહી, નારીને શીક્ષાય,
 કૃષ્ણરામ કહે જ્યે ગ્રહે, ને સહુ સુખીયા થાય ૧

— વી. ૨૬ પ ૧૧.

કીર્તન ૧૧૨ મુ.

મન માહારાના મીત્ર, નારાયણ ન્યાહાડ્યા. ધ્રુ૦

જડતા જડબુદ્ધિનિ ટાળિ, પાપિહુ કીધો પવીત્રજી,
 આસક્તી જંણે અગળી કીધી, તાપ ત્રીવિધના ટાળ્યા. ના. ૧

શુદ્ધ જણાવી શ્રવણે ધરતા, ચિદાનંદના ચરિત્રજી,
 નિત્ય તણો નિરણ્ય નિરખાવ્યો, ખગ કામાદિક ખાળ્યા. ના. ૨

માઠક મિથ્યા સરવે મનાવ્યાં, ઐદ ભુવનનાં ચીત્રજી,
 કાળ કરમની કાપિ કંપના, જન્મમરણ ભય જાળ્યા. ના. ૩

સર્વ સખધી શ્રીપતિ જાણ્યા, માતતાતને મીત્રજી,
 કૃષ્ણરામ કહે કૃણે કે જન, પ્રીતિ માત્રમાં પાળ્યા. ના. ૪

— વી. ૨૬ પ. ૧૬

કીર્તન ૧૧૩ મું.

કૃષ્ણ ભજન કરચને, હો મન માહારા કૃં કૃં ૧
 વિષય સ્મરણ વીસ્મર્ણ કરીને, શ્રીપતિને સ્મરચને—
 વિષય સ્મરણથી વેદના થાશે, માટે તે વીસરચને; હો. મં ૨
 માયિક સર્વ મળ્યાં છે મેલાં, તેથી પાછા ફરચને,
 નારાયણ નિર્દોષ સખા તુજ, તેહેને ત્ અનુસરચને. હો. મં ૩
 વૃત્તિ વિમળ કરી વાસુદેવને, વાહાલા લહી વરચને,
 ગરિબનીવાજ ગોવિંદના ગુણને, આદરે ઉચ્ચરચને. હો. મં ૪
 શ્રેયસકલનું સાધન એછે, દ્રઢ કરીને ધરચને,
 કૃષ્ણરામ શ્રીકૃષ્ણ ભક્તે, જન્મ મરણ તરચને. હો. મં ૫
 પી. ૧૩ પા. ૧૮

કીર્તન ૧૧૪ મું.

વિષયીના મન વશ રહે નહિરે, હો માહારા નાયક
 કૃષ્ણ જીવનની કૃષ્ણા પાળે. વિષ. ૧
 ગંગા સ્નાન કરતા ગોષ્ઠી, વિષયની કાહાટે વિશેક, માધવ
 નવાં નવા નર નારીને ન્યાહાલે, ઉપજાવે ઉપાધી અનેક. વિષ. ૨
 યાત્રા જાય ત્યહાં યતન કરીને, ૧આય વિચારે ઉર. માં
 કય વિક્રય કરવાને કાજ્યે, જૂઠું ત્યહા બોલે નિત્ય જરૂર. વિષ. ૩
 દેવ મંદિરે દાટીમા પેસે, દલન દીલનુ ચ્યહાય, માં
 સંતર્પણ સતપાત્રાનું ન કરે, ખાસી ચીજને લેઇલેઇ ખાય. વિષ. ૪
 ૨બળિવર્દોને કધે બેસે, નારિ યૃથમાંહિ નર, માં
 વિપ્રોને પાસે વેઠ કરાવે, કાયર થઇ થઇ ભરે કર. વિષ. ૫
 વેશ ધરે વૈષ્ણવનો વપુયે, દારા તણા થાયે દાસ; માં
 કૃષ્ણાર્પણ કરતાં કર કંપે, અવળામાં ખરચે માનિ અધ્યાસ, વિષ. ૬
 દેવપુજામાં દભ કરે બહુ, પ્રભુમાં ન રાખે ચિત્ત, માં
 નાનાવિધ નૈવેદ્ય કરે તે, ૩નષ્ટોને આપે માનિ નિમીત્ત. વિષ. ૭

ભણે ગણે પણ જાતિ ન ભાગે ઉરમાં ધરે અભિમાન માં
 અન્થોને ઉપદેશ કરે પણ, ત્રાતા શું લગાવે નહિ તાન. વિષ. ૮
 સ્તોત્ર પાઠમાં રંગ ન ઉઠે, વાચે તે જ્યમ ભરે વેઠય. માં
 પૈસા માટે પ્રયોગને વેચે, હરજીના હેતને આપે હેઠય. વિષ. ૯
 વ્રત કરે ત્યહાં વ્યંગ જગાડે, સગાને આપે દાંન, માં
 વ્યામ સાંભળે શ્રોતાની વાણી, ધન ઠેડું કેવળ ધારે ધ્યાન. વિષ. ૧૦
 કથા શુણે ત્યહા કરણુ ધરે નહિ, ગાવું ગમે નહિ ગાન માં
 વેદાંત વાક્યને મૂકે વિસારી, શઠોની લવલવની રાખે સાન. વિ. ૧૧
 કોણુ ઉપાય કડું હું કેશવ, મનો રહે જ્યમ વશ્ય, માં
 વિષ્ણુ વિષે વિદ્યાસ બને તો, એમનો હોય પછી અધૃશ્ય. વિ. ૧૨
 પ્રીત્યે કદી જો આપો પ્રતિતી, તો સહુ છટે તરંગ, માં
 કૃષ્ણરામ તે કૃષ્ણ કૃપાથી, સુખકારી સાધે સતસંગ. વિષ. ૧૩.

વી ૨ પા ૧૨.

શ કરનાં કીરતનો.

કીર્તન ૧૧૫ મું.

હારે હો સમજ્ય સમજ્ય સુન સઠ મન મેરા. ધ.
 અ ઘેરા અજ્ઞાન તિમિરકા લગેસુ, બિસર બિસર જાત,
 તોયે આગમકી ખાત, જ્યોહે અખિલોકો નાથ
 વાંકા નામ સ્મરણુ છોડય, ભયા મુઠ,
 કિરત ચુકચુક, તું કણુક સમજ્ય દેખ.
 જનની કે જઠર પરય કહા પુકાર કિયે કિયે,
 યાસુ છોડાયાહે, જ્યાને વપુ તેરા. હારે. ૧
 દેખ તેરી પીડાકું જ્યાન્ય, રૂધીર જાગા કે સ્થાન,
 દૂધ કીયા નિર્માન, જ્યાંન્ય જ્યાંન્ય કહા બૂલતહે
 ૧જ્યાનેનીપાયે હે પવન ૨નીર ૩મૂ અકાસ, અગ્નિમેધ ધાન્ય ધાત;
 જાતિ જાતિ શબ્દ બરન વાસવાસ ઠોર ઠોર,

ઠાઈ ઠાઈ, નિરખ્ય પરખ્ય,
 દેખ્ય જ્યાને કીયાહે, સુર્યાકા ઉજેરા. હા. ૨

માતપિતા બ્રાત મિત્ર જયા સુત જાત,
 હત્તી, અરૂ, ઘોડે, રથ; ૧શીખિકાકી દોલતકું.
 જૂલત હે દેખ્ય દેખ્ય, એહિ સખ જ્યાકો ત્યહાં રહેવેગો,
 આવેગો કાલ, પકર્ય લેગો તત્કાલ.

વહાતેરી રછપાલ, નહિ હોવેગા કોઈ,
 એક પારવતીપત્ય બિના તેરી બિપત્યનકું. સહાય હોનવારો
 કેા હીસે નહી કેહે કૃષ્ણરામ, એસે શંકર કેા નામ,
 છાંડય ઓર ફિરન ચ્યાહાવે, કયો જનન મરન ફેરા. હા. ૩

વી ૧૦ ૫ ૬

ગણપતિ-સ્તવન.

કીર્તન ૧૧૬ મુ.

આદિ આરાધન શકર સુતકો,
 કિજિયે મન કમ વચન,
 દુઃખ દરીદ્ર શોક સતાપ સખ,
 મિટ જ્યાયે મહા બિધન આ૦ ૧

ભાલચદ્ર ઉજ્જલ વરદ સ્મિતમુખ,
 યજ્ઞો પવિત પન્નગકો પાવન,
 વક્ર તુંડ ચર્તુભુજ સુન્દર,
 સિંદૂર સ્વર્ચિત સખ તન્ન આ૦ ૨

સુરમુનિ કિન્નર દાનવ માનવ,
 સખ કોઈ કરતે સેવન,
 નામ સ્મરૂન સૂં હોવત નિર્ભય,
 વાછિત હેત ગજાનન. આ૦ ૩

વેદગાત્ર કથિત બિધી પુજા,
કરતે નિત્ય પ્રતિ જે જન,
કૃષ્ણરામ કહે હોત પરમ સુખી,
ઈહ પરલોક સનાતન.
આદિ આરાધન શંકર સુતકો,
કાંજિયે મન કમ વચન.

આ૦ ૪
વી. ૯ પ ૧

કીર્તન ૧૧૭ મું.

સોહિ શંકરકુ શિર પનાઉ,	
કરુણામૃત દ્રષ્ટિ ચ્યાહાઉ.	ધૃ૦ ૧
જ્યાકો નામ સદા સુખકારી,	
લજતે કો લવ ભયહારી,	
વાકો મહિમા લહે મુરારી.	સા૦ ૨
જ્યાકું વિરંચિ નિત્યે ખરણે,	
જ્યાકું સનકાદિક રહે શરણે,	
ચિત્ત લગાય વાકે ચરણે.	સો૦ ૩
જ્યાકું લોકપાલ સખ યાચે,	
જ્યાકો રૂપ રસિકકું રાચે,	
જ્યાકે આગે નારદ નાચે.	સો૦ ૪
જ્યાકું માયા શીશ નમાવે,	
સચ્ચિદા ભાસ તખ પાવે;	
નાના બિધ જજત રનિપાવે.	સો૦ ૫
જ્યો ત્રિગુણ તનુ કરે અંગિ,	
જ્યાકું ઝખૂજે કોઉ ઝઅલિગિ,	
જ્યો ભક્તિ રસિક કે રગિ.	સો૦ ૬
જ્યો શ્રેય સકલ કે હાતા,	
જ્યો વિન્ધ વિલાસ વિધાતા,	
સોહિ કૃષ્ણરામ કહે ત્રાતા.	સો૦ ૭

વી. ૧૭ પ. ૧૧

કીર્તન ૧૧૮ મું.

પુરૂષોત્તમ સોહી શંકર, જ્યાકે સકલ બને હે કિ કર.	પુ. મૃં ૧
સચ્ચિદાનંદ ધન કાયા, વૃષ વાહન રૂપી માયા, ખટવાંગ પુરૂષકું બનાયા.	પું ૨
રવિ શશિ વન્હિ ત્રયલોચન, કર પરશુ મહત વિરોચન; શિવ નામ શમલકો મોચન.	પું ૩
અજિનાહં તત્વ ઉપજ્ઞી, વિભૂતિ લે ૧ પાંખર વરણા, ૨ અહિ ૩ અનિલ તત્વ આભરણા.	પુ. ૪
કર કપાલ તેજો રાશી, ધ્વજા અર્ધાંગ ઉમાશિ, શિરે જટા વિભૂતિ વિકાશી.	પું ૫
મુક્તિમય ગગા તામે, 'મન્યુ મય ગરલ ગલામે, ચિદ્રુપ રામ રસનામે.	પું ૬
મુખ પંચોપનિષદ્વારે, દશધાત્વિક પટ પરતારે; દિકપતિ દશ તાકું ઉપારે	પું ૭
ગુણ તમો રૂપસો રૂદ્ર, સ્વ સ્વરૂપ ક્ષમા સમુદ્ર, 'વાકું બજે નહિ જન કુદ્ર.	પું ૮
અખિલોકે સાક્ષી એસે, બાસે જ્યહા જેસે હિ તેસે; કરૂણાં બિન કળાય કેસે	પું ૯

૧ વસ્ત્ર તરીખે ધારણ કરેલ, ૨ સર્પ, ૩ સર્પ અને અગ્ની એજ
ખરા અલકાર ૪ ક્રોધ રૂપી ત્રીપ.

અતિ અતકર્ય માયા જ્યાકિ,
જ્યો કૃપા કરે વિધાકી;
ચ્યાહે કૃષ્ણરામ રતિ વાકી.

પુ૦ ૧૦
વી. ૭ પ. ૧૧

કીર્તન ૧૧૯ મું.

અખિ લોકે અંતરયામિ,	
શિવ સોહિ મેરે સ્વામી.	ધૃ. ૧.
જ્યો સેવે આક ધતૂરા,	
જ્યો ૧વર દેવેકુપૂરા,	
જ્યાકું સેવે સૂર અસૂરા	શિ૦ ૨
જ્યાકે લલાટ ચ દ્ર વિરાજે,	
રૂદ્રાક્ષ કરણુ મુ રાજે.	
જ્યાકો નામ સુન્યે લય ભાજે,	શિ૦ ૩
જ્યો ભૂત પ્રેતકે સંગી.	
જ્યો રમાનાથકે રંગી.	
કરે અનાથકું જ્યો રઅગી.	શિ૦ ૪
જ્યાકે સિર ગંગા અવગાહન,	
જ્યાકું વૃષભરાજ હે વાહન.	
કિયો મન્મથ જ્યાને હાહન.	શિ૦ ૫
દર ધરે કાલ જ્યો યેષ્ટિ,	
જ્યાકે દ્વેત બાહિ હેં દ્વેષ્ટિ.	
જ્યાકું પ્રણમે નિત્ય પરમેષ્ટિ	શિ૦ ૬
જ્યાકો બેહ વિમલ યશ ગાવે	
જ્યાકો પાર ન કોહુ પાવે,	
જ્યાકો ચરણુ શરણુ સખ ચ્યાહાવે.	શિ૦ ૭

જ્યો શુદ્ધ કરત હે ચિત્તકુ,	
જ્યો જ્યારત સખ બિમિતકું.	
જ્યો અભય દેત આશ્રિતકું.	શિ૦ ૮
જ્યાકી નિર્દૂષણ નિર્મલતા,	
જ્યો ખુશ ભઈ ખોવત ખલતા	
જ્યો સખકી કરે સફલતા.	શિ૦ ૯
જ્યાકો બિરૂદ પતિતકો પાવન,	
જ્યાને રામ મિલાયા રાવન,	
જ્યો નિર્જલકે હિ નિભાવન	શિ૦ ૧૦
જ્યો ત્રિગુણ ત્રિરૂપ ધરે હે.	
ત્રિગુણ શક્તિ વરે હે	
સ્થિતિ લય ઉત્પતિ કરે હે.	શિ૦ ૧૧
જ્યો કૃષ્ણરામકે પ્યારે;	
જ્યો કૃષ્ણરામકું ધારે,	
સોહિ કૃષ્ણરામકું તારે.	શિ૦ ૧૨
	વી. ૭ પ. ૧૨.

કીર્તન ૧૨૦ મું.

ગુણ ગાઉછ શ કરકે;	
જ્યો કષ્ટ નિવારત કિંકરકે,	ગુ૦ કૃ૦ ૧
સિર જટા બીચમે ગંગા,	
નગરાજ રસુતા અર્ધા ગા,	
જ્યા કે સખા સદા શ્રીરંગા	ગુ૦ ૨
જ્યખ જ્યરત જગતકું ચીના;	
તત્કાલ અભય તખ હીના,	
જ્યાને ગરલ હલાહલ પીના.	ગુ૦ ૩
જ્યખકાલ ખલી વર પાયા;	
તખ જગત અસનકું ધાયા,	
જ્યાને નાચ દેખાય બન્યાયા.	ગુ૦ ૪

દેખિ બિધિને સુતા સુભદ્રા;	
પરચે પીઠય ખની ગુણુ ઝાઘા,	
તખ અસ્થકિયો આરદ્રા.	૨૦ ૫
દેખ્યો અમર પીડતો ભારી;	
માર્યો ત્રિપુર ધનુષ શરધારી,	
તખ નામ ધર્યો ત્રિપુરારી.	૨૦ ૬
જ્યખ સ્મરને વિશ્વ હરાઈ,	
લિનિ નિજકે સગ લરાઈ,	
તખ મન્મથ દિયો જ્યારાઈ	૨૦ ૭
જ્યાને રમહિ ઝમુક્તિપુરિઆશી,	
પંચકોશિ પરમ સુખરાશી,	
કલીમલ કીહારન કાશી,	૨૦ ૮
તુમ કરૂણા સિધુ કહાવો,	
અવિનાશી નિકર કહુ આઝો,	
અખ કૃષ્ણરામ ખચ્યાઝો.	૨૦ ૯
	વી. ૭ પ. ૧૨.

કીર્તન ૧૨૧ મું.

ધન્ય એ માનવ દેહ ધર્યો જ્યો કરતે શંકર સેવન,
 બાલ વિભૂત ત્રિપુંદ્ર તિલક, જ્યાકુ ઉર રુદ્રાક્ષકો ધારન. ધ. ૧
 ઉદક વિભૂતિ કુસુમ તિલ તાહુલ, હુર્વા બિલ્વપત્ર ઝરૂ અંદન;
 ધુપ દિપ નેવેલ ફલ તાંબુલ, કરતે શ્રદ્ધા યુક્ત સમર્પન. ધ. ૨
 કરી નિરાજન ગંડ બજ્યાવત, કરત પ્રણામ શ્રુચિર્મન;
 હર હર સંકટ હર ચહ સ્મરતે, નમશિવાય મત્ર મહાપાવન ધ. ૩
 દેવ પુરેદ્રાદિક નિત્ય ઇચ્છે, એસે મનુજકો હરસન;
 કૃષ્ણરામ જ્યાકુ શિવભક્તિ, વાકી ચરનરજકો કરૂં વંદન. ધ. ૪
 વીં ૯ પાં ૧

કીર્તન ૧૨૨ મુ.

મેતો હે કહા સમર્પું હે જગત પ્રતિપાળા
હસ્તાદિક અવયવ તૂમ પૂરન, સ્વશુભ સ્વરૂપ રસાલ. મે. ૧
ભુર્ભુવઃહ મર્જન તપવર, સત્ય અરૂ સમ પાતાલ;
અખિલ ભુવનકો રાજ્ય તુમારે, વશવર્તિ રહે કાલ. મે. ૨
અષ્ટ મહાસીદ્ધિ નિધિયો નવ, તેરે ઘરકી દામી દયાલ,
ભુમિ જલ વન્હિ વાયુ નલ, તેરે નદુવે કરત ખ્યાલ. મે. ૩
સખ ભક્તન મિલ મન જ્યુ તુમારો, હર લિયો હે સોમેજ્યાનો હાલ
તાતે મન મેરો કિયો સમર્પન લીજીયે સ્વામી સદા સંભાલ મે. ૪
સકલ સામર્થ્ય તુમારે અગે, કછુ કમિ નહિ પરમ કૃપાલ;
૧૧૧૧ માત્ર ઇતને અર્પન સું, કૃષ્ણરામકું કિયો હે નિહાલ. મે. ૫

તી૦ ૯ ૫૦ ૧

કીર્તન ૧૨૩ મુ.

કીર્તન છંદ-

સુનો શબો ફિરયાહ દિન દાસકી હાહ,
તુંમે કયો નહિ યાદ મર્યાદ મેરી.
ભયે મોય દોય વર્શ રનીજદેશ અદર્શ,
ભઈ મોતનુ કર્શ, બિનુ ગદશ તેરી,
ઐસી કૌનહે રીસ, સુનો ઇશકે ઇશ.
કલે ગતિ કૌન ગતિ જીસ, જગદીશ ઠેરી;
ક્ષમા કીજીયે આજ, અપરાધ મહારાજ.
પઠવો કહેકાજ ધનરાજ પ્રેરી. ૧
સકે નિહકો છન, લગ્યો આપકે તન,
કે વા ભંગકે બિન, મે દીન ગમાયો.
દીનબધો અવિનાશ, મોય આપકી આશ;
રખે દાસ કે દાસ, કીહાસ ચહાવો.

ઇસ દુનીયાકી હર્દ, સૂડોતાથા ગર્દ;
 ફેર મેં બન્યા મર્દ, તખ બિરૂદ પાયે;
 અવલોકે આધાર, સુનો અરજી કીરતાર.
 મેરી કરવેકું સાર, ઇસ વાર આઘો.

૨

નહિ માત મમ તાત, નહિ જોષ મજ બ્રાત
 નહિ મિત્ર શુભ જાત્ય, નિસ હાથ્ય રહિયે.
 નહિ વિદ્યાકો જોર, નહી ઇષ અંકાર,
 નહિ ભિક્ષાકો ઠોર, જ્યહાં દોર જઇયે.

નહિ દેહ બલવત, નહિ સગતી સત;
 નહિ ઘરકે શ્રીમંત, મુખચિત પઇયે.
 સુનો ઉમયા કે પત્ય, કર જોરી કહુ સત્ય,
 વિના આપ વિપત્ય, ગત્ય કોસુ કહીયે.

૩

પ્રજ્ઞા વિજ્ઞ મધવાય, શુક શેષ મહાનાય,
 સખે તેરા ગુણ ગાય, અરૂ પાય સેવે
 નારદ ભારતી ભાર, ને છાડ્યે અહંકાર,
 મુનિ પાવે નહી પાર, શ્રુતિ ચ્યાર કહેવે
 ભગૃત સ્વમે વ્યવહાર, સુપુતિ તુરિય ચ્યાર,
 કિયે સખમે સંચાર, અરૂ ન્યારા રહેવે
 મનબુદ્ધિ અહમેવ, સહચિત્ત ચતુરેવ;
 મે વ્યાપે શિવ દેવ, દેવાધિ દેવે.

૪

શોભે ઉમયા અરધાગ, રહે સીસ પર ગગ,
 બની વિભુતિ સખ અગ, મુખ ભંગ ચ્યાવે,
 ઉરે રુઢકી માત, અરૂ સર્પ વિકરાત,
 ઘરે સીતાશુ ભાત, કર કપાલ સાહાવે
 હરિજી હસ્ત શ્યાદ્દલ, કે ચરમ પટફલ;
 ધરયે શગી કર શુલ, અરી મૂલ દાવે
 વૃષભધ્વજ નામ, મુખ સાગર કે ધામ,
 કૌશલ દાસ કે કામ, કૃષ્ણરામ ધ્યાવે.

વી૦ ૯ પ૦ ૩

કીર્તન ૧૨૪ મું.

મન મેરચે ભજ્ય તું ઉમા રમણું, ભજ્ય તું રમા રમણું.	૧
એકઠે સિર પર જટા વિરાજે, એક મુકુટ ધરણું;	
કર્પુર ગૌર સ્વરૂપ એકઠો, એક રાજલલ વરણું.	મ૦ ૨
એક ત્રિપુર અધકાદિક મર્દન એક કંસાદી હરણું,	
એકઠે કંઠ સોહો રૂંઢમાલા, એક મુક્તા ભરણું;	મ૦ ૩
એક ઠે કાંન રૂદ્રાક્ષમણી શુભ, એક કુંડલ કરણું,	
એક ઠે કરમે ત્રિશુલ વિરાજિત એક ચક્ર ધરણું.	મ૦ ૪
એક કૈલાશગીરી નિજ મંદિર, એક સમુદ્ર શરણું;	
એક ઉમાપતિ એક રમાપતિ, દોઢ તારણુ તરણુ.	મ૦ ૫
દોઢ મૂર્તી તો હું એક અનાદિ, આશ્રિતકે અરણું;	
કૃષ્ણરામ કહે યાકે ભજન સૂ, મિટત જનમ મરણું.	મ૦ ૬
વી ૧૩ પ. ૬	

કીર્તન ૧૨૫ મું.

કવિત.

ફિરતાહુ દેશ દેશ, ફરતાહુ નાના વેશ,
કહતાહુ શ્રી મહેશ, શીશ ઇશ મેરા હે;
નિકશેને વર્ષા હોય, ભયે દેશ છોડયે મોય,
હયા કયૈંન આવે તોય. મોય આન્ય ઘેરાહે;
કહાલેકે જ્યાહી ઘર, ચિંતા કરય બિશ્વંભર,
સુનો શિવ મેંરે પર હરીદ્ર કયૈં ટેરાહે,
હોવેગી તુમારી હાસ સમજેછી અવિનાશ,
માનેા જેસા તેસા હાસ કૃષ્ણરામ તે રાહે.

૧

વી. ૧૩ પ. ૧૭.

(૨૬૪)

કીર્તન ૧૨૬ મું.

૭૬.

બડે બાપનકે બાલ, જ્યાકું તાત પ્રતિપાલ,
તાકું કાહાકી જંબલ, હાલ મસ્ત રહત હે;
દૂજે રાજનકે બીર, જ્યાકું રાજ પ્રબલ ધીર,
તાકું કબહુ નહિ બીર, પીરચન મન લહતહે;
જ્યાકું શંકર સુ પ્રીત્ય, સો કયૌ રહે તે બચભીત,
ફિરે દેશ દેશ નીત્ય, ચિત્ત કષ્ટ સહત હે,
સુનો કરૂણાકર નાંમ, કરૌ હાસનકે કાંમ,
નહિતર ખોવોગે નામ, કૃષ્ણરામ કહતહે.

૧

વી. ૨૭ ૫ ૧૮.

કીર્તન ૧૨૭ મું.

ધાયરે બધન છોડાવન હારા, ધ્રુ૦
વિશ્વંભર વિશ્વપતિ શલો, ગતી તેરી અપરંપારા, ધા૦ ૧
માયારૂપી પાશ મોય બાધે, હારે કુંટુંબ ગ્રહકારા,
લોભરૂપી દ્વેષ મોય મારત, આશા ૧અસિકી ધારા. ધા૦ ૨
કરમરૂપી કીંકર સબ મીલકે, ઘેર લિયે સબ દ્વારા,
કાંહાં હોય નિકસૂ કિસ વીધ છુટુ, પરચો કરતહું પુકારા. ધા૦ ૩
પંચ પરવા વાલી પીડે મોય, ઉરમે કરે અધારા,
કરૂણા કરૌ તો છુટે સહજમે, કૃષ્ણરામ ઇસવારા ધા૦ ૪

વી. ૯ ૫. ૨૨

કીર્તન ૧૨૮ મુ.

જયગન્માતા, (૨) દેવિ દિવ્ય વસ્તુનિ દ્વાતા,
 મેહેરખાની કરી હવે આય હુકુમ,
 જયમ થાય શેવકને શાતા જય. ૧
 તેતો પેહેલાં (૨) દોહાલા તે કર્યાતા સેહેલા,
 ત્યમ વાટય જીવું છુ વેગે હવે,
 માજી વચન પઠાવજ્યો વેહેલા. જય. ૨
 હું તક્ષારો (૨) સદા ચરણ શરણ મુને ધારો,
 હવે રન્યેહ નજર કરીને મહારિ મા;
 વેગે વિધનના પંથ નિવારો. જય. ૩
 તાહારો મહિમાં (૨) તેની શાસ્ત્રે ન થાયે સીમા,
 તાહારિ પ્રેરણાથી વહે વહે વિમલ,
 યશ ચકિત ચકિત રહિ ધીમા જય. ૪
 ત્રાકય ગુણથી (૨) રંગે શ્યામલ સ્વેતર અરુણથી,
 ઉપજવે અધ્યાસ દેહાદિ વિષે,
 તેનિ કલના કરાય તે કુણથી. જય. ૫
 ગહન સત્તા, (૨) વહે તેણે વિકારી વત્તા,
 તાહારા ચરણ શરણ વિના વારવાર,
 પડે દમ કિંકર તણિ લત્તા જય. ૬
 તું જો ત્રહી (૨) તેહેનિ જાય અવિદ્યા ઉઠિ,
 તેનો રગ વધે ચિદાનંદ વિષે,
 પછી બુદ્ધિ ન થાયે ઝુઘી જય. ૭
 ગોખવાળી(૨) બોલ્ય બોલ્યકથિ ગિરૂદાળી,
 અપરાધ અનેક પ્રકાર તણા,
 માહારા માફ કરી માહાકાળી જય. ૮
 યાદ કહાવુ(૨) હેતે હુકમ કરો તો હું આવુ,
 અગો અંગે અતિ આજુદ ભર્યો,
 પદ પંકજે શીશ નમાવુ. જય. ૯

હઠય રાખે (૨) કુણુ ખાજ્યકની તુજ પાખે,
 મજ રંક ઉપર માહારિ માણ વિના,
 કુણુ દિવ્ય દષ્ટિયે દાખે. જય. ૧૦

મતિ આપી (૨) કઇ વિધની દુર્મતિ કાપી,
 જે તાહારા થયા તેના હિરમાં રહિ;
 તુતો વિધારુપ થઇ વ્યાપી. જય. ૧૧

વાત મનની (૨) જનનિજી જાણો છો જનનિ
 માટે એહેવુ કરો જયમ પ્રીતિ વધે,
 માહારે હૃદયે શ્રી ચિદ્ધનની જય. ૧૨

વેગે આવો (૨) ખાળકને ખાપ ખતાવો,
 માહારિ માત સહિત હવે તાત તણા,
 ઘણા ગમતા ગુણુ ગવરાવો. જય. ૧૩

મન માંને (૨) ધણિ સાહેબ તુમા^૩ ધ્યાને,
 હવે એહેવુ કરો અલખેલિ કદી,
 તાણુ જય ન કાઇને તાંને. જય. ૧૪

મુત લહિયે (૨) વેગે સરસ સમાચાર કહિયે,
 કાલાવાલા માનિ કમલેમા હવે,
 કૃષ્ણરામ તણો કર અહિયે જય. ૧૫

વી૦ ૧ પા૦ ૨

કીર્તન ૧૨૯ મુ.

માહારી માણ(૨) હુકમ દીજીયે મન થઇ રાજી,
 જ્યે તરવુ તરાવવુ તારવુ તે,
 સર્વ હાથ્ય તમારે એ ખાજી. મા૦ ૧

જેહેવો તેહેવો(૨) મુને નિજજન માની લેવો,
 મેતો જ્યે જ્યે ખિગાડ કરયા તે હવે,
 શઠ શેવક જાણીને સેહેવો. મા૦ ૨

ભાત જાણી (૨) રખે કરણી જીવો કદ્યાંણી,
નિજ બિરુદ નિભાવિને ન્યેહ કરો;

માહારાજધિરાજની રાણી

મા૦ ૩

માજી ધારો (૨) ત્રિપુરે હું કેહેવાયો તમ્હારો,
ખલ જાંણી જો ખસતો મૂકશ્યો તો,
નથી અન્ય ઉગરવાનો આરો,

મા૦ ૪

કાં ન આવો (૨) તમ્યો કરૂણાનિધાન કહાવો,
મજ અરભકને લેઇ અક ઉપર,
બિરૂદાળિજી બિરૂદ ખતાવો.

મા૦ ૫

ધણુ ભટકચો (૨) ત્યાંથી સંકટ જોઇને હું સટકચો,
જયગદ્ધે તિહાડું જોર જાંણિ,
હવે એધિ પંકજે અટકચો.

મા૦ ૬

થાય હાશી (૨) તજી માતને સેવતાં રમાશી
વસે સર્વ તીરથ તાહારે ચરણ વિષે.
ગોદા ગોમતિ ગંડકી કાશી.

મા૦ ૭

માત માહારિ (૨) રખે મૂકતાં મુજને વિસારિ,
તાહારો તનય કદી જો હું તમ થઇશ,
તેણે જાશે પ્રતીષ્ઠા તાહારી.

મા૦ ૮

ઘોર ઘટનો (૨) અગગો કરચ અંતરપટનો,
તાહારિ જળહળ જ્યોતિ જણાવ મુને,
જેણું શોક શમે સકટનો

મા૦ ૯

ધ્યાને ધારૂ (૨) બહુચર જો ઉઘાડે ખાડું,
તાહારિ કરૂણા વડે ભવ સિંધુ તરૂ,
તુજ ત્રે કંઈકને તારૂ.

મા૦ ૧૦

વદિ વાચા () મુખ માને તું વીપ્રને સાચા,
તોતો સાચવજ્યે કેા અધર્મિ તણા,
રખે પડવા દેતી તમાચા.

મા૦ ૧૧

અકળાઉં(૨) જનનીને તણ કયાંહા બાઉં;
પરમેશ્વરી દેજે પ્રતીતિ મુંને,
તો હું નિડર થઈ ગુણ ગાઉં. માં ૧૨

ભક્તિ આપો(૨) કામ ક્રોધાદિ સંકટ કાપો,
તમે વિષ્ણુ સહિત વરદેશ્વરિયા,
માહાઈં વિમળ હૃદય કરિ વ્યાપો. માં ૧૩

જ્યુગલ જોડી(૨) નિઃચ નિરખું મનોમદ મોડી,
માહામાયે કરી મેહરબાનિ હવે,
ગાઠો ગ્રંથી નાંખ્ય ચટ છોડી. માં ૧૪

કળ પડશે(૨) જ્યાહારે જનને પ્રતીતિ જડશે,
કૃપાદષ્ટિ કરિ કૃષ્ણરામ શિરે,
જ્યારે ગોખવાલિ ગડગડશે. માં ૧૫

તી ૧ પા ૦ ૨

કીર્તન ૧૩૦ મુ.

જગજનનિ (૨) માહારિ ઝાળ શમાવો મનની
હવે હાથ ધરી મુને દીજે હુકમ,
દેવિ હયા કરો દરશનની. જય ૧

શિરે ગાજો(૨) મુજ માટે માં મૂકો મુલાજો,
કહું કરગરિ આઘળ આપેં ખુલો,
માહારિ દાદ ગુણિ દરવાજો જય ૨

નથિ ગમતું(૨) મન વાટચ નિહાજો છે ભમતું,
કળ મરડી તમે તેણે કાઠ કરચે,
હવે શાંતિ ધરિ નથિ શમતું જય ૩

વાત છાનિ(૨) હવે ખાહારચ પડી મન માહાંનિ,
મન વૃત્તિયો મા તમે હરણ કરી,
અણ કા ન બતાવો નિશાંનિ. જય ૪

થશે હાંશી(૨) અરભક જે રહેશે ઉદાશી,
ખિરદાળિ તમારું ખિરદ જશે,
માણુ નિરલજ થાતાં નાશી. જય ૫

ચઢો વાહારે(૨) ત્રિપુરે યશ થાશે ત્યાહારે,
સાચી શક્તિ તમે સાતુકુળ થઈ,
હવે કરશે હુકમ તે કયાહારે જય ૬

વટે વેળા (૨) હશિ હુકમ દીજીયે હેલા,
કઈ કાળથી પડિયો વિયોગ હવે,
દેવિભક્ત ભુધર કરો ભેળા. જય ૭

ગુહ ગાઉ(૨) કાળી મા તાહારિ કરૂણા ચ્યાહાઉ,
માહારિ માણુ વિના હુખ કેહોને કહું,
અતિ વેળાધિ ઉર અકળાઉ. જય ૮

સાંહામુ ભેજયો(૨) માહારા હૃદયનિ ખળતા ખોહોજયો,
કઈ કલ્પ થકી કરયાં પુણ્ય પાપ,
હવે ધ્યાન માત્રથી ધોજયો જય ૯

નથિ ગણુતિ (૨) આશાઓ અનેક ^૧ઉકળુતી,
તાહારિ કરૂણા વિના મજ રક થકી,
નથિ તૃણા ન્યાગથી બળુતી જય ૧૦

કાર્ય સારો (૨) મુને ભારે ભરૂસો તમારો,
ગુણ દોષ જેવા જવા દેઈને મા,
આપે અભાંકને ઉગારો જય ૧૧

સાહ્ય કરશે(૨) કયાહારે કર કિ કર તણો ધરશે,
તમે પતિતપાવન એવું નામ ધરી,
મુને તારશે નહિ તો ગુ તરશે. જય ૧૨

તેં તો ચિંત્યે (૨) નપુસકને પુરૂષ કરયા પ્રીત્યે,
કઈ વધ્ય સપૂત્ર કરયા તે વલી,
કઈ અધોને નિરખતા નિત્યે. જય ૧૩

મેલ મોડ્યા(૨) બંધિવાનોના તે બંધ છોડ્યા;
 તેં તો રોગ મિટાવિયા રોગિયાના,
 જ્યેણે કિંકર થઇ કરજોડ્યા, જય૦ ૧૪
 શરણ આપ્યા (૨) તે કુઆરાને પરણ્યા;,
 અધનિને સધન કર્યા મુખી ભણ્યા,
 કઈ શઠને સુધડ ઠરાવ્યા જય૦ ૧૫
 ઘણો દુર્લ્લભ(૨) તમે ભજા કર્યો ભટ વલ્લભ;
 તેહિના ૧સામુ જોઈ મુને મેહેર કંગે,
 શઠ છુ પણ થાઓ મા સુલ્લભ. જય૦ ૧૬
 રક રાખ(૨) તમ્યો તરત કર્યા કઈ તાજ,
 કઈ અસતને સત કર્યા દેવિમા,
 હવે ચમ માહારી રાખો માઝા જય૦ ૧૭
 ભેટય દ્યાવે (૨) દસો દિશથી બહુ જન આવે,
 નમ્યા ચરણ તે ગાજ્યા જાય નહિ,
 શિરેજ્યે તાહારૂ જોર ધરાવે જય૦ ૧૮
 પ્રગટ પારો(૨) સલખનપુરિમાત તિહારો,
 કલ્પ શાખિ સમાન તુ મઘ ફલે,
 અખે રાખે ન લેશ ઉધાગે જય૦ ૧૯
 માનસરમા(૨) પ્રીત્યે નાદ્યા જ્યે તીર્થોના તરમાં
 તેહિના રઘોર ગયા પઝી સુખિયા થઈ,
 તે ન ભટકે આ અવસરમા જય૦ ૨૦
 તુને નમશે(૨) તેહિને દભાદિક કયમ દમશ્યે,
 તાહારા ચરણ શરણ વિના તૃણાવડે,
 તાગ્યા ભવસિધુમાં તે ભમશે જય૦ ૨૧
 કણ્ઠ ધરય મા(૨) માહારિ અરજી શુંણિ સાદ્ય કરચમા,
 કૃષ્ણરામ ઉપર કૃપાદષ્ટિ કરિ,
 અતિ શીઘ્ર હકુમ ઉચ્ચરચમા. જય૦ ૨૨
 વી૦ ૧ ૫૦ ૪

કીર્તન ૧૩૧ મું.

જગતા જનની, જલહલ જ્યોતિ	
જણાવા જડતા કાપો. માહારા મમની,	
વૃત્તિ વિમલ થવા વિદ્યા થઈ વ્યાપો	ધ્રુ ૧
વશ તાહારે વિશ્વ સકલ માતા,	
તુંને અગિકરી સરજે ધાતા,	
તુજ સહિત વિજ્ય કહેવાયે ત્રાતા.	જ૦ ૨
તુંને અંગિ કરી શિવ સહારે,	
ઇશ્વર તુજને અંકે ધારે,	
તે કરતા કહેવાયે ત્યાહારે,	જ૦ ૩
જ્યહાં જેહેવું પદ ત્યહા તું તેહેવિ,	
તું વિરતિ તું ભક્તિ દેવિ,	
સમજે તે જાણે તુંને સેવી.	જ૦ ૪
તું ગંગા ગયા વિદ્યા વાણી,	
તું ક્ષમા દયા તુષ્ટિ જાણિ,	
તું ભુક્તિ મુક્તિનિ ઇધાણિ	જ૦ ૫
તું ત્રુટિ તેહેના તાપ ગયા,	
નિઃશંક નિરંજન તેહ થયા,	
કલ્યાણિ કરચ તુ મુને દયા	જ૦ ૬
પ્રસુતા તુ સુત છુ તુ તાહારો,	
દેખાડય તાત મુંજને માહારો,	
ઓલખાંધ બવાણુંવનો આરો.	જ૦ ૭
સેવી સેવકને સઘ કલે,	
કરચ મેહેર મુંને માહામોહ ટલે,	
જયમ કૃષ્ણરામને કૃષ્ણ મલે.	જ૦ ૮
	ત્રી ૧ પ. ૮.

કીર્તન ૧૩૨ મું.

ગોખવાલી તુંને ગરિખ હું કરગરૂ,
 જવનિકા દૂર કરય માત માહારી,
 દીવ્ય દ્રષ્ટીતણું દાન કરય દીનને,
 તેણે નિરખુ દેવિ વ્યક્તિ તાહારિ. ગો૦ ૧
 વાહાલા વિજયનો વિયોગ મુજને નડે,
 તે સહો જાય નહિ તનુજ તાહારે,
 ઉરનાં ઐશ્વર્ય તે ઉદય કરય ઇશ્વરિ,
 માહામાયે બોધ કરય હૃદય માહારે. ગો૦ ૨
 કધક કલ્યાંતના કષ્ટમે ભોગવ્યા,
 તેણે ત્રાશી આંચે શરણ તુંજને,
 દીન જાણી દયા આણિને દુખ જવા,
 મોહ મિટવા માહારા પકડય બૂજને ગો૦ ૩
 તું જે તરછોડિશ તનુજને તારણી,
 તો તો નથી ઠરવાનો ઠાગ બીજે,
 કૃપણની કરણિને શુ જીવે કાલિમા,
 રગડાનો જાણીને વેગે રીઝા ગો૦ ૪
 ઓળંગી કયમ અફલ જાયે અલખેલિ મા,
 ભવ્ય ભરૂં સો મા તાહારો ભારિ,
 તું કરે કરૂણા તો કષ્ટ સઘલા ટલે;
 પ્રમ પ્રગટાવ્ય તુ શ્લેષકારી. ગો૦ ૫
 તાપ ત્રિવિધ તણા ટાલવા શકય છે,
 તુ ત્રિપુરસુંદરિ તનુજ કેરા,
 તાહારી કરૂણા વિના ભટકયો હુ ભવવિષે,
 લક્ષ્યોરાશિ કધવાર ફેરા. ગો૦ ૬
 મેહર કરિયે મહા રમોહ ઉપજાવવા,
 પ્રીત્યે પ્રતીતિ પ્રત્યક્ષ દીજે,
 કૃપણજીને કૃપણરામ વચ્ચે પડયો,
 આઠો અતરપટ દર કીજે. કી૦ ૭

વી. ૧ પ ૧૪.

૧ શગળ થયુ ૨. પ્રીતિ.

(૨૧૩)

કીર્તન ૧૩૩ મું.

કયાહારે ત્રિપુરસુંદરિજી મુને જ્યાપ કાહાવશ્યો,
જીવુ વાટય માહારિ માત અજી કયાહારે આવશ્યો,
તાપ તમે થઈ રહ્યા છુ વળિ કેટલુ તાવશ્યો. કયાં ૧
ખહિલોચનેંથિ આલ્યંતર શાનુ સૂઝે,
બોધ ઉઘાડયા વિના તે કયમ બાલ્યક ખુઝે,
ભવ્ય ભેષજ ભરૂંસા વિના રોગ ન રૂઝે, કયાં ૨
ગુનેગાર હું અપાર તોહ્ય દાસ તાહરો,
જાણિ રંક ક્ષમાવક કરો માત માહરો,
જગજગનનીજી તાત મુને કિજે જાહરો. કયાં ૩
આ આવરણ તણો અતરપટ દૂર ખશેડો,
જેણે કામ કોધ લોભ મુઠે માહારો કેડો,
દેવિ દરશનને કાળ્ય મુને સત્વર તેડો. કયાં ૪
ખને પ્રેમ તે પ્રતીતિ દેવા શિષ્ય રીઝીયે,
વરદ રૂપિણિ ખુશાલિ થવા ખખરચ લીજીયે,
કાળિ માત મુને કૃષ્ણ જોવા ડ્રષ્ટિ દિજીયે, કયાં ૫
કઈ કલ્પથિ વિયોગ મુને કૃષ્ણથી પડ્યો,
થયે ઉલટે અધ્યાસે ઘણીવાર આથડ્યો,
જન્મ માનવનો પામ્યો તોહ્યે શોધ ન જડ્યો કયાં ૬
હું તો કઈ દિવા નિશીથિ કરૂ વ્યથ વીનતી,
અજી જવાપકા ન બોલો મુને માત થઈ અતી,
કૃષ્ણરામને કૃપા કરો સુતુષ્ટ થઈ સતી. કયાં ૭

ત્રી. ૧ ૫ ૧૭.

કીર્તન ૧૩૪ મું.

અરભકની જ્યગદંબે સાલલ્ય અરજી મા,
જ્ઞાનહીન પણ ગરજી, હું આબ્યો આશરેરે. માવડી.

સચરાચર તું શોધી જોજ્યે વ્યાપી મા, મજ સરખો મહા પાપી; બિજો કોઈ નહિ ઠરેરે.	મા૦ ૧
પરમેશ્વરીજ્યે પતિત પાવન તુજ નાંમ મા, ક્યાહારે આવશે કામ; આ અવસર ચૂકતાંરે.	મા૦
વરદેશ્વરી જો મન્ન વીચારી ન જોઈશ મા, તું તાહારૂં બીરૂદ ખોઈશ મુજને મૂકતાંરે.	મા૦ ૨
નારાયણી જો સમયે મલશે નાણું મા, ટેક તજ્યે આ ટાણું, ફરિ કયહા આવશેરે.	મા૦
શક્તિ સાહેબ તૂ જોજ્યે વિચારી સ્પષ્ટ મા, કિ કરને થયે કબૂટ, લાજ તાહારી જશેરે	મા૦ ૩
હું'ટ ઘણો પણુ દેવી હું' તાહારો દાસ મા, હઠયેં ન ચ્યાહીશ હાસ, થવુ માહારૂં હવેરે.	મા૦
ખીડા ગણાવતા કદિયે ન આવે પાર મા, કરમ કુંડાકરણાર, હું ભટકયો ભવોભવેરે.	મા૦ ૪
અજિ સૂધિ હું અધ્યાસે આવરિયો મા, નરદેહ નૌતમ ધરિયો, તોહ્યે સાન નહિ કશીરે.	મા૦
ભાગવતગીતા ભવતારક ભણિ વસ્તો મા, તોહ્યે ન લાભ્યો રસ્તો વૃત્તિયો રહી વશીરે.	મા૦ ૫
જ્યગદીશ્વરી શુ ચાલે જીવનું જોર મા, દામ દારાના દોર થકી બાધ્યો વહુરે.	મા૦
સચ્ચિદાનંદે આળ્યો હું તાહારે શરણુ મા, અલગુ કર્ય આવરણુ, હું કરગરિને કહુંરે	મા૦ ૬
અભિકના હવે જો જોઈશ અપરાધ મા. બિરૂદનો થાશે બાધ વિમલતા જશે વહીરે.	મા૦
વિમલે તૂં છે શરણાગત વીશ્રામ મા, માહારિ મુકાવતાં માંમ, નાંમ રેહેશે નહીરે.	મા૦ ૭
નામ તાહારાનું તું જો ન રાખે નૂર મા, આક તણું જ્યમ તૂર, ઉડ્યો ત્યમ હું ફરૂરે	મા૦
વિશ્વેશ્વરી મુને એક તિહારિ વગ મા, તૂ જો ઠરાવે ઠગ, તો હું નવ્ય ઉગરૂરે.	મા૦ ૮

આદિ શક્તિ માહારૂં આભ્યંતર અકલાય મા, કો આગલ કેહેવાય, દ્વઃખની વાતડીરે.	મા૦
ભગવતી માહારૂં બૂઝાપણું ને નેશો મા, વાણી તમારિ વગોશો જે રગની રાતડીરે.	મા૦ ૯
ભક્ત વતસલે ત ને ન રાખે ભાર મા, તો મુને લાગે માર, લોક લવનો ઘણોરે.	મા૦
હુકમ આપે તો હેતે હુ આવુ હજૂર મા, દેવી ન કરશે દૂર, ભરૂં સો તુમ તણોરે	મા૦ ૧૦
વપુ માહારાતું વેગે વહે છે ચિત્ત મા, ચાક ચઢ્યું છે ચીત્ત, તે સ્થાને ઠરાવિયેરે.	મા૦
આડાં વચન બહુ અબલ તણા ક્યમ સાંખુ મા, ન્યગદંબે તુને ઝાંખુ, ઉતાવલા આવિયેરે.	મા૦ ૧૧
ગુણવંતી તુજ પાખે મુને નથી ગમતુ મા, ચિત્ત નથી વિસમતુ, કદિ કોઇ રગથીરે	મા૦
કૃષ્ણરામને કલ્યાણી કરૂણા કરજ્યો મા, બાલને બાહે ધરજ્યો, આકુલ જોઈ ૧૦યંગથીરે.	મા૦ ૧૨

૧. ૧ ૫. ૨૦

કીર્તન ૧૩૫ મુ

તૂ તો શક્તિ સાચિ, (૨)	
મજ રંકનિ બુદ્ધિ તુજ રંગે રાચિ.	શ્રુ૦ ૧
તુંને વીજ્ઞા પ્રીય હોય તો વેહેલી આવે, રમા રંકના ઉપર શુ રિસાવે,	
ચરણ શરણ ચાકરનૂ રખે હાસ ચ્યાહાવે.	તૂ૦ ૨
માહારા મન તણિ મામ તૂ રાખ્ય માડી, જન કેરી કરચ દૂર જવનીકા જાડી,	
દિવ્ય દ્રષ્ટિ દયા કરી દે ઉઘાડી.	તૂ૦ ૩

દેવી દાસ માધવને તૂં ૧મેલ કરચને,
 સકલ જન્મનાં સચીત તૂ સંહરચને;
 વિદ્યારૂપિ થઇ વિમલ મન માહિ ઠરચને. તૂ ૪

દેવી પ્રગટ તુજ પારખું આજ દેખું,
 પ્રભુતાર્તિહારક તાહારી પ્રભુતા પેખુ,
 તાહારી લક્ષ આખ્યે તુને લક્ષે લેખું તૂ ૫

જનનિજિ ત જળહળ જણુવ્ય જોતિ,
 અવીધા કરચ દૂર જયમ હોતિ નોહોતિ,
 માજિ નાક તાહારાનુ નિરખાવ્ય મોતિ તૂ ૬

તાહારી પ્રીતી પરમેશ્વરી તો પ્રમાણુ,
 સરવ જીવના ભૂત ભાવી હુ જાણુ,
 આવે આશરે તેહેને તુજ તરફાં તાણુ તૂ ૭

રમ્હામૂત્ર તરવાની જયમ જાણુ વાતો,
 જાણુ કાલ યજમાનને જણુવુ જાતો,
 નિત્યે રહુ રમાનાથને રગે રાતો તૂ ૮

સકલ ભોગ કરતા નાવે કેા આસક્તિ,
 વપુ આદિ જયે વિષય ત્યહાં રહે વીરક્તિ,
 ભલિ ભાસે ઉર માહે ભગવંત ભક્તિ તૂ ૯

રમારામને યુગલ જોડે હુ નિરખુ,
 તાહારા હેતથી હશી રુદય નિત્ય હરખુ,
 પુરૂશોને પુરૂશાર્થ પરખાવું પરખુ તૂ ૧૦

સતસ ગમે સહિત તુજ પારે આણું,
 ઊરુદાલિનુ ઊરુદ સહુને બતાવુ,
 સિદ્ધાત સાધીને સહુને સધાવુ તૂ ૧૧

તાહારે આખ્યે ઐશ્વર્ય ગાજ્યો ન જાઉ,
 અનાયાસે પ્રારબ્ધ ઘર બેઠા પાઉ,
 હુ તો પતિત પાવન તાહારી નજરે થાઉ. તૂ ૧૨

ગાઉ ગોવિંદજીને ગુણુવંતિ સંગે,
 વાધે નિત્ય આણુદ અતિ અગોઅંગે;
 રમામાત રીઝાવ્ય એમ તાહારે રંગે, ૧૦ ૧૩
 હું છું વામણો પણુ ચ્યાહું વરિષ્ઠ ક્ષણે,
 બિરુદાલિ બહુચર તણા બાણિ બળને,
 કૃપા કરીને ત મરડય માહારી કળને. ૧૦ ૧૪
 તુને અરજી અનેક ત્રિપુરે સમરપી,
 તેં ઉઘાડી બુદ્ધિ તેહેવિ તુજને અરપી,
 તુતો તારચ મા તારણી મુજને તરપી. ૧૦ ૧૫
 હવે કહોને કમલે મુને મળશ્યો ક્યાહારે,
 માહારા સમજે મુજને વેહેલાં ચઢજ્યો વાહારે,
 કૃષ્ણરામ કિંકરને કળ પડશે ત્યાહારે. ૧૦ ૧૬
 ૧૧ ૨ ૫. ૫

કીર્તન ૧૩૬ મું.

પૂજુ પૂજુ અબા માની ચુદડી,
 જેની કળના કોથી ન થાયરે,
 જ્યેથી મેહેર કરે માહારી માવડી,
 બિશ્વેશ્વરી વાહારે ધાયરે. ૫૦ ૧
 જેને વાણે વેદાંત વિદ્યા વસે,
 તાણામા તત્વ ચોવિસરે,
 કોરચ કસબમાં પેહેલાં વિરંચી વસે,
 મધ્યે માધવ અંતે ઇશરે ૫૦ ૨
 ભાંતિ સ્વેત રક્તને સાંમળિ,
 તેહેમાં ત્રિગુણુ કરચે નિત્ય તાનરે,
 જેહેના બુટાબુટિમાં રહ્યા મળિ,
 અદિતિ દિતિનાં સંતાનરે ૫૦ ૩
 સાત આવરતનમાં સમૂદ્ર વસે,
 નવલોકમાં નવકુલ નાગરે;

દંત છેડલે દૈત્યાચાર્ય દિસે,	
ગુરૂ બૃહસ્પતિ ભૃકુટિને ભાગરે.	પૂ૦ ૪
જેહેને પોતે પચ માહાભૂત રહ્યા,	
રંગ માહે રહ્યા તન્માત્રરે,	
બાર મેઘ રેસામા રમી રહ્યા,	
ઘેડયે ઘેડયે રહ્યા દિન રાત્રરે.	પૂ૦ ૫
જેના આપમા અઘટાવરણુ વસે,	
જેના ચીત્રમા ચઊદે લોકરે,	
જેનિ મુરતા મહા શાસ્ત્ર વસે,	
જ્યે સ્મરણુ શમે મહા શોકરે	પૂ૦ ૬
જ્યેહેનુ આવાહન કયહાંથી કરૂં,	
ભાસે સઘલિ વસે ભરપૂરરે,	
આસનને માહા રિદ્ધિ ધરૂં,	
નિત્ય વાધે નવુ નવુ નરરે	પૂ૦ ૭
આકાશ ગંગાના રે નીરને,	
શુદ્ધ થાવા કરાવુ સ્નાનરે,	
આવાચદન ધારૂં ધીરને,	
પ્રીતિ પુષ્પાક્ષત પકવાનરે	પૂ૦ ૮
કરૂં આરતિ આત્માનદનિ,	
ચિંતનનો ચતુરમુખ દીપરે.	
માહારિ કાંશિ છાડાવજ્યો કુંદની,	
ચદ કાહાડજ્યો ચિદ ચિત્ત ચીપરે.	પૂ૦ ૯
મહારા મનમંડપ મહાં બિરાજ્યે,	
ગુણવતિજિ ગમતે ગોખરે,	
કરિ જ્ઞાન વિરાગને ગાજિયે,	
જનનીજિ કરાવિયે જ્યોખરે	પૂ૦ ૧૦
તમને વાહાલિ વસ્તકરે બહરિ,	
દયા આણી કરે સુને દાનરે;	

માતા વિમલ કરો મતિ માહારિ,
ગમે ગોવિંદના ગુણ ગાનરે. પૂ૦ ૧૧

અપરાધ અનેક જનમ તણા,
માહારાં માફ કરો માહામાયરે,
અંતરાય મિટાડોને આપણા,
જ્યમ યદ્દપતિ જાણ્યા જાયરે પૂ૦ ૧૨

મન માનિ વસ્ત જે માતને,
અલખેલિજિ અ ગોઅંગરે,
જગદંબે જણવજ્યો જાતને,
રખે એકલકા રમો રંગરે પૂ૦ ૧૩

હુ તો જૂલ્યો ભમ્યો છું ભવોભવે,
ઉલટો માની અધ્યાસરે,
હારિ સમજિ શરણ આવ્યો છું હવે,
દેવી માંનજ્યો મુજને દાસરે. પૂ૦ ૧૪

માતતાત દારાને દારકા,
બ્રાત ભગનીને બધૂજનરે,
પરખંતા પ્રીછ્યા સરવ પારકા,
ધોળે દાહાડે હરિ દ્યે ધનરે પૂ૦ ૧૫

સાચા ત્રિપૂર સુદરી તમ્યો છો સગા,
આખા વીશ્વમા આપો આપરે,
અંબે અફલ થય્યો કેમ એલજ્યા,
બાલ્યકને બતાવો બાપર. પૂ૦ ૧૬

આત્યે ખસતો મુકો રખે ખેતરી,
મેલ રાખો રખે મન માંહરે,
કૃષ્ણરામ કહે જન કરગરી,
ભિરૂદાંલિ પકડજ્યો બાહરે, પૂ૦ ૧૭

વી. ૨ પ. ૯

કીર્તન ૧૩૭ મું.

કર ક્યારે ધરીશ મા કિંકરનો,	
હૃદિ વિમલ ઉઘાડિ વિવેકરે;	
અલખેલિ અખે હવે અનુચરનો,	
તુજ સહિત રાખ્ય મા ટેકરે.	કર૦ ૧
અંગોઅંગે ઉદાસિ તો ઉલટી,	
નિત્યે નિત્ય બન્યો નિઃશ્વાસરે,	
સાચિ શક્તિ થઇશ જ્યારે સૂલટી,	
હુ ખ વામશે ત્યારે દાસરે.	કર૦ ૨
વરદેશ્વરિ કા મુને વિસરે,	
કષ્ટ તુજ પાખે કહુ ક્યાહરે;	
પ્રાણ માહારા ન પિંડથી નીસરે,	
આશા રાખી રહે ઉર માંહરે.	કર૦ ૩
અખે અદલ થઇશ કયમ ઓળગી,	
બહુચર તારૂં બિરુદ જાયરે,	
શક્તિ સુતની જો ત ન થાએ સંગી,	
ન્યાહાનો બાલ નમાયો થાયરે.	કર૦ ૪
દેવી દીલ હુ.ખાય છે દાસનું,	
ખરી યધને ખમે છે કયંમરે,	
અજી લોક તણા ઉપહાસનુ,	
કરે સહન ધરે શુ શ્રંમરે.	કર૦ ૫
માહારી અકળામણ શી શી કહું,	
ત્રિપુરે નથી થાતું તોલરે;	
જ્યમ ત્યમ કરીને જીવતો રહુ,	
કાલિ મા તાહાગે માનિને કોલરે.	કર૦ ૬
પ્રસુતા જો તું મારીશ પુત્રને,	.
તો તો કૂલ્ય થશે તારી દેાકરે;	

ઉલટી 'ભારીશ ચંદ્રામુત્રને, વલિ સૂતનો સહિશ કયમ શોકરે તુ તો હાસ કરે છે હેતથી, પણ પૂત્રને તો થાય પીડચરે; તાહારાં સત્ય તણા સંકેતથી, હશી આવ્ય ઉતાવળિ હીંડચરે. રમારંગમા ભંગ રખે કરે, ચિત્ત માહાઈં ચઢાવિને ચાકરે, જે પ્રણતની પીડા તૂ નવ્ય હરે, તો તો નીચુ થશે તાહાઈં નાકરે તાહારી ગહન ગતી છે ગુણવતી, તેં તો કુણુ પ્રકરે કળાયરે, ચતુરે તુને કોણુ સકે ચિતિ, તું તો જ્યેહ કરે તે થાયરે હવે હંધયુ તો હાથ્ય રહે નહી, અંખે નથી પડતો ઉકેલરે કૃષ્ણરામને તેડજ્યે કરગ્રહી, મનથી ચૂકી દેધ મેલરે.	કર૦ ૭ કર૦ ૮ કર૦ ૯ કર૦ ૧૦ કર૦ ૧૧
---	---

ચી. ૨ ૫ ૧૦

કીર્તન ૧૩૮ મું.

માહારી બહુચરાણ બાધરે, કારે હુકમ ન કરો કચોરે, સાચી શક્તી સંતાધરે, જનથકી જોર કરી ક્યાંહા જશોરે	૧
ગુણ ગાઉ થઈ દાસરે, ગુણના ગણીત થઈ આવીયેરે; થવા દીજીએ ન હાસરે, શીઘ્રને સમાચાર કહાવીએરે	૨
નારાયણી તુંજ નામરે, તારણી જે તુ તાહારિ મેળ્યે તજેરે; તો તો ત્રણ બહામરે, આશ્રીત જનોની નવ્ય ઉપજેરે.	૩

૧ અપકીર્તિ વર્ણન કરીશ ૨ આલોકને પરલોકમા.

સર્વ લોક ભરે સાક્ષરે, પ્રીત્યે કરી ત્યમ કયાહારે પેખશોરે;
 કરી કરૂણા કટાક્ષરે, દાસતણા દોહાડા ન દેખશોરે. ૪
 જનની કઈ જનરે, તાહારે ભરૂસે તરી ગયારે,
 માળ આજ આહાવું મનરે, દુર્ખલ કર્યું કયહા ગઈ દયારે. ૫
 ખાના જાતતણી સાથરે, ખરાખરી ખાંત્ય ધરી શુ કરોરે;
 હૃદય રેહેતુ નથી હાથરે, ધીરજ્ય દેધને ખાહે ધરોરે. ૬
 જાણી જનનીનું જોરરે, ચરણને શરણ હું તો આવીયોરે,
 ત્રિપુરે માહારો તોરરે, આલસ કરીશું ઉતરાવીયોરે. ૭
 તમે હેતે કર્યું હાસરે, દાસનું દીલ દુઃખથી દહ્યુંરે;
 અતી થઈ ગયો ઉદાસરે, કષ્ટ ઉપજ્યું ન જાયે કહ્યુરે ૮
 મન માળ તણો મર્મરે, શુ કળીસકે માહારું દુર્ખલુરે,
 સર્વ લોકની શર્મરે, લાગી મા મુંને શુ શુ સાભળુરે ૯
 પેહેલા ધરતો તો ધીરરે, સત્ય પારખું તાહારું પેખીનેરે;
 કા ઉતાર્યુ માહારું નીરરે, દાસની શિ દુષ્ટતા દેખીનેરે. ૧૦
 હું તો હૃદયનો હરામરે, નારાયણી તે નીર્ણય કર્યોરે;
 માહારી મુકાવી તેં મામરે, ઠગની પંક્તીમા હવે હું ઠર્યોરે. ૧૧
 શક્તી શાને સનમાનરે, ઉત્તમ પુરૂષ મુંને આદરેરે,
 હેત દેખાડી હેરાનરે, કપાનીધે મા મુંને કાંકરેરે. ૧૨
 હવે ચીત ચઢ્યું આકરે, કળ કશી વાતે પડે નહીરે,
 નેટય રહ્યું નહી નાકરે, વાડપણું સરવ ગયુ વહીરે. ૧૩
 સારી દીસે જ્યમ શક્તરે, જે વાતે જણાય તારી રસતતારે;
 હું અભક્તને ભક્તરે, કરીને જણાવજે અનંતતારે. ૧૪
 દાવો દેવી તુજ સાથરે, કયાહા જઈને હું હવે કરગરૂરે;
 તું અનાથની નાથરે, કાલાવાલા મા તુજને રૂંરે. ૧૫
 અરલક અપવિત્રરે, હોય તે નવાઈ નહી કશીરે;
 મેહુર કરે તે માવીત્રરે, ધીર્ય દેવાને આવે ધશીરે. ૧૬
 તમે ત્રીભુવન પાલરે, જગતની જનની કેહેવાઈનેરે;
 ખાંહે કાં ન ધરો ખાલરે, રંક ઉપર શુ રહો રીસાઈનેરે. ૧૭

- અજી શાફ્યા અપરાધરે, જોશોમા જગદ્ગિકાતમ્યોરે;
 ગુનેગાર છુ અગાધરે, તોપણ તુમારે ચરણે નમ્યોરે. ૧૮
- દેવી જોવા નહીં દોષરે, ચરણને શરણ આવ્યા તણારે,
 રાજી થઈ તજો રોષરે, મેહર કરે માત ન રહે મણારે, ૧૯
- કહું કોહોને જઈ કષ્ટરે, મતવાલી મા વીના માંહરયાંરે,
 કરી દેવી દયા દ્રષ્ટરે, જગદ્ગે થાઓ જાણારે. ૨૦
- માહારા મન તણી માંમરે, પ્રબલ પ્રતીતી દેઈ પાળીયેરે,
 ગણીયે મામુને ગુલામરે, ન્યેહ નજરે ભરી ન્યાહાળીયેરે. ૨૧
- દેવદાનવ યક્ષરે, પ્રીત્યે પુજે છે તાહારી પાવડીરે,
 મુનીમાનવ દક્ષરે, મુજરો કરે છે તુને માવડીરે. ૨૨
- સર્વ રાગીણીયો રાગરે, ગાય છે તુને અલાપ આરીથીરે,
 પ્રથિવ્યાદી નમે પાગરે, તનમાત્રાઓ તૈયારીથીરે ૨૩
- વિમલ યશ વહે વેહરે, શાસ્ત્ર પુરાણ તુંને ગાયછેરે;
 આદી શક્તી તૂં અભેદરે, કંઠણ તાહારીથી તું કળાયછેરે. ૨૪
- તાહાડું પારખું પ્રત્યક્ષરે, ચિત્તતણાં ચેટકને યુરવારે,
 કાલી તું કલ્પવ્રક્ષરે, પ્રણતના મનોર્થને પુરવારે. ૨૫
- તુને જેણે જેણે યાચીરે, પરીપૂરણ તે તે થયારે;
 શક્તી તૂં સદાય સાચીરે, દીન જાણી કરચ મુજને દયારે. ૨૬
- માંહાડું ઉર અકલાયરે, તાપ માહારાં તતક્ષણ ટાળીયેરે,
 શક્તિ કરીને સદાયરે, વહી ગયું વાહાણ માહાડું વાળીયેરે. ૨૭
- નરનારીયોમા નીત્યરે; હલુવો પડયો હું આકતૂરથીરે,
 પ્રીયે જણવીને પ્રીત્યેરે, હુકમ ન આપ્યો તે હુજુરથીરે ૨૮
- માંહાડું જીવવું વ્યર્થરે; માની કંઠણ વીનાથી થશેરે,
 અંખે એવડો અનર્થરે; ક્યમ સેવકથી સહો જશેરે. ૨૯
- પ્રણત પાલક નામરે; તાહાડું તે તું મા નિભાવ જ્યેરે,
 કરગરે કૃષ્ણરામરે, વાંહાર કરવા વેહેલી આવજ્યેરે. ૩૦

વી. ૧૮. ૪૩.

સં. ૧૮૭૩ ક્રાદ્ગુન સિત (મુદ્રી) ૭ રવી ત્રિ. કૃષ્ણરામ ભક્તિરામ.

અથ શ્રી બહુચરાનો પત્ર લિખ્યો છે.

કીર્તન ૧૩૯ મું.

શ્રી ગણપતીને નમી કરી, ધરી ચીત્તમા ધ્યાન, હંસ વાહની ને નમું, માગીને માન.	૧
કાગદ લીખું કપાનીધે; વિધવીધના પ્રણામ, સાર કરે મા સરસ્વતી, પૂરો મનની હામ.	૨
મનસા વાચા કર્મણા; તણા કાગદ કરીયે, રસનારૂપી લેખણે, પ્રેમરસને ભરીયે	૩
અક અરજના પાડીયે; માડી એ માની લેખ્યો, પ્રત્યુત્તર પરમેશ્વરી; સ્વપનામાં ફેલેખ્યો.	૪
સ્વસ્તીશ્રી સલખનપુરી, સુરનર મુની જાણે, વાસ વસે ત્યાહા બહુચરી, જેને વેદ વીખાણે.	૫
સેવક કાજ્ય આપે વશી, ધશી ઘોળાગદથી, દાસને અતી મુખદાયીની, અસુરોને નડતી.	૬
દેવીયે દેત્ય વીદારીયા, મારીયા મુંડ ચડ, તેજ લહું ત્રણ લોકમાં, નામ સઘળે અખડ.	૭
બિરૂદ ધરયું જ્યે બહુચરી, વિસ્તરી વિશ્વ વાત, શરણ રાખે છે અશરણને, ન થવા દે ઘાત	૮
પુજ્યારાધેય ઇશ્વરી, પરીપૂર્ણ પરમ, આદી અનાદી અકલ છો, એક તત્ત્વોત્તમ.	૯
ગંગાજલ ગુણ નીર્મલ, કલના કયમ થાય, બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વર, ગુણ જ્યેહેના ગાય	૧૦
ગહનગતી ગુણ લાયક, હાયક શુભ મતી, નીગમ પદે મુની શોધતા, ગમ્ય જડતી નથી.	૧૧
વાચા અવીચલ કહે સહુ, ગૌ વીપ્રનીપાળ, વીશ્વ સકલ વ્યાપી રહી, નીત્યરૂપી ત્રીકાળ	૧૨

શાંરયાં કહુ બિફદ તાહારા, નોધારાની આધાર,	
નાવરૂપ તુને આશરે, તે થશે ભવપાર	૧૩
૧૫'ખ ન રપ ખાની તું ખરી, ઇશ્વરી વિશ્વરૂપ,	
સૃજણ પાલણસિદ્ધારણી, એક અકલ અનુપ	૧૪
શી ઉપમા દેઉ ભગવતી મતીમદ હું માતા,	
સકલ ઉપમા લાયક, છે દેવિ દીવ્ય દાતા	૧૫
વીશ્વભરી કરૂ વીનતી, શક્તી શ્રી પંચ,	
રમા સાવીત્રી પાર્વતી, સતી અખીકા ઝમંચ	૧૬
પંચમું નામ તે બહુચરી, જ્યે ઋચરી ક્ષયકારી,	
રૂપ સકલ ધરી વિશ્વમા, વાસના વીસ્તારી	૧૭
લીખીત જન તાલરો, કરો માહારી સાર,	
ચરણાનશ્રી તુજ ચરણનો, માહારો આધાર.	૧૮
પ્રણામ મહારો ભવાનીને, તે તો માની લિજ્યે,	
માજી માલરા વંક ઘણા, તેને માફ કરી જે.	૧૯
અપરં બિભું લિજ્યું શુણો, ગણો મુજને દીન,	
કરૂણા કરી કરૂણા નીધે, મતી ટાલો મલીન	૨૦
સમાચાર ચીત્તમાં લહો. ગ્રહો માલરી બાહે,	
બંધન પડીયો હુ બહુચરી, કારાગ્રહ માહે.	૨૧
રાખ્ય રાખ્ય રે માવડી, આવડી મેં ન જણી	
માયામા લપટો થકો, હું ન પ્રીછ્યો પ્રાણી,	૨૨
માનવ થઈ શુ માણુવુ, આણુવુ અહંપદ,	
જીવો આગળ યાચુ જઈ, થઈને ગદગદ,	૨૪
સહુ એ સ્વાર્થ તણું સગું, અલગું અંતકાલ,	
સંસાર સુખતે સ્વપ્નવત્, દીસે આલ પપાલ.	૨૫
મનુજ તનુજે જાય ટલી, વળી લક્ષ્યોરાશી,	
અજ્ઞપણે અધ્યાસથી. કયાંહાં છુટે નાશી.	૨૬
તુમ પાખે હુ કહુ કુંને, મુંને લીજે ઉગારી,	
ભવસાગરમાં બુડતાં, ત્રીપુરે લ્યો તારી.	૨૭

ગોષ્ઠી મુને ન ગમે કુહુની, સૂની અંધાઅંધ,	
તુજ સાથે પરમેશ્વરી, સાધ્યો છિ સખધ.	૨૮
સંસાર માયા વિશેક જ્યે, છિક તે મેં છોડી,	
સગપણ શક્તિ થકી કર્યુ, મોટી માયા માડી	૨૯
માત તાત મીત્ર બાધવા, નવાનવી સગાઈ.	
માતુલ પક્ષ મોસાલ તુ, બેહેન બહુચર બાધ,	૩૦
જુઠો સખધ મેં તોડીયો, જોડીયો રનેહ તુમથી,	
પૂર્વ પ્રીતીકા તોડીયે, જે ચાલે અગમથી.	૩૧
બિન્નું લખ્યું જ્યે બહુચરી, ફરી લીજે સભાળી,	
દીન જાણીને દાસની, બાહા ગ્રહે બીરૂદાલી.	૩૨
બાલ હુ બહુચર તાલરો, માહારો વક હોય,	
રીસ હૃદય નવ્ય રાખશો, શક્તિ સનમુખ જ્યે.	૩૩
બિરૂદ તમારું સાલજ્યું, વજ્યુ માહાર મન,	
પાલવ વળજ્યો તુમતણે, સુખી તન મન ધન	૩૪
અરભક આવે તુમ ભણી, તે તણી બાલ ગ્રેહેજ્યો,	
ભારે ભરંસો ભગવતી, બાલકને દેજ્યો	૩૫
મજને કાઈ ન આવડે, પડે વાક ધણેરાં,	
માફ કરે કુણુ મા વીના, અપરાધ અનેરા	૩૬
એહેવૂ કરે તમે ઇશ્વરી, હરીહરને જણાવો,	
શાસ્ત્રમાર સમજી સખે, ત્યમ ભાવે ભણાવો	૩૭
જન્મ મરણ થાવુ મટે. ઘટે ઘોર ઘેરાના,	
સનમુખ થઈ કઠ સાહીને, છોડો રૂદ ફેરાના.	૩૮
થોડું લખ્યુ ઘણું ધારજ્યો, વારજ્યો મમ કષ્ટ,	
વિનતી વાચીને તતક્ષણે, કીજે કરૂણા દ્રષ્ટ.	૩૯
શિરનામે શ્રીબહુચરા, પરાશક્તિ ધરીયા.	
મન એમ કેહે છિ જ્યે માઘરા, હવે કારજ્ય સરીયા	૪૦
મનરૂપી ૧કાશદ ઘડ્યો ચડ્યો પવનને ઘોડે.	
પત્ર પોહોડવા માતને, મન્વર થઈ દોડે.	૪૧

શીરનામું વાંચી કરી, ફરી પત્ર નીહાળયું,	
જગદ બાયે જવાપથી, ધરતું બિરૂદ સલાળયું	૪૨
બોલાવ્યો પાસે બાલને, આળને તો ઉગારી,	
પ્રત્યક્ષ દીધું પારખુ, કર મરતકે ધારિ	૪૩
દેવીયે દીવ્ય કીધી દયા, ગયા માહારા ઘોર,	
સાનુકુલ થઈ શક્તિયે, છોડયાબંધના દોર	૪૪
વારણે જાઉં વિવેશ્વરી, કીધા સિદ્ધ કામ	
કરજોડી રહું હું સદા, કિકર કૃષ્ણરામ.	૪૫

ગી. ૨૬. પ. ૨૩.

કીર્તન ૧૪૦ મું.

ગુણવંતી શુભો ગરીબની વાજ,	
અરભકની અરજીને આજમા	ગુ. ૧
જગદીશ્વરી તમે જગતની માત.	
મજ ગરિબની થવા દેશો ન ઘાતમા	ગુ. ૨
ઈશ્વરનું સ્મરણ કરાવજ્યો અખડ,	
દીનને રખે પડવા દેતા યમ દડમા.	ગુ. ૩
ઉરમા રખે રહેવા દેતા અવિદ્યા અંધેર,	
માનવા દેતા રખે વાહાલ કે વેરમા	ગુ. ૪
આહાર, મિથુન, ભય, નિદ્રાએ ચ્યાર,	
પશુ ધરમેથી મુને કરો પેલે પારમા	ગુ. ૫
જકડેલો જીવતો હું શુ કરીશ જોર,	
ચિંતન ત્રિમુખ વડે થયો છું જે ચોરમા.	ગુ. ૬
મજને તો કાઈ નથી પડતો ઉકેલ,	
સાંહામું જીવો સ્વામિની તો બને સહુ સેહેલમા	ગુ. ૭
આબ્યંતર થકી કરો અલગું આવરણ,	
સેવક હું શ્રીપતીને થઈ શકું શરણમા.	ગુ. ૮
વિવિધના રચ્યા તમે ત્રિપથ વિલાસ,	
પ્રીછ્યા વિના તે તો મુને થઈ પડ્યા પાશમા.	ગુ. ૯

કચમ તેનેં દૂર કરી શકું હું તે દીન,
 અલખેલિ અખે એ સહુ તમને અધીનમા ગુ૦ ૧૦
 મિટાવી દો મિથ્યા માહારા કંદના ફેલ,
 ખાસા શ્રીનીવાસ સાથેં કરાવોનેં ખેલમા. ગુ૦ ૧૧
 પ્રીત્યેં થકી પહાં કરો પુણ્યને પાપ,
 બાલ્યકનેં બીરૂઢવંતી બતાવિ દો બાપમા. ગુ૦ ૧૨
 અબલના બેવા ઘટેં નહિ અવગુણ,
 તમે કપા ન કરો તો કરે પછી કૃણમા. ગુ૦ ૧૩
 બિરાદાલિ માણુ હું છું તમારોરે બાલ,
 રંક ઉપર રમા રાણી થઇએ ન રિસાલમા ગુ૦ ૧૪
 મજ વિકલનેં એક તમારિ છે વગ,
 આશ્રિત બાંણીને મુને રાખીયે અલગમા ગુ૦ ૧૫
 કપણુ કિ કર તણાં બુવો રખે કરમ,
 શરણુ આવ્યા સેવકની રાખો તમે શરમમા. ગુ૦ ૧૬
 હુઁખ મિટાડિ કરો દરિદ્રનેં દૂર,
 પ્રીત્યેથી પ્રતીતિ મુનેં દિજે ભરપૂરમા ગુ૦ ૧૭
 અરભક હુ તો અતી ઉરેં અકલાંઉ,
 તમનેં તણનેં કેહેવા કહો કયહાં જાઉમા. ગુ૦ ૧૮
 સાદ્ય કરો માણુ હવે પાળો નિજ નામ,
 કરબેડી કરગરી કહે કૃણુરાંમ મા ગુ૦ ૧૯

સી૦ ૫ ૫૦ ૮

કીર્તન ૧૪૧ મું.

માહારિ માત જાત વાત વેગે સાંભજોરે,
 કપાપૂર વિઠન દૂર કરી મા મજોરે;
 કાળિ 'કષ્ટદ્રષ્ટ મિષ્ટ કરી કહાડીયેરે,
 પ્રતિપાળ રંક બાલને રમાડીયેરે.

૧

વાર વાર કહું સાર કરો માહ્યરીરે,
 શાને છાનીમાની વાત કરી જાણરીરે,
 નમ્યા ચર્ણુ થયા શર્ણુ તે બાહે ધર્યારે,
 ભુડા ભૂર જ્યે અસૂર દૂર તેં કર્યારે. ૨
 તાહારા બિરૂદ વરદ રૂપિણી કયહા ગયાંરે,
 આજ કાજ માણરે નિલાજ કાં થયારે,
 તજ રોષ દોષ મુકિ તોષ આદરેરે,
 જાણિ બાળ હે કપાળ આળ પરીહરેરે. ૩
 અજ આમ રહી પ્વામ હાંમ શું હરેરે,
 હરિ ચિત્ત અજ પ્રીતિ મા ન કાં કરેરે,
 તજે ક્રોધતો વિરોધ મા ખસે સહિરે,
 તમ્યો નાથ ગ્રહો હાથ તો વહુ નહિરે. ૪
 કોચે નરક ગરક થાઉ તે નવાઈશીરે,
 તાહરી પ્રીતી રીતિ ભાસશે ભવાઈ શીરે;
 ચર્ણુ શર્ણુથી આવરણુ જો ખસે ખરેરે,
 તો પ્રમાણુ સાચ વાણી વેદની ઠરેરે. ૫
 તાહરો આશરો ધર્યો તે અફળ જો થશેરે,
 દેવી જો વિચારિ લાજ તો તાહારી જશેરે;
 માહારી માવડી શે આવડી રિસાઇ છેરે,
 હુ તો મદમતિ તું તો અતિ ડાહિછેરે. ૬
 ગુનેગાર હુ અપાર તોહો તાણરોરે,
 ક્ષમાવક રંક જાણિ કરો માણરોરે;
 હું તે શું કરૂં ઠરૂં સદાય આશરોરે,
 મુજ તૂ વિના કિનાશતા ન કેા હરેરે. ૭
 માહારૂં યત્ન કે પ્રયત્ન ત્યાહારે છાજશેરે,
 હૃદય મંદિરે શીરેજો દેવિ ગાજશેરે;
 ધરી મેહરકરો લેહર તનુજને તમેરે
 કરો સાહાય નમું પાય જાય છે સમેરે. ૮

માહારૂં ચિત્ત ચક્રે નિત્ય ચઢે દિશા ફરેરે,
જગન્માતની વિખ્યાત વાતકે કરેરે;
નથી ઇદ્રિયો ૧ધિયોને ૨તોષ આવતોરે,
લોગ રોગશ્યો વિયોગે નથી ભાવતોરે. ૯

ભુવું વાટચ હું ઉચ્ચાટ થિ આઘો પડિરે,
થાય વર્ષસમી જાય જ્યે ઘડી ઘડીરે,
આજ આવડો પડ્યો છે ઘોળશ્યો ઘણોરે,
અજ માત સજ ઉત્તર ન કાં ભણોરે. ૧૦

પ્રતીકૂલ કાં અતૂલ થયા વત્સલારે,
ઝાઘ ઠે થકી કળાઈ જાય નહિ કળારે,
વંક સાંખશ્યો કે નાંખશ્યો શુ પટકતોરે,
દીન બંધુ શોક સિંધુ વિષે ભટકતોરે. ૧૧

તાહારો આશરો ધર્યો જનરો ન જોડરે,
ઠરે ચોર જોર તોર પછી શું કરેરે,
માહારી વિનતી અતી સતી ન કા શુભેરે,
આજ આહાવિ તે ભ્રમાવિ મા તુને કુભેરે. ૧૨

તાહારિ કથહાં ગઇ દયા મયા ખોવાઈનેરે,
દાન માન જ્ઞાન શૂંગયા ધોવાઈનેરે,
સકે લાગિયો કલિ કે વળી વામમારે,
ગઇ ધારણા પ્રતારણાના કામમારે. ૧૩

સકે અંગે અંગે રંગે વધી પનીદડીરે,
ખાઈજો ખોવાઈ જાશે ૬બિરૂદખીદડીરે,
આમ શું કરી બરોબરી તે રકથીરે,
કાં ન આવે શું રીસાવે કે. કલંકથીરે. ૧૪

પ્રણતપાલને રીસાલ થવુ કા ઘટેરે,
જોર તૂં જણાવ્ય આવ્યને વેળા વટેરે;

૧ બુદ્ધિયો ૨ ઇદ્રિયોની બુદ્ધિને સતોષ નથી. ૩ માતૃશ્રી. ૪ તારો
એકલો ૫ ઉધ ૬ નામ.

ઇહાં મૂત્ર તાહારા સૂત્ર થકી સાંકળ્યુરે,
 સર્વ ગર્વથી અખર્વ મેળમાં મળ્યુરે. ૧૫
 તાહારા પાશથી અધ્યાસે સર્વ બાંધીયારે,
 સકે ઉદ્ધરી તારી કૃપા વિના કિયારે;
 મહા મોહથી વિછોડ થયા મીત્રથીરે,
 સહે માર રમે દાર દામ ચીત્રથીરે. ૧૬
 પડે શો ઉકેલ મેલ ખેલમાં રમેરે,
 તાહારા ચર્ચુ શર્ચુને તણ બૂલ્યા ભમેરે;
 તાહારી આવી ગહન ગતી શું કળી સકેરે,
 બૂલ્યે શોધ વિના બોધ બાલ સ્થા બકેરે. ૧૭
 સતી પાર્વતી શિવા ભવાનિ શાકરીરે,
 ભોળાનાથ તણે હાથ ગ્રહી તૂં વરીરે,
 રમા મા શ્રી માધવી વરાહિ વૈષ્ણવીરે,
 રાણિ ચક્રપાણીની કલ્યાણિ તૂં હવીરે ૧૮
 વાક સરસ્વતિ સાવિત્રિ ધાત્રિ ઇગનારે,
 ધાતા જગત્ પિતાની તું અર્ધાગનારે,
 સર્વ સૃષ્ટીની સમઠિ વ્યષ્ટી તં થઇરે,
 જ્યહા જ્યમ ઘટે ત્યમ ત્યહાં તૂં રહિરે. ૧૯
 નજર ધાલિ જોતા ખાલિ નથી તૂં વિનારે,
 મેહલ મેહલ મહા ખેલ દીસે બાઈનારે;
 કરે દ્વોપ કોપ શું રઅલોપ થઇ રહોરે,
 દેઈ માંન હું સંતાનને બાંહે ગ્રહોરે. ૨૦
 વેળા જાય વહી શું કહી જણાવીયેરે,
 માહારા સૌખ્ય દુઃખ શુ મુખે ગણાવિયેરે;
 જગદબ મા વિલબ કરો આ સમેરે,
 કૃષ્ણરામ મુકી મામ પ્રણામે નમેરે ૨૧

૧૦ ૬ ૫૦ ૬

કીર્તન ૧૪૨ મું.

ઉત્તર દેવાને તું આવ્યરે, જયગતની જનની વેંગે, ૭૦ ૧
 શેવકને શરણાગત વત્સલે, બહુચર બિરૂદ બતાવ્યરે. ૭૦ ૨
 ટળવળાટ તું ભાગ તનુજનો, ૧ધીરજ પયો ધવરાવ્યરે ૭૦ ૩
 કળ ન પડે માહારા હૃદયકમલમા, સમાચાર કાંઈ સંભળાવ્યરે ૪
 ભક્ત મનોરથ પૂરક થઇ તું, ત્રીપુરે ન મુજને તપાવ્યરે. ૭૦ ૫
 નિષ્કુરતા નવ્ય ન્યાહાલ્ય નારાયણી, તું તારૂં નામ નિભાવ્યરે ૭૦ ૬
 જ્યોતેથી યોગ ક્ષેમને જનની, ચાકરનો તું ચલાવ્યરે ૭૦ ૭
 પ્રણતપાલક તાહારી પ્રીતિ પ્રસૂતે જાતને જખર જમાવ્યરે ૭૦ ૮
 પ્રગટ પ્રતીતિ પ્રીતિ કરી તું, શેવકને સંભળાવ્યરે ૭૦ ૯
 દીન ઉપર દેવિ કા ન દયા કરે, માણ ન મામ મુકાવ્યરે. ૭૦ ૧૦
 શરમ રાજ્ય શરણાગતની હવે, ભક્તને નવ્ય ભટકાવ્યરે ૭૦ ૧૧
 શેવકને શિરે કર ધરિ શક્તિ, સ્થિર કરી ઠીક ઠરાવ્યરે. ૭૦ ૧૨
 રક થકી હવે રહું નથિ જાતું, માણ મન માહારૂં મનાવ્યરે ૭૦ ૧૩
 કૃષ્ણરામને કૃષ્ણ કરીને, ઉત્તમ બળ ઓળખાવ્યરે. ૭૦ ૧૪

(૧) ૫ ૧૨.

કીર્તન ૧૪૩ મું.

ગહન ગુણોને હું શુ ગાઉરે, ગુણવતિ માહારી માણ. ૧
 ચોડો દિશ ચક્ષુ ચિત્ત ચલાવી, જનનીને જોવા હુંતો જાઉરે શુ. ૨
 કલ ન પડે મુને કેય પ્રકારે, અખે હું ઉર અકળાઉરે. શુ. ૩
 તુજબિન દુઃખ કહુ કોહોને ત્રિપુરે, અતિશય હુ અમુઝાઉરે શુ. ૪
 બિરૂદાળી બિરૂદાશ કા ન કરે, રક હુ અતિ રગડાઉરે શુ. ૫
 ઘોખો મિટાવી ધીર્ય ન દેતો હુ, રધાત્રિને તણ કયાહા ધાઉરે. શુ. ૬
 સાહ્ય કરે નહિ શક્તિ સાહેબ જો, તોતો હું કુટિલ કેહેવાઉરે શુ. ૭
 મતવાલી માહારી માને તજકો, રંક થકી શુ રીસાઉરે. શુ ૮

મહામાયે હું તુજને મનાવા, ખાંત્યે કોહોના સમ ખાઉંરે. ૯
 પ્રેમી જન જો પ્રિય હોયે તુજને, તોતો હું તમ ન થાઉંરે. ૧૦
 શેવકને શિરે સાહાય તું હોય તો, શાને હું શોકે સુકાઉંરે. ૧૧
 જોર દેખાડે જનની જો તો હું, ૧ અરભક કયમ અથડાઉંરે. ૧૨
 મા તું મુને મુકે તો હું કોહોનો, સુત પછી જઈ રપટ સાહુરે ૧૩
 માનિ મેહર વિના શોક સિંધુ મા, તનુજ હું તરત તણાઉંરે ૧૪
 અંખા તણ અન્ય આગલે જાતા, શેવક હું શરમાઉંરે ૧૫
 પુરૂષોત્તમની પટરાંણી તાહારી, કરૂણા કટાક્ષને વ્યહાઉંરે ૧૬
 કરૂણા કરો તો કલેશ મિટે પછી, સાયુજ્ય સહજ સ્વમાઉંરે ૧૭
 કૃષ્ણરામનો કર ધરત્ય કમલે, ચરણ શરણ સુખ પાઉંરે. ૧૮

વી ૧૭ ૫૦ ૧૩

કીર્તન ૧૪૪ મું.

માત કાં આવે નહિ વેહેલીરે, કળ નથિ પડતી મુજને. માં ૧
 આબ્યંતર માહારૂં અકળાયે, ગતી થઇ ગઇ છે વેલીરે ૨
 દેવિ સાહેબ તું દુષ્ટને દુર્લભ, સેવકને ધાન્ય સેહેલીરે ૩
 બાળકને કા બકોર કરાવે, પ્રીતિમ ત થઇ પેહેલીરે. ૪
 ગુણ અવગુણ શુ જીવો ગુણવંતી, અરભકના અલખેલીરે ૫
 ભગવતિ બારયે તાહારો ભરૂસો, મા મુને કયહા ગઈ મેહેલીરે. ૬
 હાથ્ય ગ્રહી હવે હેતે હુકમ દે, શ્રીધરજીની સાહેલીરે. ૭
 દીન તણી કાં દાદ શુણે નહીં, ઠગ કરિ કાહાડે છે શુ ઠેલીરે. ૮
 દાસનાં દુઃખ દેખી કા ન દોડે, છુપી છુપી શુ રહે છે હેલીરે ૯
 કૃષ્ણરામને કરૂણાં કરી તાહારી, રચના બતાવ્ય રચેલીરે. ૧૦

વી ૭ ૫ ૧૪.

કીર્તન ૧૪૫ મું.

નિંદ્રા રૂપે કાળી, તૂંતો, કોથી ન જાયે ૧ખાળી મા ધૃ૦ ૧
 કોણુ કળે જયે કયાથી તુતે, પ્રગટ બને છે આપેમા;
 કૃષ્ણ કથા કે કીર્તન કરતાં, વિકલોને તૂ વ્યાપેમા નિ૦ ૨
 ભાડ ભવાઈ શુણુ જો, શઠનં સઘલું સાપેમા;
 કુટિલ શુણુ જો કૃષ્ણ કથા તો સઘ પછાડી નાપેમા. નિ૦ ૩
 અતી રોગી જ્યમ પીયે ઔષધી, પથ્ય કશુ નબ્ય પાળેમા,
 ઉદામવાયુ તે ઔષધને, વાતિયે પાછું વાળેમા નિ૦ ૪
 એમ અશ્રદ્ધાવાળાને ઉર, ત ન કથા પોહોચાડે મા,
 ચક્ષુ ઉપરે ચોકી બેઠી, ત ધૂણાવી પાડેમા નિ૦ ૫
 પૂર્વ પાપને ત રપેખાડે, આખ્ય ઉપરી આવીમા,
 કીર્તન કણુ પડે નહિ તેણુ, ભલુ ન ભાસે ભાવિમા નિ૦ ૬
 કોટિ કલ્પના કૃકર્મ તેહેની, કાળી તજ કસોટીમા,
 પ્રાહાર કરે ત પ્રેમ રહિતને, બડ પડે તે લોટીમા, નિ૦ ૭
 આલસ ચોપદાર તજ આગે, ઝમાઈ ઝાઝરી વાળેમા,
 પ્રગટ પડે ત આવી તેહેના, અગ અનૃપમ ભાળેમા. નિ૦ ૮
 ઇંદ્રિયો સઘળા આતર થઈને, મળિજાયે તે મનમામા,
 તાહારે મારે પડે તરફી, જોર ન રહે તે જનમાંમા. નિ૦ ૯
 નાસા કેરિ બન્હે નળિયો, ઘોર ઘણાથિ ગાળેમા,
 અવની પતિનિ સવારીમાહે, જ્યમ શરણાઈયો વાળેમા નિ૦ ૧૦
 નીચા મુખથી લાલ નીગળે, જ્યમ તગ્વરથી પાણિમા,
 ફાટા મૂખમા ફરે મક્ષીકા; જ્યમ જીવિત શબ જાણિમા નિ૦ ૧૧
 શ્વાસોશ્વાસ તણે સંધાને, પોહોળા રહે મુખ વાયુમા,
 પ્રાણ અપાન પરસ્પર વેહેતે, જ્યમ ઝાઝાનો વાયુમા. નિ૦ ૧૨
 ઉકાળાનું ઉચીપટ પાણી, પાછું વહેને પેસેમા,
 સાજા અંગ શિથિલ થઈ જાયે, તંજયે પૃષ્ઠે બેસેમા નિ૦ ૧૩
 કૃષ્ણ કથાના કાયર તેહેને, તં આવ્યે સહું ટોકેમા.
 તોપણુ નિર્લજ થઈને તે જન. નીચે વહેને ઝોકેમા નિ૦ ૧૪

ગાયનની પણ ગતિ રહે નહિ, થાય ખાવરી બુદ્ધિમા,
 બોલે તે બિન બોલ્યા સરખું, જાય શ્રવણની શુદ્ધિમા. નિં ૧૫
 વસ્ત્ર ખસેને વડવાદીસેં, તાને ન પડે તાળીમા,
 સોડય સાથરો રબઈ તેહેને, તે ન સકે સંભાળીમા. નિં ૧૬
 પડે હાથપગ પોહોળા કરીને, માહાનીદ્રામાં મળીયામા,
 બલીષ્ટને પણ બે શુદ્ધિ હોય, જયમ અજગરના ગળીયામા નિં ૧૭
 સમિપ વાળ કોય વળડે, ગાયકવા ગુણ બોલે મા,
 તેહેમાનું તે કાઈ શુણે નહિ, તૂ જેહેને શીર ડોલેમા. નિં ૧૮
 સજીવને તૂ અજીવ સરખા, કરે કારય રૂપેમા,
 તૂં આંચેથી સ્મરણ સકલતે, પડે કારયમે કૂપેમા. નિં ૧૯
 કૃષ્ણજનોના રહે કલ્યામાં, આમંત્ર્યા પછી આવેમા,
 વાહાલા તૃજને વિષ્ણુતણા જન, બ્રાતિ વીનાના ભાવેમા. નિં ૨૦
 સરાફ જયમ સાહુકારોને ઘર, લેહેણુ લેવા તેડેમા,
 તે વેળા તે દામ ગણીલ્યે, કાર્ય વિશે નબ્ય છેડેમા. નિં ૨૧
 દેવાલીયાનો જ્યારે દીકરો, પરણે ત્યાહા અટકાવેમા,
 એમ તૂ હરિ વિમોખોને હરીના, શ્રવણ થકી સટકાવેમા. નિં ૨૨
 પરમેશ્વરના પ્રેમ વિનાના, હુ હુ કરતા હીંડેમા,
 શિશ્નોદરના સદા સ્વાદિયા, તૂ પણ તેહેને પીડેમા, નિં ૨૩
 મરણ તણો ડર માથેં તોપણ, ચિત્તા ન ધરે ચિત્તેમા,
 કૃષ્ણ કથા શુણતા તું રોકેં, નરને તેહ નિમિત્તેમા. નિં ૨૪
 જાણે છે તૂં જ્યે જડબુદ્ધિ, તે ન કથાના કામીમા,
 તેહેને લોચન ચઢી તૂં બેસે, સદા શુણેં શિર નામિમા. નિં ૨૫
 કૃષ્ણરામ તે કહે કરગરી, દયા આણ્ય તૂ દેવીમા,
 મજકિકરની કૃષ્ણભજનની, વેળા બચ્યાવિ લેવિમાં. નિં ૨૬

કીર્તન ૧૪૬ મું.

આવોને જગદબે અતિ ઉતાવળારે,
 કોય પ્રકારે' મુજને ન પડે કળ મા;
 અગોઅગ થયાં છે માહારાં આકળારે,
 બિરૂદાળી તું બતાવ્ય તારૂં બળ મા. ૧
 તનુજને કયમ તરછોડયો ત્રિપુરે મા તમેરે,
 દિન દાસના દેવિ ન બુવો દોષમા,
 જ્ઞાનહિનની ગોષ્ટી તમને કયમ ગમેરે,
 તે માટે શુ મન મમ કિધું' મોષ મા આ૦ ૨
 ગૌ બ્રાહ્મણ પ્રતિપાલક ગુણુવંતી તમેરે,
 શેવકને શુ ઉપજાવે સતાપ મા,
 વત્સલતા વિમળે તારી જશે વહીરે,
 આળસ કિધે જાય અલબેલી આપ મા આ૦ ૩
 કિ કર કેરા કઠ જશે સુકાઇનેરે,
 પાઇશ નહિ જો પ્રીતી પયતુ પાન મા,
 રક ઉપર જો રમા રહીશ રીસાઇનેરે,
 તો શોષણ થાશે તાહારો સંતાન મા. આ૦ ૪
 કમલે કોહોને જઇને હું તે કરગરૂંરે,
 બિરૂદાળી જો તૂ ન કરે બિરૂદાશ મા,
 ઠગ પંક્તિમા તેણે હું નિશ્ચે ઠરૂંરે,
 હેત ન દેખાડે તો હોયે હાસ મા આ૦ ૫
 જનર જણુવતો જનની તુજ બિરૂદે કરીરે,
 માહારે માથે સમર્થ તું છે સહાય મા;
 હાસ કરી તે ધિરજ્ય માહારી કાં હરીરે,
 એટલા વાસ્તે ઉર માહારૂં અકળાય મા. આ૦ ૬
 શુ સર્વજ્ઞ થઇને સશય પાડીયોરે,
 વરદરૂપિણી વાહાલપાલુ વિસારિ મા;
 કીંકરની પક્તિમાથી કાં કાહાડીયોરે,
 ધુજ્ય બરોબર કીધો તે' શુ ધારી મા આ૦ ૭

અલખેલીજી મુજને તાહાગે આશરોરે,
જેવો તેહેવો જનની હુ તુજ જાતમા;
ધાત્રી થઇને ધીરજ્ય માહારી કાં હરોરે,
વિમલે વિશ્વાસીનિ ન કરો ઘાતમાં. આ૦ ૮

ન્યેહુ નજર જો મજને ન કરો ન્યેહુથીરે,
વહિ જાશે આ વિમલ વપુ તો વ્યર્થ મા;
દેવીની કૃષ્ણા બિન દુર્લભ દેહથીરે,
અર્લકનો તો એકે ન સરે અર્થ મા. આ૦ ૯

કોણુ ઉપાય કરી શકુ હુ કલિકાલમારે,
જનની જો તું દેખાડે નહી જોર મા,
બળ કચહાથી ઉપજેરે મા મુજ બાળમારે,
બુદ્ધિ વિના હુ કેટલો કડ ખકોર મા. આ૦ ૧૦

કૃષ્ણા તાહારી કિકર ઉપર જો થશેરે,
તારી કઈ ને તરીશ તેણે તરત મા,
જ્યોખ થશે ને જાંજળો સેહેજ્યે જશેરે,
પ્રીતિ નજરે મિટશે પુનરાવર્ત મા. આ૦ ૧૧

શક્તિ સાહેબ સજ્જન સહિતા તેડજ્યોરે,
રસ્તે જ્યે રીત્યે હોય રૂડા રગમા,
ખબર કરવા રથને વેગે ખેડજ્યોરે,
અલખેલી આળસ નબ્ય કરશે અંગમા. આ૦ ૧૨

વાટચ જીવુ છુ વર્ષા આતકના સમિરે,
હઠી ગયા છે હેત વિનાથી હાલમા;
સાંભળજ્યો અરજી કહુ છું શીરસા નમીરે,
કીંકર તાહારે કૃષ્ણરામ ક ગાલ મા. આ૦ ૧૩

વી. ૯ પ. ૧૭

કીર્તન ૧૪૭ મું.

માહારિ મતવાલીરે મા, શેવકને સન્મુંખ થા, ધૃ૦ ૧
 તાહારી અમૃત ઝરતી આંખય, તેણિયે જનની જનને આંખય,
 મેહેર કરી મુંને માહારો જાણી, દેવી જિતાવ્ય ૧૬ા. મા૦ ૨
 અંખે તાહારો આશ્રય એક, છત્ર છાંડીને મનાવ્ય છેક;
 કિ કરને એમ કહે કલ્યાણી, ગોવિંદ ગુણ તું ગા. મા૦ ૩
 તું તો ગૌ બ્રાહ્મણ પ્રતિપાળ, આ અરભકની ઉતારય આળ,
 જીવ તણુ શુ જોર ચાલશે, ન્યાહાલી જો તું ન્યા. મા૦ ૪
 જનની વાટય જીવે છે જાત. મજને કયાહારે કેહેશે માત,
 દ્યે બેટા કહી વસ્તુ ચાલશે, ખુશ થઇને તું ખા. મા૦ ૫
 બિરુદાળી તરછાડે બાળ, તેની કોઇથી નોહો સભાળ;
 માટે પોષણ કરવું માહારૂ, ચિત્ત ધરી તું ચ્યાહા. મા૦ ૬
 પડિયો પ્રપંચ જલમા પૂત્ર, તેહેનુ શક્તિ ખીચવા સૂત્ર,
 તારણી બિરુદ નિભાવી તાહારૂ, ધવ ધવ વાહારે ધા મા૦ ૭
 દેવી દુર્લભ આપી દેહ, છત્ય જણવી નવ્ય દેવો છેહ,
 પ્રીતિ કરી તે પૂરણ કરવા, શીઘ્ર હાથ તું સાહ મા૦ ૮
 કિ કર કૃષ્ણરામને કાજ, અંખે આળસ તજને આજ,
 સેવકના સંતાપ હરવા, પ્રીતિ પય ચટ પા મા૦ ૯
 વી૦ ૧૫ પા૦ ૩

કીર્તન ૧૪૮ મું.

છાંની શુ રહે છત્યવાલી, બોલે કાં નહિ બિરુદાલિ. ધૃ૦ ૧
 અંખે અનેક જોઇ અપરાધ, બાલકનો નવ્ય કરવો બાધ,
 હું તે કિંકરકો આગળ જઇ, કરગરીશ કાળી. છાં૦ ૨
 માહારે માથે તૂં છે નાથ, હઠય મૂકી ધરય માહારો હાથ,
 આશ્રિત જનથી કા અવળી થઇ, ભૂંડાપણુ ભાળી. છાં૦ ૩

તાહારી કરૂણા પાખે કાંઈ, ભલુ ન ભાસે આ ભવ માંહિ,
 શોભે તેટલી સત્તા તાહારી, નિશ્ચય કરી ન્યાહાળી. છાં૦ ૪
 અંખે મજને જ્યેહ અદ્રષ્ટ, સન્મુખ થઈને જણાવ્ય રૂપટ,
 અનૂકૂલ થઈ ઉતારય માહારી, જન્મ મરણ ગાળી. છાં૦ ૫
 આખો દેહ અનૂપમ જેહ, માહારો વ્યર્થ જાય છે તેહ,
 અંખે કાં થઈ ખેસે આડી, કોહોણે તું ખાળી. છાં૦ ૬
 કલબલ કરતાં જાય છે કાળ, શક્તિ સાહેબ દ્યે સભાળ,
 કૃષ્ણરામને માથે માડી, ગાજ્ય વિધન જવાળી. છાં૦ ૭

વી. ૧૫ પ. ૫

કીર્તન ૧૪૯ મું.

હુકુમ દીજિયે માત ભવાનિ, હુકુમ દીજે. ધ્રુ૦ ૧
 વિશ્વેશ્વરી હુ વાટય જીવુ છું,
 મા નિશ્ચય ખતાવ્ય નિશાની. હુ૦ ૨
 જગતિ જ્યોતિ મા તુ છે જગતમા,
 તુંને ધારિ સકે કોય ધ્યાંની હુ૦ ૩
 વિદ્યા અવિદ્યા વશ છે તિહારે,
 તુને ઓળખે શુ અભિમાની હુ૦ ૪
 અલખેલી તાહારો અપાર મહિમા,
 તુંને ગાઇ સકે કોય જ્ઞાનિ હુ૦ ૫
 ચંદ્રી તુજને ચરણ નમ્યા વિના,
 કઈ ભોગે હઠીલા હાની. હુ૦ ૬
 • માટે દેવી મુને દરશણ દેવા,
 વેગે બોલાવ્ય માહારો માની. હુ૦ ૭
 જ્યે જ્યે ઉત્તમ કૃત્ય બને તે,
 સહુ મા તાહારી મેહેરબાની. હુ૦ ૮
 અળગુ કરય આવરણ અનાદી,
 માહારો અથી છોડય મન મહાંની. હુ૦ ૯

કુધની બોલી ફલરૂપી કરચ,	
દેવિ દિવ્ય સદા તું દાની.	હુ૦ ૧૦
બે જણ બોલાવ્યેથિ આવિયે,	
તેથિ પહેલાં ન ઉપડે પાહાંની	હુ૦ ૧૧
કૃષ્ણરામને કરૂણા કરી તો,	
હવે ઓછિ ન રાખવિ આંની.	હુ૦ ૧૨

વી. ૧૫ પ. ૯

કીર્તન ૧૫૦ મું.

શરણુ આવ્યો તુંને, મેહર કરચ મા મુંને,	
કષ્ટ તે કહું કુંને, માત માહારાં.	
પ્રણતને પાળ્ય મા, દૂખ નિર્દોષ્ય મા,	
શક્તિ સંભાળ્ય મા, બિરૂદ તાહારા.	શ૦ ૧
અવળા ઉઠાવથી, દેવાના દાવથી,	
પાપ પ્રસ્તાવથી; દિલમા દાઝુ.	
વિકળતાથી વહું; સંકટોને સહુ,	
કષ્ટ કેટલું કહું, જનનિ ઝાઝુ.	શ૦ ૨
દેવાથી દિલ ડરે; આવ્યો છુ આશરે,	
તુજ પિના કેા કરે પક્ષ માહારી.	
કળને ઉઘાડ્ય મા; કષ્ટને કાઢાડ્યમા,	
દ્રષ્ટિયે પાડ્ય મા; વ્યક્તિ તાહારિ.	શ૦ ૩
જનની નજ જાતને, ઓલખાવો તાતને,	
મન તણી વાતને માત જાણો.	
પૂર્ણ કરિ કામને, હેતે દેધ હાંમને,	
શ્રીકૃષ્ણરામને કરૂણા આંણો.	શ૦ ૪

વી. ૨૨ પ. ૨૧

કળિકાળનો ગરબો.

અરજી અમારી એક; સ્વામીની સાંભળિયે મા,	
છળ કરવો તજી છેક, મેહેર કરી મળિયે મા.	૧
આદી નીરજન બ્રહ્મ; નીર્વાણેશ નીર્ગુણ મા,	
કાલ સ્વભાવ ને કરમ, તે ત્યંહાં તુજ ખીન કુણ મા	૨
પુરૂષ પ્રકૃતી મહત્ત્વ; વૈકારીક તૈજસ મા,	
તામસ તમ રજ સત્વ, શબ્દ સ્પર્શ રૂપ રસ મા	૩
ગંધ બૂમી જલ તેજ, વાયુ વીચત વેશે મા,	
સકલરૂપી થઈ સેહેજ, બહુચર તૂં બેસે મા.	૪
નેત્ર નાસીકા કરણ, ત્વક રસના રંગી મા,	
પાયુ ઉપસ્થ કર, ચર્ણુ વાણી વેશે વ્યંગી મા	૫
દશ દીશાઓ 'દીનેશ; વાયુ વરૂણ ચીન્હે' મા,	
મૃત્યુ 'પ્રજેશ ઉસુરેશ; દેવ વીળુ વન્હિ મા.	૬
મન બુદ્ધિ ચીત્ત અહંકાર, રૂદ્ર વીરંચી શશી મા,	
ક્ષેત્રજ સહીતા ચ્યાર, વેષથી તૂ વીલશી મા.	૭
વાસુદેવ અનીરૂદ્ધ; પ્રદ્યુમ્ન સકર્ષણ મા,	
સ્વપ્ન સુષૂપ્તી પ્રબુદ્ધ, તૂર્યા તૂજ સગુણ મા	૮
પ્રાણ અપાન સમાન, નાગ કુરમને કૃકર મા,	
ધનજય વ્યાન ઉદાન, દેવદત્ત તૂ ચર મા	૯
ચૈતન હતૂ જ્યે ચ્યૂપ, ભેદ ભાશ્યૂ તુજથી મા,	
પ્રથમ પૂરૂષત્વં રૂપ; અવભાશ્યુ અજથી મા.	૧૦
પુરૂષ અગથી પવીત્ર; ગર્ભોદક નીરમ્યુ મા,	
સરજ્યૂં સમઠી વીચીત્ર, વિશ્વ ત્યહા વીરમ્યુ મા.	૧૧
સપ્તાવરણ સમેત; કઈક વરષ પોહોડયું મા,	
શક્તી કરીને સકેત, જ્યે અંશે જોડયું મા	૧૨
ખીજો પૂરૂષનો વેશ; નારાયણ ન્યાહાજ્યો મા,	
આશ્રિત તત્વ અશેશ ભીન્ન કરી ભાજ્યો મા.	૧૩

ભાશી રહ્યું બ્રહ્માંડ, વેશ વૈરાજવડે મા,	
પ્રથમ કરી નીજ પીંડ, જ્યે સહુ ભાજે ઘડે મા,	૧૪
બ્રહ્મ કલ્પમાં જ્યેહ; વેશે ૧વીરંચી થયા મા,	
તપ તપ સાંભલી તેહ, દરશને દાખી દયા મા.	૧૫
ચતુઃ શ્લોકી ઉપદેશ; ભાગવત જ્યેહ ભણ્યું મા,	
દેવી એ તુજ ઉપદેશ, જેથી આ વિશ્વ બણ્યું મા	૧૬
પદ્મ કલ્પને વાર; નાભી થકે નીકળ્યા મા,	
રદ્દીશ ભેતાં મુખ ચ્યાર થયા તે તાહારિ કળા મા.	૧૭
અંગી કરી તુને ૩આઇ; માંડયું વીશ્વ કરવા મા,	
જાણે અજાણે જાઈ, પ્રથમ પંચ પરવા મા	૧૮
આવરણ અસ્મીતા રાગ, દ્વેષ અભીનીવેષ મા,	
ભાશ્યા પછી બે ભાગ, જુદા જીવ ઇશ મા.	૧૯
જરાયુજ ઉદ્ભવીજ સ્વેદ, અંડજ એ ચ્યારે મા,	
ભાશ્યા ભૌક્તીક ભેદ, તુજથી તે ત્યારે મા.	૨૦
પરા વાક પશ્યંતી, મધ્યમાને વૈખરીમા,	
વેદરૂપી વિધી અંતી, વાંછી તૂ વીસ્તરી મા	૨૧
ત્રિવિધ વિવીધના લોક, વાશી સરવ વશ્યા મા	
માની હરખને શોક, ધધે સરવ ધશ્યા મા	૨૨
વિદ્યા અવિદ્યા જ્યેહ, શક્તી શક્તી તાહારી મા,	
જીવ ઇશની દેહ, નીરખાવે ન્યારી મા	૨૩
સરવજ્ઞ સર્વોધાર, વ્યાપક સચરાચર મા	
અર્ચીત્ય શક્તિ અપાર, એ લગણ ઇશ્વર મા.	૨૪
અજ્ઞ અને અપરોક્ષ, પરાધીન પેજ્યો મા.	
વાંચે બધથી મોક્ષ, દીન એ જીવ દેજ્યો મા.	૨૫
ભવ બ્રહ્મા રવી શેષ, વાસુદેવ ગણપતી મા.	
વસ્તુ વિશે એ વિશેષ, ભાશ્યા તે તવ ગતી મા,	૨૬
જીવ પરસ્પર ભેદ. ગાયા તુજ ગુણથી મા,	
વસ્તુ વરણવે વેદ, કળના થાય કુણથી મા.	૨૭

તત્વ મસીને વિવેક, ફર ઉપાધી થકે મા;	
જીવ ઇષ બે એક, સમજી કોણ સકે મા	૨૮
ઇશ કોટીના જીવ, સનકાદિક સરખા મા,	
સમજે સ્વરૂપી શીવ, પૂરણ તે પરખ્યા મા.	૨૯
એક રૂપ મા અંગ, બળથી બે કીધા મા,	
પ્રકૃતી પૂરૂષને સંગ, લીલાએ લીધા મા.	૩૦
નિત્યાનિત્ય વિભાગ, જડ ચૈતન જુજવા મા;	
લક્ષ તીહારે લાગ, વળતાં એ વિવિધ હવા મા.	૩૧
નીર્ગુણ પ્રદ્ધ અરૂપ, કરતા તે કીધુ મા,	
શક્તી તે સબલ સ્વરૂપ, તેં તુજમા લીધુ મા.	૩૨
આવરણે અંતરાય, જીવ શીવમાં પાડ્યા મા,	
જ્યમ જાણ્યા નબ્બ જાય, ઘોળ રચ્યો ઘાડો મા.	૩૩
જીવને જગદ્ધાર, વિસરીયા જ્યાહારે મા,	
વીધ વીધ વીધયાકાર, તૂ પસરી ત્યાહારે મા	૩૪
તાહારે તેહ સ્વરૂપ, તે તુજને રાચે મા,	
ભોળવી ભારે ભૂપ, સહુ શીર તૂં નાચે મા	૩૫
પુરૂષ થયા પરવશ્ય, બ્રાતી વડે ભૂલ્યા મા,	
રંચન સમજે રહસ્ય, ડાહાપણુમા હુલ્યા મા.	૩૬
પુરૂષ પ્રકૃતીનો વિનોદ. ઘટ ઘટમા નિત્યે મા,	
સત્ય કરીને શોધ, કુણ ચિત્તે ચિત્તે મા.	૩૭
હું'પદ તે શુ હોય, ઢંગ વીના હુકે મા,	
જીવ ન સમજી જોય, હું' હું' કરિ હુકે મા	૩૮
અનીત્ય તણૂં અભીમાન, તનુ દેખી તાણે મા,	
દ્રવ્ય તણૂં ધરી ધ્યાન, મન મમતા માણે મા	૩૯
ધરમ અરથને કામ, મોક્ષ થકે મોટા મા;	
માંને મન ધરી માંન, તો ચીત્તમા ચોટા મા.	૪૦
અસંભવના એક, વીપરીત તે બીજી મા,	
તેથી તજાય ન ટેક, રજમા રેહે રીઝી મા.	૪૧
ગાય વેદ ગુણ દોષ, વસ્તુ સમાન વીધે મા;	

મન કીધું તે મોષ, તેણે કાંઈ ન દીસે મા.	૪૨
અછતા પ્રગટયાં આપ, જન્મમરણ બાંધાં મા;	
કરમ પુણ્યને પાપ, એ તે ઘાલ્યા આંધાં મા.	૪૩
હું કરતા મજ હાથ, હું કરું તે થાશે મા;	
એ માનીને અનાથ, વેહે છે વીશ્વાસે મા.	૪૪
વાહાલો કરી વેહેવાર, જર ઝાઝા જોડ્યા મા,	
કાળ થઈને સવાર, ઘાલે ત્યહાં ઘોડા મા.	૪૫
કહિક ગવાયે ગીત, કહી દંપતી રડતાં મા,	
કહિ રગડે નવનીત, કંઈ માંચે શડતા મા.	૪૬
કંઈક પૂત્રને કાળ્ય, ભૂતલમાં ભટકે મા,	
કંઈક વશથી વાળ્ય, આવીને સટકે મા	૪૭
ઘણા પૂત્રનો તાત, કહીક મરે વગડે મા,	
કહિ માઠી થઈ માત, સુત સહુને રગડે મા	૪૮
કંઈક પૂત્ર પરતાપ, ગતી વૈકુઠ મળે મા,	
કંઈક તણા માળાપ, ભૂત થઈ રજળે મા	૪૯
મર્યા પૂત્રની માત, કહિક ધરે છે હબક મા,	
કહીક પૂત્રથી તાત, માર સહે મસ્તક મા	૫૦
કોય તાતનું તંન, જઈ ગયા શ્રાદ્ધ કરે મા;	
કોય શ્રાદ્ધને દીન, લડિ રડી આખ્ય ભરે મા.	૫૧
કોય કહે નહી તંન, પીતરાઈ દમશે મા,	
કોય કહે નહિ અન્ન, સુત સહુ શુ જ્યમશે મા.	૫૨
કોય કહે શુ ખાઉ, કો કહે નવ્ય ભાવે મા,	
કોય કહે ક્યહા બાઉ, મોહોત મુને નાવે મા.	૫૩
કોય કહે પરદેશ, જઈને હુણુ વાલું મા,	
કંઈક વગોઈ વેશ, કૂંકે દેવાલુ મા	૫૪
કોય કરવત લ્યે શીશ, ખાય ભૈરવ જપ મા,	
આપનાર મળે ઇશ, કોઈ કેહે છે નહિ ખપ મા.	૫૫
કોય કુંઆરા રમૂલ, કંઈને બહુ નારી મા;	

કંઈ પેહેરે પટકુલ, કંઈ કથા ધારી મા.	૫૬
કહિક નીગારખે નાહ, બઢે દોલત જ્યાહા મા;	
કંઈક મૂકી મરયાહ, પૂઠય પળે જ્યાહા મા.	૫૭
વચન માત્રથી કયહાંક, ધનના ઢગ થાયે મા,	
કહિક મળે નહી ટાક, જો જાવે જાણે મા.	૫૮
કંઈ કરવા બહુ રમાળ, પછીત કહ્યા શીચે મા,	
કંઈક થઈ બેહાલ, વગનૂ ઘર વેચે મા	૫૯
કંઈ ઝાતપ કે છાય, ઝલેહિતા નથી લેશે મા,	
કંઈ નીત્યે અથડાય, પકાશદ પરહેશે મા.	૬૦
કંઈક છતે નબ્ય ખાય, દાઢે ધન ધરણી મા,	
કંઈક વીઢેશે જાય; પરહરીને પરણી મા.	૬૧
કંઈ જનકારાગાર, બાધ્યા બુમ કરે મા,	
કંઈ જનને સિરદાર, શીશે છત્ર ધરે મા	૬૨
કંઈ બેઠાને કાજ્ય, ઉભો રળે ઘાહાડીમા,	
કંઈક સમારી સાજ્ય, નિત્ય હાંકે ગાડીમા,	૬૩
કંઈ કરતા સેલ, બાગ બાગ રોકીમા,	
મોહાર કરીને મેહેલ, કહિ બેસે ચોકી મા.	૬૪
કોય શીર અત્તર ચ્યાર નીત્ય નવા ચઢતા મા,	
કોય શીર મુગ્ધર માર, પથ વીધે પડતા મા.	૬૫
કોય કમોઘના ભાત, આરોગે ઉન્હા મા.	
કહી આવે નહી હાથ, બેઠતા જવ જુના મા.	૬૬
કોય જ્યમે નહી અજ્ઞ, વ્યાજ ગણે અટકલ મા,	
કોય પારકે ધન, ભોગે ભોગ સકલ મા.	૬૭
કંઈ કરી જાયે ધુત્ત; સોનુ લેઈ સૂનૂમા,	
મહિ બણતા મલે મૂર્ત, કોયને ધન કુહૂનૂ મા.	૬૮
પતીવ્રતાની પેરય કંઈ કાંતા પાળે મા,	
કંઈ યુવતી મુખ ઝેર, બોલીને બાળે મા.	૬૯

૧ શરીર જતુ રહે. ૨ મેડા. ૩. તડકો ૪. જાણતા. ૫ ટપાલી.
૬. આને મુકીને.

કોય પેહેરે નવ સાત, મનગમતા ધરણી મા.	
કોઇ વેઠીને શત્ય, નિત્ય હજે દરણા મા,	૭૦
કંઈ પરગામી નારય, તોહો પ્રીયપતીને મા.	
કહિક વગર વ્યભીચાર, આળ ચઢે સતીને મા.	૭૧
કહી સાસુને સાત, પાગ્ય પડે વહુ વર મા,	
કહી બહુ સુતની માત, અથડાતી ધરધર મા.	૭૨
કંઈ બંધ્યા શીર ગાલ, લોક તણી સાંખે મા.	
કંઈ વીધવા જ્યણી બાલ, જઈ ટાંકે નાંખે મા.	૭૩
કંઈ રાગણીયો ગવાય, તાંન નવાં ઉઠે મા,	
કંઈ કેહેતી હાય હાય, કામિનીયો કૂટે મા.	૭૪
કંઈક પતી પરીવાર, છલથી જાય છાડી મા,	
કંઈક પામતી પ્રહાર, કંઈ રજગે રાંડીમા.	૭૫
કંઈક હયા કરી દાન, દે વાળી મૂડી મા,	
કંઈક કરે જઈ જ્યાન, લ્યે ઉલટૂં લૂટી મા.	૭૬
કંઈ પરણીને પ્રહાર, વાક વિના કરતા મા;	
કંઈ દોડે પરદાર,ની પૂઠ્યે ફરતા મા.	૭૭
વિપ્ર વિષ્ણુનો વેશ, માની કંઈક નમે મા,	
કંઈક કરે ત્યહા દ્રેષ, સેહેજ્યે નીત્ય દમે મા.	૭૮
કંઈક તજી ધરખાર, જાયે વીરાગી થઈ મા,	
કંઈક પરાઈ નારય, ઘાલે ધરમા અહીમા.	૭૯
કો સ્વાસ્થ્યને કાજ, વાત કરે આડી મા,	
કોય રાખે પરલાજ, કંઈક કરે આડીમા.	૮૦
કોય સહજની વાત. લેઈ લડાઇ લડે મા.	
કોઈ સહે શીર ઘાત, તોપણ પાગ્ય પડે મા.	૮૧
કોય પૂરણ ધનપાત્ર, દાન નદે દમડી મા,	
કોયે વેચી નીજ રગાત્ર, અરપે તેહ ધડી મા.	૮૨
કંઈ પોસે પરપ્રાણ, કંઈ ફાંશી ઘાલે મા,	
કંઈક પારકિ હાણ્ય, દેખી મન માહાલે મા.	૮૩

વગર નોતરે કોક, જઇ જ્યમવા મૂકે મા,	
કંઈક સગાંનો શોક, માંની જ્યમણ મૂકેમા.	૮૪
કંઈક સમારે રૂપ, જોખ્ય કરે જોતેમા,	
કંઈક પડે જન રૂપ, પ્રાણુ તજે પોતે મા.	૮૫
કંઈક કરી અલીમાન ગરથવડે ગડતા મા,	
તજી નાસીકા કાન. કંઈ ગરહલ ચઢતા મા.	૮૬
કંઈક રીકામા લોક બેસે ચાવડીયે મા,	
કુળજી કથાથી કોક, નવરા નહીં ઘડીયેમા.	૮૭
કોય દાતણુ પણુ દક્ષ, વાઢે નહીં વાટે મા,	
કોય પીંપલનાં વૃક્ષ, કાર્ય વિના કાટે મા.	૮૮
છોતે ધને કંઈ મંદ, કાંઈ નથી કેહે છે મા,	
અછતે પણુ આણુદ, રાખી કોય રહેમા,	૮૯
કંઈક પરાઇ પીડય, કારણુ વગર કરે મા,	
કોય વેડીને ભીડય, પરના કષ્ટ હરે મા	૯૦
કંઈ સજ્જનનો શોધ; કરતા નીત્ય ફરે મા.	
ફૂડી વાતમાં રોધ, કંઈ રખાંતેથી કરે મા.	૯૧
જીવ દયા પ્રતીપાલ, કંઈ કરી ઉગારે મા,	
કંઈ જન પસરી જાલ, પશુ પક્ષી મારે મા.	૯૨
કંઈક પરાઇ નારય; ને માને માતા મા,	
કંઈ વેશ્યાને દ્વાર, જોખ્ય થકી જાતા મા.	૯૩
અંતર રાખી કાત્ય, કંઈ મુખ મીષ્ટ વઢે મા,	
ભાસવા દે નહીં ભાલ્ય; રહે કંઈ રીઝી રૂઢે મા.	૯૪
કંઈ જન કુટીલ વચન; ભ્રમથી નીત્ય ભાંજે મા,	
કંઈ સજ્જન લહી મન; સમર્થ પણુ સાંજે મા.	૯૫
લક્ષ ફોજમાં એક, જઈ કહે કે જશો મા,	
કંઈક તજીને ટેક; કેહે નાસો નાસો મા.	૯૬
કંઈ પ્રથવીને કાજ્ય; બાહારવગે ભોગે મા,	
કે મૂકી નિજ રાજ્ય; ચતન કરે યોગે મા	૯૭

જન કંઈ ગુણ નબ્બ જોય; દોષ સદા દેખે મા,	
અવગુણમાંથી કોય; ગુણ લેખે લેખે મા.	૯૮
કંઈક કરે સત્કર્મ; કષ્ટાર્પણ દ્વારા મા,	
આદરે કંઈક અધર્મ; કુસંગ કરનારા મા.	૯૯
કંઈક સૂંપે શીવલીંગ, ઉપર શીશ કમલ મા,	
કંઈ વલગારે વ્યગ; સત્યવાદીને શમલ મા.	૧૦૦
દેહેને કંઈ દે દડ; પથ ભલે પેસે મા,	
કંઈ ચલવી પાખડ, બાવા થઇ બેસે મા	૧૦૧
કંઈ વૈષ્ણવને વેશ; શિવ નિંદા સાધે મા,	
કંઈ ઉત્તમ ઉપદેશ, થી હરી આરાધે મા.	૧૦૨
કંઈક કરીને યજ્ઞ, ઇંદ્ર થવું ચાહાવે મા,	
કંઈક લગાવી લગ્ન, નીત્ય ગંગા નાહાવે મા	૧૦૩
કોય ભણીને વેદ, શાસ્ત્ર સકલ જાણે મા,	
તોદ્ધે ન જાણે અભેદ, ત્યમનુ ત્યમ તાંણે મા.	૧૦૪
વગર ભણે કંઈ વાત, સાબલતા સમજ્યે મા,	
શાહાણુપણે સાક્ષાત, તરત વીકાર તજે મા.	૧૦૫
કંઈક વધારે કેશ, કંઈ મુડન કરતા મા,	
કંઈક બને દરવેશ, કે કોપીન ધરતા મા.	૧૦૬
કંઈ પૂજતા પીર, પેંગાબર મૌલા મા,	
કંઈક રહે ૨ પીનીર; કંઈ ઝુલે ઝોલામા.	૧૦૭
કંઈ જપતા જપ જોર, ઉજવલ કંઈ મેલા મા,	
કંઈ તપસી ધરી તોર; ચતુર કરે ચેલા મા.	૧૦૮
કંઈ કાવડય લે કંઈ; નગ્ન પગે ચાલે મા,	
કંઈ બાધી કર બંધ, દંડવત ઘાહાલે મા,	૧૦૯
વાંચે કંઈક વિખાણુ, જૈન સ્વરૂપ બણી મા;	
કંઈક કહે કલ્યાણુ, આશીરવાદ ભણી મા	૧૧૦
કંઈક જનોને ટેવ, નીત્ય ચાલે આડા મા;	
પ્રમત્ત થવા દેવી દેવ, મારે અઝજ પાડા મા.	૧૧૧

કંઈક કહે બલવાન, કર્મ તણું કરવું મા;	
ગમે કંઈકને જ્ઞાન, થી ભવ જલ તરવું મા.	૧૧૨
કંઈક કહે યશ શુદ્ધ, મેળવીયે મોટો મા;	
કંઈક થઈને પ્રભુદ્ધ, કહે ભવને જોટો મા	૧૧૩
કંઈ માને સંસાર, સહીત હરી સાચા મા,	
નીત્યાનીત્ય વીચાર, મા કંઈ જન રાચ્યા મા.	૧૧૪
કોય જૂઠા કહે જીવ, ઇશ થકે અલગામા;	
કોય જીવને શીવ, વારૂ કહે વલગા મા.	૧૧૫
કોય કહે વૈરાગ, માની રહો મનમહા મા;	
કોય કહે શાંતો ત્યાગ, કરીયે બીજી ક્યહાં મા	૧૧૬
કોય કહે વન જઈ રામ, ભજીયે મન ભાવે મા;	
કોય કહે નીર્મળ, નામ ને ચઢીયે નાવે મા.	૧૧૭
કોય કહે સગુણાકાર, થી, નીર્ગુણ ન્યારો મા,	
કોય કહે એક અપાર, ધ્યાન વડે ધારો મા	૧૧૮
કો કહે સાચી શક્ત, સેવો કષ્ટ હરે મા,	
કો કહે ભગવદ્ ભક્ત, થાઓ તો અર્થ સરે મા	૧૧૯
કો કહે મારો મન, જીવન મુક્ત થશ્યો મા,	
કો કહે ભાવે ભજન, કરચે વૈકુઠ જશ્યો મા.	૧૨૦
કો કહે કષ્ટને કરમ, લાગ્યુ તે જન્મ થયા મા;	
કો કહે ભાસે ભરમ, લક્ષ થકે ન લક્ષા મા	૧૨૧
કો કહે સદ્ગુરુ શર્ણુ, થાઓ તો સમજ પડે મા,	
આધુ ખસે આવણું, તો શુદ્ધ શોધ જડે મા.	૧૨૨
કોય કહે શ્રીકૃષ્ણ, કોય શીવ શીવ કેહે છે મા;	
કોયક પૂછે પ્રશ્ન, કોય ઉત્તર દેછે મા.	૧૨૩
કળના ક્યમ કરી થાય, સમજી શુ સકીયે મા;	
જન્મ વ્યર્થ વહી જાય, બોધ વિના બકીયે મા	૧૨૪
વિશ્વેશ્વરી એ વેશ, છે સઘલા તાહારા મા;	
આત્મ સ્વરૂપમાં એવ, નીત્ય ન્યારા ન્યારા મા	૧૨૫

શું માંની મન માંહી, હું રીઝું ખીજું મા;	
તુજ વિનાનું કાંઈ, બાહારનું નથી બિજું મા.	૧૨૬
કામ રૂપીયા પાશ, થી સહુને ચલવે મા;	
પુરૂષ કર્યાં તેં દાસ, અબલાના અલવે મા.	૧૨૭
કનક અને કાતાય, ભવસાગર ભમરી મા;	
ત્યહાં તણાણા જાય, ડાહ્યા ને ડમરી મા.	૧૨૮
કોણ કળે તુજ ગત્ય, મોટી મહા માયા મા,	
વેઠે સર્વ વીપત્ય, ઘેલાને ડાહ્યા મા	૧૨૯
માનવ મુકી માન, જો તૂજને નમશે મા;	
ગોવીંદજીના ગાન, તો ગાવા ગમશે મા.	૧૩૦
નજરખંધીનો ખેલ, તે તાહારો જાણે મા;	
મુકી મનનો મેલ, માધવ શુ માણે મા	૧૩૧
કરૂણા કરીને કષ્ટ, તું ત્યેહનાં પકીલે મા.	
સકલ રહી સમદ્રષ્ટ, ચાલે તે ચીલે મા	૧૩૨
દૂર્લભ માનવ દેહ, આ અવસર આવ્યો મા,	
નારાયણી કરી ન્યેહ, કર માહારો સાહાવો મા	૧૩૩
ઓળંગી અફલ ન જાય, માતા મતવાલી મા,	
નીત્ય નમુ તુજ પાય, કરૂણા કર્ય કાલી મા.	૧૩૪
કૃષ્ણરામ કંગાલ, ચરણ શરણ તાહારે મા,	
નજર કરી કર્ય નીહાલ, વેહેલી ચઢ્ય વાહારે મા.	૧૩૫
સવત્ સહીકા અઠાર, યુમોત્યર કાગણ મા,	
વઘ પડવે શશીવાર, ગરબો લીખ્યો પૂરણ મા.	૧૩૬

દોહા.

તક એકસો માતરી, સવત દુહા મમેત;	
ગરબાની મા શુભી કરો, કૃષ્ણરામ શુ હેત	૧૩૭

વી ૨૬ પ. ૧

મુસલમાની બાધામાં

ગજલ.

કીર્તન ૧૫૨ મું.

- ખ દે નિવાજ લેના, મેરી સલામકું,
સાદાખ હેદાર હેના, અખમો ગુલામકું ખ દે. ૧
- ખડા મે થા બે વાકબ, શહે કુરાનકા,
તકસીરખાજ તિન સૂં, હુઆ પુરાનકા. ખ દે ૨
- કમબક્તિકીની મેને, ખિસારી ખ દગી,
કયા જાન સકુ કુદરત, પડામે ગંદગી. ખ દે. ૩
- અખદા ખમુ અદરકા, ચરમુકું ન સુઝયા,
ખારસકે પાનીસુ, વેતાપ ન ખુઝયા ખ દે. ૪
- દો જખમ ગિરનેકી, કીનીમે ચઢાઈ,
કરના ગુના જો માફ, વે ખડોકી ખડાઈ. ખ દે. ૫
- સાદેખકી વલિયોકી, સોખત મિલાવના,
દરદીકા હસ્ત ધરકે, નેકી ચલાવના. ખ દે. ૬
- ઠિરાવના કદમ્મે, મોં મન હરામકું,
જમિયતહિ ખુબ કરની, અખ કૃણરામકું ખ દે. ૭

૧૦ ૩૩ ૫૦ ૧

ઈશ્વર સ્તવન વિષે.

ગજલ.

કીર્તન ૧૫૩ મું.

- મેં દાસ દાસ તિનકા, ઉદક ઉદયમે,
ગુણ ગિરિવર ધરજીકે, પ્રિય જ્યાકે હૃદયમે. મે ૧
- અંતર અણું ન લાસે, જ્યાકું હરિહરમે,
અખિલાત્મ એક દ્રષ્ટિ, જ્યાકું ચરાચરમે. મે. ૨

ઉરે ન અહ મમતા, વયુ આદિ વિરક્તિ,
 નવધાહિ જ્યાકું બાવે, બિન લેહકિ ભક્તિ. મે. ૩
 સદ્વસ્તુ ગુપ્ત અરપે, સત્પાત્ર હસ્તમે,
 જ્યાકે ઉરે ન ઉઠે, સ્પૃહા સમસ્તમે. મે. ૪
 શ્રીકૃષ્ણ કીર્તિ સુનતે, આનંદ ઉર બઢે,
 તન્મય બને જ્યો તિનકું, રસ ચિત્તકું ચઢે. મે. ૫
 જ્યો લોકલાજ તજકે, પિવેસુધા કથા,
 ગાવે ગોપાલ કીર્તિ, માને ન કો વ્યથા. મે. ૬
 ઐસે કિ સંગતીસુ, શાંતિ રહે સદા,
 બિન સંગ કૃષ્ણરામકો, ન છુટે આપદા. મે. ૭
 વીં ૩૩ ૫૦ ૨

ગજલ.

કીર્તન ૧૫૪મું.

નદન વે નદજીકા; તરણી સુતા કે તીર,
 દેખે હે સંગિજન કુ, સખહી સખા અહીર. નં ૦ ૧
 કાનુમે મકર કુંડલ; કેસર તિલક લલાટ,
 જ્યા માહે જરકસીકા, પસરેહે જરકે પાટ. નં ૦ ૨
 પખિયાં પેંછાગા કલકી, મૃગ મહકિ બિંદિ બાલ,
 શિર પેચ શિરો ઉપર, ઉરવે જ્ય તિ માલ. નં ૦ ૩
 ભુજ બાજુ બધ બાંધ્યો, કર કનકકે કડા,
 વનભૂષણ સખ સજકે, નટવર વયુ ખડા. નં ૦ ૪
 પાઉંપેં બજે નૂપુર, થેઈ થેઈ તાનસુ,
 મધુરિ બજ્યાવે મુરલી, સુર સત્ત તાનસુ. નં ૦ ૫
 ચિતવનિ ચપલજ્યાકી, દુનાહે નેનમે,
 ભૂ યુગમે રહે ભુરકી, સુખકારિસે નમે. નં ૦ ૬
 નવધનસિ છળી જ્યાકી, મન્મથકે મન મથા,
 કૃષ્ણરામ હરસ દેખ્યે, છુટેગો સખ વ્યથા. નં ૦ ૭
 વી ૩૩ ૫૫ ૧

ગજલ

કીર્તન ૧૫૫ મુ.

ચ્યા હું મે કૃષ્ણજી સું, ઇતની હિ આસકુ,
 હયાનિધાન હીજે, મેં ગરિબ હાસ કું. ચ્યા૦ ૧
 વિષ્ણુ વિરચિ શિવમેં અણું માત્ર ભેદકી,
 મત ઉપજ્યો મો મનમેં બુદ્ધિ અબેદકી. ચ્યા૦ ૨
 ભગવજ્જન કિ નિહા, વસિયો ન વાંચિમેં,
 ઉર ઉલટિ આશક્તિ, પ્રગટો ન પ્રાંચિમે. ચ્યા૦ ૩
 બહિરમુખોકી બોલી, મો મનમે મત વસી,
 એક કૃષ્ણકા ભરૂ સા, સ્થિર ચિત્તમેં વસી. ચ્યા૦ ૪
 ભક્તિરસે લિખાધ, રહો હૃદય વૃત્તિયો,
 દુરિ ખસો કામાદિ, વિષયા વિપત્તિયો. ચ્યા૦ ૫
 સંતોસું બનો સોમત, સુનવેકું સત્ કથા,
 મિટાઓ મેહેર કરકે, વે વિરહકી બ્યથા. ચ્યા૦ ૬
 ગુણુ ગિરિવર ધરજકે, ગીસુ ગવાઇયો,
 ચૈં કૃષ્ણરામ કિ કર, કુ નાથ નિવાહિયો. ચ્યા૦ ૭
 વી ૩૧. ૫. ૧.

કીર્તન ૧૫૬ મું.

આરતી કૃષ્ણની.

જય જય સગુણ સ્વરૂપી, પુરૂષોત્તમ પોતે, (૨)
 દેવકીનંદન પ્રગટયા, વસુદેવને જોતે. જયદેવ જયદેવ ૧
 દિબ્ય રૂપ દેખાડ્યું, દ્રષ્ટિ સફળ કરવા; (૨)
 અવતરયા અવની તલનો, ભાર અતુલ હરવા. જય ૨
 અમત ઇશ્વરતાને, ઉદય કરી આપે, (૨)
 કીર્તિયો જેની શુશ્રુતા, કલિમલને કાપે જય. ૩
 સુરનાં કષ્ટ શમાવા, સ્વ વચન સિદ્ધ થવા, (૨)
 સંતને નિર્ભય કરવા, આવીર્ભાવ હવા. જય. ૪
 એમ પ્રતીતિ આપો, કહું છું શિરનાંમી, (૨)
 કૃષ્ણરામને કેશવ, સન્મુખ થાઓ સ્વામિ, જય. ૫
 વી. ૭ ૫ ૧૭.

કીર્તન ૧૫૭ મું.

આરતી શમચંદ્રની.

જય કૌશલ્યા નહન, હાશરથી રામ; (૨)
 જનકસુતાના જાની, દુર્વાહલ શ્યામ. જય. ૧
 લક્ષ્મણ ભરત શત્રુહણ, ત્રણ વ્યુહ સંગે; (૨)
 નિરવધિ અવધે ઉદયા, નિજ જનને રંગે. જય. ૨
 અધર્મ શાર્વર હરવા, ધર્મોદય કરવા; (૨)
 સવિતાન્વય શોભાવા, આવિર્ભાવ હવા. જય. ૩
 પુણ્ય કીર્તિ પ્રગટાવા, દુષ્ટ નિકર દલવા, (૨)
 પ્રગટયા પ્રેમી મનોરથ, સકલ સફલ ફળવા. જય. ૪
 નામ નાવથી તારો, તે પ્રતીતિ દીજે; (૨)
 કૃષ્ણરામને કેશવ, કાંધક કૃપા કીજે. જય ૫

વી ૭ ૫ ૧૭

કીર્તન ૧૫૮ મું.

આરતી હનુમાનની.

અંજનિ તનય નિરજન, ભંજન ભવ ભયના. (૨)
 હાસજ હાશરથીના, ભંજન રઅધચયના, જય૦ ૧
 રંજન ભક્ત હૃદયના, ગંજન મન્મથના, (૨)
 કિંકર કજનયનના, પ્રિયકર પારથના. જય૦ ૨
 જનક સુતાતા જીવ, ઝકનક નગરહાહી,
 પ્રબલ પયો નિધિ લંઘક, અખળાનુ આહી જય૦ ૩
 શંકરના અવતાર, કિંકરના કામી, (૨)
 પદરથ ચારી પોતે, સમરથ છો સ્વામી. જય૦ ૪
 કિચિંત કરૂણા કરિયે, સંચિત શમવાને, (૨)
 કૃષ્ણરામના મનને, કૃષ્ણમાં રમવાને, જય૦ ૫

વી ૧૭ ૫૩ ૧૭

કીર્તન ૧૫૯ મું.

આરતી પંચાયતનની

જય પુરુષોત્તમ પુરુષ, પ્રભુ પંચાયતન, (૨)
 સેવક જન મુખદાતા, અતિ ૧કરુણાયતન. જય૦ ૧
 ગણપતિ ચડી ભાસ્કર, શ્રીપતિ શીવ નામ, (૨)
 એક રૂપ છો બહુ વિધ, ઇશ આત્મ કામ. જય૦ ૨
 શ્વેતાંબર ધર ગજ મુખ, પરશુ કર ધરતા, (૨)
 નામ મંત્રના જપથી, વિઘ્ન વિલય કરતા. જય૦ ૩
 સકલ સિદ્ધિયો અરપે, સકામથી સેવી, (૨)
 નિષ્કામી ને નિજ મુખ, દે દાતા દેવી. જય૦ ૪
 તનુધારીની તાંદ્રા, ઉદય થઇ ટાળે, (૨)
 આશ્વતર અન્નુવાણિ પ્રેમીને પાળે. જય૦ ૫
 નાના ધરી અવતાર, કબ્ટ સકલ કાપે, (૨)
 ભક્તજનોને ભાવે, વાંછિત પદ આપે. જય૦ ૬
 ગુણ ધરતા પણ ગંધ, અંગે નબ્ધ લાગે, (૨)
 સેવતા સેવકની ભવ ભાવટય લાગે, જય૦ ૭
 પંચ એ પ્રજ્ઞ સ્વરૂપ, અંતર નબ્ધ ગણિયે, (૨)
 લેહ વિનાનું જોણુ, સદ્ગુણથી ભણિયે. જય૦ ૮
 સાચે ભાવે શરણે, થાતા અર્થ સરે, (૨)
 કૃષ્ણરામ કહે નિશ્ચય, તે ભવ સિંધુ તરે. જય૦ ૯
 વી. ૭. ૫ ૧૮.

કીર્તન ૧૬૦ મું.

આરતી શકરની.

જય જંગદીશ હયાનિધિ, વરહ વિજયકારી, (૨)
 ભવભય ભંજન શંકર ચિન્મય અવિકારી. જય. ૧

તમ સ્વરૂપી ત્રંબક, શશિશેખર શભો	
પીત જડાશિર રાજિત, મુંદર સ્વાસ્તાંભો	જય. ૨
રવિ શશિ પાવક લોચન કંઠે ફંદ માળ (૨)	
વિભૂતિ વિલેપન અંગે, કર્ક ડમરૂ રસાળ.	જય. ૩
નીલકંઠ ઉમયાપતિ, સર્વોત્તરયામિ (૨)	
સ્મર્ણ માત્રે મુખ કર્ણ, શિવ ત્રિભુવન સ્વામી	જય. ૪
દેવ દેવ સર્વેશ્વર સચરાચરવાસી (૨)	
ઉત્પત્તી સ્થિતિ લયકર, અદ્વય અવિનાશી	જય. ૫
ઇત્તી નિરાજન ગીત, મહ મમની ગત્વા (૨)	
નિવેદ્યે તવ પ્રીત કૃષ્ણરામ નત્વા.	જય. ૬
	વી. ૧૭ પા. ૧૮.

કીર્તન ૧૬૧ મું.

આરતી કૃષ્ણની.

જય જય સખા વિજયના, સંશયતા હારી (૨)	
સૂત બિભત્સુનાકર, તોત્ર વેત્ર ધારી	જય ૧
યથાર્થ ધર્મ અર્જુનને, સમભાવ્યું સાંને (૨)	
અકલૈશ્વર્ય વિભૂતિ, જ્યોત્ષ્ણાબ્યાં ધ્યાને	જય ૨
વિશ્વરૂપ દેખાડ્યું, અર્જુનને આપે (૨)	
ટાળિ અહં મમતા જ્યમ, લિપાય નહિ પાપે	જય ૩
પાર્થ તણી પ્રારથના, પૂર્ણ કરી પોતે (૨)	
કીશદંજ કર કૌરવ, સંહારિયા ભેતે.	જય ૪
જ્યેષ્ઠ વિષ્ણુની ભેડી, હૃદય રહો નિત્યે (૨)	
કૃષ્ણરામને કૃષ્ણ, પ્રતીત થાવો પ્રીત્યે	જય. ૫
	વી. ૨૮ પા. ૨૨

